

# Thiếu Niên Du

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Thiếu Niên Du</b>    | <b>2</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 5        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 8        |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 9        |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 12       |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 15       |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 16       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 19       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 21       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 23       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 26       |
| 12. Chương 12 . . . . . | 29       |
| 13. Chương 13 . . . . . | 31       |
| 14. Chương 14 . . . . . | 33       |
| 15. Chương 15 . . . . . | 36       |
| 16. Chương 16 . . . . . | 37       |
| 17. Chương 17 . . . . . | 39       |
| 18. Chương 18 . . . . . | 41       |
| 19. Chương 19 . . . . . | 44       |
| 20. Chương 20 . . . . . | 46       |
| 21. Chương 21 . . . . . | 48       |
| 22. Chương 22 . . . . . | 50       |
| 23. Chương 23 . . . . . | 52       |
| 24. Chương 24 . . . . . | 54       |
| 25. Chương 25 . . . . . | 56       |
| 26. Chương 26 . . . . . | 59       |
| 27. Chương 27 . . . . . | 61       |
| 28. Chương 28 . . . . . | 64       |
| 29. Chương 29 . . . . . | 67       |
| 30. Chương 30 . . . . . | 70       |
| 31. Chương 31 . . . . . | 76       |
| 32. Chương 32 . . . . . | 79       |
| 33. Chương 33 . . . . . | 82       |
| 34. Chương 34 . . . . . | 88       |
| 35. Chương 35 . . . . . | 91       |
| 36. Chương 36 . . . . . | 94       |
| 37. Chương 37 . . . . . | 96       |
| 38. Chương 38 . . . . . | 99       |
| 39. Chương 39 . . . . . | 101      |
| 40. Chương 40 . . . . . | 104      |
| 41. Chương 41 . . . . . | 107      |

|                              |     |
|------------------------------|-----|
| 42. Chương 42                | 111 |
| 43. Chương 43                | 115 |
| 44. Chương 44                | 117 |
| 45. Chương 45                | 120 |
| 46. Chương 46                | 124 |
| 47. Chương 47                | 127 |
| 48. Chương 48                | 131 |
| 49. Chương 49                | 133 |
| 50. Chương 50                | 137 |
| 51. Chương 51                | 141 |
| 52. Chương 52                | 146 |
| 53. Chương 53                | 149 |
| 54. Chương 54                | 153 |
| 55. Chương 55                | 156 |
| 56. Chương 56: Phiên Ngoại 1 | 158 |
| 57. Chương 57: Phiên Ngoại 2 | 160 |
| 58. Chương 58: Phiên Ngoại 3 | 163 |
| 59. Chương 59: Phiên Ngoại 4 | 166 |

## Thiếu Niên Du

---

### Giới thiệu

Edit: KitkenttBeta: Kitkentt (1-51) & Yunjae (52-hết)Thể loại: mỹ công bình phạm thụ, niên hạ công, cường cường, 1x

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nien-du>*

### 1. Chương 1

Vào một ngày mùng chín tháng tám oi bức như mùa hè, một bên con đường thông phương rộng lớn chẳng biết từ lúc nào có một tiểu đình đơn sơ bằng gỗ tranh được dựng lên. Ninh Minh Sơn-Ninh lão gia,tuổi chừng sáu mươi đang ngồi trong đó kiểng chân trông ngóng. Lúc này đang là buổi trưa, tiết trời oi bức, dù cho phía sau có một tiểu dịch đang đứng quạt, trên trán Ninh lão gia mồ hôi vẫn chảy không ngừng,nhỏ thành từng giọt liên tục thấm ướt vạt áo trước cả một mảnh lớn, phía sau áo cũng vì ướt đầm mà dính sát vào lưng.

Tình trạng của Ninh lão gia xem như còn khá,hai gã nô bộc theo sau mồ hôi rơi càng nhiều,cũng bởi vì tiểu đình chật hẹp mà so ra mười lăm tên thị vệ buộc phải đứng ngoài đình còn thấm trạng hơn, đứng dưới ánh mặt trời chói chang, dù cho đầu đội mũ rơm thì cũng không cản được cái nóng thiêu đốt, tất cả đều giống như từ trong nước đi ra, từ đầu đến chân ướt nhẹp, tùy tiện cởi áo ra vắt nhẹ là có ngay một bãi nước trên đất.

Bọn họ không biết đã ở trong này bao lâu, cũng không biết phải chờ đến khi nào, thời tiết nóng bức như vậy, bọn họ chỉ có một ý niệm trong đầu, chờ một người xuất hiện ngay tại thời điểm tuyệt ít có người đi qua trên đường này.

“ \_Giờ nào rồi? ”

Ninh lão gia miệng khô đến yết hầu đều muốn bốc hơi nhưng khi tiểu dịch đưa túi nước đến thì chỉ phát tay làm hắt đem đi, cũng ý bảo đưa cho mọi người uống. Cũng không phải thời điểm này nước khan hiếm mà do không để tâm đến, dù cho khát nước đến đâu có chút trướng đau cũng không có nửa điểm tâm tình. Giờ phút này Ninh lão gia lòng như lửa đốt.

“ \_Lão gia,khoảng chừng đã nhanh đến trưa ” Nô bộc vẫn đang đứng quạt trả lời.

Ninh lão gia sau khi nghe xong, nhìn về phía cuối con đường vẫn là không thấy được một nửa thân ảnh xuất hiện, nhẹ nhàng thở dài.

“\_Lão gia, ngài hãy uống nước a, cả ngày nay ngài đều không ăn cái gì, nếu không uống nước chỉ sợ thân thể chịu không nổi.”

Biết rõ nô bộc nói có lí, Ninh lão gia đành phải tiếp nhận túi da dê uống xong một ngụm nước, sau đó mới dừng lại nghỉ một chút, lau mồ hôi, đang muốn uống ngụm thứ hai thì bên tai loáng thoáng truyền đến tiếng vó ngựa. Ninh lão gia hai mắt sáng ngời, lập tức đứng lên nhìn về phía bên kia đường đi. Cũng không lâu lắm, thật sự xuất hiện một thân ảnh đang giục ngựa mà đi.

“\_Nhanh!Nhanh đi cản đường! ”

Ninh lão gia không thể chờ hạ xong mệnh lệnh đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đám hộ vệ đứng chắn ngang con đường.Trang phục đám hộ vệ màu xanh như một cái dây lưng sẫm màu cắt đứt con đường. Ninh lão gia đứng ngồi không yên, cứ thấp thỏm lên xuống chờ người nọ dừng lại.

Bất ngờ vì trên đường xuất hiện một đám người đứng chắn đường, người cưỡi ngựa cả kinh huyết dài một tiếng rồi chậm rãi dẫn ngựa dừng lại. Ở trên lưng ngựa nhìn xuống, ánh mắt quét qua, mục quang dừng lại trên người Ninh lão gia một thân có chút chật vật nhưng không giấu được vẻ quý khí, một lát sau ôm quyền hỏi:

“\_Xin hỏi vị lão gia này, các người ngăn đón trên đường không cho qua, có chuyện gì sao?”

Ninh lão gia không nói gì chỉ ngẩng đầu lên đánh giá người này. Thái dương lúc này đã về tây, vừa vặn nằm ở phía sau người này nên nhất thời không xác thực được, đợi qua một lúc, Ninh lão gia mới nhìn rõ tướng mạo của y. Một thanh niên tuổi chừng hai mươi bởi vì chạy dưới ánh mặt trời nên trên trán đầy là mồ hôi, trước ngực cũng ước một mắng lớn. Tóc buộc cao, một thân mộc mạc áo tang, trên lưng ngựa buộc một thanh trường kiếm, dáng người cao ngất, tướng mạo đường hoàng, hai hàng lông mày đều có một cỗ chính khí, mặc dù không thể coi là tuấn mỹ nhưng lại khiến người xem cảm thấy thoải mái. Là một hảo nam nhân, Trữ lão gia nhất thời không thể xét nét được gì gặt đầu, sau mới giương giọng hỏi:

“\_Vị thiếu hiệp kia, xin hỏi người là muốn đi về phía nam, đến thị trấn cách đây ba mươi dặm? ”

Nghe Ninh lão gia nói như thế, thanh niên cười cho là tìm nhầm người thế là ôm quyền dùng lễ nói:

“\_Lão gia chắc là tìm lộn người, tại hạ không đi về hướng nam mà đi về hướng đông, đến Giang Phủ huyện cách đây trăm dặm ”

Ninh lão gia nghe xong gật đầu rồi đột nhiên hướng một gã hộ vệ hét lớn:

“\_Trần Tam! ”

Thanh niên còn chưa kịp phản ứng đã bị một đám sương trắng ập vào mặt, phát giác không ổn, đang định bẻ khuỷu nhưng lúc đó sương trắng đã bao phủ khắp xung quanh, muốn chạy trốn nhưng đã không kịp, cả người lẫn ngựa đều bị quấy trong đó. Ngựa chấn kinh hí, thanh niên hoàn toàn không để tâm đến nó, thừa dịp sơ loạn nghĩ muốn rút kiếm ra, tay vừa thu lại, cả người đã theo thân ngựa hung hăng bị hất té trên mặt đất. Con ngựa cất vó vùng đầu chẩy thoát, chỉ trong chớp lát đã chạy hơn trăm mét, hộ vệ muốn ngăn cũng không kịp. Thanh niên bị trối trên mặt đất không thể động đậy, đầu bắt đầu choáng váng vội quát:

“\_Các người đây là muốn làm gì? ”

Ninh lão gia đứng ở bên ngoài im lặng nhìn thanh niên bị trối, mặc kệ y như thế nào quát tháo cũng chưa từng trả lời, chỉ nhìn hần giấy dựa đến vô lực, cuối cùng nhân bị được hiệu phát tác mà hôn mê, mặc cho người định đoạt.

Là nơi tập trung giao thông thủy bộ, thương khách khắp nơi đều đổ về, thế nên đại danh An Dương thành cũng vì vậy mà nổi tiếng.Triều đại mấy lần thay đổi mà hê không phai màu, vẫn tồn tại lâu dài và trở thành thành phố lớn thứ hai sau hoàng thành, giàu có hơn cả thủ đô. Nghe nói An Dương thành có ba vị cự phú, tiền tài cộng lại đủ để so với quốc khố. Một trong ba vị cự phú đó chính là thành đông Ninh gia. Ninh gia dùng thông thương làm giàu, tổ tiên ngày xưa lợi dụng lúc ấy chưa có ai tham gia vận tải đường thủy, vận chuyển hàng hóa đến các nơi. Trải qua nhiều lần thay đổi mặt hàng kinh doanh cho đến nay, Ninh gia đã

không chỉ có thuyền hàng to lớn mà còn có hiệu buôn mở khắp cả nước, cao thấp cạnh tranh, quan trường hay thương đạo mọi việc đều thuận lợi.

Nhưng mà không biết có phải hay không bởi vì tiền tài cực thịnh mà Ninh gia có điểm khiếm khuyết. Bắt đầu từ ba đời trước, Ninh gia hậu thế ngày càng ít, dù cho cưới thê nạp thiếp thế nào đi nữa thì cũng không thể con đàn cháu đống, sinh nam hài càng khó khăn. Bắt đầu từ Ninh phủ đương gia đời thứ nhất, không biết người nào nói bừa, nói Ninh gia vì tài phú mà làm không ít chuyện thất đức cho nên ông trời mới trừng phạt Ninh gia như thế. Thế là từ đời thứ nhất, Ninh gia cao thấp bắt đầu làm thiện tích đức, lão gia, phu nhân ăn chay niệm phật, rằm mỗi tháng đều đến ngoài thành phát cháo, luôn đi miếu tế bái, quyên tiền đúc tượng phật nhưng tình hình vẫn không chuyển biến tốt đẹp. Đến thời Ninh Minh Sơn-Ninh lão gia đã qua tuổi bốn mươi mà không có nổi một hài tử nào. Mặc dù gấp đến độ đêm không ngủ được nhưng cũng không thể nghĩ ra được cách nào.

Một ngày, Ninh lão gia ngẫu nhiên gặp một vị đạo sĩ đi chu du, dựa vào chỉ điểm của vị này, Ninh lão gia mang theo chính thê Liễu thị đến Đẳng sơn ngoài thành An Dương tá túc một đêm. Trở về sau, hai vợ chồng mỗi ngày đều nhắm hướng núi thấp hương tế bái đúng bảy ngày xong mới có thể cùng Liễu thị hành phòng (làm chuyện vợ chồng). Nguyên chỉ là nghĩ lúc tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử để cho bản thân thêm chút hi vọng, không nghĩ đến qua hơn một tháng, Liễu thị dù đã gần ba mươi lại thật sự mang thai. Như thế qua hơn tám tháng, Ninh lão gia cuối cùng mừng như điên. Ngày đó ôm hài tử trong tay, Ninh lão gia khóc đến nửa ngày, đối với hài tử này quả thật đau đến tận xương. Cho người khác chiếu cố đều ngại không đủ thành thực, thiếu cẩn thận, chính mình đến chiếu cố cũng sợ tay chân chậm chạp. Dưới sự bảo hộ của Ninh lão gia, hài tử này cũng chỉ bình an được đến năm tám tuổi, sinh thần tám tuổi vừa qua mấy ngày, hài tử đang khoẻ mạnh bỗng chuyển biến đột ngột, hơi vô ý một chút là sẽ bệnh đến vài ngày. Thân thể cứ như vậy mà qua năm này lại không bằng năm trước, đến năm mười lăm tuổi thì nằm liệt giường không dậy nổi, ngủ nhiều tỉnh ít. Không biết xem qua bao nhiêu đại phu cũng đều lắc đầu nói đúng bốn chữ, mặc cho số phận.

Năm hài tử mười bảy tuổi, Ninh lão gia bỏ ra số tiền lớn mời đệ nhất danh y về xem bệnh. Sau đối với Ninh lão gia đang tha thiết chờ đợi nói ra, đứa nhỏ này sống không quá mười tám tuổi. Ninh lão gia chỉ cảm thấy như sấm sét giữa trời quang, chớp mắt ngất đi. Sau tỉnh lại luôn buồn bã, tự than thở. Được mấy ngày thì nghe hạ nhân báo tin đứa con bệnh nặng lâm vào hôn mê bất tỉnh. Lòng như bị đao cắt nhưng cuối cùng vẫn là không cam lòng buông xuôi, dốc toàn lực vì đứa con tìm thuốc.

Sau đó, Ninh lão gia nhớ đến vị đạo sĩ đã từng giúp mình có được hài tử, nghĩ rằng vị đạo sĩ có thể giúp mình có con hẳn là cũng có biện pháp chữa lành cho nó liền muôn phương tìm kiếm vị đạo sĩ đó. Trải qua hơn hai tháng tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được liền mời đến quý phủ hỏi tường tận. Vị đạo sĩ nghe xong sự tình, bấm tay tính toán, khổ tư thật lâu sau mới cùng Ninh lão gia nói. Lúc trước vì biết Ninh lão gia nóng lòng cầu một đứa con nên mới bảo lão gia thử đến Đẳng sơn một lần, nguyên nhân là đoạn thời gian đó Đẳng sơn linh khí cực mạnh, thần tiên tụ ở đó nhiều. Bọn họ ở lại một đêm, theo đúng suy đoán của đạo sĩ là các thần tiên thấy bọn họ thành tâm mà ban cho một hài tử, tế bái bảy ngày là để cảm tạ thần tiên nhưng tuyệt không nghĩ tới bọn họ ở lại một đêm lại mang về linh thể Đẳng sơn sơn thần.

Đẳng sơn sơn thần đêm đó phóng thích linh thể để hấp thụ thiên địa linh khí, không biết vì sao lại bị hấp dẫn mà vào trong người Liễu thị. Sau, tại lúc Ninh lão gia cùng Liễu thị hành phòng được hấp thụ tinh khí rồi dần dần hình thành bào thai phát triển trong cơ thể Liễu thị, cuối cùng được sinh ra thành hài tử của Ninh lão gia. Linh thể sơn thần trở thành hài tử Ninh gia tự nhiên tiên thân của sơn thần sẽ trầm ngủ, không thức tỉnh. Nhưng những vị tiên nhân khác phát giác chuyện này liền muốn gọi linh thể sơn thần về, linh thể bị gọi về, Ninh thiếu gia tự nhiên cũng sẽ mất. Nói hài tử này sống không quá mười tám tuổi là vì vào năm mười tám tuổi, linh thể sẽ hoàn toàn trở về với sơn thần. Ninh lão gia nghe xong toàn thân run rẩy, vội quỳ xuống khóc lóc cầu xin đạo sĩ nghĩ biện pháp. Mặc kệ cái gì thần tiên hay linh thể, chỉ cần hài tử của mình sống tốt, nhìn hẳn cưới vợ sinh con, mạnh khoẻ an khang, cả đời bình an. Đạo sĩ nhìn Ninh lão gia nước mắt đầy mặt, giữa đầu thở dài một tiếng thuyêt:

“\_Lúc trước là do bản đạo chỉ điểm người cầu được hài tử này, hôm nay cho người người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh là sai lầm của bản đạo a”

Cuối cùng vị đạo sĩ nói cho Ninh lão gia biện pháp cuối cùng để giải quyết.

“\_Mồng chín tháng tám này đến ngoại ô thị trấn cách An Dương thành trăm dặm, có một con đường phía tây nam, cách ba mươi dặm hướng về phía tây thị trấn, người hãy canh ở đoạn đường đó, trong khoảng giờ tí và giờ mùi chắc chắn sẽ có người xuất hiện. Đến lúc đó người hãy chặn lại hỏi người kia có phải đi về hướng nam cách thị trấn ba mươi dặm, nếu người này trả lời không phải mà là đi về hướng đông thì bắt luận như thế nào người cũng phải đem người đó về.”

“\_Dem về rồi làm gì?”

“\_Vào giờ dần (3-5g sáng) canh ba cùng quý công tử bái đường thành thân.”

“\_A!Cái này...cái này...nếu người đó là nam hoặc là đã xuất giá thì...”

“\_Ninh lão gia, người nghe cho rõ, bắt luận người này là nam hay nữ, đẹp hay xấu hay như thế nào đi nữa người đều phải làm cho người đó cùng lệnh công tử đứng giờ dần ba khắc bái đường, không thể chậm trễ, nếu trì hoãn, dù chỉ nửa khắc thì thật sự là không còn biện pháp nào để xoay chuyển tình thế nữa.”

“\_Cái này, thật sự có hiệu quả?”

“\_Ai!Nói ra rất dài dòng, bản đạo chỉ có thể nói cho người biết, người kia ngày sinh tháng đẻ cực kì đặc biệt, thân thể thịnh vượng, cả đời khó đau ốm, có thể hưởng nhân sinh trăm năm. Người đời có câu,thành thân kết tóc, kết tóc là hợp nhất, từ này về sau phúc họa đều cùng nhau. Nếu người này cùng lệnh công tử thành thân kết tóc, lệnh công tử tự nhiên sẽ được hưởng an khang cả đời, dù là thần tiên cũng không làm gì được. Không biết Ninh lão gia đã nghe qua người thịnh âm hay chưa, loại người này khắc phu, khắc thê, khắc người thân, là thiên cô sát tinh, mà vận mệnh của người kia là trái ngược hoàn toàn.”

“\_Ninh lão gia, người không cần phải lo lắng, kì thật chỉ cần người này cùng lệnh công tử thành thân, sau đó ở chung ít nhất chín chín tám mươi một ngày, lệnh công tử sau này sẽ hoàn toàn khoẻ mạnh, không đau không bệnh. Khi đó người đó đi hay ở toàn bộ đều dựa vào tính toán của Ninh gia các người.”

Đạo sĩ cất bước đi, Ninh lão gia ngồi trên ghế cúi đầu suy nghĩ nửa ngày cuối cùng dứt khoát đứng lên, trong tâm đã định, phát tay áo ra khỏi thính đường.

## 2. Chương 2

Trình Dực hoảng hốt mở mắt ra, đập vào mắt là một mảnh đỏ rực. Ngực cảm thấy khó thở, đầu đau như muốn nứt ra, thân thể cứng ngắt khó chịu, muốn nhúc nhích liền cảm thấy tứ chi tê liệt. Trong đầu suy nghĩ, Trình Dực trừng lớn hai mắt vội vàng xem xét bốn phía, thấy khắp nơi đều trải lụa đỏ, nền cũng màu đỏ. Gian phòng khắp nơi đều dán chữ hỉ, hiện ra cảnh sắc được sắp xếp để thành hôn, cái này thoát nhìn rõ ràng là phòng cưới. Nhìn lại nơi mình đang nằm cũng là đỏ rực một mảnh. Rèm trướng bằng tơ lụa thêu chìm hình long phượng. Giường cũng là giường cưới khắc phù dung trĩ cùng uyên ương nghịch nước, mà chính mình lại đang nằm trên chiếc giường mềm mại, thư thái này. Nhìn đâu cũng là hoả hồng một mảnh. Quần áo trên người được thêu dạng gì Trình Dực nhìn không thấy, phỏng chừng cũng là hoa văn cát tường. Trình Dực cảm thấy hoang mang muốn ngồi dậy, nhưng tứ chi bị trói, muốn trở người cũng không thể. Vốn cho là bị cừu gia đuổi giết, sau tỉnh lại, lại phát hiện tình cảnh như thế này, thật khiến cho y mê mang khó hiểu.

Đem tình cảnh trước khi bất tỉnh liên kết với thực tại,Trình Dực không khỏi tự hỏi,liên tưởng đến một tình huống,đó chính là cướp rế.

Y từ trước đến nay chưa bao giờ tận mắt thấy, chỉ ngẫu nhiên nghe người khác nói qua. Hoàng đế tiền triều hoang dâm vô đạo, thường xuyên giả các loại danh nghĩa để cưỡng chế khuê nữ vào cung thị tẩm. Cả nước đối với chuyện này vô cùng khốn khổ, để tránh ái nữ nhà mình bị triệu vào cung đã bất chấp tất cả để gả nàng đi. Thời gian đó, thanh niên, trai tráng chưa lập gia đình ngày càng ít đi mà hoàng cung vẫn đang không ngừng tuyển tú. Vì để nữ nhi mình có thể gả đi, chỉ cần là nam nhân vừa độ tuổi đi trên phố sẽ bị người tùy tiện bắt về để thành thân, làm cho trên phố nhất thời không có một bóng nam nhân nào. Thậm chí có người nửa đêm leo tường đột nhập vào nhà có thanh niên, cưỡng chế bắt về thành thân.

Khi đó Trình Dực chỉ nghe rồi cười, bằng hữu của y nhiều người còn có vẻ ngưỡng mộ. Bây giờ nữ nhân được quý hơn trân bảo, muốn kết hôn mà không có đại kiện tám người nâng, sinh lễ đầy đủ thì ai chịu gả?

Tình hình trước mắt làm cho Trình Dực nhớ tới việc này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rốt cuộc vẫn là ném ra khỏi đầu. Đúng như bằng hữu y nói, hiện tại cưới vợ không phải chuyện dễ. Thời thái bình thịnh thế, cho dù là nhân gia bình thường nhất gã nữ nhi cũng phải ba mâm bốn mâm. Không cần là phú quý hay quan lại, nhà trai ít nhất cũng phải có vài mẫu ruộng, có nhà ở, có cộng ăn việc làm, có thể làm cho nữ nhân áo cơm không lo, nếu không, muốn kết hôn? Lên núi hỏi ông trời xem có còn ai không mà ban cho một thê tử a! Huống chi dựa vào gian phòng trước mắt đều là vật xa hoa quý trọng, mà y hiện tại nằm trên giường cưới còn mang theo nhàn nhạt mùi mộc hương, họa tiết điêu khắc sắc tinh xảo, nhẵn nhụi, hoàn toàn có thể nói là xảo đoạt thiên công, như vậy giường cưới không phải đại phú nhiều tiền, nhân gia phú quý thì làm sao có nổi. Nhân gia phú quý như thế làm sao có thể dùng biện pháp cướp người để cùng ái nữ thành thân?

Lại nói, Trình Dực cũng tương đối tự mình hiểu lấy. Không nói đến gia cảnh, nói y thân thể khoẻ mạnh thật không giả, nhưng về tướng mạo thì sao, cũng chỉ bình thường. Y có rất nhiều bằng hữu so với chính mình thì y chỉ có thể ở mức trung bình. Y cũng từng gặp qua các quý công tử tiền tài phú quý, khí thế bất phàm, nếu đem so sánh thì là một trời một vực. Đã như vậy, tại sao lại còn bị trói, tại sao lại ở trong căn phòng này? Trình Dực trong lúc suy nghĩ, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, y quay đầu nhìn về phía cánh cửa này giờ vẫn một mực đóng chặt. Một lát sau, tiếng cửa phòng mở, một tiểu cô nương trang phục nha hoàn đẩy cửa tiến đến, nhìn thấy y trợn tròn hai mắt nhìn mình có chút ngơ ngác, xong cũng chỉ im lặng rời phòng.

Trình Dực bị nàng làm cho ù ù cạc cạc. Cũng không quá lâu, ngoài phòng truyền đến nhiều tiếng bước chân hơn. Cửa phòng mở rộng, đi tới mấy người, trong đó Trình Dực nhìn thấy vị lục tuần lão nhân kia được nô bộc đỡ lấy tiến đến, bên người còn có một mỹ mạo phu nhân. Hai người vừa vào liền nhìn Trình Dực chòng chọc không thôi. Trình Dực nhú mày nhìn bọn họ, nằm trên giường thời gian dài, lại nghiêng đầu nhìn về một bên quả thật có chút không thoải mái. Nhìn ra Trình Dực khó chịu, lục tuần lão nhân vội phân phó hạ nhân:

“\_Nhanh, đỡ vị thiếu hiệp ngồi dậy!”

Được người đỡ dậy quả thật cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng tứ chi vẫn bị trói chặt. Loại cảm giác bị trói này thật làm cho người ta phi thường không thoải mái. Trình Dực chăm chú nhìn vị lão nhân đã bắt cóc mình, trong mắt tràn ngập nghi vấn. Trình Dực tuy bị cường chế bắt về nhưng cũng không quá bất mãn, ngoại trừ bởi vì lão nhân trước mắt mặt mũi hiền lành, mà còn vì bản thân cũng không phải chịu gì quá phận. Nhìn ra lão nhân trong mắt đầy ưu thương, Trình Dực quả thật là không thể nào nổi giận được.

“\_Lão nhân gia, người nói đi, vì sao lại bắt tại hạ đến nơi này?”

Lão nhân cùng phu nhân vừa nghe Trình Dực hỏi không khỏi nhìn nhau, lập tức hiện lên vẻ đau khổ, cùng nhau quỳ rạp xuống trước mặt Trình Dực.

“\_Các người đây là muốn làm gì?”

Bị trường bối quỳ lạy chính mình làm Trình Dực chấn động. Nếu không vì tứ chi bị trói, y sớm đã đến nâng bọn họ dậy.

“\_Thiếu hiệp, thiếu hiệp, lão hủ là Ninh Minh Sơn, là chủ nhân Ninh phủ ở An Dương, còn đây là thê tử của lão. Thiếu hiệp, lão hủ lần này làm việc lỗ mãng thật sự là vạn bất đắc dĩ a!”

Lão nhân quỳ trên mặt đất không dậy nổi, lệ rơi đầy mặt, phu nhân cũng quỳ gối một bên cảm lụy lau nước mắt.

“\_Hai vị mau đứng dậy, có chuyện gì từ từ nói!”

“\_Không, thiếu hiệp nếu không đáp ứng thỉnh cầu của lão, lão hủ chết cũng không đứng dậy!”

Trình Dực sững sờ nhìn lão nhân, mặc dù tuổi đã già nhưng hai mắt lại dị thường kiên nghị.

“\_Là thỉnh cầu gì xin ngài hãy nói, nếu như tại hạ có thể làm sẽ đem hết khả năng ra thực hiện.”

Ninh lão gia dùng ống tay áo lau nước mắt rồi nhất thanh nhị sở kể lại sự tình. Dứt lời, không để ý đến Trình Dực đang ngốc lăng lăng cùng phu nhân hướng Trình Dực dập đầu cầu xin. Trình Dực sau nửa ngày

mới lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn hai vị trưởng bối đã dập đầu đến đỡ cả trán, cổ họng chỉ thốt được một câu:

“\_Hoang đường!”

Ninh lão gia nghe vậy, nước mắt càng tuôn nhanh hơn, quỳ lết lên phía trước, khóc hô:

“\_Cứ cho là chuyện quái lực loạn thần, dù là hoang đường, dù tổn hết cả gia tài hay đòi lão hủ cái mạng già này, chỉ cần cứu sống được nhi tử lão cũng không tiếc a!”

Trình Dực nhìn Ninh lão gia bị ai sâu sắc mà chấn động. Nhìn đến cái trán đã sưng đỏ, bộ dáng chật vật vì khóc, y thật lâu cũng không nói nên lời. Lại nhìn qua Ninh phu nhân cơ hồ là khóc đến choáng váng, nha hoàn phải chạy đến đỡ nhưng lại bị đẩy ra, ánh mắt cầu xin vẫn dừng ở trên người y. Trong lúc không khí trong phòng đang cực kì nặng nề, ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng hét kinh hãi.

“\_Lão gia! Phu nhân! Thiếu gia tỉnh, thiếu gia tỉnh a!”

Hai vị trưởng bối đang quỳ trên mặt đất vừa nghe, bị ai trong mắt bỗng chốc lộ ra tia sợ hãi cùng vui mừng, đang muốn đứng lên, rồi không biết nghĩ gì lại đưa mắt nhìn về phía Trình Dực. Biết rõ bọn họ giờ phút này lo lắng, lòng nóng như lửa đốt, Trình Dực gian nan mở miệng:

“\_Các người đến xem hài tử trước đi, để ta ở đây hảo hảo ngẫm lại.”

Hai vị trưởng bối hướng trình Dực cúi đầu thật sâu rồi mới để hạ nhân nâng dậy vội vàng rời khỏi phòng.

Gian phòng vị thiếu gia kia cách chỗ Trình Dực phỏng chừng không xa lắm, Trình Dực có thể nghe thấy tiếng bọn họ gọi nhi tử, thanh âm chứa đau lòng pha lẫn chút vui sướng. Theo như Ninh lão gia nói, tính đến nay nhi tử của họ đã mê mang gần một tháng. Trình Dực tâm tình bối rối ngồi ở trên giường miên man suy nghĩ. Tấm lòng của Ninh lão gia đối với đứa con thật sâu chấn động đến lòng y. Y là một cô nhi, sinh ra chưa tròn ba tháng đã bị vứt bỏ tại ven đường, được sư phụ thu dưỡng, chiếu cố mới khiến y trưởng thành như hôm nay. Tuy không phải là cái gì chờ mong quan hệ, nhưng trong nội tâm, chứng kiến người khác toàn gia vui vẻ cùng một chỗ vẫn làm cho y có mơ ước cùng hâm mộ. Cũng vì thế mà làm cho y hết sức thông cảm cho tâm tình Ninh lão gia. Nhưng y là một đại nam nhân, lấy danh nghĩa gì để gả cho một người nam nhân khác? Cái này...điều này thật sự là....khó có thể tin. Trong lúc suy nghĩ hỗn loạn, ngoài phòng truyền đến tiếng âm ỉ. Trình Dực ngưng thần lắng nghe, đầu tiên là tiếng Ninh lão gia cùng phu nhân, tiếp đến là một đạo thanh âm có điểm nghi ngờ, nhẹ nhàng lại không đủ khí lực nhưng vẫn cố sức hô lên:

“\_Phụ thân....Người là có ý gì....Lúc này lại bảo ta thành thân? Người cũng biết thân thể của ta....Đây chẳng khác nào làm hại cô nương nhà người ta?....Không! phụ thân, con thà dập đầu chết ngay lúc này cũng tuyệt không thành thân!”

“\_Không! Hài tử, nghe lời phụ thân, thành thân là tốt rồi....., cô nương kia là tự nguyện!”

“\_Là tự nguyện cũng không được...!”

“\_Hài tử! Hài tử! Người đừng nóng giận, người đừng dọa phụ thân, ta chỉ có một hài tử là người, người chết, ta cũng không sống nổi a!”

“\_Phụ thân! Phụ thân!....Xem như là hài nhi van cầu người, đừng liên lụy đến cô nương kia....Hài nhi không sợ chết, nhưng nếu làm việc có lỗi với người khác, hài nhi thật sẽ chết không nhắm mắt a!”

“\_Không! Hài tử, người nghe phụ thân, nhất định phải lấy!”

“\_Phụ thân! Người....”

“\_Hài tử! Hài tử! Nhanh, đi gọi đại phu! Nhanh lên!”

Không còn nghe thấy thanh âm suy yếu kia nữa, chỉ còn một mảnh hỗn loạn bên ngoài.Ninh lão gia cùng phu nhân kêu gào thảm thiết, thanh âm như muốn xé rách tâm của Trình Dực. Ngọn nến lẳng lẳng cháy, bên cạnh, giọt nến đỏ nhỏ xuống ngày một chồng chất. Chẳng biết từ lúc nào, thanh âm bên ngoài đã biến mất hoàn toàn, trong phòng, ngoài phòng khôi phục lại sự yên tĩnh. Trình Dực lúc này trong lòng như bị đè nặng, lâm vào trầm tư. Theo tiếng bước chân đi tới, cửa phòng một lần nữa được mở ra, Ninh lão gia

khóc đến hai mắt sưng đỏ cùng phu nhân đi vào trong phòng. Nhìn đến Trình Được, hai chân cong lại, một lần nữa quỳ xuống.

“\_Thiếu hiệp, lão hủ cùng phu nhân, chúng ta cầu xin người!”

Ánh mắt Trình Được chậm rãi chuyển qua ngọn nến đang lặng lẽ cháy, lặng lặng hỏi:

“\_Có phải là chỉ cần đủ chín chín tám mươi một ngày, bất luận kết quả như thế nào đều sẽ để ta rời đi?”

“\_Lão hủ lấy tính mạng toàn gia ra thề, tuyệt không nuốt lời!”

“\_Ta là nam nhân, chuyện này...Ta không muốn để cho người ngoài biết rõ.”

“\_Lão hủ đã nghĩ ra cách....phải....phải uỷ khuất thiếu hiệp giả trang nữ tử, dùng thân phận và tên giả để gả vào nhà.”

Trình Được nhắm mắt lại, lại chậm rãi mở mắt ra, nhàn nhạt mà kiên định nói:

“\_Được, ta đáp ứng.”

Tuy là chuyện hoang đường nhưng đây là hi vọng cuối cùng của hai vị trưởng bối, mặc kệ kết quả như thế nào, y cũng không đành lòng hiện tại đập tan hi vọng của họ. Đúng vậy, thử một lần cũng tốt, có hi vọng so với tuyệt vọng vẫn tốt hơn.

### 3. Chương 3

Giờ sủu, Trình Được đã thay xong bộ hỉ phục, là một bộ trang phục tân nương phi phượng tương hà hoa lệ, phú quý. Y ngồi trước gương mặc cho nha hoàn phía sau vì y chải đầu, trang điểm. Y vốn không giống nữ tử, càng không có chút nào âm nhu của nữ tử, nhưng kẻ qua lông mày, thoa một chút son, trong gương, một gương mặt không mất anh khí, đôi mắt sáng thanh tú của nữ tử dần hiện ra. Tóc búi lên cao được giữ lại bởi đôi trâm cài đính đầy châu sai, hết thấy chuẩn bị sẵn sàng, chúng nha hoàn dần lui ra. Ninh phu nhân đứng ở một bên yên lặng nhìn Trình Được đã được trang điểm giống hệt một cô nương sắp cưới, trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

Nàng làm sao không muốn con mình trải qua cuộc sống bình thường, cưới vợ sinh con, thành gia lập nghiệp, cả đời bình an. Giờ phút này, nhìn trước mắt là một nam nhân lại sắp trở thành thê tử của con mình, trong nội tâm có một nỗi khổ không thể lí giải.

Lúc trước, Ninh lão gia nghe xong đạo trưởng nói, sau cùng thê tử thương lượng qua, cuối cùng quyết định bịa đặt ra một thân phận nữ tử, mặc kệ ngày ấy Ninh lão gia mang về là nam hay nữ, người này cũng chỉ có thể dùng thân phận giả đó mà gả vào nhà, như vậy ngoại nhân cũng không biết Ninh thiếu gia lấy là người phương nào, coi như là giấu được thân phận thật, Ninh gia cũng không bị mất mặt, Ninh thiếu gia cũng sẽ không bị thể nhân chê cười.

Ninh phu nhân vuốt lấy mũ phượng đặt trên bàn tròn, đây là nàng tự mình sai người chế tạo gấp gáp đến. Mặc dù không quý trọng bằng chiếc mũ phượng mà lúc trước nàng được gả tới, nhưng cũng thật sự là quý giá. Lúc trước nàng còn không có tồn tại tư tâm, chỉ nghĩ dù sao cũng là nhi tử mình thành thân, bất luận như thế nào cũng đều muốn cho hắn thứ tốt nhất.

“\_Trình thiếu hiệp!”

Ninh phu nhân nhìn về phía người ngồi trước gương, nhẹ nhàng công đạo:

“\_Từ hôm nay trở đi, người gọi Đỗ Vi, là người nước Ngô ở Tây Vực, phụ mẫu mất sớm, trong nhà còn có huynh trưởng. Người nhà nghèo vì để có tiền cho huynh trưởng lấy vợ nên nguyện ý lấy chồng xa tại An Dương Ninh phủ.”

Ninh phu nhân nói xong, Trình Được cũng không nói lời nào. Ninh phu nhân đợi một lát, nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

“\_Trình thiếu hiệp, uỷ khuất người. Sau tám mươi một ngày, bất luận người có yêu cầu gì, chỉ cần Ninh gia có thể làm, nhất định sẽ tận lực.”

Trình Dục vẫn không trả lời. Ninh phu nhân bắt đặc dĩ liếc nhìn thân ảnh y, phân phó người một tiếng rồi xoay người rời khỏi phòng. Trình Dục đối mặt trước gương, nhắm mắt, mặc cho người xung quanh tới tới lui lui. Đến lúc ngoài phòng có người hô đến giờ thành thân, y mới mở to mắt ra, trong mắt một mảnh thanh minh. Đây là điều y đã đồng ý, nếu đã quyết định tuyệt không hối hận mà lùi bước.

Ninh thiếu gia bệnh nặng mê man không thể dậy, cho nên cùng Trình Dục bái đường là một con gà trống lớn được gả nô bộc ôm lấy, gà trống mang trên người vật tùy thân của Ninh thiếu gia. Trình Dục trên đầu đội khăn không nhìn thấy hết tất cả, chỉ biết cùng mình bái đường không phải Ninh thiếu gia. Bên người có người dìu, bà mối nhỏ giọng hô, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê đối bái, động phòng hoa trức. Hôn phòng chính là gian phòng trước kia Trình Dục được đưa vào. Lúc đi vào, Ninh thiếu gia cũng đã đổi y phục, được người đặt trên giường cưới đỏ thẫm.

Không biết là do ngoài phòng hí nhạc quá ồn hay là do không khí ngày cưới, Ninh Cảnh Niên đang bất tỉnh được người đưa lên giường lại mở mắt ra. Hạ nhân thấy mừng rỡ vô cùng, nháo nhào gọi người thông báo cho lão gia cùng phu nhân. Trong lúc hạ nhân hỗn loạn, Cảnh Niên nhìn căn phòng đỏ rực một màu, lẳng lặng không nói gì, ngoài phòng truyền đến tiếng tân nương nhập động phòng. Cửa chính mở, Cảnh Niên dời ánh mắt nhìn về phía cửa, tân nương đội khăn hồng vịn vào người hầu tiến đến bên giường ngồi xuống. Ngay khi biết được tin tức, phụ mẫu Ninh Cảnh Niên liền mừng rỡ mà đến, ngồi trên giường đối hán không ngừng hỏi han ân cần, ngược lại lại xem nhẹ tân nương ngồi ở mép giường. Vì để không làm trễ giờ lành, phụ phụ Ninh thị kìm nén tâm tình quan tâm đến hải tử. Thấy hán tỉnh liền không để người ngoài trợ giúp, kêu người đưa lên xưng can, tự tay Ninh thiếu gia vén khăn tân nương. Cảnh Niên bởi vì nhiều năm ốm đau nằm trên giường mà gầy da bọc xương, tay cổ hết sức tiếp nhận xưng can nhưng không lập tức vén khăn lên, mà lại hỏi thăm tân nương này giờ vẫn một mực ngồi bên im lặng.

“\_Ta phỏng chừng chỉ có thể sống được vài năm nữa...Cô nương, người là thật sự nguyện ý gả cho ta, một phế nhân?”

Hắn vừa nói xong, ánh mắt mọi người chuyển hướng qua tân nương ánh lên vô số chờ đợi. Tân nương lặng im sau nửa ngày, cuối cùng mới gật đầu làm cho phụ phụ Ninh thị thở dài một hơi. Cảnh Niên thấy thế mới cầm xưng can, được người đỡ lấy, từ từ vén lên khăn voan. Khi diện mục tân nương hoàn toàn lộ ra trước mắt, Cảnh Niên thật lâu không nói gì, chỉ lẳng lặng ngưng thần nhìn. Tân nương cũng đã nhìn hắn, trong mắt không có chút nào ngưng ngung của cô nương mới cưới. Y cẩn thận mà nghiêm túc nhìn, trước mắt là một thiếu niên suy nhược, nhưng không mất vẻ tuấn tú, trường kỳ đau ốm trên giường làm cho diện mục tái nhợt, nhưng đôi mắt to vẫn sáng ngời, thanh tịnh. Trong mắt thiếu niên, mình có bộ dáng gì? Tân nương đang tự mình suy đoán, sau mới phát hiện thiếu niên đã giao xưng can cho hạ nhân rồi vươn tay, thông thả chuyển qua mặt mình, từ mắt đến mũi rồi đến môi đều cẩn thận mà vuốt ve.

“\_Người tên gọi là gì?” Thiếu niên thấp giọng hỏi, trong thanh âm có điểm run rẩy.

Tân nương hạ giọng đáp:

“\_Đỗ Vi.”

Thiếu niên nhìn kĩ lấy tân nương, cười nhạt một tiếng. Nụ cười như dùng hết khí lực rồi ngã vào trong lòng tân nương.

## 4. Chương 4

Cảnh Niên một lần nữa mở mắt ra là lúc trời đã sáng choang, hắn vẫn đang ở trong hỉ phòng đỏ rực. Nhớ lại hắn đã thành thân, nhưng tìm khắp giường cũng chỉ có một mình hắn nằm. Cảnh Niên cảm thấy yết hầu hơi khô liền muốn gọi hạ nhân bưng thủy đến cho mình. Hơi nghiêng người qua đã thấy dưới giường có một người đang ngủ. Cái này cũng không có gì kì quái, hắn bệnh luôn nằm trên giường, Ninh lão gia vì thuận tiện tùy thời đều có người chiếu khán hắn liền sai người buổi tối ở trong phòng hắn nằm dưới đất mà nghỉ ngơi. Nhưng người ngủ dưới đất bên cạnh giường hắn bây giờ lại làm cho Cảnh Niên không đành lòng mở miệng quấy rầy.

Tuy chỉ nhìn thấy mặt một lần, tuy người này đã thay đi bộ hỉ phục diễm hồng nhưng hắn chỉ liếc mắt một cái liền biết, người ngủ phía dưới này đã là thê tử hắn. Thế là Cảnh Niên nằm trở về, lẳng lặng nhìn chăm

chú vào người vẫn đang trầm ngủ. Nhìn lại nhìn, không khỏi cong lên khoé môi, xuất ra nhàn nhạt tiểu dung. Nhớ lại lúc vén hỉ khăn lên, nhìn thấy đầu tiên là ánh mắt nàng, thật là ám áp, làn da khoẻ mạnh được tôn lên bởi hồng sắc của hỉ phục, mang theo vài phần vũ mị.

Lập gia đình là chuyện trước đây hần hoàn toàn không nghĩ tới. Lúc tỉnh lại, nghe phụ thân nhắc đến làm cho hần khiếp sợ cùng khổ sở. Hần hiểu rõ thân thể của mình, chỉ sợ không có mấy ngày sống tốt. Khiếp sợ phụ thân vào lúc này lại làm ra việc hồ đồ, nếu thê tử vào cửa không lâu sau trượng phu nàng lại chết, về sau một mình nàng phải sống như thế nào, cho dù tái giá cũng chỉ có thể có một danh phận không tốt. Khổ sở chính là biết người nhà vì mình mà suy nghĩ, dụng tâm. Hần biết rõ cha mẹ lúc này đòi hần thành hôn đơn giản là nghĩ xung hỉ tẩy xui, khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, dù là hành động bất đắc dĩ. Nhìn phụ mẫu tuổi già vì lo cho hần mà tóc sớm bạc trắng, mẫu thân khóc đến hôn mê mấy lần, hần nhìn cũng cực kì không đành lòng. Lần đầu tiên lấy cái chết ra bức bách cũng không làm cha mẹ đổi chủ ý. Lần thứ hai tỉnh lại, hần cũng chỉ biết yên lặng tiếp nhận, đến nỗi khi nghĩ đến tân nương, hần chỉ có thể nghĩ sau khi mình chết, làm sao để có thể cho nàng cuộc sống tốt một chút.

Không hề nghĩ qua tân nương có bộ dáng thế nào, trước lúc vén hỉ khăn, trong lòng của hần bình tĩnh như nước, không có một điểm rung động, nhưng mà sau khi vén hỉ khăn lên, trước mắt hần hiện ra một người, trong lòng hần, phảng phất một giọt nước nhẹ nhàng từ trên lá lặn xuống, rơi vào mặt nước, tạo thành một giọt nước đẹp chưa từng có, mặt nước lặn tẩn gọn sóng thật lâu không thôi. Hần im lặng chìm sâu vào trong đôi mắt ấy, không thể dời mắt. Xoa mặt nàng, cảm thụ hơi ấm của nàng, một khắc này, tim hần đập nhanh liên tục, khi đó hần mới chính thức khắc sâu cảm giác chính mình đã thành thân. Người trước mắt là thê tử của hần, mừng rỡ đến kích động đồng thời làm cho hần ngất đi. Có lẽ tâm tình quá kích động là nguyên nhân lớn nhất, thân thể của hần hiện tại còn chưa thể tiếp nhận a.

Trước mắt, trên mặt đất đang trầm ngủ một người nằm giữa đôi mắt với hần. Mái tóc đen nhánh xoã ra, rối tung ở trên gối. Trên trán có vài sợi tóc che khuất nửa mặt của nàng. Trên mặt đã tẩy trang hiện ra màu da khoẻ mạnh, ngũ quan đoan chính, cũng không đặc biệt xinh đẹp, ngược lại có chút anh khí. Cảnh Niên mặc dù ốm đau, nằm trên giường nhiều năm hiếm khi xuất môn, nhưng nha hoàn, tiểu dịch phục vụ hần so với người trước mắt đều đẹp hơn, lại không biết vì cái gì hần lại yêu thích ngắm nhìn nàng. Không biết có phải hay không bởi vì ánh mắt của Cảnh Niên quá mức nóng bỏng, người vốn đang trầm ngủ đột nhiên mở ra hai mắt, thẳng tắp nhìn qua Cảnh Niên. Này đôi mắt thấu triệt phân minh làm cho Cảnh Niên lập tức giật mình, trên mặt không hiểu sao có chút nóng lên.

“\_Người đã tỉnh?!”

Người nằm ngủ dưới giường xoay người đứng dậy, mở ra chăn đơn bằng tơ, xỏ giày đứng thẳng lên.

“\_Ta giúp người gọi hạ nhân đến.”

Thanh âm của nàng rất phù hợp với tướng mạo, không uyển chuyển như oanh, có chút thấp trầm khàn khàn, lại làm cho người nghe thấy thư thái. Nàng vừa đứng lên, Cảnh Niên mới phát giác vóc dáng nàng thật cao. Cao như vậy thật khó thấy ở nữ tử phía nam, nhưng bởi vì thân hình cân xứng, cũng không có vẻ quá mức áp bách. Cảnh Niên nhìn nàng muốn ra khỏi cửa, trên người còn phủ áo lót khi ngủ, vội vàng kêu nàng trở lại:

“\_Chờ một chút!”

Y đã đi ra ngoài được vài bước, quay đầu lại nhìn hần, Cảnh Niên ánh mắt nhìn quanh một vòng, chỉ về phía giá mắc áo nói:

“\_Khoác thêm áo rồi hần ra ngoài.”

Trình Dục nghe vậy, đầu tiên là thật sâu liếc nhìn hần rồi mới đi qua lấy xuống một cái ngoại bào phủ lên thân, ngoại bào này chính là hỉ phục sáng sớm nay y đã thay ra. Sau khi Cảnh Niên bất tỉnh, trông phòng là một hồi người ngả ngựa đổ, nhưng bởi vì chuyện này thỉnh thoảng xuất hiện nên rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh. Bởi vì y đã có thân phận là thê tử của Cảnh Niên, Ninh lão gia liền sai người chuẩn bị đồ cho y nằm dưới đất, tại bên giường nghỉ ngơi. Bái đường thành thân xong cũng đã khoảng giờ dần, quả thật có chút mệt mỏi cho nên Ninh phủ cao thấp đều đến sáng mới nghỉ ngơi.

Trong lúc trong phòng còn hai nha hoàn ở bên giường chiếu cổ Cảnh Niên mê man bất tỉnh, Trình Dực cũng không giả bộ, tại mê được tác dụng sau, người đau đến khó chịu. Đơn giản tháo xuống trang sức trên đầu, tẩy đi phấn son, cởi ngoại bào xong liền nằm xuống, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Chúng nha hoàn rời đi lúc nào y cũng không biết. Mở cửa phòng ra, nhìn thấy mặt trời đã ngã về tây, Trình Dực tính thời gian hẳn là đến giờ thân. Ngày hôm qua bái đường, Ninh phu nhân có sai người chuẩn bị đồ ăn cho y nên ngủ một ngày đến bây giờ y cũng không có cảm giác đói.

Ngoài phòng đã có người đứng chờ, Trình Dực mở cửa bọn họ liền chào đón, y nói cho bọn họ biết Cảnh Niên đã tỉnh. Bọn họ đều là vừa mừng vừa sợ, cử một người đến báo cho lão gia phu nhân, những người còn lại đi vào phòng thu dọn đồ ngủ trên đất, phục vụ Cảnh Niên trên giường. Trình Dực trở về phòng tìm một chỗ ngồi xuống. Nhìn đám người hầu thu dọn đồ ngủ trải trên đất, nhìn đám nha hoàn thuần thực đỡ lấy Cảnh Niên suy nhược ngồi xuống, giúp hắn thay quần áo, lau mặt, bưng trà súc miệng, còn không ngừng nhẹ giọng hỏi hắn có muốn ăn chút gì không. Phu phụ Ninh thị rất nhanh tiến vào phòng, nhìn hai tử hai nữ đã tỉnh đến ba lượt cũng là kinh hãi vạn phần. Cẩn thận xem xét mặt mũi tử nữ xong rồi nói, ngày hôm nay hẳn sắc mặt thật khá.

Trình Dực cẩn thận nhìn Cảnh Niên căn bản là không thấy “khá” chỗ nào. Rõ ràng trên mặt không có chút huyết sắc, gầy da bọc xương, một chút khí lực cầm đồ cũng không có... Bọn hạ nhân rất nhanh bưng lên thuốc cùng đồ ăn cho Cảnh Niên. Ninh lão gia tự mình bưng lấy chén thuốc, từ ái dứt cho đứa con uống hết. Ninh phu nhân ngồi ở đầu giường, ngay khi Ninh lão gia dứt hết thuốc liền tranh thủ cầm lấy mút hoa quả đưa vào trong miệng hắn, chỉ sợ hắn phải chịu một chút khổ. Ăn hai cái mút hoa quả, Ninh phu nhân tiếp nhận bát cháo nhân sâm thật gà còn bốc khói, thổi nguội rồi cẩn thận dực dực dứt cho Cảnh Niên. Nhưng Cảnh Niên trước khi ăn đột nhiên giương mắt nhìn Trình Dực đang ngồi một góc làm cho mọi người yên lặng nhìn về phía y, y hoảng sợ, chỉ là trên mặt không có biểu hiện ra ngoài. Cảnh Niên chứng kiến tất cả mọi người vây quanh hắn, thê tử mình lại cô linh linh ngồi ở góc phòng, tóc còn tán loạn, mặt chưa rửa, miệng chưa súc, trên người hỉ phục tùy ý khoác vào, dùng dây tùy tiện buộc lại. Vừa nãy nghe phu thân nói bây giờ là giờ Dậu, đã qua một ngày, hiện tại thê tử một điểm đồ ăn cũng không có, Cảnh Niên vô lực nhưng kiên định đẩy ra chén cháo nóng mẫu thân đưa tới.

“\_Nương, mới uống thuốc xong ta còn chưa muốn ăn gì cả, người đến xem Vi nhi có cần gì không.”

Hài tử ngoài ý muốn nói như vậy làm cho nhị lão nhìn lên, ánh mắt chuyển qua Trình Dực đang ngồi. Trình Dực đầu tiên là cứng đờ, Cảnh Niên xưng hô thân mật làm da đầu y run lên, nhưng dưới cái nhìn của mọi người chỉ đơn giản nhún nhún xuống, không nói lời nào. Ninh thị phu phụ xem xét mới biết quả thật bọn họ lạnh nhạt Trình Dực, lập tức phân phó người đến hầu hạ hắn. Trình Dực liền muốn từ chối nhưng thấy Ninh thị một nhà vui vẻ cùng một chỗ, chính mình là một ngoại nhân lại đợi ở trong phòng quả thật có chút xấu hổ liền theo nha hoàn dẫn đường đi đến một gian phòng khác thay quần áo, súc miệng. Sau khi Trình Dực đi, Ninh lão gia cùng phu nhân lại bắt đầu dỗ Cảnh Niên ăn thêm chút gì. Cảnh Niên từ trước đến nay luôn nghe lời nhị lão nhưng hôm nay lại lắc đầu cự tuyệt.

“\_Cha, nương, chúng ta chờ Vi nhi đến rồi cùng ăn. Cha, nương, hai người đã ăn gì chưa, nếu chưa thì cũng ở đây ăn luôn a.”

Lời của Cảnh Niên, phụ mẫu hai người yêu thương hắn như thế sao có thể cự tuyệt hắn, liền một bên kêu người chuẩn bị thức ăn mang lên, một bên phái người báo cho Trình Dực, bảo y súc miệng xong lập tức tới.

Bởi vì tại Ninh phủ trong khoảng thời gian này, Trình Dực lấy thân phận là nữ tử cho nên Ninh phủ vì y chuẩn bị đều là nữ trang, cũng may không quá lộ liễu, còn trong phạm vi Trình Dực miễn cưỡng có thể chấp nhận. Ngồi ở trước gương để cho nha hoàn giúp mình đơn giản búi lại tóc, cài tốt một cái ngọc trâm.

Lông mày của y có chút dày, đem qua hoá trang, nha hoàn đã giúp y tu thành mày lá liễu, đem y anh khí sửa đi bảy phần, bây giờ dù không bôi son nhưng so với trước nhu hoà đi rất nhiều, lại vận nữ trang, nói y là thân nam nhi, giờ phút này chỉ sợ không mấy người tin. Trình Dực hầu kết cũng không mấy rõ ràng, lại mặc áo cổ cao che khuất, thật sự là một nữ tử thanh tú.

Lúc trở về tân phòng, Trình Dực mặt nữ phục nhưng bước đi rất rộng, nha hoàn đi theo bên cạnh vội đến nhắc nhở một chút. Trình Dực liếc mắt nhìn nha hoàn này, phát hiện nha hoàn này cùng người tối qua

giúp mình chải đầu thay y phục là cùng một người, hẳn là tâm phúc của Ninh phu nhân, biết rõ chuyện của y cũng không truyền đi, như vậy mới có thể ở bên cạnh y.

Khi đi vào gian phòng, trước giường chẳng biết từ lúc nào đã có một cái bàn, trên bàn bày ra phong phú đồ ăn. Cảnh Niên ngồi ở mép giường, lưng tựa nệm êm, Ninh lão gia cùng phu nhân đều ngồi ở hai bên Cảnh Niên, đối diện Cảnh Niên có một cái ghế, tại Ninh lão gia ra hiệu, Trình Dực yên lặng ngồi xuống ghế đó.

Bữa cơm này Trình Dực ăn mà không cảm thấy tư vị gì, Ninh lão gia cùng phu nhân tất cả chú ý đều đặt trên người Cảnh Niên, mà Cảnh Niên chú ý lại đặt ở trên người mình, một bên hỏi y món này ăn được không, món kia có vừa miệng không, còn dùng ánh mắt sáng quắc nhìn y không tha.

Nhìn Cảnh Niên quan tâm Trình Dực mà chính mình ăn chưa được bao nhiêu, Ninh lão gia cùng phu nhân có chút đau lòng nhưng đều không nói ra, chỉ là khách sáo làm cho Trình Dực ăn nhiều chút, sau mới quay lại hống Cảnh Niên cũng ăn nhiều một chút. Cảnh Niên chỉ có thể ăn chút thức ăn lỏng cùng thực vật. Bữa cơm này vì không ngừng chiếu cố Trình Dực nên ăn có chút chậm, nhưng so với dĩ vãng thì ăn nhiều hơn, Ninh lão gia mừng rỡ vô cùng.

Trình Dực cứ như thế ở tại Ninh phủ, bắt đầu từ ngày thứ hai, y không còn nằm dưới đất nữa mà ngủ ở gian phòng nhỏ kế bên, trước kia vì để thuận tiện cho hạ nhân tùy lúc đều có thể chiếu cố cho chủ tử. Bởi vì đạo trưởng từng nói qua, ngay từ đầu nên cho bọn họ ở gần nhau là tốt nhất, cho nên Trình Dực không thể ở quá xa, thế là Ninh lão gia chỉ có thể ủy khuất y vào ở đó. Trình Dực cũng không cảm thấy có vấn đề gì, có chỗ ngủ là tốt rồi, ngày trước y màn trời chiếu đất cũng đã quen. Cảnh Niên biết rõ việc này ngay từ đầu là không đồng ý, nhưng nhờ Ninh lão gia làm dịu, ý bảo đây chỉ là an bài tạm thời nhưng trong tâm đã có ý định khác.

## 5. Chương 5

Có lẽ việc đạo trưởng nói là việc quái lực loạn thần nhưng Trình Dực nghĩ mãi không thông, quả thật từ ngày y đến Ninh phủ, thân thể Cảnh Niên liên dần dần chuyển biến tốt đẹp. Mới đầu là thời gian mê man giảm đi, qua mười lăm ngày, trước kia Cảnh Niên phải cố hết sức mới cầm được đồ vật nhỏ nay đã có thể xuống đất hành tẩu. Tuy Trình Dực khó có thể tin nhưng với tình hình này lại làm cho Ninh lão gia cùng phu nhân vui mừng vạn phần. Ngày Cảnh Niên có thể xuống đất hành tẩu, bọn họ chẳng những thưởng ngân lượng cho toàn bộ hạ nhân trong phủ, mở yến hội, còn mang theo Cảnh Niên đến trước mặt Trình Dực quỳ xuống bái tạ.

Trình Dực không nhận nổi một lạy này của bọn họ liền dìu bọn họ đứng lên. Ngay từ đầu y thật sự có chút không hài lòng, dù sao cũng là bị người bắt cóc, còn phải cùng nam nhân khác thành thân, dù là nam nhân nào cũng không thể thoải mái mà tiếp nhận. Nhưng nhìn Cảnh Niên thân thể chuyển biến tốt đẹp, trên khuôn mặt vợ chồng Ninh lão gia không còn u sầu, trong lòng cũng thoải mái hơn. Biết mình cuối cùng cũng sẽ rời đi, Trình Dực liền không để cho chính mình dung nhập Ninh phủ. Nam nhân giả trang nữ tử ít nhiều cũng gặp phải một vài vấn đề cùng xấu hổ, bởi vậy trong khoảng thời gian này tại Trữ phủ, ngoại trừ đến bồi Ninh Cảnh Niên ở Cảnh Niên hiên, y hoàn toàn không bước chân ra khỏi nhà, so với Ninh Cảnh Niên sinh bệnh còn ru rú trong nhà hơn.

Trình Dực hiện nay ở trong phòng nhỏ kế chủ phòng, chỉ cách chủ phòng một bức tường. Trong phòng chính có động tĩnh gì, Trình Dực đều có thể nghe thấy. Lúc đầu, thời gian Cảnh Niên mê man rất dài, Trình Dực không thể giúp được gì nên cả ngày tránh ở trong phòng ngồi luyện công. Nha hoàn do Ninh phu nhân phái tới bên cạnh mình là Hâm Lan đến để vào trong phòng y vài cuốn sách, nói là cho y giải buồn nhưng y chưa bao giờ xem qua.

Cảnh Niên sau khi tỉnh lại luôn không thấy y đâu liền thường xuyên hỏi y ở đâu, chúng nha hoàn một mực trả lời là trong nhà nhỏ kế vách. Hỏi vô số lần đều nhận được cùng câu trả lời, cuối cùng có một ngày, Cảnh Niên bảo nha hoàn gọi Trình Dực đến bên giường. Như thế làm cho Trình Dực một hồi bận rộn, bởi vì ở nhà kế này ngoại trừ mình ra cũng chỉ có nha hoàn kia biết việc của mình xuất hiện, cho nên Trình Dực trong phòng luôn tùy ý ăn mặc. Ninh phu nhân cho người vì y làm gấp một số nữ trang đều bị y bỏ qua một bên không để tâm đến.

Hiện tại Cảnh Niên cho người gọi y, Hâm Lan lại không ở đây, Trình Dực chính mình mặc nữ trang ngồi ở trước gương không biết làm gì cho tốt với mái tóc rối này. Nghĩ nghĩ một hồi cuối cùng tùy ý buộc lại thành một cái đuôi ngựa, buộc chắc trên đầu xong lại dùng một cây trâm mộc đàn cài vào. Để đề phòng tình huống ngoài ý muốn, Hâm Lan cơ hồ mỗi ngày đều giúp Trình Dực cạo mặt, sửa lông mày, bôi chút son phấn làm cho khuôn mặt thoát nhìn nữ tính đi một chút. Dù cho Trình Dực cực kì không muốn nhưng cũng chỉ có thể nhịn, dù sao lông mày còn có thể dài ra. Làm tốt mọi chuyện, cảm thấy trên người không có vấn đề gì, Trình Dực mới đến chủ phòng, đi vào liền thấy Cảnh Niên sắc mặt quả thật tốt lên không ít. Nha hoàn khiêng đến chiếc ghế đặt cạnh giường, Trình Dực ngồi xuống rồi đem mực quang hướng tới Cảnh Niên trên giường, ngoài ý muốn y nhìn thấy đầu tiên là Cảnh Niên đang tươi cười bông nõn lại.

“\_Vi nhi, không có ai chải đầu cho ngươi sao? Sao tóc lại loạn như vậy, trên đầu cũng không mang đồ trang sức gì cả?”

Lần nữa bởi vì Cảnh Niên xưng hô thân mật làm y cứng ngắc một hồi, sau khi phục lại liền sờ sờ tóc, Trình Dực giải thích:

“\_Ta đều ở trong phòng nên không có trang điểm nhiều, nghe người gọi bảo ta đến, không muốn chậm trễ nên mới không gọi nha hoàn hỗ trợ, chính mình làm thoáng qua, tay nghề ta kém cỏi nên thành ra thế này.”

Trình Dực lúc nói chuyện cố làm cho giọng mình trở nên nhu một chút, tuy so với nữ tử bình thường vẫn còn trầm thấp hơn nhưng so với thanh âm ban đầu coi như là trong trẻo, nhu hoà hơn. Nghe y nói như thế, Cảnh Niên lông mày giãn ra chút ít nhưng vẫn còn chút khó chịu:

“\_Ta kêu nương chuẩn bị cho ngươi thật nhiều đồ trang sức, nếu ngươi thích cái nào cũng có thể nhờ nương sai người làm cho ngươi. Hiện tại đều là người một nhà, ngươi không nên khách khí.”

Trình Dực không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cười, bộ dáng ôn nhu như nước làm cho Cảnh Niên dăm dăm nhìn.

“\_Ta còn nghe chúng nha hoàn nói, ngươi đều ở trong nhà kể không thường xuất môn, có phải là bởi vì sợ người lạ? Không bằng ta gọi nương dành ra chút thời gian mang ngươi đi dạo chung quanh, đừng ở mãi trong phòng hội buồn bực mà sinh bệnh.”

Cảnh Niên không che dấu quan tâm làm cho nội tâm Trình Dực ấm áp, gơ tay lên vì hấn đắp lại tốt chăn bông, thực tâm nói:

“\_Ngươi không cần lo lắng cho ta, hảo hảo dưỡng bệnh cho tốt là được rồi, đừng đem tinh lực đặt vào cái khác.”

Cảnh Niên đột nhiên cầm lấy tay Trình Dực, Trình Dực khựng lại nhưng không có thu hồi lại tay. Tay Cảnh Niên có chút lạnh, gầy đến gân xanh cũng lộ ra, ngón tay dài nhỏ, màu da không có chút huyết sắc, so sánh với da mình thoát nhìn lại càng ốm yếu hơn.

“\_Vi nhi, tay ngươi thật ấm áp.” Mực quang Cảnh Niên dừng ở nơi bọn họ nắm tay cùng một chỗ.

“\_Đó là bởi vì ngươi bị bệnh mới cảm thấy như thế.”

Cảnh Niên nhìn Trình Dực, cặp mắt đen láy tràn ngập kiên định.

“\_Vi nhi, ta nhất định phải hảo hảo đứng dậy. Ta trước kia cảm thấy chết cũng không có vấn đề gì, chỉ là thật có lỗi với cha và nương. Nhưng bây giờ, ta tuyệt không muốn chết đi như vậy, ta muốn sống a!”

Trình Dực cũng nhìn hấn, nhìn vào cặp mắt đang chăm chú nhìn mình, kim lòng không được mà gật đầu. Ngày đó, Cảnh Niên dù đã trầm ngủ cũng không buông tay Trình Dực ra, Trình Dực cũng để mặc hấn cầm, không đành lòng rút trở lại.

Năm ấy, Cảnh Niên mười bảy, Trình Dực hai mươi.

Thân thể Cảnh Niên đúng như lời hấn nói, từng ngày từng ngày chuyển biến tốt đẹp, sắc mặt so với ngày trước hồng hào hơn, trên người cũng bắt đầu có da thịt hơn. Sau ngày hôm đó, Cảnh Niên mỗi ngày tỉnh dậy đều gọi Trình Dực tới phòng hấn. Trình Dực dưới sự hỗ trợ của Hâm Lan, mỗi ngày đều ăn vận như một nữ tử. Cảnh Niên thật sự làm cho Ninh phu nhân chuẩn bị đủ loại đồ trang sức tinh mỹ quý trọng cho

Trình Dục. Ninh phu nhân biết rõ Trình Dục không dùng nhưng để lấy lòng, khiến cho nhi tử vui nên cũng tỉ mỉ chuẩn bị vật phẩm, trang sức đưa cho Trình Dục.

Trình Dục tuy nhận, nhưng cực ít khi dùng, thường xuyên chỉ cài một cây trâm mộc là đủ. Cảnh Niên nghĩ là y không thích lại khiến mẫu thân tiếp tục chuẩn bị trang sức đưa đến Trình Dục, còn thường xuyên hỏi y yêu thích loại nào. Đến lúc này, cho dù Ninh phu nhân chưa có một câu ai oán thì dưới ánh mắt kiên trì của Cảnh Niên, Trình Dục đành thoả hiệp để cho Hâm Lan lựa một ít châu sai, ngọc trâm hình thức đơn giản cài lên, sau mới nói với Cảnh Niên rằng đồ trang sức mang nhiều làm mình không thoải mái, lúc này mới làm cho Cảnh Niên đành chỉ không đưa đồ trang sức đến cho mình nữa.

Lúc đầu, Cảnh Niên chỉ có thể nằm trên giường, thế là Trình Dục để thuận tiện đã kê một cái ghế ngồi bên cạnh hắn, bồi hắn. Cảnh Niên rất thích nắm tay của y, nắm chặt thật lâu cũng không buông ra. Cảnh Niên nói, Vi nhi, tay ngươi so với tay ta thật lớn. Trình Dục nói cho hắn biết, đó là bởi vì ngươi còn chưa có trưởng thành, cũng rất gầy. Cảnh Niên cười nói, Vi nhi, chờ ta khoẻ, ta sẽ hảo hảo rèn luyện thân thể, nhất định phải cao hơn ngươi, tay cũng to hơn ngươi, như vậy mới có thể ôm ngươi, nắm chặt ngươi. Cảnh Niên tuy nằm ở trên giường nhưng chỉ thua Trình Dục nửa cái đầu, nếu hết bệnh, ngày sau chú ý điều dưỡng, tương lai vô cùng có khả năng cao hơn cả Trình Dục, mà Trình Dục nghe những lời này cũng chỉ mỉm cười không nói tiếng nào.

Có đôi khi Cảnh Niên sẽ lại hỏi y, Vi nhi, ngươi trước kia có phải hay không đã làm qua việc nặng, tay ngươi thật nhiều nốt chai. Trình Dục trả lời hắn, y gia cảnh bần hàn vì kiếm tiền việc gì cũng từng làm qua. Cảnh Niên gật gật đầu, trên mặt không biểu lộ ý tứ gì, đáy mắt ẩn ẩn hiện lên tia đau lòng. Vi nhi, sau này ta sẽ không để cho ngươi chịu nữa điểm cực khổ. Đối với Cảnh Niên vẫn còn gầy yếu lại lộ ra ánh mắt kiên cường, Trình Dục không khỏi công đạo, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy cực khổ gì bởi vì ở chỗ của ta, tất cả mọi người đều có cuộc sống như vậy, qua được ngày nào hay ngày đó. Trình Dục khuôn mặt bình tĩnh, đáy mắt ẩn chứa vui vẻ, ấm áp, bộ dáng vẫn đậm phong thanh làm Cảnh Niên một mực không dời được ánh mắt của mình.

“\_Vi nhi, ta nghe phụ thân nói, ngươi là người nước Ngô ở Tây Vực?”

Trình Dục dừng một lát mới gật gật đầu.

“\_Ấn!”

“\_Ta nghe qua nước Ngô ở phía bắc, cách An Dương thành rất xa, đến mùa đông sẽ vô cùng lạnh, rất nhiều người chết.”

Đúng vậy, nước Ngô là một nơi lạnh khủng khiếp, rất nhiều người chết rét, chết đói càng nhiều hơn. Nơi này, nữ nhân mỗi nhà đều không giống phía nam, yếu điệu thực nữ. Nữ tử ở đây từ nhỏ đã giống nam nhân, nam nhân làm được việc gì, nữ nhân cũng có thể làm được việc ấy, tuyệt không có chút nào thua kém. Cho nên người phía nam thường nói nữ tử phương bắc tráng kiện, dã man, không một chút nào mềm mại. Trình Dục từng tới nước Ngô, đi qua rất nhiều lần, cũng từng sống ở đó một thời gian dài. Mặc dù trong lúc đó cuộc sống khắc nghiệt, lạnh giá khủng khiếp nhưng Trình Dục lại thập phần hướng tới.

Nơi này nam nữ đều giống nhau, sẵn khoái uống rượu. Nam nhân nơi đây nếu đã xem ngươi là bằng hữu thì sẽ giúp ngươi đến không tiếc sinh mạng. Nữ nhân nơi đây không bị quần chân, có thể đi rất nhanh, lúc cười cũng không cần che đậy. Bọn họ tuy bần hàn vẫn sống tự tại, sinh hoạt tại nơi đây từng đạo từng đạo lưu lại trên người họ vết tích nhưng cuối cùng vẫn là không xoá đi được nụ cười sáng sủa trên khuôn mặt họ.

Trong lúc Trình Dục còn đang chìm đắm trong hồi ức, trên tay truyền đến cảm giác bị nắm chặt làm y nhìn về phía Cảnh Niên. Cảnh Niên nghiêm túc nhìn y nói, Vi nhi, trước khi gặp ngươi ta có lẽ đã nghĩ như vậy, nhưng bây giờ gặp ngươi, ta một chút cũng không nghĩ như thế. Ngươi như vậy mới tốt, thật sự không cần giống như ta ốm đau bệnh tật, ngươi nhất định phải khoẻ mạnh bình an. Trình Dục một lời cũng không nói, cũng không biết phải nói gì, lẳng lặng ngưng thần nhìn khuôn mặt Cảnh Niên, y cuối cùng lộ ra một nụ cười nhạt, thản nhiên nói, ngươi cũng phải khoẻ mạnh bình an.

## 6. Chương 6

Thời gian từng ngày trôi qua, Trình Dực đã ở được nửa tháng, đã quen với việc Cảnh Niên ôn nhu gọi “Vi nhi”, thói quen mỗi sáng phải đến chủ phòng làm bạn với thiếu niên đang dần dần khoẻ lại, cũng thói quen hoá trang thành nữ tử. Ninh lão gia cùng phu nhân mỗi ngày đều đến phòng Cảnh Niên, nhưng thời gian ở lại càng ngày càng ngắn. Cũng không phải vì bọn họ đã yên tâm hoàn toàn mà là do mỗi lần đến, Cảnh Niên đều nói với bọn họ, đã có Vi nhi chiếu cố ta rất tốt, cha, nương, các người công việc còn bận bịu. Con mình đối Trình Dực ỷ lại làm cho phu phụ Ninh lão gia có chút kinh ngạc, nhưng cũng không quá để tâm trong lòng, gặp Trình Dực quả thật cũng tận tâm chăm sóc Cảnh Niên, bọn họ vui mừng, yên tâm không ít.

Cảnh Niên lần đầu tiên xuống đất là do chính hắn yêu cầu. Hắn nói với Trình Dực hắn so với trước đây đã có khí lực hơn, muốn xuống giường đi một chút. Trình Dực do dự mãi rồi mới nhờ nha hoàn trợ giúp, cùng dìu Cảnh Niên rời giường. Cảnh Niên lúc đầu đứng cũng không vững, sau có người giúp, đỡ lấy một bên cũng có thể đi được vài bước. Những nha hoàn khác nhìn thấy liền kích động không thôi chạy đi báo cho Ninh lão gia cùng phu nhân. Bọn họ vội vàng chạy đến, lúc đó Trình Dực đỡ lấy Cảnh Niên đã đi được một vòng quanh bàn.

Lúc đại phu bị tiểu dịch kéo đến, xem bệnh xong cho Cảnh Niên, hết sức kinh ngạc nói cho Ninh lão gia cùng Ninh phu nhân biết thân thể Cảnh Niên đã kì tích chuyển nguy thành an, chỉ cần điều dưỡng một thời gian liền có thể như người bình thường. Ninh lão gia nghe xong mừng rỡ vạn phần, hô to ba tiếng cảm tạ trời xanh, Ninh phu nhân nắm chặt tay Cảnh Niên, nước mắt rơi như mưa. Trình Dực đứng ở một bên mỉm cười nhìn một màn này, lại chú ý thấy Cảnh Niên thỉnh thoảng dùng mục quang cực nóng nhìn về phía mình.

Ngày đó, thừa dịp Cảnh Niên uống thuốc xong nằm ngủ, Ninh lão gia cùng phu nhân gọi Trình Dực vào phòng nói rất nhiều lời cảm tạ, còn hỏi y có mong muốn gì hay không. Trình Dực liền lắc lắc đầu, sau ngừng một chút lại do dự nói ra. Ngày y bị Ninh lão gia mang về, thanh kiếm tùy thân của chính mình không biết giờ ở đâu, muốn nhờ Ninh lão gia thử xem có thể hay không giúp y tìm lại. Thanh kiếm kia cũng không phải vật gì quý trọng, chẳng qua là vật mà dưỡng phụ đã đưa cho y, đối với y rất có ý nghĩa nên y mới yêu quý nó bội phần. Ninh lão gia vừa nghe, trên mặt hiện lên dị sắc, sau mới ấp a ấp úng nói ra, ngày ấy dẫn y trở về, kiếm rơi ở chỗ cũ, ông có gọi người thu trở về, hiện tại kiếm được cất trong kho hàng, chính là ông có ý định đợi ngày Trình Dực rời đi mới hoàn trả. Trình Dực vừa nghe liền hiểu ý tứ của Ninh lão gia, sợ y bỏ mặc con mình chạy trốn nên muốn dùng thanh kiếm làm tín vật giữ chân y. Trình Dực hiểu được nên cũng không thu hồi về.

Cảnh Niên có thể xuống đất hành tẩu, nằm trên giường một khắc liền cảm thấy không thoải mái, thường xuyên gọi Trình Dực dìu hắn trong phòng dạo chơi. Mới đầu Trình Dực còn gọi nha hoàn trợ giúp, nhưng về sau Cảnh Niên cự tuyệt nói, y một người đỡ là đủ rồi. Cảnh Niên có khả năng hành tẩu ngày hôm sau liền bảo Trình Dực đỡ mình đến nhà kế nhìn một chút. Trình Dực nói không có gì đẹp mắt cả nhưng Cảnh Niên là kiên quyết muốn đi, Trình Dực chỉ có thể dìu hắn đến.

Cảnh Niên đến nhà kế, câu đầu tiên nói, thật nhỏ. Quả thật không rộng lắm, dù sao chỉ là chỗ hạ nhân nghỉ ngơi tạm thời, thuận tiện chiếu cố chủ tử, nhưng đối Trình Dực mà nói, có thể chứa một cái giường lớn, còn dư chút khoảng không đặt ngăn tủ, cái ghế cùng giá treo quần áo là đã tốt lắm rồi. Cảnh Niên tuy nói nó nhỏ nhưng vào phòng cũng không nghĩ thêm cái gì, hắn để cho Trình Dực đỡ mình ngồi lên trên giường, sau mới dùng mắt quan sát cái gian phòng nhỏ nhỏ này. Nhìn thấy trước bàn trang điểm có một cái hộp rất lớn, hắn hỏi cái gì, Trình Dực đem đến trước mặt hắn mở ra, tất cả đều là đồ trang sức trước kia Ninh phu nhân làm đưa đến cho Trình Dực. Cảnh Niên cầm lấy đồ vậy bên trong, từng cái từng cái lấy ra, cầm lên một chiếc vòng tay phỉ thúy quý giá rồi kéo lấy tay Trình Dực, cẩn thận đeo vào. Trình Dực nói cho hắn biết mình không thích mang những vậy này, định cởi ra lại bị Cảnh Niên ngăn lại.

“\_Ta không thích nhìn người hai tay trống trơn cái gì cũng không có, mang cái này đi, ta thích xem!”

Gia cảnh giàu có, Cảnh Niên được sủng lớn lên, tính tình tùy hứng dù ít hay nhiều thì vẫn có, đối với việc này, Trình Dực cũng có chút đau đầu. Bây giờ nghe hắn nói thế, biết rõ Cảnh Niên không đạt được mục đích tuyệt sẽ không bỏ qua liền tùy hắn. Cảnh Niên ngồi trong chốc lát, sau đột nhiên nói ra, vẫn là quá

nhỏ, người không nên ở đây. Trình Dực nghe xong chỉ nhàn nhạt nói một câu, có chỗ để ở là đủ rồi. Cảnh Niên không nói thêm gì, vươn tay cầm thật chặt hai tay Trình Dực.

Ngày đó, đến lúc cơm tối, Ninh lão gia cùng Ninh phu nhân như thường ngày đến Cảnh Niên hiên cùng nhau ăn cơm. Giữa bữa, Cảnh Niên một câu làm cho Trình Dực bọn họ không nói được gì nữa ngày.

“\_Chà, nương, ta hiện tại thân thể đã tốt, để cho Vi nhi đến chủ phòng ở cùng ta chắc không có vấn đề gì rồi.”

Lúc trước Ninh lão gia đối Cảnh Niên giải thích, để Trình Dực ở tại nhà kế nguyên nhân thứ nhất là để chiếu cố hần, hai là hần bệnh nặng chưa dứt, có người khác ngủ bên cạnh sợ sẽ ảnh hưởng đến hần nên mới an bài như thế. Hiện tại thân thể Cảnh Niên đã khoẻ, nếu nói là để ở gần chiếu cố hần chẳng phải cùng giường chung gối sẽ càng dễ dàng hơn sao. Lời của Cảnh Niên làm cho Trình Dực cùng Ninh lão gia bọn họ hai mắt nhìn nhau, nửa ngày không đáp được lời nào. Cảnh Niên thấy thế, kì quái hỏi:

“\_Sao vậy, chẳng lẽ có gì không tốt sao?”

Ninh lão gia nhanh miệng nói ra:

“\_Cảnh nhi, chuyện này chờ người thân thể hoàn toàn khoẻ hần rồi nói sau.”

“\_Đúng đúng!” Trữ phu nhân phụ họa.

“\_Chính là...” Cảnh Niên không vui nhún lại lông mày.

Trình Dực nguyên là không muốn nói cuối cùng mở miệng:

“\_Nghe lời Ninh lão gia a, thân thể người thật vất vả mới khoẻ lại, không ai muốn trong lúc đó lại xảy ra chuyện gì.”

Ninh lão gia cùng phu nhân vừa nghe đều vạn phần đồng ý, đối với hài tử gật đầu lia lịa. Cảnh Niên chán chờ một hồi, cuối cùng dưới ánh mắt lo lắng của phụ mẫu đành thoả hiệp.

“\_Được rồi.”

Cảnh Niên gật gật đầu nhưng rất nhanh lại quay đầu hướng Trình Dực nói:

“\_Vi nhi, người nên đổi cách xưng hô, hiện tại chúng ta là người một nhà, người không nên gọi cha mẹ là Ninh lão gia, Ninh phu nhân.”

Trình Dực nhìn về phía Ninh lão gia, nhận được một cái gật đầu nhẹ, mới nói:

“\_Ừ.”

Ngày này là ngày thứ mười sáu Trình Dực ở tại Ninh phủ, cách tám mươi một ngày còn có sáu mươi lăm ngày.

## 7. Chương 7

Lại qua bốn ngày, tốc độ hồi phục sức khoẻ của Cảnh Niên làm cho mọi người đều kinh ngạc, hơn nữa không cần người hầu đỡ, tự mình cũng có thể chậm rãi xuống đất hành tẩu.

Ngày này, sau bữa sáng, Ninh lão gia cùng Ninh phu nhân đã sớm rời đi, Cảnh Niên liền nửa thúc giục nửa làm nũng làm cho Trình Dực cùng mình ra ngoài phòng dạo một chút. Trình Dực nhìn ngoài phòng bầu trời trong xanh, lại nhìn xem Cảnh Niên ánh mắt mong chờ, không đành lòng cự tuyệt, gật đầu đồng ý.

Đình viện vô cùng lớn, bọn họ đi một chút lại dừng, vừa đi dạo vừa trò chuyện gần một canh giờ mới trở lại phòng. Kì thật Cảnh Niên vốn còn muốn kéo trình Dực đi tiếp, nhưng Trình Dực nhìn trời dần dần đứng bóng, ánh nắng cũng trở nên nhiệt hơn, Cảnh Niên đi dạo lâu sắc mặt có chút thay đổi, y liền không giải thích gì mà kéo hần về phòng, muốn hần nghỉ ngơi tốt một chút.

Vừa về đến phòng, mục quang của Cảnh Niên bị một vật gì đó hấp dẫn. Đệm chăn của Cảnh Niên là hai ngày tiểu hoán một lần, bảy ngày đại hoán một lần, tiểu hoán là thay chăn mền cùng khăn trải giường, đại

hoán thì tất cả đồ trên giường đều thay toàn bộ. Hôm nay vừa đúng ngày đại hoán, chúng nha hoàn cảm thấy hai ngày nay trời đẹp liền thừa dịp lúc đổi chăn nệm thay luôn cả trúc tịch(chiếu trúc lót dưới nệm), mang trúc tịch cũ ra phơi nắng. Cảnh Niên về thì nha hoàn đã trải xong trúc tịch và khăn trải giường rồi cầm lấy túi gấm đặt ở tủ đầu giường chuẩn bị nhét xuống dưới nệm. Cảnh Niên thấy, có chút kì quái gọi lại nha hoàn hỏi đó là cái gì, nha hoàn đang trải giường lập tức đem túi gấm đến giao cho hắn, cung kính nói:

“\_Thiếu gia, đây là lão gia bảo nô tỳ đặt vào, nô tỳ cũng không biết.”

Trình Dục đứng ở một bên trông thấy túi gấm cảm thấy có phần quen mắt, ngay khi Cảnh Niên mở túi gấm lấy ra đồ bên trong thì y mới rõ ràng.

“\_Tóc?”

Cảnh Niên lấy ra đồ ở bên trong, nhìn thấy liền không khỏi nhú mày.

“\_Phụ thân sao lại muốn đem mớ tóc này đặt ở đầu giường của ta?”

Nhìn kĩ, rõ ràng không phải tóc của một người, một nhúm có hơi sẫm màu, sợi tóc có điểm khô, nhúm kia màu đen, mảnh hơn, ở giữa buộc sợi tơ vàng, cả hai bó tóc dùng một sợi chỉ đỏ cột cùng một chỗ. Không biết là tóc của ai lại đặt ở đầu giường mình làm cho Cảnh Niên thấy có chút quý dị, lại có chút không vui, bỏ lại vào túi rồi tiện tay ném trả lại cho nha hoàn, phân phó:

“\_Tuỳ tiện đem vứt đi, đừng có lại đặt ở giường ta, thật kì quái.”

Nha hoàn nghe xong đang lộ vẻ khó xử, Trình Dục đã mở miệng:

“\_Đừng!”

“\_Xảy ra chuyện gì?” Cảnh Niên nhìn về phía y

Trình Dục thoáng chần chờ rồi lên tiếng:

“\_Hay là bỏ lại đi, phụ thân người làm vậy nhất định là có nguyên nhân, dù sao đối người cũng có lợi.”

Kì thật Trình Dục vốn không tin những điều này, nhưng từ ngày mình đến, Cảnh Niên từng ngày từng ngày khôi phục thân thể lại làm cho Trình Dục không còn dám khẳng định như vậy nữa.

“\_Người có đúng hay không biết rõ nó?”

Cảnh Niên cẩn thận quan sát thần sắc của y, sau nghĩ một chút, thoáng lộ ra nụ cười giảo hoạt, cầm lấy túi gấm trong tay nha hoàn, đến bên ghế ngồi xuống.

“\_Vi nhi, người khẳng định là biết rõ túi gấm này vì sao lại ở đây? Nếu người không nói cho ta biết, ta sẽ đem nó thiêu huỷ!”

Nghe hắn nói như vậy, Trình Dục bắt đầu do dự, kì thật cũng phải điều gì bí mật, sợ dĩ không trả lời là vì cảm thấy có chút xấu hổ, vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn về phía Cảnh Niên, tay vô ý thức sờ sờ vào tóc mai đang rủ xuống. Cảnh Niên thấy thế sững sốt, lập tức nhớ tới gì đó liền mở túi gấm ra, lấy ra bó tóc đưa lên so sánh với tóc Trình Dục, quả nhiên nhúm tóc sẫm màu, sợi tóc hơi thô này là của Trình Dục.

“\_Vi nhi, nhúm tóc này là của người?”

“\_Ừ.” Trình Dục gật đầu.

Cảnh Niên kinh ngạc vạn phần, nói tiếp:

“\_Vậy nhúm còn lại là?”

Trình Dục nhìn hắn không nói lời nào. Cảnh Niên trông mắt thoáng chuyển quanh, lập tức kéo xuống tóc chính mình đối chiếu, quả nhiên, đó cùng tóc của mình phi thường giống nhau.

“\_Đây là chuyện gì?” Cảnh Niên nắm chặt lấy túi gấm, khó hiểu nhìn về phía y thăm dò.

Việc đã đến nước này e rằng không thể tùy ý mình không nói, thế là Trình Dục hướng hắn nói ra:

“\_Đó là...chúng ta....thành thân ngày đó, sau khi người vén khăn lên liền bất tỉnh, phụ thân người tự mình lấy trên đầu chúng ta mỗi người một nhúm tóc cột chung, bỏ vào trong túi gấm rồi đem đi, về sau như thế nào lại đặt dưới giường người ta cũng không biết.”

“\_Tại sao phải làm như thế?”

Trình Dục nhàn nhạt cười:

“\_Phu thê mới cưới, không kết tóc sao gọi là phu thê?”

“\_Thì ra là thế!”

Nghe vậy, Cảnh Niên kích động nhìn túi gấm trong tay, nghĩ đến chính mình vừa rồi cứ nhiên muốn thiêu hủy, không khỏi lại cảm thấy hơi một chút. Đợi cho tâm tình kích động qua đi, Cảnh Niên mới thận trọng mà đem túi gấm giao cho thiếp thân nha hoàn của mình, bảo nàng may vào phía trong đai lưng.

“\_May vào trong đai lưng làm gì?” Trình Dục khó hiểu.

“\_Mọi lúc đều thuận tiện mang theo bên người!”

“\_Cũng không phải là đồ vật gì quý trọng, mang theo như vậy e là có chút không ổn?!”

“\_Đối với ta mà nói, bất luận thế gian có cái gì trân bảo cũng không quý trọng bằng nó.”

Cảnh Niên nhìn Trình Dục, mục quang sáng quắc làm cho y có chút không dám nhìn thẳng. Sau Cảnh Niên hỏi Ninh lão gia mới biết, sau khi đem tóc bọn họ cột lại với nhau xong, Ninh lão gia tự mình cầm đi làm một hồi cúng bái hành lễ, nói là như vậy có thể cho bọn họ phúc họa cùng hưởng, đặt ở đầu giường hẳn cũng vì phù hộ hẳn sớm ngày khỏe mạnh. Cảnh Niên có mong muốn đem túi gấm đặt ở trên người làm vật tùy thân, Ninh lão gia nghe xong cũng không có phản đối, chỉ một hồi dặn dò hẳn phải cất kỹ, thấy Cảnh Niên thân thể khôi phục nhanh như vậy nhất định là túi gấm có tác dụng.

Có một ngày, Cảnh Niên nghỉ trưa dậy lại không thấy Trình Dục đâu, trông mắt chuyển quanh, đợi chúng nha hoàn giúp mình rửa mặt, súc miệng xong liền gọi Lạc Thu thay mình chuẩn bị trà bánh. Đi vào nhà kế, vén lên tấm màn ngăn trước cửa, cửa phòng không đóng, hẳn liếc mắt nhìn thấy Trình Dục ngồi trên giường chuyên chú luyện công. Cảnh Niên lần đầu tiên chứng kiến vợ mình như vậy, đồng thời mới phát giác vợ mình biết võ công. Không có lên tiếng sợ quấy rầy, càng sợ ảnh hưởng đến Trình Dục, Cảnh Niên lúc tiến vào hết sức chú ý cước bộ, đặt hộp trà bánh ở một chỗ, động tác hết sức nhẹ nhàng sợ phát ra một chút tiếng động nào, sau mới chậm rãi ngồi trên ghế, vô cùng hào hứng chăm chú nhìn Trình Dục, khoảng sau một nén nhang, y mở mắt ra nhìn về phía mình.

Cảnh Niên nhảy xuống, cười đến vui vẻ, đứng dậy cầm lấy một cái khăn lau mặt sạch, đi đến trước mặt y, muốn vì y mà lau mồ hôi. Trình Dục cũng không cho hẳn có cơ hội, một tay cầm lấy khăn chính mình tự lau, giả bộ như không phát hiện thấy trên mặt Cảnh Niên hiện lên thất vọng. Cảnh Niên ngồi xuống giường, cơ hồ muốn dính sát vào bên người Trình Dục, đôi mắt hẳn nhìn chòng chọc vào Trình Dục, nhìn vào gương mặt đoan chính gọn gàng, còn có giữa lông mày thường xuyên bắt gặp xuất hiện nếp nhăn.

Cảnh Niên biết rõ thê tử của mình cùng nữ tử khác hoàn toàn không giống nhau, nàng tuy cũng thính thoảng lộ ra tiểu dung nhưng tổng thể là nhẹ như nước, như có như không. Thời điểm cùng hẳn một chỗ cũng không chủ động mở miệng, chỉ cần hẳn một chút không chú ý, nàng sẽ chìm vào suy nghĩ của chính mình, mặc cho mục quang rơi vào khoảng không xa xôi nào đó. Nàng luôn có vẻ mặt bình thản, không có cái gì sở cầu, bất luận là vật gì mà nữ tử khác bình thường đều yêu thích. Nàng luôn không quan tâm hơn thua, mọi việc đều chỉ mỉm cười nhận lấy. Ngoài những việc đó ra, nàng cũng không thích xuất môn, không thích ăn diện, quần áo trên người hằng ngày quanh đi quẩn lại cũng chỉ vài món, chất liệu cùng màu sắc luôn đơn giản, mộc mạc....Cảnh Niên kim lòng không được giữ chặt tay Trình Dục, càng nắm càng chặt.

“\_Xảy ra chuyện gì?”

Nhìn Cảnh Niên đột nhiên vẻ mặt khẩn trương, Trình Dục không khỏi hỏi, mà Cảnh Niên chỉ thật sâu liếc nhìn y một cái, thân thể nhích lại gần thêm một chút. Trình Dục có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hẳn truyền đến, nghĩ muốn thối lui lại bị mục quang u oán của Cảnh Niên nhìn liền chỉ có thể trong lòng thở dài tùy hẳn.

## 8. Chương 8

Cảnh Niên ốm đau trên giường nhiều năm, mặc dù bây giờ đã khôi phục cùng người bình thường không khác gì nhau mấy, nhưng cũng bởi vì ở trong phòng nhiều năm mà làn da trắng nõn nà, mẫu thân Cảnh Niên năm đó cũng từng là An Dương thành đệ nhất mỹ nhân, theo Ninh lão gia nói, Cảnh Niên dung mạo cực giống Ninh phu nhân, khi cười càng giống hơn, mới bốn năm tuổi cũng đã nổi danh xinh đẹp. Khi đó vì liếc mắt nàng một cái thôi, tất cả vợ con tử phụ của nàng đã nghĩ đến biện pháp phá sập cửa phủ, san bằng Ninh phủ.

Nếu Cảnh Niên một mực không đau ốm mà lớn lên, hẳn hiện tại vô cùng có khả năng là một mỹ thiếu niên công tử, gơ tay nhắc chân khuynh đảo vạn người, chẳng mấy chốc đường làm quan rộng mở. Nhưng mà Cảnh Niên bệnh suốt chín năm, thời gian chín năm đủ để mọi người lãng quên cái kia tiên đồng hạ phàm-Ninh Cảnh Niên. Nhưng chín năm thời gian, dù cho Cảnh Niên bệnh tật quần thân cũng không giấu được bộ dáng tinh xảo, một thân xinh đẹp rực rỡ.

Thứ đầu tiên hấp dẫn chú ý của Trình Dục chính là đôi mắt to tròn của hắn. Trình Dục tìm trong kí ức cũng tìm không ra bất luận cái gì đủ để so sánh hình dung đôi mắt này, nếu có thể nói ra cảm tưởng, y sẽ nói cho người biết, đây là một đôi mắt thanh khiết, linh hoạt, tựa như tuyết rơi ngập trời, trải qua mấy nghìn năm mà ngưng kết thành băng, tại đó khó có được ánh mặt trời chiếu xuống, nhưng một giọt nước mưa trong suốt, long lanh xuyên qua, kết tụ lại rồi rơi xuống, phát ra ánh sáng chói mắt động lòng người.

Tuy chưa bao giờ nói ra nhưng Trình Dục biết mình cực kì yêu thích ánh mắt này. Ngay từ đầu bởi vì ốm yếu mà lộ ra vài phần mệt mỏi, lưỡi biếng, nhưng trong khoảng thời gian này theo thân thể khoẻ mạnh, trong mắt hắn ánh sáng cũng linh động đến cực hạn, ngay khi sóng mắt lưu chuyển, y luôn luôn như thể đơn giản mà bị dẫn dắt, tùy thời đều dễ dàng rơi vào tay giặc.

“\_Vi nhi, trên người ngươi có mùi hương rất dễ chịu.”

Cảnh Niên hơi chớp mắt làm cho Trình Dục dễ dàng thất thần trước đôi mắt xinh đẹp. Khuôn mặt hướng Trình Dục gần một chút, cái mũi thanh tú hơi vểnh lên rồi co lại, tuy tiện lộ ra vẻ mặt thoả mãn. Bởi vì ngồi quá gần nhau, Trình Dục mồ hôi trên người chảy càng nhiều, mùi càng đậm, Cảnh Niên chỉ cần thoáng qua là ngửi được. Trình Dục cúi đầu xuống ngửi ngửi một chút, ngoại trừ mùi mồ hôi ra không còn ngửi được mùi gì khác.

“\_Không có a, ngoại trừ mùi mồ hôi ra, còn mùi gì đâu?”

Bởi vì Cảnh Niên gặp qua mấy lần bộ dáng y không bôi son, thấy hắn cũng không phát giác ra cái gì thể là Trình Dục kiên quyết cự tuyệt Hâm Lan mỗi lần vì mình mà chuẩn bị những vật này, bằng không y thật là bị nôn chết. Một cái đường đường nam tử hán mỗi ngày phải giả trang nữ tử cũng đã vô cùng xấu hổ, nếu bị truyền đi, y còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt mọi người. Không có bôi son, mà bên trong phòng cũng không đốt lư hương gì đó, vậy nên y trên người hắn là không có mùi gì mới đúng. Ngược lại, Cảnh Niên vì nhiều năm đau ốm đều phải dùng được, trên người hắn có nhàn nhạt mùi thuốc rất dễ ngửi. Thừa dịp Trình Dục cúi đầu ngửi chính mình, Cảnh Niên ôm lấy thân thể y, mặt vùi vào ngực của y.

“\_Cảnh Niên?”

Trình Dục thân thể có chút cứng ngắc nghĩ muốn đẩy hắn ra lại sợ tay mình dụng lực quá lớn sẽ ngộ thương đến cơ thể Cảnh Niên vẫn còn suy yếu.

“\_Trên người ngươi có một cỗ nhàn nhạt mùi hương, là mùi hương của cây cỏ sau cơn mưa, mùi không khí sạch sẽ trong lành hoà cùng một chỗ làm cho người ta mê say.”

Cảnh Niên ngẩng mặt lên, phát ra thanh âm có chút buồn bực, có chút ngọt, lại có chút làm cho Trình Dục ảo giác thật nhu tình.

“\_Vi nhi, ngươi có thật nhiều chuyện mà ta chưa biết.”

Cảnh Niên lời nói có điểm bực tức làm cho Trình Dục hiểu ý, cười, chỉ là không rõ ràng lắm vì sao hắn lại đột nhiên giận dữ.

“\_Vậy ngươi muốn biết cái gì?”

“\_Người có võ công?” Cảnh Niên ngẩng đầu nhìn y, con mắt rạng rỡ phát sáng.

“\_Đúng vậy.”

“\_Với ai học?”

“\_Sư phụ ta.”

Cảnh Niên bắt mắt nhú mày sinh khí, y vì sao luôn một hỏi một đáp, cũng không biết suy một ra ba.

“\_Sư phụ người là ai, người tại sao lại học võ công, người học mấy năm, học đến đâu rồi?”

“\_Sư phụ ta a, là người vô danh tiểu nhân vật.” Trình Được mục quang trở nên có điểm mơ màng.

“\_Àn...Trong nhà của ta nghèo, vậy nên đem ta đưa cho sư phụ chiếu cố, sư phụ là võ sư của võ quán, theo hã, ta tự nhiên từ nhỏ được rèn luyện học võ, như vậy cũng tốt, cường thân kiện thể. Ta ba tuổi bắt đầu tập võ, cho tới bây giờ học cũng không tính là thâm hậu, đối phó với vài tiểu tặc thì có thể.”

“\_Ta nghe phụ thân nói người là vì cho ca ca có tiền lấy vợ mới gả tới đây, không phải là do sư phụ người chiếu cố từ nhỏ?”

Trình Được cứng người một chút, lát sau mới nói:

“\_Sư phụ ta lúc ta mười tuổi thì bệnh chết, sau người nhà ta đến đón ta về.”

Cho là mình nhắc đến chuyện thương tâm, Cảnh Niên dùng một chút lực ôm chặt y.

“\_Vi nhi, sau này sẽ do ta chiếu cố người, tuyệt không để cho người lại chịu khổ.”

“\_Trước chờ người thân thể khoẻ hoàn toàn đã rồi nói sau.” Trình Được không khỏi cười, Cảnh Niên so với y rõ ràng gầy yếu hơn, trên thực tế không biết là ai chiếu cố ai đây.

“\_Luyện võ cường thân, dứt khoát ta cũng luyện võ a.”

“\_Như thế cũng là một chủ ý không tệ.” Trình Được gật đầu đồng ý.

“\_Vi nhi.” Cảnh Niên cười hì hì nhìn y.

“\_Vậy người đến dạy ta a.”

Trình Được không hề nghĩ ngợi, lập tức lắc đầu cự tuyệt:

“\_Võ công của ta thật không bằng ai, hộ vệ trong quý phủ võ công đều ngang ngửa với ta. Ta xem không bằng kêu tổng đầu hộ viện đến dạy người, còn không thì bảo phụ thân người thỉnh một sư phụ cao minh về bái sư.”

“\_Người sao lại luôn gọi phụ thân người, phụ thân người, là phụ thân của chúng ta!” Cảnh Niên rất bất mãn lớn tiếng sửa y.

Trình Được cũng không nói gì, chỉ lựa chọn cách chuyển hướng chủ đề:

“\_Ta bởi vì theo sư phụ học võ từ nhỏ nên không nghĩ đến đầu nhập vào sư môn khác. Người thì khác, có thể lựa chọn cho mình một hảo sư phụ dạy người, học tập một ít công phu đối với người càng có lợi hơn.”

Cảnh Niên nghĩ lại, gật gù đầu nói:

“\_Được, ta nhất định phải luyện được so với người càng lợi hại hơn, như vậy mới có thể bảo vệ người.”

Cảnh Niên nói được làm được, vào ban đêm hã cầu phụ thân giúp hã thỉnh nhất danh sư phụ dạy mình võ công. Ninh lão gia mới đầu do dự một chút, nhưng ở Cảnh Niên thương lượng lúc sau, nói tập võ có thể cường thân kiện thể liền gật đầu đồng ý. Ninh lão gia không quá năm ngày liền thỉnh được nhất danh sư phụ về cho Cảnh Niên, lúc hướng Cảnh Niên bòn họ báo ra danh tánh cùng tiếng tăm của người này, Trình Được âm thầm chấn động. Y biết rõ Ninh lão gia có bản lĩnh nhưng cũng chưa nghĩ tới lại có bản lĩnh thỉnh nhất kiếm chỉ thiên Hoa Chung Nam. Hoa Chung Nam trong giang hồ không ai không biết, hai mươi ba tuổi nhờ vào kiếm pháp xuất thần nhập hoá mà chấn động võ lâm, ba mươi tuổi, ngoại trừ võ lâm đệ nhất cao thủ có thể địch nổi, còn tuyệt không có đối thủ.

Người đến muốn làm môn đệ vô số kể nhưng Hoa Chung Nam thu đồ đệ điều kiện cực kì nghiêm khắc, đến nay đã qua tuổi thất tuần mà cũng chỉ có vẹn vẹn hai gã đồ đệ. Hai đồ đệ này trên giang hồ tiếng tăm cũng lẫy lừng, danh khí tuyệt không thua Hoa Chung Nam năm đó. Sau Cảnh Niên nói cho Trình Dực, y mới biết nguyên lai lúc Cảnh Niên năm sáu tuổi thì Hoa Chung Nam đã muốn thu hần làm đồ đệ, chỉ là năm đó phụ thân hần cảm thấy luyện võ phải chịu nhiều khổ nên không chịu, sau hần bệnh nằm liệt giường cũng không còn cơ hội luyện. Hiện tại Hoa Chung Nam biết rõ hần muốn luyện võ liền lập tức đến đây.

Hoa Chung Nam biết rõ Cảnh Niên từng bệnh nhiều năm nên bắt mạch môn cho hần, nói thân thể hần hiện tại suy yếu nhưng chậm rãi điều dưỡng vẫn có thể hồi phục nên muốn dạy Cảnh Niên công phu có thể bổ sung khí tức, làm hần trở nên cường tráng rắn chắc hơn. Cảnh Niên vừa nghe mừng rỡ không thôi, liền tục nói dù khổ, dù mệt mỗi thể nào cũng nhất định sẽ kiên trì tới cùng. Hoa Chung Nam công phu kiếm thuật không truyền ra ngoài, Cảnh Niên chỉ có thể mỗi ngày đến địa điểm bí mật Hoa Chung Nam chỉ định mà huấn luyện. Hiệu quả đúng như Hoa Chung Nam đã nói từ đầu, Cảnh Niên sắc mặt ngày càng trở nên hồng hào hơn, thân thể gầy yếu cũng dần rắn chắc hơn. Chỉ có điều mỗi ngày chương trình huấn luyện tương đối nặng nề, mỗi ngày đều phải gào gáy thức dậy, trời lặn mới về, mệt mỏi vô cùng, lúc về chỉ có thể nằm ở trên giường, hoàn toàn không muốn nhúc nhích.

Lúc đầu Ninh lão gia cùng Ninh phu nhân thấy thế cũng không muốn cho hần học tiếp, đều bảo Cảnh Niên dừng tiếp tục. Ngược lại Trình Dực biết rõ ai bắt đầu tập võ đều trải qua quá trình như vậy liền không nói gì, chỉ vì hần đau lưng mệt mỏi mà ngồi bên giường nhẹ nhàng xoa bóp thân thể cho hần. Có Trình Dực yên lặng đồng tình ủng hộ, Cảnh Niên chỉ đơn giản cắn răng nhẫn nại. Cảnh Niên tập võ nguyên nhân ngay từ đầu rất đơn giản, nhưng thấy Trình Dực ủng hộ như thế liền vì để lấy lòng y mà càng ngày càng khắc khổ hơn. Cảnh Niên căn cơ thật tốt, bằng không năm đó Hoa Chung Nam cũng sẽ không muốn nhận hần làm đồ đệ, lại còn vì hần mà chữa bệnh. Nhiều năm đến, hần đã ăn không biết bao nhiêu là dược liệu trân quý mà võ lâm nhân sĩ đều mơ ước đến, tuy lúc đó thân thể vẫn không khoẻ mạnh nhưng lại đạt được nội lực tốt nhất, lại có thêm Hoa Chung Nam chỉ dạy kiếm thuật mà tiến bộ thần tốc đến không ngờ.

## 9. Chương 9

Thời gian vội vàng trôi qua, nháy mắt Trình Dực đã ở Ninh phủ được một tháng. Y hiện tại vẫn như trước cực ít đi ra khỏi Cảnh Niên hiên, chỉ cần Cảnh Niên không ở đó liền tại trong nhà nhỏ ngồi hoặc là ở trong sân luyện công.

Ngày hôm đó, sáng sớm Cảnh Niên lại ra ngoài luyện công, Trình Dực thấy trong nội viện không có người liền ra khỏi phòng, bẻ một nhánh trúc làm gậy để luyện kiếm. Võ công của Trình Dực so với cao thủ là không đáng nhắc tới, miễn cưỡng đánh giá, tán thưởng chính là thực dụng, có thể cường thân kiện thể, cũng có thể ứng phó với mao đầu tiểu tặc. Lúc nhỏ Trình Dực đã từng ảo tưởng qua một thân một kiếm tung hoành khắp thiên hạ, ôm vô rượu cười thế gian, uy chấn tứ phương, vang danh thiên hạ, nhưng sự thật là y chỉ có thể đi theo một sư phụ không tiếng tăm gì, học một ít công phu không lợi hại bao nhiêu.

Sư phụ của y là một võ sư không có danh khí gì trong võ quán, mỗi tháng cầm bắt quá vài đồng tiền lương, để chiều cổ y, sư phụ thậm chí cai luôn cả rượu. Sư phụ không biết chữ, chỉ có thể giáo y võ công, dạy một ít lễ nghĩa và dạy cách làm người. Y tám chín tuổi thì mê nghe kể chuyện, thích nghe kể về nhưng vị đại hiệp võ công cao cường, khoái ý ân cừ, không sợ quyền thế. Y bắt đầu ảo tưởng mình cũng là một người như vậy dù hiểu rằng sư phụ dạy mình những loại võ công này nhiều lắm cũng chỉ hơn người bình thường một chút mà thôi. Y bắt đầu không muốn cùng sư phụ tập võ, y cảm thấy hiệp sĩ cầm kiếm phải vô cùng hiên ngang tiêu sái. Y mỗi ngày lãng phí thời gian chạy đến nghe kể chuyện, chờ mong một vị cao nhân xuất hiện giáo mình công phu cao cường.

Sư phụ tựa hồ biết rõ ý y cũng không miễn cưỡng y, chỉ là so với trước kia càng thêm đi sớm về trễ. Năm sinh nhật y mười tuổi, y được tặng một thanh trường kiếm đúng như mong ước. Lúc đó y so với thanh kiếm cao không được bao nhiêu nhưng vẫn hưng phấn cầm kiếm cả ngày, đi ngủ cũng tự mình ôm lấy, hoàn toàn không hề chú ý đến sư phụ khuôn mặt cùng thân hình ngày càng tiêu tụy đi. Năm y sắp được mười một tuổi, sư phụ một ngày xuất môn sau không trở về nữa. Trình Dực đến nay vẫn còn nhớ rõ, ngày đó trước khi xuất môn, sư phụ ngồi trước bàn ăn nhìn mình đang lang thôn hổ yết, đôi mắt đục ngầu nhưng tràn ngập từ ái, lúc đi ra cửa bóng lưng có chút uốn lượn nhưng vẫn vững vàng vô cùng.

Người quen biết đưa thi thể sư phụ về, bọn họ nói với Trình Dục, vì để cho Trình Dục có tiền ra ngoài bãi sư học võ mà sư phụ ban ngày tại võ quán không ngừng dạy võ, buổi tối còn đến phủ hộ nhân gia làm hộ viện. Mỗi ngày đều làm việc cơ hồ là cả ngày, hôm nay gia phủ có kẻ cấp, sư phụ trong lúc đuổi theo tên cấp đến cùng đường mặt lộ mà bị hấn một đao đâm vào ngực. Ngày đó Trình Dục quỳ gối trước sư phụ khóc đến muốn khô cả nước mắt trong thân thể. Sau đó, Trình Dục không có bất kì ảo tưởng gì nữa, y mỗi ngày khắc khổ luyện tập võ công mà sư phụ dạy, từng chút từng chút đem nó khắc nhập vào xương tuỷ, không bao giờ muốn quên.

Y từng hỏi sư phụ, đã nuôi y từ nhỏ vậy sao không cho y nhận mình làm cha, sư phụ y nói, có lẽ một ngày nào đó, cha mẹ ruột của y sẽ đến nhận y về, cha, có một là đủ rồi. Tuy Trình Dục chưa bao giờ mở miệng gọi cha nhưng trong lòng y sư phụ mới là phụ thân của mình. Sở dĩ đồng ý giả trang làm nữ tử, thậm chí tại đây xuất giá trên danh nghĩa, ở lại Ninh phủ cũng là bởi vì Ninh lão gia đối với Cảnh Niên yêu thương hết mực làm cho y nhớ đến sư phụ mình. Trình Dục không rõ nếu như y đúng như lời vị đạo trưởng kia nói có vận số tốt, vậy tại sao khi còn bé, sư phụ của y lại chết.

Có lẽ bởi vì tâm loạn, từng chiêu từng thức của Trình Dục trở nên sắc bén mà lỗ mãng, đến cuối cùng gần như là phát tiết, xung quanh, bụi trúc bị y náo loạn, lá rụng bay tứ tán. Chờ đến khi y bởi vì quá mệt mỏi mà không thể không dừng lại thở gấp thì mới phát hiện Cảnh Niên chẳng biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mình. Lá rụng còn đang bay tứ phía, Cảnh Niên đứng đó, khuôn mặt bình tĩnh, đáy mắt hàm chứa trời cao, vân đạm phong khinh. Trong nháy mắt, Trình Dục cho là mình nhìn nhầm rồi, Cảnh Niên hiện tại so với lần đầu tiên gặp mặt quả là thiên soa địa biệt (ám chỉ có sự khác biệt rất lớn). Thiếu niên suy nhược ngay cả cầm xưng can cũng không nổi khi nào thì lại trở nên phong thần ngọc tú như thế, cùng những hiệp sĩ ảo tưởng lúc bé của y hoàn toàn giống nhau.

Trình Dục đứng sững một chỗ, nửa ngày không nói ra lời, Cảnh Niên ở bên cạnh nở nụ cười như có như không, bỗng nhiên xông lên phía trước, thân thủ giơ lên hướng Trình Dục đang cầm gậy trúc mà đánh tới. Trình Dục lấy lại ý thức, tránh đi, Cảnh Niên từng bước ép sát, chỉ sau mười chiêu đã hất văng gậy trúc khỏi tay Trình Dục, trong mắt mang theo khiêu khích. Người tập võ tối kỵ nhất là ánh mắt này, hơn nữa Cảnh Niên thân thủ lúc này quả thật không thể xem thường nên Trình Dục xuất ra hết bảy thành công lực để ứng đối.

Lúc đầu chỉ là chăm chú vui đùa, sau Cảnh Niên biểu tình ngày càng trở nên nghiêm túc. Hắn chỉ luyện võ hơn mười ngày, Trình Dục là học đến vài chục năm, so chiêu thức Cảnh Niên không phong phú bằng Trình Dục, cũng không có kinh nghiệm nhiều như Trình Dục, Cảnh Niên giờ phút này duy nhất có được chính là suy nghĩ linh hoạt của bản thân. Trước mắt thấy có thể thua, Cảnh Niên đột nhiên ai da một tiếng, Trình Dục quýnh lên lập tức thu thế muốn đi qua xem xét, Cảnh Niên liền thừa dịp nắm lấy tay y vặn về sau, dưới chân đá ra một cước làm cho Trình Dục không phòng bị mà ngã vào trong lòng mình.

“\_Người...”

Bởi vì trúng kế mà thua nên thấy tức giận, đang muốn mở miệng trách cứ lại nhìn thấy đáy mắt Cảnh Niên đầy ánh sáng quang mang, Trình Dục chỉ có thể tự nhận là mình không may. Cảnh Niên quỳ trên mặt đất, Trình Dục ngã vào lòng bị hấn ôm, Trình Dục phát hiện tư thế này quá ư mập mờ, nghĩ muốn tránh ra lại bất đắc dĩ bị ôm chặt hơn.

“\_Buông ra.”

“\_Không muốn.” Cảnh Niên kiên quyết cự tuyệt, sau lại nói, mang theo chút phàn nàn.

“\_Vi nhi, người thật nặng, ta vốn là nghĩ muốn ôm người đây, kết quả lại chỉ có thể té trên mặt đất.”

Trình Dục bất đắc dĩ lắc đầu, y đường đường một thân nam nhi sao không nặng, tuy Cảnh Niên thân thể hiện tại trước mắt cường kiện nhiều hơn, nhưng cùng mình so sánh vẫn là gầy hơn một nửa, muốn ôm y đứng dậy, trước mắt là không có khả năng. Tiếp đến là tại sao hắn lại muốn ôm mình đứng dậy?

“\_Nặng, người còn không buông ra?”

Cảnh Niên trả lời chính là càng ôm chặt hơn.

“\_Vi nhi, ta so với trước kia đã có khí lực hơn nhiều. Sư phụ nói chỉ cần ta giữ tốc độ hiện tại, luyện hai ba

tháng nữa thì có thể đem công phu của y học được bốn thành. Đến lúc đó đừng nói là ôm người, chính là đem một tảng đá lớn đánh vỡ cũng không phải nói suông.”

Trình Được suy nghĩ cách thoát ra khỏi hai cánh tay Cảnh Niên một mực ôm lấy mình này giờ, cảm thấy rõ lời hấn nói cũng không ngoa. Lúc đầu y còn nhẹ nhàng mà đẩy Cảnh Niên, sợ thân thể hấn chịu không nổi mà té ngã, hiện tại y vì tức giận mà dùng đến bảy tám phần sức lực mà hấn vẫn toàn thân bất động. Lúc này chỉ là mới hơn mười ngày mà thôi, mới mười ngày thôi! Trình Được bắt đầu có cảm giác bị thua, nhìn thẳng vào con mắt Cảnh Niên đang bao hàm thâm ý, sử dụng toàn bộ sức lực, cuối cùng cũng thoát khỏi ngực của Cảnh Niên, nhanh chóng chạy đến một bên rồi dừng lại. Lần đầu tiên thấy y như thế, Cảnh Niên trên mặt hiện lên vài phần kinh ngạc, cũng rất nhanh đứng lên, còn chưa biết mở miệng nói cái gì, Trình Được đã xoay người trở về phòng.

“\_Vi nhi?!”

Cảnh Niên có chút khẩn trương gọi y. Trình Được nghe thấy, cước bộ dừng lại, chậm rãi quay người lại, lặng yên một lát mới khẽ nói:

“\_Đi vào nhà a, trưa rồi, đã đến giờ ăn cơm.”

Thấy y khôi phục bộ dáng bình thường, Cảnh Niên thờ dãi một hơi chạy vội đến bên cạnh y, không để cho y cự tuyệt mà nắm chặt lấy tay y, cùng nhau trở về phòng.

Sở dĩ Trình Được thất thường là vì chứng kiến Cảnh Niên càng ngày càng dùng mực quang nóng rực mà nhìn mình. Y không dám đối mặt, nếu để cho Cảnh Niên biết rõ trước mắt hấn tất cả đều là giả dối, hấn sẽ như thế nào? Ngày ấy y bị bắt tới, nghe được Cảnh Niên cùng Ninh lão gia nói chuyện, biết hấn nguyện ý lấy cái chết áp chế phụ thân cũng không nguyện làm lẽ đời một nữ tử, Trình Được đã đem vị thiếu niên chưa gặp mặt này ghi tạc trong lòng.

Cùng Cảnh Niên ở chung một thời gian, y phát hiện Cảnh Niên tuy có chút tính khí phú gia công tử lại hoàn toàn không có ăn chơi trác táng, phóng dăng xa xỉ. Cảnh Niên thiện lương bị bệnh nhiều năm, nha hoàn hầu hạ hấn hoàn toàn không có một câu oán thán, biết hấn kháng phục tâm tình mừng rỡ không kém gì phu phụ Ninh thị. Cảnh Niên rất hiếu thuận, hấn bị bệnh nhiều năm làm cho phụ mẫu vì hấn mệt nhọc, khi hết bệnh hấn luôn tìm cách cùng bọn họ vui vẻ, làm cho hai lão nhân gia thoải mái chút. Cảnh Niên cũng rất ôn nhu săn sóc, mỗi lần gặp Trình Được luôn buồn bực trong phòng, hấn sẽ đến cùng y nói chuyện hoặc là làm nũng để cho Trình Được bởi mình ra sân dạo một chút. Một Cảnh Niên như thế, Trình Được như thế nào lại không ghi tạc trong nội tâm? Nhưng cũng vì Cảnh Niên như thế làm cho Trình Được càng ngày càng sợ hãi phải thương tổn đến hấn.

Theo thời gian từng ngày trôi qua, Trình Được trong lòng bất an cũng ngày càng tăng.

## 10. Chương 10

Ngay lúc Trình Được do dự muốn nói hay không cho Ninh lão gia biết y tính toán muốn sớm rời đi thì truyền đến tin Ninh lão gia bị bệnh. Cảnh Niên túm lấy Trình Được đi đến phòng Ninh lão gia, Cảnh Niên lo lắng ngồi bên giường phụ thân, Trình Được đứng ở một bên. Ninh lão gia sinh bệnh cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là do Ninh phủ sinh ý có chút bất trắc liền nhanh chóng đến để xoay chuyển tình thế, lại thêm do tuổi đã già nên mới một xảy ra vấn đề, bất quá đại phu nói chỉ cần tĩnh dưỡng bảy tám ngày tự nhiên hoàn toàn không có việc gì.

Trữ phu nhân cũng tại bên giường, toàn gia an ủi dăn dò lẫn nhau, hình ảnh thật là ấm áp. Sau Ninh lão gia nói chính mình sao có thể nghỉ ngơi lâu như thế, Ninh phủ sinh ý từ trên xuống dưới, lớn nhỏ còn cần người chú ý đến, bỏ mặc thời gian dài như thế còn không loạn thành một đàn sao? Ninh phu nhân nghe thế, khuôn mặt ảm đạm một chút nhưng rồi cũng bắt đầu đi. Cảnh Niên cười trấn an bọn họ nói:

“\_Cha, nương, trước kia ta ngay cả giường đều không dậy nổi tự nhiên những chuyện này cũng không cần biết đến. Hiện tại cha bị bệnh, những trách nhiệm này hài nhi tự nhiên càng không thể trốn tránh, các người yên tâm, hài nhi nhất định sẽ cố gắng trông nom tốt gia nghiệp.”

“\_Chính là, hài tử, thân thể người mới tốt lên không bao lâu, lại vì gia nghiệp mà vất vả, cha lo lắng a.”

Trữ lão gia vừa nghe hắn nói, đầu tiên là hỉ, tiếp đến lại lo. Quả thật Cảnh Niên bị bệnh chín năm thân thể chuyển biến tốt đẹp bất quá mới hơn một tháng, hiện tại lại muốn học quản lý gia nghiệp to lớn như vậy, việc này mặc cho ai nghe xong đều cảm thấy lo lắng.

“\_Cha, tin tưởng hài nhi, nói sau ta còn có Vi nhi là phúc tinh, có nàng ở bên, ta khẳng định không có vấn đề.” Cảnh Niên nói xong nhìn đến Trình Dục đang đứng một bên, ánh mắt hiện lên vui vẻ, cất dấu nhàn nhạt nhu tình.

Ninh lão gia trái lo phải lo, Ninh phu nhân so ra nghĩ thông suốt hơn liền nói giúp Cảnh Niên. Bọn họ chỉ có Cảnh Niên là hài tử độc nhất, gia nghiệp sớm muộn gì cũng giao lại cho hắn, thừa dịp bọn họ còn khỏe mạnh, để ngừa vạn nhất nên sớm làm cho Cảnh Niên thuần thục việc quản lý sinh ý. Một người khó địch lại hai miệng, Ninh lão gia cuối cùng mềm lòng đồng ý, thế là Cảnh Niên ngay ngày hôm sau liền bắt đầu quản lý việc sinh ý. Sau khi thăm phụ thân, Cảnh Niên cùng Trình Dục về lại Cảnh Niên hiên, đi ở trong sân, Trình Dục gặp Cảnh Niên vui vẻ rạo rức, mừng rỡ cười đến nhìn không thấy mắt, không khỏi hỏi hắn tại sao cao hứng như thế. Cảnh Niên nói cho y biết:

“\_Thành gia lập nghiệp, ta hiện tại đã thành gia, bây giờ muốn gánh vác trách nhiệm nam nhân, duy trì một phen gia nghiệp. Ta đã nói rồi, ta phải bảo vệ người, chiếu cố người, hiện tại ta bắt đầu học võ, chờ học thành có thể bảo vệ người, chờ ta quen thuộc sinh ý trong nhà, sau phỏng chừng phụ thân sẽ giao Ninh phủ cho ta trông nom, khi đó ta chính là nhất gia chi chủ, tự nhiên có năng lực chiếu cố người!”

Cảnh Niên đi ở phía trước, phát hiện Trình Dục còn chưa đi đến, nhìn lại, hắn thấy Trình Dục ánh mắt ảm đạm đứng ở chỗ cũ, không biết suy nghĩ cái gì.

“\_Vi nhi, xảy ra chuyện gì?” Cảnh Niên lo lắng chạy về bên cạnh y.

Trình Dục nhìn hắn một cái, khẽ lắc đầu. Cảnh Niên so với y thấp hơn nửa cái đầu, cũng so với y gầy hơn một vòng, lớn lên so với nữ tử còn muốn thanh tú hơn rất nhiều, hai người đứng cùng một chỗ nếu như đều mặc nam trang, phỏng chừng Cảnh Niên càng dễ dàng làm cho người ta tưởng lầm là nữ tử. Nhưng một thiếu niên mảnh mai như vậy, hôm nay lại nói phải bảo vệ y, chiếu cố y. Đương Cảnh Niên đối y trong mắt mục quang càng ngày càng nóng, Trình Dục càng là đối hắn lừa gạt càng áy náy hơn. Vấn đề định thừa dịp sự tình còn chưa tới mức không cách nào giải quyết mà sớm rời đi, nhưng Ninh lão gia lại lâm bệnh, y không đành lòng mở miệng, chỉ có thể mặc cho sự tình tiếp tục phát triển. Quên đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đến lúc đó vẫn có biện pháp a. Nghĩ như thế, Trình Dục sắc mặt tốt lên chút ít. Thấy y khôi phục thần sắc, Cảnh Niên như thường ngày không khỏi phân trần giữ chặt tay y, cùng y sóng vai đi về hướng nhà chính, không biết nhớ tới cái gì lại bắt đầu tủm tỉm cười nói:

“\_Vi nhi, sau này chúng ta sẽ sinh thật nhiều hài tử, ta thích trong nhà náo nhiệt. Biết không, bởi vì ta là con một, khi còn bé đặc biệt hâm mộ những người có huynh muội tỷ đệ. Vi nhi, người khỏe mạnh như thế thật tốt quá, nhất định cũng có thể sinh thật nhiều hài tử khỏe mạnh giống người. Ân, ta nhất định phải cố gắng, nhất định phải làm cho bọn nhỏ kính ngưỡng phụ thân của nó!”

Nhìn hắn nói đến vui vẻ như thế, Trình Dục có ý xấu đã kích:

“\_Sợ là đến lúc đó bọn nhỏ đều chạy tới hỏi ta, mẫu thân, phụ thân sao lại như vậy gầy, như vậy tiểu, so với mẫu thân còn giống nữ tử hơn!”

“\_Vi nhân, người cười ta!”

Cảnh Niên không thuận theo cứ lắc lắc cổ tay bọn họ đang nắm cùng một chỗ, thoát nhìn thật sự giống như tiểu hài tử làm nũng, Trình Dục không khỏi cười ra tiếng.

“\_Vi nhi, yên tâm đi, ta nhất định sẽ cố gắng trở thành một nam nhân đỉnh thiên lập địa, làm cho người cảm thấy gả cho ta là việc hạnh phúc nhất.”

Có lẽ cảm giác cử chỉ của mình quả thật có chút ngây thơ, Cảnh Niên lập tức đoan chính thái độ, chăm chú mà trầm giọng đối y nói. Giờ khắc này hắn làm cho Trình Dục không khỏi tin tưởng, có lẽ qua không bao lâu nữa, xuất hiện trước mặt mình sẽ là một nam tử hán khí vũ hiên ngang, thương tùng ngọc thụ (cái này chắc giống ngọc thụ lâm phong, ta không biết chuyển nghĩa sao cho hay nên để nguyên, ai có ý kiến thì lên tiếng nha).

Những ngày sau đó, Cảnh Niên mỗi ngày trải qua đều bận rộn, trời chưa sáng đã đi tập võ, luyện kiếm, ăn sáng xong liền cùng Hạ tổng quản được Trữ lão gia an bài dạy hần sự vụ, học tập quản lý sinh ý. Buổi trưa đều là ăn cơm ở bên ngoài, đến giờ thân lại đi tập võ, luyện kiếm mãi cho đến lúc lên đèn mới vội vàng trở về, song cũng chỉ nếm qua loa cơm tối, cùng Trình Dục nói vài lời liền tiếp tục đi luyện võ, đến tận giờ tí mới về nghỉ ngơi. Cảnh Niên tuy bận rộn nhưng luôn dành ra chút thời gian chú ý đến Trình Dục mỗi ngày một mình làm cái gì, biết rõ y không thường xuất môn, thấy trong nhà nhỏ có chút thư liên nhân lúc ở bên ngoài học tập xử lý sinh ý mua một ít sách đem về.

Đừng nhìn Cảnh Niên nhiều năm ốm đau trên giường mà xem thường, hần năm tuổi đã nổi tiếng là thần đồng, xem qua sách vở đều có thể nhớ không quên, thậm chí có thể đọc lâu lâu, tài trí hơn người, làm cho ai cũng phải tán thưởng, Ninh lão gia cũng khắp nơi tìm phu tử danh tiếng về dạy hần. Ngay từ đầu bệnh còn chưa nghiêm trọng, Cảnh Niên còn đang học các danh thiên tác phẩm lớn, cho nên tổng cộng hoang phí cũng chỉ ba bốn năm, cũng không ảnh hưởng gì mấy. Cảnh Niên học vẫn vẫn cùng nhất danh cử nhân tương xứng, dùng hần tài trí, khổ luyện thêm hai ba năm, đề tên bảng vàng tuyệt không phải lời nói suông.

Chỉ là thời đại của Ninh gia là kinh thương, đối triều đình làm quan không quá hứng thú, Cảnh Niên tuy có nghĩ qua nhưng cuối cùng ý định vẫn là quản lý gia nghiệp. Mà người thông minh, mặc kệ làm cái gì cũng đều phi thường xuất sắc, những lời này áp dụng lên Cảnh Niên rất đúng, học võ thuật, hần làm Hoa Chung Nam phải giết mình, quản lý gia nghiệp, hần làm cho Ninh lão gia khiếp sợ đến nửa ngày mới lấy lại được tinh thần.

Trước kia cũng chỉ là nhìn người khác gầy bàn tính, chỉ một ngày học hỏi đã đem bàn tính gầy thuần thực, so với người gầy bàn tính đã một năm cũng không bằng hần.

Nhưng những thứ ấy cũng chỉ là mặt ngoài, dựa vào tài trí bẩm sinh lại thêm Cảnh Niên luôn khắc khổ cố gắng, tự nhiên học được rất nhanh. Sở dĩ hần cố gắng như vậy hết thảy là bởi vì hần nghĩ phải sớm quen với tất cả sự vụ, sớm làm tốt việc để dư ra chút thời gian bồi bổ thể.

Hôm nay Cảnh Niên cũng trước giờ cơm tối mới trở về Cảnh Niên hiên, vừa vào nhà hần đã sớm quen với cảnh Trình Dục ngồi chờ hần trước bàn, thuận tay giúp nha hoàn mang đồ ăn lên. Hiện tại Cảnh Niên thân thể tốt lắm, ngoại trừ mỗi ngày vẫn phải ăn một hai chén thuốc bổ, cơ bản cũng không có gì quá khác biệt với người thường. Ninh lão gia những ngày này tại trong phòng dưỡng bệnh cho nên không đến Cảnh Niên hiên dùng cơm, Ninh phu nhân ở lại chiếu cố nên cũng không đến ăn bữa cơm này, bất quá Cảnh Niên mỗi lần trở về đều đến hỏi thăm bọn họ. Cảnh Niên cầm lấy sổ sách đặc biệt mua từ bên ngoài về, tiến đến nói:

“\_Ta vừa mới thăm cha mẹ, lại chứng kiến bọn họ đang tế bái sơn thần, kì quái, nhà chúng ta luôn tín phật, bọn họ sao lại bái sơn thần? Hỏi bọn họ, bọn họ nói ta là nhờ có sơn thần phù hộ thân thể mới hảo nhanh như vậy. Thân thể ta sao lại liên quan đến sơn thần chứ?”

Trình Dục đang bày đĩa ra, tay ngưng một chút, nhớ tới gì đó, sau chỉ cười cười. Ninh lão gia cùng y nói qua, theo đạo trưởng nói, Cảnh Niên là linh thể Đẳng sơn sơn thần chuyển thế, bây giờ nghe Cảnh Niên nói như thế, y ngược lại cũng không thấy có gì kì quái.

“\_Mặc kệ vì cái gì, bọn họ đều là vì tốt cho người.”

“\_Ta biết rõ, ta chỉ lo lắng cha bệnh mới tốt lên một chút đã bắt đầu lao lực.”

Cảnh Niên vừa nói vừa đến ngồi bên cạnh Trình Dục, đặt thư ở trên bàn, sau cầm lấy một quyển sách đưa tới, đối y hơi nịnh nọt nói:

“\_Vi nhi, ta biết rõ ngươi không thường xuyên xuất môn liền mua cho ngươi chút thư để ngươi giải buồn, đều là chút ít thư cổ sự truyền kì không cần suy nghĩ nhiều, ngươi xem xem thế nào?”

Trình Dục cầm lấy thư đưa tới trước mặt rồi đẩy về phía Cảnh Niên, cười nhạt nói:

“\_Ngươi lấy về đi, ta không biết chữ, không thể đọc sách.”

“\_Hả?” Cảnh Niên sững sốt.

“\_Chính là ta nhìn thấy trong phòng ngươi có ít thư, ta nghĩ ngươi có xem qua.”

“\_Đó là do Hâm Lan cô nương sợ ta nhầm chán mà chuẩn bị, nàng không biết ta không biết chữ. Lúc ấy Hâm Lan cô nương cũng rất nhiệt tình, ta không nỡ cự tuyệt. Người thì khác, nếu ta không nói, người nhất định sẽ đưa ta cả đời.”

Sự kiện đồ trang sức lần trước làm cho Trình Dục minh bạch tác phong làm việc của Cảnh Niên. Nghe y nói như thế, Cảnh Niên liền sai nha hoàn đem toàn bộ thư lấy đi, sau mới nhìn Trình Dục nói:

“\_Cả ngày buồn bực trong nhà người sẽ nhầm chán, Vi nhi, không bằng người cùng ta đi quản lý sinh ý đi.”

“\_Quản lý sinh ý?”

“\_Đúng vậy, chờ ta tập võ trở về, sau khi ăn sáng xong, ta và người cùng ra ngoài. Người tới An Dương đã lâu còn chưa có đi dạo qua phố a, người cùng ta ra ngoài, ta cũng có thể dành nhiều thời gian hơn bồi người đi dạo.”

Trình Dục cười, lại kiên quyết lắc đầu:

“\_Không, ta không đi.”

“\_Vi nhi, người cả ngày buồn bực trong nhà, không tốt a.”

“\_Người không cần lo lắng cho ta, ta không sao.”

“\_Nhưng mà...”

“\_Người đi quản lý sinh ý, ta đi theo chỉ sợ làm người phân tâm, hơn nữa, nữ tặc nhân gia, xuất đầu lộ diện không tốt.”

Trình Dục mặc dù không phải nữ tặc nhân gia nhưng quả thật là không nghĩ sẽ xuất đầu lộ diện, dù sao hiện tại y một thân nữ trang thật xấu hổ a.

“\_Vi...”

“\_Ăn cơm đi, lát người còn phải xuất môn, võ công một ngày không luyện sẽ hoang phế một ngày, ta chính là kì vọng người trở thành một nam nhân đỉnh thiên lập địa.”

Gặp Cảnh Niên không cam lòng còn muốn khuyên bảo, Trình Dục đơn giản chuyển đề tài. Cảnh Niên biết rõ Trình Dục là thật không nghĩ ra ngoài, mặc dù cảm thấy thất vọng nhưng trước mắt không có cách nào khác có thể thay đổi tình hình nên không tiếp tục tranh cãi, dù sao Cảnh Niên cũng rất sợ chọc giận thê tử, cũng không có lí do gì, có lẽ là thật tình yêu mến nên mới sợ a.

## 11. Chương 11

Những ngày sau trôi qua nhanh chóng, thế gian cảnh vật từng ngày từng ngày thay đổi, con người cũng từng ngày từng ngày đổi thay.

Cảnh Niên thân thể trải qua một thời gian ngắn điều dưỡng rèn luyện không chỉ đã không có bất cứ vấn đề gì mà còn đang từng chút từng chút chuyển biến. Sinh ý ngày càng thuần thực, trong quá trình tập võ khắc khổ, Cảnh Niên mục quang dần trở nên lợi hại vô cùng, thân thể cũng ngày càng tráng kiện hữu lực. Từng cùng Trình Dục sóng vai, nhìn lướt qua cũng nhìn ra hần thua Trình Dục nửa cái đầu, hiện tại nếu không nhìn cẩn thận, so sánh có thể thấy cả hai gần như ngang nhau, không kém là bao.

Tối nay, sau khi Cảnh Niên cáo biệt Hoa Chung Nam gần giờ tí mới chạy về Cảnh Niên hiên, hôm nay có thể nói là về muộn hơn mọi khi bởi vì Hoa Chung Nam muốn cùng hần trường đàm. Cảnh Niên võ thuật lấy tốc độ làm cho người kinh ngạc mà tiến bộ, Hoa Chung Nam đối với hần yêu thích chi tâm đến cực điểm, tin tưởng hần rất có khả năng hậu sinh khả úy (ý là trò giỏi hơn thầy, nguyên văn: / qt: thanh xuất vu lam thắng vu lam / mình lấy câu thành ngữ khác cho dễ hiểu hơn thay thế nha) liền khuyên hần cùng mình về sư môn tiếp tục khổ luyện, không đến vài năm nhất định có thể vang danh thiên hạ.

Đương nhiên Cảnh Niên nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt, Hoa Chung Nam nói hết lời cuối cùng chỉ có thể thở dài nói người tùy mệnh. Chỉ mới hơn một tháng Hoa Chung Nam đã không còn gì để giáo hần, chỉ có thể nhìn hần ngày thường tu luyện thế nào. Hoa Chung Nam có việc nên phải tạm dừng liền đem bí tịch

võ công giao cho hắn để hắn tự tu luyện, còn nói lần sau trở lại sẽ đem về cho hắn một món vũ khí. Nói hết lời, Hoa Chung Nam cáo biệt để sáng sớm hôm sau rời đi, vậy nên lúc trở về có chút trễ. Trở lại Cảnh Niên Hiên, thấy đêm dài nhân tĩnh, sợ quấy rầy thế tử nghỉ ngơi, Cảnh Niên không khởi phóng nhẹ cước bộ, nhưng đi đến trong sân lại chứng kiến Trình Dục đang ở dưới ánh nguyệt thanh huy, từng chiêu từng chiêu luyện võ. Cảnh Niên nhìn một hồi, thấy y không phát giác mình đến, bản tính vui đùa nổi lên, lách mình tới gần cùng y tỉ thí. Cách lần đầu tiên tỉ thí mới hơn mười ngày, trải qua một phen khổ chiến, Cảnh Niên không cần dùng bất kì mưu kế gì cuối cùng cũng vững vàng bắt được Trình Dục. Trình Dục thở gấp nhìn Cảnh Niên, trong tâm thầm giật mình nhưng lại cảm thấy đương nhiên.

“\_Vi nhi, sao hơn nửa đêm rồi còn không nghỉ ngơi?” Cảnh Niên thừa cơ mạnh mẽ ôm lấy vòng eo gầy, mềm dẻo của Trình Dục, cười đến ôn hòa nói.

“\_Không nghĩ ngủ.” Trình Dục vùng ra khỏi lồng ngực của hắn.

Cảnh Niên sau khi nghe xong, tròn mắt vừa chuyển, cười trộm nói:

“\_Sao vậy, có phải là vi phu không ở đây, nghĩ tới ta?”

Cảnh Niên thân thể ngày càng khỏe mạnh, mồm mép cũng ngày càng sắc bén, cũng không biết có phải là do ở ngoài làm ăn, nhận thức đều là loại người miệng lưỡi trơn tru nên học xấu. Trình Dục vẫn như cũ bình tối tướng đờ, nước tối đất ngăn, không hồn giận nói:

“\_Ta thấy đêm nay trăng sáng nên ra luyện thân thủ, ngươi nghĩ như thế ta cũng không có biện pháp.”

Trình Dục vẫn đồng dạng lạnh nhạt, Cảnh Niên không khỏi lộ ra một mặt cười khổ:

“\_Vi nhi, đã hơn nửa đêm, ta ngủ bên ngoài so sánh có phần thuận tiện hơn nhưng ta vẫn gấp gấp trở về, ta nhớ người a.”

Cảnh Niên trên mặt ai oán làm cho Trình Dục không khỏi im lặng, một lát sau thở dài, cảm thấy không đành lòng, cuối cùng nói ra lời nói trong thâm tâm:

“\_Ngươi khuya như vậy còn chưa trở về, ta ngủ không được mới đi ra luyện võ.”

Cảnh Niên trên mặt lo lắng lập tức tan biến, nghĩ muốn nhào lên ôm lấy Trình Dục lại bị y kịp thời tránh đi.

“\_Ngươi nếu đã về, vậy là tốt rồi. Trời tối rồi, ngươi nhanh đi rửa mặt chuẩn bị đi ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Trình Dục nói xong xoay người đi về phía phòng mình. Tuy chủ phòng cùng nhà kề có một cửa thông nhau, nằm cùng một chỗ, nhưng cũng có một cách cửa khác là trực tiếp thông hướng sân nhỏ, Trình Dục từ trước đến nay vẫn là từ cánh cửa này mà xuất nhập.

“\_Vi nhi!”

Cảnh Niên có chút không muốn nhưng cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ nói:

“\_Vậy ngươi hảo hảo nghỉ ngơi.”

Nhìn Trình Dục đi vào phòng mình đóng cửa lại, Cảnh Niên có chút cô đơn trừng mắt nhìn cửa phòng đóng chặt trong chốc lát rồi mới trở về phòng mình.

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Niên không như thường ngày tìm đến Hoa Chung Nam, chờ nha hoàn thay quần áo cho mình, lại súc miệng xong liền bảo nha hoàn lui xuống chuẩn bị đồ ăn sáng, chính mình thì nhàn nhã ngồi trong phòng đọc sách giết thời gian. Đợi đến khi nhà nhỏ truyền đến tiếng vang, Cảnh Niên hưng phấn mà buông sách ra chạy đến nhà kề, vén màn che lên nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

“\_Vi nhi, ngươi đã dậy?”

“\_Cảnh Niên?” Trong phòng truyền đến thanh âm nghi hoặc của Trình Dục.

“\_Là ta.”

Trong phòng lại là một hồi không tiếng động. Không lâu sau, Trình Dực chỉ choàng ngoại bào mở cửa phòng, nhìn thấy Cảnh Niên.

“\_Hôm nay không cần đi tập võ?”

“\_Hoa sư phụ có việc phải ly khai, bảo ta tự mình tu luyện.”

“\_Có phải là cảm thấy không có sư phụ nên có thể lười biếng?” Trình Dực buồn cười nhìn hấn.

“\_Vi nhi, người sao có thể như vậy hoài nghi vi phu?” Cảnh Niên bắt mắt nhìn y.

“\_Ta chỉ là định nghỉ ngơi một buổi sáng mà thôi, muộn chút nữa ta sẽ ngoan ngoãn đi luyện võ. Buổi sáng hôm nay ta muốn hảo hảo cùng người, những ngày qua vắng vẻ người rồi.”

Trình Dực mỉm cười.

“\_Không có việc gì.”

Cảnh Niên muốn kéo y vào phòng mình, Trình Dực tránh đi, giải thích nói:

“\_Ta còn chưa có rửa mặt, người trước chờ ta chốc lát.”

Nói xong cũng không chờ Cảnh Niên đáp lại, để mặc hấn mà đóng cửa lại. Cảnh Niên giữ lấy cửa, y vẫn kiên quyết dùng hết sức mà đóng môn làm hấn đối cánh cửa nghiêng rầm rầm nửa ngày, giống như cánh cửa này cùng hấn có thâm cừu đại hận.

“\_Đợi đó, ta nhất định phải đem cái phòng nhỏ này huỷ đi, hừ!” Cuối cùng Cảnh Niên nhỏ giọng nói xong, thở phì phì phất tay áo rời đi.

Bên kia cửa, Trình Dực nghe không được lời hấn, cho dù nghe được cũng không để tâm, hướng chỉ y cương quyết đem cửa đóng lại cũng là có nguyên nhân, dù sao trong lúc mình súc miệng, thay quần áo cũng là không thể để cho hấn nhìn thấy được, tại trong mắt Cảnh Niên y là một nữ tử, là thê tử của hấn nhưng trên thực tế Trình Dực vẫn là một cái nam nhân. Trình Dực chuẩn bị tốt rồi đi ra, nhìn thấy Cảnh Niên ngồi trước bàn, trên bàn đã dọn ra bữa sáng hôm nay sớm hơn một chút.

“\_Vi nhi, mau tới đây ăn đi, ăn xong ta và người cùng nhau đến thỉnh an cha mẹ.”

Trình Dực sớm đã thói quen ngồi cạnh Cảnh Niên, y mới ngồi xuống, Cảnh Niên lập tức gấp thật nhiều đồ ăn bỏ vào trong chén y.

“\_Vi nhi, người ăn nhiều một chút.”

“\_Người mới phải ăn nhiều, thật là gầy.” Trình Dực cũng gấp một ít thức ăn bỏ vào trong chén hấn.

“\_Vẫn là so với người gầy hơn một chút thôi, so với lúc đầu đã tốt hơn nhiều rồi.” Cảnh Niên vui vẻ ăn món mà Trình Dực gấp cho.

“\_Đúng vậy.” Trình Dực gật gật đầu, cũng bắt đầu ăn.

Một bên nuốt đồ ăn trong miệng, một bên nhìn về phía nhà kề nói:

“\_Vi nhi, đại phu nói ta đã hoàn toàn không có việc gì, hơn nữa cũng không cần uống thuốc nữa, người xem có phải hay không người nên chuyển tới cùng ta ở chung một chỗ?”

Trình Dực đang ăn liền ngừng lại.

“\_Vi nhi, sao này giờ người không nói gì?”

Thấy y sững sốt nửa ngày, Cảnh Niên không khởi hởi y, mà Trình Dực chỉ là thật sâu nhìn hấn một cái. Sáng sớm lại ném tới vấn đề phiền toái như thế, y có thể nói cái gì bây giờ! Trình Dực có chút tức giận, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết trả lời Cảnh Niên thế nào mới tốt, đơn giản đối hấn nói:

“\_Việc này người cùng cha mẹ nói đi, để bọn họ làm chủ.”

Trình Dực tại Cảnh Niên luôn miệng sửa mãi thành quen, bắt đầu tự nhiên xưng hô Ninh lão gia cùng Ninh phu nhân là cha mẹ. Hiện tại Cảnh Niên nhắc tới chuyện này, y trả lời không được nên ném sang cho

Ninh gia nhị lão, dù sao phiên toái này cũng là bọn họ tự chuốc lấy. Cảnh Niên vừa nghe Trình Được nói thế, ngược lại càng cao hứng nói:

“\_Cha, nương nhất định sẽ đồng ý. Ta biết rõ bọn họ hy vọng Ninh gia con đàn cháu đống, hiện tại thân thể ta tốt lắm, người lại chuyển qua ở cùng, qua một hai năm sinh vài cục cưng, bọn họ khẳng định cao hứng.”

Trình Được đang ăn bị nghẹn ngang yết hầu, một mực ho khan không ngừng.

## 12. Chương 12

“\_Vi nhi, nhanh, uống nước thuận họng cho dễ nuốt a!”

Cảnh Niên một bên khẩn trương bưng trà dâng nước, chúng nha hoàn đứng bên cạnh nhìn thấy chẳng lưu tình mà che miệng cười. Thiếu gia của các nàng đối thiếu phu nhân thật là sẵn sốc a, nhìn xem, bất quá mới ho khan vài tiếng liền lo lắng giống như sắp xảy ra cái gì. Nuốt xuống đồ ăn, Trình Được ngừng ho nhưng đầu lại bắt đầu đau. Sinh cục cưng? Cảnh Niên sinh hay là mình sinh? Cái này chính là vấn đề a. Y là một nam nhân, khẳng định sinh không ra, Cảnh Niên so với y giống nữ tử hơn nhưng cũng là nam nhân, đương nhiên cũng sinh không ra, muốn cục cưng...ai, đau đầu. Không biết có phải hay không là giả trang nữ tử lâu quá mà đầu óc y trở nên hồ đồ, rõ ràng lại nghĩ đến vấn đề làm cách nào để sinh cục cưng, Trình Được càng đau đầu hơn. Cố gắng tưởng tượng cùng suy nghĩ, Trình Được trong đầu chột lơ, đột nhiên nhớ tới điều gì liền nhìn Cảnh Niên cẩn thận hỏi:

“\_Cảnh Niên, người biết...nam nhân cùng nữ nhân, làm sao sinh cục cưng?”

“\_Sinh cục cưng?” Cảnh Niên vẻ mặt hoang mang.

“\_Không phải ngủ trên cùng một giường tự nhiên có?”

Hắn chỉ biết như vậy! Trình Được muốn cười nhưng lại liệu mạng nhin xuống. Phú hộ nhân gia đều có tập quán không nói chuyện thành gia cho nữ nhi, mãi cho đến khi sắp xuất giá mới có người giáo nàng như thế nào cùng trượng phu sinh hoạt vợ chồng, còn trước đó tuyệt đối là hoàn toàn không biết gì cả. Còn nam hài tử từ khi đến tuổi cập kê sẽ do phụ thân hoặc huynh trưởng nói cho bọn họ biết hoặc là dẫn bọn họ đến thanh lâu ngoạn, mở mang tầm mắt.

Trình Được từ nhỏ được sư phụ nuôi dưỡng, sau sư phụ mất đi y phải tự mưu sinh mà sống, giao du với nhiều hạng người, phải tiếp xúc với đủ loại người, cũng đã từng có một đoạn thời gian chán chường cuộc sống nên những chuyện này sớm biết rõ. Cảnh Niên bất đồng, tám tuổi bắt đầu sinh bệnh, sau đó trở nặng một mực nằm trên giường, có thể khoẻ mạnh hay không còn là cả một vấn đề vậy nên còn người nào có tâm tình đi dạy hắn cái này? Cảnh Niên thành thân chỉ là qua loa quyết định, lại thêm cùng hắn thành thân trên thực tế lại là một nam tử, tự nhiên cũng không ai nghĩ đến phương diện này, lại càng không nghĩ đến giáo hắn, thế là Cảnh Niên ở phương diện này vẫn là vô cùng hồn nhiên, ngây thơ. Vốn đang cảm thấy vấn đề rất phức tạp, hiện tại nghe Cảnh Niên nói như thế, Trình Được lập tức thoải mái vô cùng, bất tri bất giác khoẻ miệng nhẹ nhàng cong lên, liếc nhìn cũng biết tâm tình y đang phi thường tốt. Cảnh Niên có chút kì quái nhưng chỉ cần thấy y tâm tình thoải mái thì tất cả đều hảo cho nên cũng không muốn truy cứu, tiếp tục ăn sáng.

Ăn xong, hai người cùng nhau rời khỏi Cảnh Niên hiên đến chỗ phụ phụ Ninh lão gia thỉnh an. Cảnh Niên như thường ngày cùng cha mẹ vui đùa một hồi, làm cho họ mừng rỡ, thoải mái mà cười to liền nhân cơ hội đề cập đến vấn đề làm cho Trình Được đến phòng mình ở chung. Tròng phòng lập tức lặng ngắt như tờ, Cảnh Niên cảm thấy kì quái.

“\_Cha, nương, có cái gì không ổn sao?”

“\_Cái này....?”

Phụ phụ Ninh thị hai người bốn mắt nhìn nhau, nửa ngày không tìm được lời để nói.

“\_Cha, nương, hài nhi thân thể thật là không có việc gì nữa, để cho Vi nhi đến ở cùng ta đi, hơn nữa nàng tốt xấu gì cũng là Ninh gia Ninh thiếu phu nhân, cả ngày ở trong nhà kể đó, không ổn đâu.”

Ninh lão gia nhìn về phía Trình Dực, thế nhưng y vẫn là trầm tư không phát hiện mục quang Ninh lão gia không biết làm thế nào, Ninh lão gia chỉ có thể tự xử nhưng khi nhìn đến vẻ mặt chờ mong của Cảnh Niên muốn nói lại thôi. Cái này phải như thế nào mới tốt? Vốn đang có thể lấy cơ Cảnh Niên thân thể không tốt, hiện tại thân thể hẳn toàn bộ đã hảo, cũng không còn cơ gì có thể dùng.

“\_Đúng vậy, hài tử thân thể đều không việc gì, để cho tiểu Vi ở mãi trong nhà kẻ xác thực không tốt, không bằng cho nàng đến Cảnh An các ở chẳng phải rất tốt?” Ninh phu nhân cẩn thận nêu ý kiến.

“\_Nương!” Cảnh Niên không đồng ý.

“\_Vi nhi là thê tử của ta, người sao lại để cho nàng đến nơi khác ngụ a?!”

“\_Chính là...cái này.....cái này....”

Ninh phu nhân cũng không biết như thế nào cho phải, vẻ mặt vô thố. Cảnh Niên nhìn phụ thân yên lặng còn có bất đắc dĩ của mẫu thân, cuối cùng nhịn không được có chút lớn tiếng nói:

“\_Cha, nương, các người không phải là vì ngại Vi nhi xuất thân không tốt, không xứng với nhà chúng ta? Lúc trước làm cho nàng gả tới chỉ là bất đắc dĩ bị ép buộc, hiện tại thân thể ta tốt rồi liền cảm thấy nàng không xứng, muốn lạnh nhạt đuổi nàng đi sao?”

Cảnh Niên nói như thế cũng không phải không có nguyên nhân. Biết rõ Trình Dực là nam nhân, phụ mẫu Cảnh Niên chưa bao giờ xem y là thê tử của hẳn, cũng bởi vì không biết như thế nào đối mặt với người con dâu là nam nhân này nên cũng không chủ động cùng y nói chuyện. Tại Cảnh Niên trong mắt, quần áo thê tử lui tới cũng chỉ vài món, nương hẳn cũng không nghe, không thấy, không hỏi. Thê tử luôn một mình trong phòng, ngoại trừ Hâm Lan ngẫu nhiên tới nhìn một chút cũng không còn người khác đến hầu hạ nàng. Hẳn chủ động nói ra, nương mới có ý mà chuẩn bị trang sức cho thê tử. Đến khi hẳn vất vả mới làm cho thê tử thói quen xưng hô phụ mẫu mình là cha mẹ, nhưng mỗi một lần thê tử gọi họ, phụ mẫu đều là vẻ mặt che dấu không được xấu hổ, một điểm vui mừng cũng không có. Tại Ninh gia, ngoại trừ hẳn ra không ai chủ động hướng thê tử hỏi han ân cần, rõ ràng nàng không làm cái gì sai, rõ ràng luôn im lặng đợi tại Cảnh Niên hiên, rõ ràng sự xuất hiện của nàng làm hẳn cảm nhận được niềm vui sướng chưa bao giờ có....

“\_Hài tử!”

“\_Cảnh Niên!”

Cảnh Niên lời nói có chút nặng lại hướng về phụ phụ Ninh thị làm cho Trình Dực không nhịn được mở miệng:

“\_Người sao có thể nói như thế với cha, nương, bọn họ là một mực vì người suy nghĩ.”

Cảnh Niên khí sắc chưa bình ổn ngồi xuống ghế, nhưng cảm giác lời nói của mình có chút nặng, ngữ khí dịu lại đôi chút:

“\_Ta biết rõ, chính là...cha, nương, nếu các người thật sự lo lắng cho ta vậy để cho Vi nhi chuyển tới ở cạnh ta a, ta cảm thấy như vậy so ra tốt nhất.”

Chứng kiến Cảnh Niên động khí, Ninh lão gia có chút bị dọa sợ, sợ hẳn hỏa khí quá thịnh vạn nhất lại sinh bệnh, nghe hẳn ngữ khí kiên quyết như thế thật không biết nên làm sao. Vấn đề là từ mình mà ra, loại tình huống này mà còn tiếp tục giả bộ hồ đồ làm cho Trình Dực cũng băn khoăn, thấy cục diện nghiêm trọng, Trình Dực yên lặng nói:

“\_Không bằng...ta sẽ chuyển tới đó ở a.”

Ninh lão gia cùng Ninh phu nhân đôi mắt trông mong nhìn y.

“\_Cái này...được không?”

“\_Ta đều có cân nhắc, xin yên tâm a.”

Trình Dực chỉ có thể hướng bọn họ cam đoan, cam đoan của y là có điều kiện tiên quyết, Cảnh Niên mới mười tám, lại như thế nào sinh hoạt vợ chồng cũng không tình tường, phỏng chừng hai người ngủ trên cùng một giường cũng sẽ không có vấn đề gì xảy ra, chỉ cần y ngày thường chú ý nhiều ơn một chút, Cảnh Niên

sẽ là không phát hiện chân tướng sự việc, thế là sự tình cứ như thế quyết định. Đã không thể chờ đợi được nữa, Cảnh Niên vừa về tới Cảnh Niên liền sai nô bộc đem hết đồ đạc của Trình Dục từ nhà kẻ chuyển hết đến chủ phòng.

“\_Nhớ rõ, sau khi chuyển đồ đạc đi hết lập tức dỡ cái phòng nhỏ này ra khỏi chủ phòng cho ta, thiếu gia ta không muốn lại nhìn thấy nó!”

Cảnh Niên bốc đồng phân phó làm cho Trình Dục cười khổ một tiếng, nhưng chỉ lắc đầu rồi thôi.

Lúc này, cách tám mươi một thiên còn lại ba mươi sáu ngày.

### 13. Chương 13

Đêm thứ nhất cùng chung chăn gối với một người, Cảnh Niên không thể chờ được nữa từ ngoài chạy vội vào trong phòng, phòng chỉ đốt một ngọn nến hắt ra ánh sáng ảm đạm, Cảnh Niên qua đến bên giường, thấy được trên giường hoa có một thân ảnh đang nằm đưa lưng về phía mình, trong nội tâm không thể nói là thất vọng hay là ảm áp.

Vừa về tới Ninh phủ, điều đầu tiên hỏi đến là thê tử đang làm gì, nha hoàn trả lời đã nằm ngủ làm hắn có chút kinh ngạc. Sự phụ không có ở đây, hắn vì lo lắng nên vô tâm luyện võ, chỉ có thể vội vàng múa hai bài quyền liền gấp gáp trở về, so với thường ngày thời điểm trở về còn sớm hơn nhiều lắm, lẽ ra canh giờ này thê tử hắn còn chưa ngủ mới đúng, hắn vốn nghĩ buổi tối đầu tiên ở cùng nhau, hai người có thể hảo hảo ở chung chuyện trò nhiều một chút. Cảnh Niên ngồi ở bên giường, phía bên ngoài giường có để chăn được gấp chỉnh tề, thê tử thì đắp một cái chăn khác nghiêng người ngủ bên trong, ngoại trừ tóc nàng ban đêm xoã ra có vẻ đen nhánh, còn lại Cảnh Niên nhìn không thấy mặt nàng.

Tại sao lại là một người một chăn? Chú ý tới điều này, Cảnh Niên lông mày không khỏi nâng lên, lòng thấy không vui. Nhưng giờ phút này thê tử rõ ràng đã ngủ say, Cảnh Niên không muốn làm ồn nàng thức giấc thế là đi ra ngoài phòng, phát tay, nhẹ giọng gọi nha hoàn đến hỏi qua mới biết được đây là ý của thê tử, nàng nói luôn thói quen ngủ một mình, hiện tại hai người ngủ cùng trên một giường lớn, nàng cần chậm rãi thích ứng.

Cảnh Niên vừa nghe là ý của nàng liền không có ý kiến nữa, chỉ đi về hướng phòng bên cạnh rửa mặt súc miệng, tắm rửa xong mới trở về nghỉ ngơi.

Ngay khi cửa phòng được nha hoàn nhẹ nhàng đóng lại, Trình Dục đang một mực giả ngủ liền mở ra hai mắt, đáy lòng không khỏi thở dài một tiếng. Trình Dục luôn thói quen ngủ muộn, hiện tại một điểm buồn ngủ cũng không có, rất khó nằm ngủ. Làm như thế đơn giản là vì trốn tránh cùng Cảnh Niên khi ngủ chung có khả năng gặp phải các vấn đề xấu hổ. Qua một hồi, Trình Dục còn chưa ngủ nhưng Cảnh Niên đã trở lại, trong phòng không chỉ có tiếng bước chân của hắn, còn có thiếp thân nha hoàn nhẹ nhàng bước tới, cước bộ đi đến bên giường, Cảnh Niên lúc này thấp giọng nói:

“\_Không cần trải chăn cho ta, ta tự làm.”

“\_Vâng.” Nhu hòa một tiếng đáp lại, tiếng bước chân nhẹ nhàng thối lui dần.

Có người đến bên cạnh, mang theo mùi hương thơm ngát vừa tắm rửa xong, nhẹ nhàng nhắc chăn lên nằm bên cạnh phía ngoài giường.

“\_Lạc Thu, người hạ màn xuống, sau đó thổi tắt đèn rồi lập tức rời đi, đêm nay không cần đứng bên ngoài hầu hạ.”

“\_Vâng.”

Sau một hồi tiếng vang, trước mắt ánh sáng càng thêm u ám, tiếp qua một lát, cả phòng là một mảnh đen kịt, sau có tiếng đóng cửa truyền đến. Trình Dục vẫn đang giả bộ ngủ nhưng y vẫn cảm giác được người bên cạnh đang cẩn thận hướng lại gần mình, sau có một bàn tay sờ đến mái tóc đang rủ xuống bên gối của mình.

“\_Vi nhi.”

Lầm bầm giồng như vô thanh mà gọi khẽ, nếu không phải vì đêm đen yên tĩnh, Trình Dực nhất định nghe không ra. Cái tay kia vẫn một mực vuốt ve tóc mình, Trình Dực không khỏi căng thẳng cả người, chỉ sợ hắn có thêm bất kì một hành động nào, nhưng mà cái tay kia chỉ là tại nơi đó dừng lại, mãi cho đến khi Trình Dực nhận không được nữa ngủ quên mất, nó vẫn không hề rời đi.

Khi tỉnh lại Trình Dực, Cảnh Niên đã rời giường đang để nha hoàn giúp mình chải đầu thay quần áo. Hôm nay cùng ngày thường cũng không có gì khác nhau, lúc còn ở nhà kẻ, chủ phòng có động tĩnh gì Trình Dực đều có thể nghe thấy, chỉ có điều hiện tại y không ở nhà kẻ mà là đang ở chủ phòng. Trình Dực tỉnh nhưng không có ai biết, thế là y tiếp tục giả bộ ngủ. Y cảm giác được sau khi thay quần áo xong, Cảnh Niên ngồi ở bên giường nhìn y một hồi cuối cùng mới rời đi. Trình Dực có thể nghe thấy Cảnh Niên khi ra ngoài phòng hạ giọng phân phó chúng nha hoàn:

“\_Đợi lát nữa người đi chọn vài cái nha hoàn lanh lợi tới hầu hạ thiếu phu nhân, nếu nàng cảm thấy phù hợp thì lưu lại sau này chuyên môn hầu hạ nàng, nếu không lại tiếp tục chọn.”

“\_Chính là...thiếu gia, chuyện này có nên xin chỉ thị của lão phu nhân. Việc của thiếu phu nhân lớn nhỏ luôn là do người phụ trách.”

“\_Người cứ nghe theo lời ta, nương bên kia ta sẽ cùng người nói sau.”

“\_Vâng.”

Cảnh Niên đi rồi, Trình Dực thừa dịp lấy cơ hội này tranh thủ thời gian rời giường thay quần áo, đợi cho quần áo mặc vào không còn gì sơ suất mới lấy cây trâm ngọc cài lên tóc, xong xuôi tất cả mới mở cửa để chúng nha hoàn đưa lên nước cùng đồ súc miệng. Đây là điều mà Trình Dực tại Ninh phủ phải tập thành thói quen, trong phòng chủ nhân không lưu dụng cụ cùng nước súc miệng, đều là chúng nha hoàn sáng sớm hầu hạ thì bưng lên, nếu muốn súc miệng chỉ có thể phân phó các nàng đưa đến. Rửa mặt xong, Trình Dực như ngày thường đến nội viện luyện thân thủ, nhưng cùng ngày thường bất đồng ở chỗ chính là luyện không bao lâu thì Trình Dực thấy nha hoàn chuyên hầu hạ Cảnh Niên mang theo một vài nha hoàn lạ mặt đi vào nội viện. Trình Dực nghĩ liền nhớ đến lời Cảnh Niên phân phó. Ra một thân mồ hôi, Trình Dực mới dừng tay thu thế đi về phía hành lang, đối với Lạc Thu đang một mực yên lặng đứng đợi nói:

“\_Ta không cần người hầu hạ, người làm cho các nàng trở về đi.”

Lạc Thu không kiêu ngạo, không siểm nịnh đáp:

“\_Thiếu phu nhân, đây là thiếu gia phân phó nói nhất định phải lưu lại vài người hầu hạ người, nếu như người không hài lòng các nàng, ta lại đổi.”

“\_Ta không phải ý này.”

Trình Dực nghĩ muốn nói thêm cái gì nhưng xem xét Lạc Thu thái độ kiên quyết liền bất đắc dĩ thôi. Trình Dực cho tới bây giờ chỉ luôn đem mình giống như khách của Ninh phủ, tự nhiên sẽ không làm ra cái gì đương chủ nhân. Hơn nữa, Lạc Thu là thiếp thân nha hoàn của Cảnh Niên, nàng nghe Cảnh Niên phân phó là tự nhiên. Trình Dực nghĩ nghĩ liền không hề muốn khó xử nàng mà chỉ có ý định chờ Cảnh Niên trở về tự mình cùng hắn nói. Thế là Cảnh Niên sáng sớm đi luyện xong trở về liền chứng kiến một màn thế này.

Thê tử Đỗ Vi y quan cùng ngày thường giống nhau, luôn đơn giản không thay đổi gì, quần áo vẫn là những bộ cũ màu sắc giản dị, chất liệu trơn không có bất kì hoa văn nào, tuy qua trung thu khí trời thoáng lạnh nhưng xem nàng một thân quần áo nghiêm trang kín đáo, bao kín lấy cơ thể, mọi người ở bên không khỏi vì nàng mà cảm thấy nhiệt. Nàng lúc này đang ngồi trên lan can hành lang, Lạc Thu mang theo ba cái nha hoàn tướng mạo không tồi kính cẩn đứng trước mặt nàng.

Ninh phủ tài đại khí thô, tiền cấp hạ nhân tuyệt không thấp, phát quần áo chất lượng so với bình thường nhân gia còn muốn tốt hơn. Chúng nha hoàn ở cùng nhau thỉnh thoảng sẽ có chút tâm tính ganh đua, mỗi người một ít đồ trang sức, không tính là quý giá nhưng một người so với một người khác đều có nét đặc sắc riêng, trải qua so sánh như thế, Cảnh Niên càng cảm thấy thê tử mình thật là ăn mặc so với hạ nhân cũng không bằng.

Cảnh Niên nhìn thấy thê tử mình lộ ra chút thần sắc buồn rầu, cước bộ không khỏi nhanh hơn hướng nàng đi tới. Trình Dực quả thật có chút buồn bực, y nguyên là gọi Lạc Thu trước đem người dẫn đi, chờ Cảnh

Niên trở về sẽ cùng hắn nói lại sau, nhưng Lạc Thu không nghe vẫn đứng tại chỗ chờ phân phó, thấy tóc y không có chuẩn bị tốt còn luôn miệng nói:

“\_Thiếu phu nhân, xin cho nô tỳ chải tóc cho người.”

Trình Dục không chịu thể là hai bên giằng co nhau, đối phương không chịu rời đi, Trình Dục tự nhiên cũng không thể rời đi, chỉ có thể ngồi trên lan can chờ Cảnh Niên về. Lúc này nghe tiếng bước chân, Trình Dục ngẩng đầu xem xét thấy là Cảnh Niên lập tức đứng lên, đáy mắt không khỏi lộ ra tia mừng rỡ làm cho Cảnh Niên không khỏi cảm thấy ấm lòng, lúc này đi đến bên cạnh y không cần nghĩ ngợi liền nắm lấy tay y.

## 14. Chương 14

“\_Xảy ra chuyện gì, Vi nhi?”

Trình Dục nhìn về phía đám người Lạc Thu, thấp giọng nói với hắn:

“\_Người bảo Lạc Thu đem người dẫn đi a, ta thật sự không cần người hầu hạ.”

Nói đến cái này, Cảnh Niên quả thật là hiểu lầm phụ mẫu của mình, Ninh phu nhân ngay từ đầu quả thật đã cố ý tìm người hầu hạ Trình Dục-quý nhân của Ninh gia nhưng Trình Dục cự tuyệt, sau mới giải thích rằng có người luôn ở bên cạnh thường khó tránh khỏi sẽ có người chú ý tới mình, nghe y nói như thế Ninh phu nhân liền thôi, chỉ gọi tâm phúc nha hoàn là Hâm Lan thường xuyên tới xem y có cần gì hay không. Hiển nhiên, Trình Dục không có ý định ở lâu, cũng không có tự xem mình như khách quý của Ninh phủ chứ đừng nói là đương chủ nhân cho nên luôn mặc kệ Hâm Lan hỏi y có thiếu hay cần gì không, y đều là lắc đầu cự tuyệt. Vì nguyên nhân đó, y phục của y luôn chỉ có vài món, cũng không ai đến hầu hạ y mới khiến Cảnh Niên sinh ra hiểu lầm. Vốn Cảnh Niên còn tưởng rằng Lạc Thu là tìm đến người bốn thủ bốn cước làm thê tử khổ não, bây giờ nghe nàng nói như thế, tâm tự nhiên là đứng về phía bọn Lạc Thu. Nhìn thấy Trình Dục thần sắc trên mặt đầy vẻ kiên quyết, Cảnh Niên suy nghĩ rồi phát tay nói:

“\_Lạc Thu, người trước đem người dẫn đi, tìm một vài người khác đến đây, thẳng đến khi thiếu phu nhân đồng ý lưu lại mới thôi.”

“\_Vâng.”

“\_Cảnh Niên!” Trình Dục không khỏi tức giận.

Cảnh Niên liền không để cho y có thời gian tức giận, lại gọi đến vài cái nha hoàn phân phó:

“\_Mấy người các ngươi đến cửa trước đi, ta có gọi người đem một ít tơ lụa về, gọi bọn hắn nhanh đưa đến cho thiếu phu nhân xem qua.”

Dứt lời, Cảnh Niên quay đầu đối Trình Dục cười hì hì nói:

“\_Ta vừa vận chuyển một chuyến tơ lụa lớn nhất về cửa hiệu, có gọi người mang về đây một ít vải vóc, đây là ta vài ngày trước dặn người chuẩn bị, tất cả đều là loại vải thượng hạng, màu sắc và hoa văn cũng đẹp, đợi lát nữa người xem xem, nếu thích cái nào thì lấy để may vài bộ xiêm y, cũng nên thay đổi kiểu dáng, đừng thường xuyên mặc đi mặc lại vài bộ, chúng nha hoàn ăn mặc so với người đều hảo hơn.”

Trình Dục không hề nghĩ ngợi, lập tức lắc đầu.

“\_Cảnh Niên, ta không cần, người đem đến cho nương đi, người nhất định sẽ rất vui.”

“\_Người yên tâm, ta cũng đưa đến cho nương. Đương nhiên, trọng điểm lúc này là người, quần áo của người thật sự ít quá. Ngày hôm qua người chuyển vào chủ phòng ta mới phát hiện, thật sự là lui tới cũng chỉ vài món.”

Trình Dục còn muốn nói thêm cái gì đó, đúng lúc nha hoàn vừa mới bị kêu lên đã cùng vài cái nô bộc chuyển đến thật nhiều vải vóc, Cảnh Niên bảo bọn họ chuyển vào trong phòng. Trình Dục còn tưởng rằng chỉ là vài xấp vải mà thôi, đợi cho nha hoàn cùng nô bộc chuyển hết vào thì tất cả vải vóc có thể xếp thành một mặt tường. Trình Dục đứng trước tường vải mà á khẩu không nói được gì.

“\_ Có thích cái nào thì đến chọn đi Vi nhi.” Cảnh Niên ở một bên ôn nhu nhìn y.

“\_ Người không phải là lấy hết vải trong cửa hiệu mang về đây đấy chứ?” Trình Dục không khỏi nghi ngờ.

“\_ Làm sao có thể!” Cảnh Niên cười.

“\_ Những cái này là do ta từ trong các cửa hiệu chọn ra những loại nào cực phẩm, thoát nhìn thì nhiều thật nhưng mỗi cửa hiệu ta cũng chỉ lấy đi ba bốn cây vải mà thôi. Yên tâm, nói sao thì ta hiện cũng là người quản lý Ninh gia, sẽ không làm gì tổn hại đến sinh ý của Ninh gia.”

“\_ Đến, Vi nhi, nhìn cây vải này xem, đây là loại đang tối thịnh hành ở kinh thành, các quý phu nhân, tiểu thư của quan lại quyền quý rất thích loại vải này, không chỉ có màu sắc cùng hoa văn đẹp, nhìn chất liệu cũng là dùng loại tơ tằm tốt nhất để làm ra, mặc vào không chỉ có thư thái, còn có đông ấm hạ mát.”

“\_ Đúng rồi, còn cái kia nữa, nhìn xem, đây là vải bông nhưng không phải là loại vải bông bình thường, loại này so với vải bông thường thì mắc gấp đôi. Màu sắc và hoa văn mộc mạc hơn, bởi vì mềm mại và thấm mồ hôi tốt nên hơn phân nửa là dùng để may đồ lót...”

Cảnh Niên không ngừng hướng y giới thiệu cái này cái kia, Trình Dục trong lòng thở dài một hơi, sắc mặt không đổi nhìn mớ vải thượng hạng đắt tiền này mà ngay cả đám nha hoàn cũng đang ao ước không thôi muốn có được. Cảnh Niên vẫn đang nói, chú ý tới vẻ mặt của y, chậm rãi phát giác suy nghĩ của y, cuối cùng liền tự chủ trương chọn vài loại vải mà hân cho rằng hợp với thể tử của mình nhất.

“\_ Vải đem về có chút nhiều, nhìn người phỏng chừng cũng bị hoa mắt, ta sẽ chọn cho người một ít a.”

Chọn xong giao cho nô bộc bên cạnh, để cho bọn họ đem đặt chỗ khác còn lại toàn bộ mang đi. Trình Dục lúc này mới thở phào một hơi, nhưng Cảnh Niên tiếp theo nói một câu làm y khoé mắt tròn.

“\_ Đúng rồi, sư phó lượng thân (thợ may đo người) cho thiếu phu nhân đâu?”

“\_ Thiếu gia, người đã ở bên ngoài chờ này giờ.”

“\_ Gọi vào đi.”

Một lúc sau, Lạc Thu rời đi không lâu lại dẫn theo ba cái nha hoàn khác đi đến, tới trước mặt Cảnh Niên, tất cả đều cung kính cúi đầu thỉnh an.

“\_ Thiếu gia, người đã dẫn tới.”

Cảnh Niên ánh mắt đảo qua ba nha hoàn phía sau Lạc Thu rồi mới hướng Trình Dục nói:

“\_ Vi nhi, ba người này người cảm thấy thế nào?”

Trình Dục nhin không được ẩn ẩn huyệt thái dương.

“\_ Cảnh Niên, ta thật sự không cần...”

Cảnh Niên hoàn toàn không để cho y có cơ hội nói hết liền hướng Lạc Thu nói:

“\_ Lại đổi người khác đi.”

“\_ Vâng.”

Lạc Thu lui xuống, lại thấy sư phó vội vàng đến lượng thân cho Trình Dục đã đứng ở một bên, Trình Dục nhìn những người này, cảm giác mình thật đau đầu quá.

“\_ Người chính là sư phó đến lượng thân?” Cảnh Niên dò xét hỏi đến lão nhân đã qua tuổi ngũ tuần.

“\_ Đúng vậy, thiếu gia.”

Người này cung kính quy củ làm cho Cảnh Niên cảm thấy thoả mãn.

“\_ Tới, lượng thân cho thiếu phu nhân a.”

Lão nhân còn chưa tiến đến, Trình Dục đã nhin không được kéo Cảnh Niên sang một bên, nhỏ giọng mà lại nghiêm túc nói:

“\_Cảnh Niên, xem như ta cầu ngươi, bảo bọn họ đều lui xuống hết đi, ta không cần quần áo, cũng không cần phải có người bên cạnh hầu hạ.”

Cảnh Niên giương mắt nhìn y, thật sâu liếc mắt một cái rồi nhẹ răng ra cười, đáy mắt nghiêm túc cùng kiên quyết.

“\_Vi nhân, lần này ngươi phải nghe lời ta.”

Cảnh Niên rất là ôn nhu nhưng mục quang nơi đáy mắt thì không như vậy, nhàn nhạt uy nghiêm, ẩn ẩn quyết tuyệt, Trình Dục không thể nói gì. Có câu tục ngữ nói rất đúng, nhân xuyên thượng long bào dã bất tượng thái tử (người có mặc long bào cũng không trở thành thái tử). Đã từng bệnh nằm ở trên giường, Cảnh Niên từng làm cho Trình Dục nghĩ lầm hắn là một con tiểu miêu nhu thuận, nhưng giờ phút này, y cảm thấy khi đó Cảnh Niên là một mãnh sư bất qua đang sinh bệnh mà thôi. Khí chất của một người thật sự là bẩm sinh, cũng không phải chỉ dựa vào ngoại vật tác động vào mà hình thành nên. Lần đầu tiên thấy Cảnh Niên, hắn ốm yếu, khuôn mặt mệt mỏi nhưng đôi con ngươi vẫn trong trẻo khiến cho Trình Dục có dự cảm trước rằng người trước mắt ẩn dấu đầy cơ trí. Hiện tại thân thể khoẻ mạnh liền học võ công tôi luyện dáng người rắn rỏi, lại thêm trí tuệ cũng ngày một tăng lên, hiện ra đầy đủ khí phách vốn có làm cho người khác có chút không thoải mái. Trình Dục thật lâu không nói gì, cuối cùng vẫn là thoả hiệp nhưng y có điều kiện:

“\_Cảnh Niên, ta không thích có người tới gần, trong phủ, Hâm Lan chiếu cố ta thời gian tương đối dài, ngươi có thể để Hâm lan tới giúp ta lượng thân?”

Cảnh Niên mỉm cười nhìn y một cái, cuối cùng gật đầu.

“\_Dục.”

Nói xong Cảnh Niên đi ra ngoài, đối một thiếp thân nha hoàn khác phân phó:

“\_Tự Xuân, ngươi đến chỗ lão phu nhân gọi Hâm Lan tới, nói ta có việc tìm nàng.”

Nha hoàn đi ra ngoài, Cảnh Niên đối y phía sau cười nói:

“\_Nếu ngươi thích Hâm Lan chiếu cố ngươi, ta có thể cầu Nương đem nàng tặng cho ngươi.”

Trình Dục chỉ cười cười, tiểu dung có chút vô lực. Cảnh Niên nói được làm được, cùng ngày đó, ăn xong điểm tâm liền đi đến chỗ Ninh lão gia cùng Ninh phu nhân thỉnh an qua rồi hướng Ninh phu nhân đề cập đến chuyện này, Ninh phu nhân ngẫm một lúc, sau cười nói:

“\_Hôm nay cho tiểu Vi tìm nha hoàn hai ba lần cũng không phù hợp đều làm cho Ninh phủ nháo cả lên, nếu tiểu Vi cảm thấy Hâm Lan phù hợp vậy để Hâm Lan đến chiếu cố nàng đi, dù sao chỗ ta cũng không thiếu người.”

Hâm Lan là tâm phúc của lão phu nhân, có thể như thế sẵn khoái cho đi đơn giản là cảm thấy những người khác không thích hợp lắm, hơn nữa Trình Dục thủy chung là phải ly khai, đến lúc đó còn có thể làm cho nha đầu kia trở về cho nên cũng không có tính toán gì. Được Ninh phu nhân đồng ý, Cảnh Niên so với Trình Dục còn vui vẻ hơn:

“\_Nương, để người cho đi nha hoàn hầu hạ người lâu như thế hài nhi thật sự là áy náy, mấy hôm trước hài nhi bên ngoài tìm thấy một khối bảo ngọc hiếm thấy, nghe nói mang theo có thể khư hàn tránh bệnh, mấy ngày nữa hài nhi cho người mang về để bồi tội a.”

Ninh lão gia cùng Ninh phu nhân cười to, trách hắn hiện tại thật là có thể tử mà quên phụ mẫu. Bọn họ cười cười nói nói, Trình Dục ở một bên lại cảm thấy tâm càng ngày càng nặng, ngay từ đầu còn giả như không chút nào để ý, nhưng Cảnh Niên trong khoảng thời gian này biểu hiện ngày càng rõ rệt, chỉ sợ, này thể tử giả là y trong lòng hân phân lượng đã không thấp. Càng là như thế lừa gạt Cảnh Niên thật tình đối đãi y càng làm cho Trình Dục khó chịu, như vậy thời gian nhiều một khắc đều là dày vò. Thế là thừa dịp Cảnh Niên ở bên ngoài quản lý sinh ý không ở Ninh phủ, Trình Dục tìm đến Ninh lão gia.

## 15. Chương 15

Lúc Trình Được tìm đến, Ninh lão gia đang ở ngoài đình ngoạ Bát Ca-con chim cách đây không lâu Cảnh Niên ở bên ngoài đặc biệt mua về tặng ông. Từ khi Cảnh Niên bắt đầu học cùng tham dự quản lý sản nghiệp Ninh gia, mới đầu Ninh lão gia quả thật là còn lo lắng đủ thứ, nhưng thấy Cảnh Niên dần dần tốt hơn, chẳng những thân thể không có gì đáng ngại mà còn quản lý sinh ý rất thuần thực, Ninh lão gia dần dần thoải mái buông lỏng tinh thần, những ngày này hoàn toàn mang bộ dáng rửa tay chầu vàng, ý định ở nhà dưỡng lão. Ninh lão gia thấy Trình Được đến, thích thú thả nhánh trúc trong tay ra, trên ái vô cùng mà đem lồng chim treo lên giá, đây chính là lễ vật đầu tiên mà nhi tử bảo bối của ông tặng cho ông, con Bát Ca này biết ăn nói cực kì, lần đầu tiên thấy ông liền liên tiếp nói câu, thọ tựa nam sơn làm cho ông cực kì vui vẻ, hôm nay, tại trong mắt Ninh lão gia, kì trên dị bảo cũng không bằng một cọng lông của Bát Ca. Treo hảo lồng chim, Ninh lão gia vẫy lui đám người hầu bên cạnh, đợi cho đến khi trong nội viện to lớn chỉ còn lại hai người bọn họ, Ninh lão gia mới vẫy tay ý bảo Trình Được ngồi xuống.

“\_Thiếu hiệp lần này đến đây là có chuyện gì?”

Trình Được không chỉ cực ít đi ra khỏi Cảnh Niên hiên, càng chưa bao giờ chủ động tìm đến Ninh lão gia. Đứng nhìn Ninh lão gia vẻ mặt bình tĩnh, kì thật trong nội tâm cũng thầm giật mình, nhưng làm sinh ý đã lâu, dù là người thành thật cũng trở nên xảo hoạt, thế là Ninh lão gia liền bắt động thanh sắc, hết thấy chờ người kia lên tiếng rồi nói sau. Nhìn Trình Được đã ngồi xuống, Ninh lão gia cũng ngồi xuống theo. Trình Được không có lập tức mở miệng mà là vẻ mặt do dự.

“\_Thiếu hiệp nếu có việc gì xin cứ nói, người là đại ân nhân của Ninh gia, lão hủ nếu có thể giúp đỡ phần nào tuyệt không chậm trễ.” Thấy thế Ninh lão gia liền nói thêm.

Trình Được nhẹ nhàng thở dài một hơi, vẫn là đem ý định nói cho Ninh lão gia biết. Nghe xong lời của y, Ninh lão gia nửa ngày không nói, sắc mặt có chút ngưng trọng.

“\_Ý của thiếu hiệp là hiện tại muốn rời đi?”

Trình Được gật gật đầu, trong quá trình cảm thấy đầu hết sức trầm nặng, mỗi lần động một chút đều cảm thấy như phải dùng hết sức. Ninh Minh Sơn Ninh lão gia dựa lưng vào ghế, hai tay giao nhau, xuyên qua con mắt khôn khéo nhìn thẳng về phía Trình Được, không nói gì. Một lát sau, ông nói:

“\_Thiếu hiệp, người đã ở Ninh gia được mấy ngày rồi?”

“\_Bốn mươi sáu ngày.”

“\_Cách chín chín tám mươi một ngày còn mấy ngày?”

“\_Ba mươi lăm ngày?”

“\_Một tháng lẻ vài ngày a.” Ninh lão gia thở dài một hơi.

Trình Được không nói gì, Trữ lão gia lại nói:

“\_Nhớ rõ thiếu hiệp ngay từ đầu là không tin vị đạo trưởng kia nói, vậy sau đoạn thời gian này, người nghĩ gì?”

Trình Được cẩn thận lựa lời:

“\_Việc quái dị như thế Trình mỗ vẫn đang khó có thể tin, nhưng Cảnh Niên lại xác thực từng ngày từng ngày kháng phục, hiện tại, tại hạ không dám nói bừa.”

“\_Thiếu hiệp, người có thể xác định lúc người rời đi rồi Cảnh Niên sẽ hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì?”

Trình Được lông mày cong lên, đạo trưởng nói là ít nhất chín chín tám mươi một ngày, lúc trước y không tin những việc này nhưng Cảnh Niên thật là chuyển biến tốt lên đã hoàn toàn làm lung lay ý nghĩ của y, nếu như y chưa đủ tám mươi một ngày đã vứt bỏ Cảnh Niên rời đi, giờ phút này, thật sự y cũng khó có thể xác định về sau sẽ như thế nào. Tựa hồ biết rõ nội tâm Trình Được suy nghĩ cái gì, Trữ lão gia lại sâu xa nói thêm:

“\_Thiếu hiệp, làm người tốt thì phải làm cho trót, tiền phạt phải tiền lên thiên, người đã đáp ứng sau tám mươi một ngày mới rời đi, hiện tại lại muốn đi chẳng phải là nói không giữ lời, đây là vi phạm giang hồ đạo nghĩa a.”

Trình Được nắm chặt nắm tay, điều Ninh lão gia nói y trước kia đều có nghĩ tới, chính là...trước mắt.....Do dự mãi, Trình Được mới nhận không được nói ra:

“\_Chính là...Ninh lão gia, người cũng đã biết, Cảnh Niên đối với ta hoàn toàn không hề nghi ngờ, hẳn thậm chí, thậm chí...”

Thậm chí hoàn toàn đem y xem như thê tử của hắn, nhìn ánh mắt của hắn một ngày so với một ngày càng nóng bỏng thâm tình, này chỉ có thể nhìn về phía ái nhân mới có thể xuất hiện, hắn còn bắt đầu hoạch định tương lai cho y và hắn, sinh mấy hài tử, cuộc sống về sau như thế nào, như thế nào cùng nhau tương huê làm bạn...Nhìn Cảnh Niên hào hứng tràn trề, nụ cười sáng lạn, ánh mắt phát ra hoà quang, Trình Được luôn không kìm chế được tâm tình ấy nấy, rất sợ Cảnh Niên biết rõ chân tướng sẽ gặp phải đả kích vô cùng lớn, thậm chí y sợ hãi Cảnh Niên biết rõ chân tướng, trên mặt có thể sẽ xuất hiện phi nhũ cùng khinh thường. Ninh lão gia không cần Trình Được nói xong đã minh bạch, khẽ thở dài một cái:

“\_Thiếu hiệp, Cảnh Niên là hài tử của ta, tâm tư của hắn ta cùng nương hắn sao lại hoàn toàn không biết được.”

Nói xong, Ninh lão gia liếc nhìn Trình Được, hai tay buông ra đặt tại hai bên trên lan can, chậm rãi hưởng y nói ra tính toán của mình:

“\_Trình thiếu hiệp, người cứ tiếp tục bồi Cảnh Niên bên người, tám mươi một ngày sau lão hủ nhất định sẽ để cho người rời đi. Còn lại trong những ngày này...”

“\_Lão hủ đã cẩn thận nghĩ tới, Cảnh Niên từ nhỏ đến lớn ốm đau đều không tiếp xúc qua nhiều người, lúc người giả nữ tử giả đến thành thê tử của hắn, hài tử thiện lương này đã cảm thấy hắn cần thương người, sủng người, chiếu cố người, có lẽ cũng không phải là thật sự thích người. Hiện tại hắn đang ở bên ngoài quản lý sinh ý, tiếp xúc nhiều người, ý thức rộng mở có lẽ sẽ gặp gỡ người thích hợp. Người yên tâm, lão hủ đã bảo thê tử tìm đến một số nhân gia, nhà nào nếu có cô nương có tuổi tương xứng với Cảnh Niên thì kết thân, để cho các nàng đến phủ chơi nhiều chút, cùng Cảnh Niên đi dạo, tiếp xúc, làm hắn không còn quan tâm người nữa, hơn phân nửa lòng đang ở cô nương khác. Ta nghe nói những cô nương này dạng gì cũng có, đều chi thủ đặt lễ, gia thế cũng phù hợp, luôn có thể làm cho Cảnh Niên thật lòng yêu mến.”

Đây quả là một ý định tốt nhưng Trình Được nghe xong, trong cổ họng như phảng phất có cái gì chặn ngang, rất là khó chịu. Đúng vậy, tuy cách ăn mặt nhìn vào có vài phần giống nữ tử, nhưng dù sao cũng không phải chân chính nữ tử, thân thể y rất cao lại so với Cảnh Niên lớn hơn vài tuổi, so với những nữ tử mềm mại đáng yêu xinh đẹp, thanh âm như oanh như yến thì y tính là cái gì? Cảnh Niên nhìn thấy nhiều cô nương xinh đẹp hơn, khi đó, trong nội tâm hắn còn có thể có một người tầm thường không biết chữ, lại càng không hiểu phong hoa tuyết nguyệt, chất phác ít nói, không chút thú vị như y sao?

Biết được ý định của Ninh lão gia, Trình Được không có đề cập đến vấn đề này nữa, tiếp tục lưu lại cho đến hết tám mươi một ngày. Chỉ là sau đó, trong lòng y có một nút thắt sao cũng giải không ra được, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của Cảnh Niên, trong lòng lo lắng càng sâu. Y không có tư cách, phần ôn hoà này, nhu tình của người này cuối cùng sẽ thuộc về nữ nhân khác.

## 16. Chương 16

Chạng vạng ngày đó, Cảnh Niên trở về ăn cơm tối xong, lúc chuẩn bị đi tập võ cố ý công đạo với Trình Được rằng nhất định phải chờ hắn về mới đi ngủ.

“\_Vi nhi, ta sẽ nhanh chóng trở về, chờ ta về rồi ngủ.”

Trình Được vẻ mặt nghiêm túc nói:

“\_Tập võ là muốn tôi luyện vậy nên phải khắc khổ, phải chuyên tâm, hiện tại không có sư phụ người, người lại như vậy không tập trung, đi tập hai ba cái liền muốn trở về, làm sao có hiệu quả? Như thế, chẳng phải

là khiến ta xem nhẹ người, làm việc qua loa đại khái không phải phong thái của một đại trượng phu.”

Bị Trình Dục chỉ trích Cảnh Niên cũng không thấy tức giận, chính là có chút khó chịu, hắn cực muốn biểu hiện ra hảo bộ dáng cho thê tử xem, nhưng cũng muốn có nhiều thời gian cùng nàng ở chung lâu một chút, chính là một lúc không thể có được cả hai cái, chỉ hận cái kia sự phụ nói cái gì mà không thể ở trước mặt người ngoài luyện tập công phu, nếu không hắn đã sớm mang thê tử đi cùng. Nhìn xem bên ngoài canh giờ cũng không còn sớm, Cảnh Niên cái miệng vẫn dính vào trên ghế mà sưng sờ không chịu nhúc nhích một điểm, Trình Dục không khỏi khẽ thở dài một cái, nói:

“\_Người mau đi đi, hảo hảo tập võ, ta luôn luôn ngủ trễ, tối hôm qua là hơi mệt một chút mới ngủ sớm, đêm nay người không trở lại ta sẽ không ngủ, được chưa?”

Ngữ khí khuyên bảo cùng hồng tiểu hài tử không khác biệt là bao nhưng quả thật Cảnh Niên được hồng (dỗ con nít a) đến vui vẻ, nét mặt hiện ra tươi cười. Trình Dục mặc hắn cầm thật chặt lấy tay mình, lại nhẹ giọng hồng tiếp:

“\_Mau đi đi, ta chờ mong người sớm ngày trở thành một hiệp sĩ anh hùng, đáng giá để mọi người kính ngưỡng.”

“\_Không.” Cảnh Niên nghiêm túc nhìn y.

“\_Ta chỉ muốn trở thành anh hùng của một mình người thôi.”

Nói xong đánh cái cười, Cảnh Niên liền buông y ra vội vàng rời đi, nhìn thân ảnh hắn rời đi, Trình Dục thật lâu không nói gì. Cũng sau ngày hôm đó, Trình Dục mỗi đêm đều chờ Cảnh Niên trở về rồi mới ngủ. Đối đãi với Trình Dục, Cảnh Niên thời thời khắc khắc đều vừa kính vừa uy, có cả nhiệt tình yêu thương. Ngoại trừ khi kích động sẽ cầm thật chặt tay của y hoặc là thừa lúc y không để ý trộm ôm lấy y, hôn nhẹ lên gương mặt y, cũng không có tiến thêm một bước nào.

Trình Dục biết rõ là hắn không biết, dù sao vẫn còn trẻ, y cảm thấy may mắn là Cảnh Niên không biết, bằng không, y sẽ phải đối mặt với một vấn đề vô cùng nan giải. Bởi vì Cảnh Niên chưa bao giờ nghĩ tới có thể cùng y tiến thêm một bước cho nên Trình Dục luôn có thể cùng hắn bảo trì khoảng cách nhất định, luôn đắp riêng chăn mền, luôn nằm trên giường trước mới đem ngoại bào cởi ra, Cảnh Niên cảm thấy kì quái nhưng vừa biết đây là thói quen của y liền không hề có ý kiến.

Trình Dục bởi vì thời thời khắc khắc chú ý nên Cảnh Niên mới có thể một mực không phát hiện ra giới tính của y, Trình Dục thở phào nhẹ nhõm đồng thời lòng cũng dậy sóng. Cảnh Niên mỗi đêm khi ngủ luôn không để ý đến ý nguyện của y mà nhẹ nhàng hôn y. Hỏi hắn làm thế nào biết chuyện này, hắn nói khi còn bé đã từng không cẩn thận gặp phải một cái nam phó như vậy hôn một cái nha hoàn, lúc ấy hiểu kì liền hỏi người ấy, bọn họ trả lời đây là hôn môi, chỉ có đối với người yêu mới có thể làm như thế. Trình Dục thật là muốn cười, Cảnh Niên làm như thế là bởi vì thật sự yêu thương mình sao? Nghĩ tới nghĩ lui không khỏi nghĩ tới chuyện khác, nằm bên cạnh Cảnh Niên một chút buồn ngủ cũng không có, hai mắt trong trẻo luôn mở to nhìn y không chuyển mắt, Trình Dục nhẹ giọng hỏi hắn:

“\_Cảnh Niên, người thích cô nương có dạng gì?”

Không ngờ tới y lại hỏi cái này, Cảnh Niên trước ngẩn người, sau cười hiểu ra.

“\_Thích người như vậy!”

“\_Ta không phải ý này, ta là muốn hỏi nếu ngay từ đầu có thể để cho người lựa chọn, người sẽ chọn dạng nữ tử gì làm vợ người?”

Trình Dục hỏi rất thận trọng, Cảnh Niên đang một mực mỉm cười không khỏi nghiêm mặt, nửa ngồi dậy hỏi.

“\_Vi nhi, sao đột nhiên lại hỏi những chuyện này?”

Không dám nhìn thẳng Cảnh Niên, đem ánh mắt chuyển qua đầu giường, nhìn màn hình trường hoa văn tinh mỹ, Trình Dục ung dung nói:

“\_ Cũng không có cái gì, chính là muốn hỏi một chút, dù sao trước lúc thành thân chúng ta hoàn toàn chưa từng gặp mặt, thậm chí không biết đối phương có tồn tại. Đối với cuộc sống trong tương lai ai cũng sẽ có ảo tưởng, không phải sao?”

Trình Được bình tĩnh lại làm cho Cảnh Niên cảm thấy biểu tình đó có chút tịch liêu làm hắn không khỏi vươn tay, nhẹ nhàng xoa tay y đang đặt ở bên hông, sau mới cùng nó mười ngón giao triền.

“\_Vi nhi, còn người thì sao, trước lúc gả tới có nghĩ đến sẽ chọn dạng nam tử gì làm trợ thủ của mình?”

Trình Được nhẹ nhàng lắc đầu.

“\_Ta chưa bao giờ nghĩ tới ta sẽ thành thân.”

Đúng vậy, y thật sự chưa bao giờ nghĩ tới, từ nhỏ say mê tập võ, lớn hơn một chút cuộc sống khó khăn, thường xuyên bữa đói bữa no, sau được người nọ cứu, vì báo ân đã không còn đem chuyện của bản thân xem như sự tình, chuyện thành thân này thật sự chưa bao giờ nghĩ tới.

“\_ Trước kia, người có hay không nghĩ tới tương lai sẽ có bộ dáng gì?”

Trình Được nhìn màn hình, cười khê:

“\_ Khi còn bé hy vọng có thể trở thành hiệp khách uy chấn tứ phương, võ công cao cường. Sau đó...sau đó trong nhà nghèo khổ, thường xuyên ăn không đủ no mặc không đủ ấm, có thể sống được đã là tốt lắm rồi, khi đó, dù là cái gì mộng tưởng đều so ra kém với một miếng cơm để ăn no, lại tiếp đến nữa, có lẽ là đã trải qua quá nhiều, đối với mọi thứ đều cảm thấy lãnh đạm, thậm chí không muốn suy nghĩ đến.”

Cảm giác tay mình bị cầm thật chặt, Trình Được không khỏi nhìn về phía Cảnh Niên, nhìn thấy trong mắt hắn là đau lòng.

“\_Vi nhi...”

Bị hắn nhìn như thế Trình Được chỉ cảm thấy ngực một trận phát toan(lên men,hay là cảm giác cay cay muốn khóc ấy,dịch ra ta thấy nó dài quá nên để nguyên), tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác:

“\_Người vẫn chưa trả lời ta câu hỏi vừa rồi.”

Cảnh Niên thật sâu nhìn y một cái, nằm trở về, tay lại không buông ra.

“\_ Khi còn bé đọc sách nhiều lắm, sẽ tiếp xúc đến một ít chuyện nam nữ phong hoa tuyết nguyệt, nhưng cũng không rõ ràng lắm, thực thực hư hư nhưng lại thập phần muốn hướng tới. Thật sự ta có nghĩ tới, sẽ có một nữ tử như thế đứng trong sắc thu như trong bức tranh đối với ta mỉm cười nhìn lại, ta cùng nàng sớm chiều ở chung, tương kính như tân(ý là tôn trọng lẫn nhau), hoa tiền nguyệt hạ. Có lẽ đó là chuyện mà mỗi một người đọc sách đều từng hướng tới a.”

“\_ Nhưng những cái này cũng chỉ là ảo tưởng, ngay lúc gặp mặt, có lẽ chỉ trong một khoảnh khắc như vậy cũng đã có thể quyết định, chỉ cần có nàng, đã từng ảo tưởng trước kia những hoa tiền nguyệt hạ cũng không còn muốn nữa.”

“\_ Thật sự? Chỉ có trong nháy mắt như vậy liền có thể quyết định cả đời cùng nhau tương hứa?”

Cảnh Niên còn đang nhìn Trình Được, trong mắt mục quang nhiệt hoả không hề che dấu, Trình Được chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, chỗ bàn tay bị nắm cùng một chỗ như truyền nhiệt làm y cảm thấy như sắp bị phỏng, đột nhiên rút tay ra, nghiêng người đưa lưng về phía hắn, nhàn nhạt một câu “\_Ngủ đi.” liền nhắm lại hai mắt. Nhưng dù cho đưa lưng về phía người nọ, dù cho nhắm lại hai mắt vẫn có thể cảm thấy hắn đang ấm áp, chăm chú nhìn mình.

## 17. Chương 17

Hâm Lan trở thành thiếp thân nha hoàn của y, đồ trang sức mỗi ngày càng tinh mỹ hơn được đưa tới, quần áo màu sắc đa dạng, hoa văn mới lạ được xếp để trong tủ cứ tiếp tục chồng chất, son thượng đẳng, được cao tốt nhất, mỗi ngày ba bữa cơm đều bưng lên thuốc bổ, chỉ cần đi đâu là có người tiền hô hậu ủng (có người tháp tùng), có điểm nào không khoẻ mới là lạ...Trình Được một mực cự tuyệt phản đối, thậm chí là

kháng nghị, lấy được kết quả là vào một ngày đẹp trời thậm chí hướng Cảnh Niên phát hoả, có thể Cảnh Niên trên miệng chịu thua nhưng sau đó chuyện đâu lại vào đó.

Sau trung thu, tiết trời mát mẻ, hiện tại đã là tháng mười, đêm qua một hồi mưa to, hôm nay nhiệt độ bỗng nhiên giảm xuống, lá cây trong vòng một đêm đều rụng hết, đưa mắt nhìn chỉ thấy sắc thu thê lương. Thời tiết như vậy, người xuất môn thể chất đơn bạc bắt đầu thay áo bông. Hôm nay, Cảnh Niên thân thể so với thường nhân vẫn rất khoẻ mạnh sáng sớm kêu lãnh, Trình Dục biết rõ tình trạng của hắn, sợ hắn chịu không nổi nên cho hắn mặc nhiều lớp áo hơn. Ninh phu nhân tự mình đưa cho Cảnh Niên một noãn lô hộ thủ (noãn lô cầm tay để ấm tay đó, cũng có thể nhét vào trong người, trước ngực để sưởi ấm), Trình Dục mặc dù cảm thấy có chút khoa trương nhưng lúc Cảnh Niên bước ra cửa vẫn là nhét vào trong ngực của hắn. Cảnh Niên cất bước đi rồi mới xoay người vào trong, một đám người liền bắt đầu hướng vào trong phòng đưa đến vài đại rượu quần áo, Trình Dục cảm thấy kì quái vạn phần, trước chẳng phải nói rõ ràng cho Cảnh Niên hiểu, để cho hắn không còn đưa quần áo đến cho mình rồi sao, sao hôm tại đưa tới nữa? Kết quả bọn hạ nhân nói cho y biết:

“\_Thiếu gia bảo tiểu nhân nói cho thiếu phu nhân biết, y phục mùa hè sẽ không đưa đến nữa, hiện tại tiết trời chuyển lạnh nên bắt đầu đưa đến quần áo mùa đông.”

Khó trách sáng sớm nay hắn một người khoẻ như vậy lại hô lãnh! Trình Dục thật sự là tức giận đến gân xanh nổi lên, y cảm thấy mình ngay từ đầu là bị hoa mắt, rõ ràng là một con lang đa đoan giảo hoạt lại nhìn thành con thỏ!

Một người thành thật-Trình Dục, một kẻ thương nhân thành công-Cảnh Niên, hai người đấu trí với nhau đương nhiên kết quả là Trình Dục lỗ chiến lỗ bại (ý là đánh trận nào thua trận đó, thất bại liên tiếp). Thế là tạo thành Trình Dục hiện tại, tóc được búi lên, cài vào những đồ trang sức quý giá vô cùng, mặc lăng la tơ lụa, hoàn toàn là cách ăn mặc của một phu nhân đứng nghĩa.

Trong đám đồ trang sức Cảnh Niên đưa tới có một cái là tối khoa trương, được tạo ra bởi gần chục người thợ giỏi, mất một năm thời gian mới hoàn thành cây trâm khổng tước bằng vàng tinh mỹ tuyệt luân này. Khổng tước trong miệng ngậm lấy một hạt trân châu cực đại, tua rua rủ xuống dưới mỗi cái đính những hạt tiểu trân châu cũng tinh mỹ không kém, vũ mao phần đuôi phía sau khảm lục phỉ thúy (ngọc bích) trong suốt, này trâm cài khổng tước nhiều ít cũng nặng gần nửa cân, Trình Dục lần đầu tiên nhìn thấy ngần người cả buổi, liền ngay cả Hâm Lan quen nhìn những thứ xa hoa cũng không khỏi giật mình. Bởi vì có khổng tước này, những đồ trang sức khác tuy cũng sang quý nhưng so ra hoàn toàn không đáng nhắc tới, nhưng Trình Dục chưa bao giờ mang, một là sợ nó rớt, hai là ngại nó quá xinh đẹp, ba là cảm thấy nặng. Cũng may Cảnh Niên đưa tới cũng không trông cậy vào y nhất định có thể cài, chỉ cần y thoát nhìn không thể so với chúng nha hoàn trong phủ kém hơn là tốt rồi, bởi vậy ở phương diện này không có kiên trì.

Một ngày lại qua, Ninh lão gia đúng như lời ông nói, chỉ cần Cảnh Niên ở nhà, trong phủ lúc nào cũng có các cô nương có dung mạo, phẩm giá đến làm khách, có lúc là bà con xa, có lúc là thể giao (bằng hữu hay là người có thâm giao nhiều năm), có lúc là nhân gia vắng lai sinh ý (nhà có quan hệ làm ăn vài lần), nói tóm lại loại nào cũng có, thân là thiếu chủ tử, Cảnh Niên đương nhiên phải đích thân đi đón tiếp. Trình Dục biết rõ ý định của Ninh lão gia, mỗi lần Cảnh Niên khuyên y cùng hắn ra ngoài, y đều dùng hết cách mượn cớ trì hoãn, chỉ là, một người chờ đợi trong lúc đó luôn vô cùng uất ức. Có một lần Trình Dục buồn bực một mình liền đến trong sân bên cạnh Cảnh Niên hiên dạo chơi, trong sân có một khoảng lớn phong thụ, hiện tại đang đúng mùa, liếc nhìn liền có thể thấy phong diệp như hoả, thật là đồ sộ huyết lệ, không khéo chính là đụng phải Cảnh Niên mang theo một nữ tử đi ở trong viện, Trình Dục vừa muốn xoay người rời đi, Cảnh Niên đã nhìn thấy y.

“\_Vi nhi!”

Cảnh Niên lúc đó làm cho Trình Dục đi không được chỉ có thể xoay người nhìn Cảnh Niên đang hướng y chạy lại. Nhìn về phía nữ tử vẫn đang đứng chỗ cũ, trang sức đơn giản mà khác biệt, vừa vặn đem nàng khí chất trời sinh thiên lệ càng đẹp hơn vài phần. Sau Cảnh Niên kéo lấy Trình Dục cùng người nữ tử kia giới thiệu, đợi Cảnh Niên nói đến Trình Dục là thê tử của hắn thì người này thấy Trình Dục bả vai cao không khỏi nhìn y vài lần, kì quái Cảnh Niên như vậy một cái tuần dật phi phạm nam tử sao lại lấy một người cao lớn như thế, lại là một nữ nhân không có vài phần tư sắc.

“\_Vi nhi, đây là nữ nhân của Quách bá bá, bằng hữu của cha, gọi Quách Tường. Hôm nay thay mặt phụ thân đến thăm cha, cha bảo ta bồi nường, bởi vì hôm nay sắc phong hoả hồng liền cùng nường đến đây đi dạo.”

Trình Được cười nhạt một tiếng, nói:

“\_Vậy các người đi dạo, ta trở về a.”

“\_Vi nhi, người thường xuyên không đi ra ngoài, khó có được đi ra lần đầu tiên, cùng chúng cùng đi đi.”

Cảnh Niên khó được thấy y đi ra ngoài lần đầu tiên, cũng không có ý định cứ như vậy để cho y trở về, thế là không khỏi phân trần giữ chặt tay y, cùng Quách Tường đi dạo chung quanh.

Lúc đầu, Cảnh Niên còn nịnh nọt y, cái gì cũng đều kéo y nhìn ngược lại xem nhẹ thân là khách Quách Tường, nhưng Trình Được từ trước đến nay ít nói, lại không biết chữ, càng không hiểu những việc phong hoa thưởng nguyệt này, dần dần, Cảnh Niên cùng xuất thân phú hộ nhân gia, lại có vài phần nói chuyện có duyên-Quách Tường bắt đầu nói chuyện với nhau. Trình Được ở tại một bên xem, giống như một người ngoài đứng xem, ngắm Cảnh Niên chậm rãi mà nói, nhìn Quách Tường xảo tiểu xinh đẹp, kim đồng ngọc nữ, quả nhiên mới là trời sinh một đôi. Thừa dịp hai người trò chuyện với nhau vui vẻ, Trình Được xoay người lặng lẽ rời đi.

## 18. Chương 18

Tổng trưởng bản (người quản lý sổ sách, giống kế toán trưởng) Ngũ Lục đi lên lầu hai, vừa đi vào phòng thu chi liền chứng kiến thiếu đông gia-Ninh Cảnh Niên ngồi ở trước bàn sách. Cái đó cùng ngày thường không khác nhau là mấy, Ngũ Lục theo Ninh Minh Sơn lão đông gia bắt đầu, mỗi ngày đem sổ sách tiền trang (qt dịch là ngân hàng tư nhân, ta không biết chuyển ngữ sao cho hay nên để nguyên) tới đây, như là những nghề khác, tỷ như tầu lâu, khách điểm, bố trang (tiệm vải), trà lâu, mỗi một nghề đều có một người chuyên môn khác phụ trách, tổng thời gian đưa sổ sách đến cũng không giống nhau, như trà lâu là nửa tháng đưa đến một lần, bố trang thì một tháng một lần, chủ yếu là theo mỗi ngày thu vào sổ sách lớn nhỏ đều phải đúng giờ. Tiền trang mỗi ngày xuất nhập sổ sách đều là một số cực đại, cũng có thể xem như là huyết mạch kinh tế của mỗi một hiệu buôn, chủ nhân mỗi một ngày đều phải cẩn thận đọc qua kiểm kê, dự phòng trong đó xuất hiện chỗ sơ suất.

Mà cùng ngày thường có chút bất đồng là Ngũ Lục vừa tiến đến đã nhìn thấy thiếu đông gia cầm lấy một quyển sổ lật lật vài tờ, một bộ dáng hoàn toàn nhìn không vào lại ném trở về, suy nghĩ một chút lại cầm một quyển khác lên, đồng dạng lại lật lật vài trang liền không kiên nhẫn ném đi. Cái đó cùng thái độ cẩn thận chăm chú dĩ vãng khác xa nhau, trước kia vì để thuận tiện tính toán, bản tính nhất định phải bày ở trước mặt mình, nhưng bây giờ thì sao, bản tính hơn phân nửa đặt ở mép bàn, nhìn như muốn rơi xuống đất. Ngũ Lục tròn mắt mở to nhìn qua, bước nhanh đi đến, trước bất động thanh sắc mà đem bản tính đẩy trở về, sau mới cẩn cẩn dục dục đem sổ sách đưa tới trước mặt Cảnh Niên, hắn trước tiên không nói về chuyện sổ sách mà dùng âm thanh cung kính tri kỉ hỏi:

“\_Thiếu đông gia, hôm nay tâm tình không tốt?”

Đừng nhìn Ngũ Lục một bộ dáng lão luyện, kì thật hắn so với Cảnh Niên chỉ lớn hơn một tuổi, bất quá hắn tám tuổi đã quản lý tiền trang sinh ý Ninh gia, cùng phụ thân trước trước sau sau chạy không ngừng, đến năm mười một tuổi, không có đọc qua sách nhiều nhưng chuyện tiền trang hay thủ đoạn cùng người giao tiếp mật dịch đều làm phụ thân hắn cả kinh đến vuốt râu mép, hôm nay Cảnh Niên cũng còn phải gọi hắn một tiếng sư phụ.

Ngũ Lục biết rõ Ninh lão gia bị bệnh nhưng không nghĩ tới thay thế lại chính là thiếu đông gia Ninh Cảnh Niên bị bệnh nhiều năm, thân thể mới tốt lên được vài ngày. Ngũ Lục từ trước đến nay chưa từng thấy qua Cảnh Niên, chỉ nghe người khác nói vị thiếu đông gia này bệnh đến da bọc xương, cầm mở khăn cũng phải lao hết lực, đại phu nói sống không quá mười tám tuổi.

Đoạn thời gian Cảnh Niên vừa mới xuất hiện, khuôn mặt tuấn tú, thân thể cao ngất, mặt mang tiểu dung, phong thái nhẹ nhàng, nhìn hắn nửa ngày căn bản tưởng tượng không ra đây là người trong truyền thuyết thể nhược nhiều bệnh, căn bản sống không quá mười tám tuổi. Cảnh Niên xuất hiện, ngay từ đầu Ngũ Lục

trong nội tâm cũng nói thầm, dù sao cũng là kẻ sách lâu dài, sao cũng không nghĩ muốn chọc lão bản mắt hứng nổi giận. Có thể là trải qua một thời gian ngắn ở chung, phát hiện Cảnh Niên tính tình hảo, trên mặt thường xuyên mang theo tiểu dung, chưa bao giờ sinh khí qua, làm việc chăm chỉ, khoan dung, người cũng thông minh, cùng hắn ở chung đặc biệt thoải mái vui vẻ, hơn nữa Cảnh Niên cùng Ngũ Lục tuổi không sai biệt lắm, hai người lại nói chuyện rất hợp ý, ngày thường gặp mặt giống bằng hữu cười cười nói nói vài câu. Hiện tại Ngũ Lục gặp Cảnh Niên giống như có tâm sự liên ngâm vô ngược, quyết định vì hắn phân giải ưu sầu! Cảnh Niên đè nén tâm sự đã một đêm, bây giờ nghe Ngũ Lục nói như thế liền kim lòng không được thở dài một hơi, triệt để buông sổ sách, chống cằm nhìn về phía ngoài cửa sổ, sau nửa ngày mới đáp lời:

“\_Ngũ Lục, người thành thân chưa?”

Ngũ Lục vừa nghe, gãi đầu cười hắc hắc vài tiếng nói ra:

“\_Không có, cha ta có giới thiệu vài cô nương cho ta nhưng không phải người ta chê ta thì cũng là ta ngại bọn họ, đều không có ai phù hợp.”

“\_Vậy người có nghĩ đến hay không muốn kết hôn với dạng cô nương nào?” Cảnh Niên đem ánh mắt chuyển qua trên người gã.

“\_Đương nhiên là có nghĩ tới a!” Ngũ Lục gật đầu, vẻ mặt đầy hướng tới nói.

“\_Cô nương kia lớn lên đoan trang thanh tú, còn phải khéo tay, càng thêm thiện lương hiếu thuận, trọng yếu nhất là trong mắt ngoại trừ ta sẽ không có nam nhân khác!”

Cảnh Niên không khỏi bật cười:

“\_Ngũ Lục, người dứt khoát phải cầu bồ tát đem tiên nữ bên người tặng cho người mới được!”

“\_Ta thừa nhận là yêu cầu có chút hà khắc, cho nên a...” Ngũ Lục vẻ mặt buồn rầu.

“\_Ngũ Lục ta đến nay cũng chưa gặp qua cô nương nào làm ta động tâm.”

“\_Cô nương làm động tâm a...” Cảnh Niên thì thảo lặp lại, gật gật đầu rồi lại lâm vào trầm tư.

Ngũ Lục thấy hắn bộ dáng như thế, suy nghĩ chợt lóe, cẩn thận hỏi:

“\_Thiếu đông gia, người sẽ không phải là bởi vì chuyện của thiếu phu nhân mà phiền lòng a?”

An Dương tam đại gia tộc lớn nhỏ sự tình có thể nói là chủ đề mà dân chúng thành An Dương mỗi ngày trà dư phạn hậu (ý là cơm nước no nê) sẽ bàn đến. Lại thêm Ngũ Lục lại là người của Ninh gia, đối với Ninh gia chuyện tình có thể so với ngoại nhân minh bạch nhiều hơn một chút, tỷ như chủ đề sốt dẻo ngày trước chính là nữ tử mới gả vào Ninh gia làm thiếu phu nhân. Nàng là người nước Ngô ở Tây Vực, gia cảnh bần hàn, nhà người ta gả vào cửa đều là giữa ban ngày vô cùng náo nhiệt, mà nàng lại là giờ dần nhập môn, lén lút không nói, cùng nàng báai đường còn không phải là chân chính Ninh thiếu gia!

Kì thật chuyện này mọi người cũng là ngầm hiểu lẫn nhau, Ninh thiếu gia bệnh nguy kịch, thuốc và kim châm cứu không xong, đại phu nói sống không quá mười tám tuổi. Ninh lão gia trung niên mới có được một đứa con này, yêu thương như mạng, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, nghe theo một đạo sĩ nói lấy ngày sinh tháng đẻ tuyệt hảo của một nữ tử gả vào nhà xung hỉ, loại chuyện này nhìn mãi quen mắt, mọi người không thể trách, kì lạ chính là cô gái này vừa vào cửa, bệnh của Ninh thiếu gia thật sự kì tích chuyển biến tốt, trước mắt còn có thể sinh long hoạt hổ thay thế tuổi già Ninh Lão gia xử lý sinh ý tự gia.

Thế là mọi người bắt đầu nghị luận, càng hiểu kì về người nữ tử này, nàng cũng không hề đi ra khỏi cửa Ninh gia một lần, theo tin tức bên trong truyền ra, ngay cả Cảnh Niên hiền cũng cực ít bước ra. Nữ tử thần bí hiện tại đang được mọi người nghị luận, tạo thành một tin đồn như thế này, mặc dù nàng mệnh tốt nhưng xấu không gì sánh được, tuy được gả vào phú hộ nhân gia lại bởi vì cao lớn quá mức làm cho người ta sợ hãi, bị Ninh gia cấm ra ngoài để tránh dọa người. Đương nhiên Ngũ Lục không tin những chuyện ma quỷ này, dù sao người lấy nữ tử đó đang chân chính ở bên cạnh mình, thiếu phu nhân này rốt cuộc có bộ dáng gì hắn đã từng hỏi qua, thiếu đông gia ngày thường mặc dù điềm đạm hòa khí, nhưng có thể làm cho hắn miệng cười toe toét không ngậm lại được thật đúng là chuyện hiếm càng thêm hiếm, không hề nghĩ tới vừa nhắc đến thê tử mới cưới không lâu, hai mắt đã lập tức loạn thành bán nguyệt, vẻ vui mừng như trẻ con hiện ra làm Ngũ Lục kinh ngạc vạn phần:

“\_Vi nhân có bộ dáng gì? Hắc hắc, khá đẹp!”

Thiếu đông gia hình dung thiếu phu nhân chỉ như thế một câu làm cho Ngũ Lục vừa nghe, trong nội tâm lập tức hiện lên một cô nương bộ dáng như tiên nữ, khuỷu tay quần dải băng phiêu bồng, trong sương mờ朦胧 lung đi tới, nụ cười khiến cho người lạc mất nhân tâm. Đừng trách Ngũ Lục tưởng tượng như thế, bởi vì ở trước mặt hắn, thiếu đông gia có thể xem như một mỹ nhân, dù là nam nhân nhưng cùng với những cô nương mà hắn gặp qua so sánh vẫn thấy đẹp hơn vài phần. Được một vị mỹ nhân như thiếu đông gia hình dung như thế, Ngũ Lục sao có thể không nghĩ như vậy?

Ngũ Lục mỗi lần nghe người ta nói thiếu phu nhân có nhiều ít khó coi dọa người đều nhin không được nói vài câu đính chính, nhưng vấn đề là lời của hắn không có mấy người tin, thế là ngoài sức tưởng tượng, lời đồn về thiếu phu nhân lớn lên so với quỹ còn đáng sợ hơn truyền đi ngày càng khoa trương hơn. Có thể làm cho Ngũ Lục chắc chắn như thế là bởi vì còn có một việc, đó chính là thiếu đông gia nhà hắn giống như bị thiếu phu nhân mê hoặc, mỗi ngày không là phòng thu chi Ninh gia thì cũng đến võ quán luyện tập, cứ chạy qua chạy lại, đi chỗ khác chỉ sợ sẽ lãng phí thời gian, trong lúc vô tình hắn lộ ra, sở dĩ cố gắng xử lý sự vụ như thế là bởi vì muốn có nhiều thời gian trở về bồi thiếu phu nhân!

Ngũ Lục nghĩ vậy không khỏi thở dài một hơi, trong khoảng thời gian nhận thức thiếu đông gia, từ miệng hắn xuất ra cũng chỉ có sự tình của một vị cô nương, mà người đó chính là vị thiếu phu nhân mình chưa bao giờ gặp mặt! Cho nên Ngũ Lục mới có thể chứng kiến Cảnh Niên thở dài nhắc tới chuyện này mà trực tiếp đoán được là liên quan đến thiếu phu nhân. Tựa hồ bị Ngũ Lục nói trúng trọng điểm, Cảnh Niên nghe xong không nói gì một lát, có chút mê man nói:

“\_Ngũ Lục, tại sao ta cùng với Vi nhân lúc ở chung với nhau luôn cảm thấy thiếu cái gì đó?”

“\_Ý của thiếu đông gia là?”

“\_Ta cũng không nói rõ được rốt cuộc là cái gì, chính là....chính là...” Cảnh Niên thập phần buồn rầu xoa xoa vành tai.

“\_Ta lúc cùng Vi nhi ở chung luôn cảm thấy một chút nôn nóng, xao động, nhất là lúc ngủ cùng nhau, nhìn nàng ngủ ở bên cạnh cảm thấy rất là khó chịu, cảm giác như là phải làm cái đó, thời gian này ta thường xuyên bị như vậy, ta hỏi Vi nhi là có phải ta bị bệnh không, nàng nói có thể là ta hoả vượng, kêu người chuẩn bị cho ta thực vật giải hoả nhưng hoàn toàn vô dụng. Nhìn nàng, ngửi mùi hương trên người nàng trong nội tâm đã muốn kìm nén đến khó chịu, gần đây luôn như vậy làm ta phiền muốn chết.”

Ngũ Lục nghe xong, phản ứng duy nhất chỉ có trợn tròn con mắt, há hốc mồm. Cảnh Niên cũng không chú ý, tiếp tục buồn rầu chính mình.

“\_Ngũ Lục, ta tất xấu này cùng người khác cùng một chỗ sẽ không có, chỉ cùng Vi nhi một chỗ mới xuất hiện, càng là thân cận nàng càng là khó chịu, nghĩ nhainhịn cách xa nàng một chút a nhưng chính mình lại nhin không được luôn nhớ nàng. Ngũ Lục, người nói xem bệnh của ta là bệnh gì, ta nghĩ đi gặp đại phu nhưng Vi nhi nói không cần, nói chỉ là hoả vượng nhưng tiết trời ngày càng lạnh hơn, ta sao lại có thể hoả vượng?”

Cuối cùng nói xong,ngẩng đầu xem xét thấy Ngũ Lục vẻ mặt đại ra, Cảnh Niên nhú lông mày đẩy đẩy hắn.

“\_Ngũ Lục, người xảy ra chuyện gì?”

Thật vất vả khôi phục tinh thần, Ngũ Lục vẫn là vẻ mặt ngây ngốc nhìn thiếu đông gia kính mến của mình, đột nhiên cảm thấy vị thiếu đông gia này thật đúng là so với tuyết còn muốn thuần khiết hơn. Nghiêm túc nhìn vẻ mặt buồn rầu của thiếu đông gia, Ngũ Lục hạ giọng, thần bí hỏi:

“\_Thiếu đông gia, người sẽ không là không biết cái gì là hành phòng a?”

“\_Hành phòng?” Cảnh Niên quả nhiên lộ ra biểu tình không hiểu gì cả.

“\_Vậy người cùng thiếu phu nhân buổi tối ngủ chung thì thật sự là chỉ đắp chăn rồi nhắm mắt đơn thuần ngủ?”

“\_Không ngủ thì còn có thể làm cái gì?” Cảnh Niên hỏi lại lời về đương nhiên.

Ngũ Lục dưới chân vừa trượt, thiếu chút nữa té ngã.

“\_Thiếu...thiếu đông gia....” Ngũ Lục gian nan lết đến dựa vào mép bàn.

“\_Người đã thành hôn, không có người dạy người việc này?”

“\_Chuyện gì?”

Ngũ Lục thật vất vả đứng vững chân, sau mới cố tình hít sâu một hơi rồi thở ra, nói:

“\_Ai, thiếu đông gia, người chính là đích tôn mang đại sự lưu lại con cháu a, lão đông gia sao lại không nghĩ nói cho người biết!”

“\_Rốt cuộc là chuyện gì a?”

“\_Ai, việc này nói ra rất dơ dáy.” Ngũ Lục cố ý nặng nề thở dài một hơi, sau mới lộ ra biểu tình thập phần chờ mong kẻ sát vào Cảnh Niên.

“\_Bất quá, chỉ cần ngài đi thanh lâu một chuyến chắc chắn sẽ minh bạch mọi việc, ngay cả lí do tại sao ngài xuất hiện những bệnh trạng kia cũng sẽ rõ ràng!”

Tuy không hiểu rõ lắm về hành phòng nhưng thanh lâu là nơi Cảnh Niên thường nghe nhắc đến, lập tức lắc đầu cự tuyệt:

“\_Ta không đi, ta sẽ không làm bất luận chuyện gì có lỗi với Vi nhi!”

Bị hấn nghiêm túc cự tuyệt như thế Ngũ Lục cũng chỉ có thể gãi gãi đầu, nhưng gã chính là người lão luyện, còn có chuyện gì có thể làm khó gã? Trông mắt vừa chuyển, lại nghĩ đến một kế.

“\_Thiếu đông gia, ngày mai sau khi đi thu sổ sách về, Ngũ Lục ta sẽ đem tặng cho ngài một bảo bối, cho dù không đi thanh lâu, ngài nha, nhìn cũng đồng dạng biết được!”

Quả nhiên, Cảnh Niên vừa nghe hấn nói như thế lập tức nổi lên hiếu kì:

“\_Thật sự? Vậy người ngày mai nhất định phải mang tới cho ta xem một chút!”

“\_Thiếu đông gia, người yên tâm, Ngũ Lục ta xuất mã tuyệt đối bất đồng phạm hưởng (ý nói là đã ra tay thì tuyệt không giống người thường,\*biến thái a ==\*), ngày mai nhất định sẽ mang đến cho ngài vật ta cất kỹ đã lâu. Bất quá việc này người đối với người ngoài phải giữ bí mật, nếu để cha ta biết nhất định sẽ hiểu lầm là ta chỉ người những thứ không đúng đắn gì đó, sẽ bị lão đánh chết a!”

“\_Yên tâm, ta ngay cả Vi nhi cũng không nói!” Cảnh Niên nghiêm túc gật đầu.

## 19. Chương 19

Cùng lúc đó, trong Ninh phủ, Ninh lão gia cùng Ninh phu nhân song song đi vào Cảnh Niên hiên tìm Trình Dục. Trình Dục có phần ngoài ý muốn, dù sao lúc Cảnh Niên không có ở đây, bọn họ là cực ít tới, nhưng cảm giác được bọn họ nhất định có việc thể nên bình tĩnh nhìn bọn họ bảo hạ nhân lui đi, sau ba người mới vào phòng ngồi vào bàn.

“\_Ninh lão gia, Ninh phu nhân, các người tìm Trình mỗ là có chuyện gì?”

Ninh phu nhân liếc mắt nhìn về Ninh lão gia bên cạnh, sau cười cười, cao thấp dò xét Trình Dục nói ra:

“\_Người ăn mặc như thế này thật đúng là như một cô nương, Cảnh Niên thật sự là yêu thương người, quần áo, đồ trang sức gì cũng đều muốn tặng cho người trước rồi mới thuận tiện tặng một hai cái cho lão nhân gia ta.”

Trình Dục chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, không có trả lời.

“\_Trình thiếu hiệp.” Ninh lão gia mở miệng.

“\_Vâng.”

“\_Ta nghe nói người đã từng gặp Quách Tường?”

Trình Được suy nghĩ một chút mới nhớ tới là ai.

“\_Đúng vậy, gặp qua một lần.”

“\_Cảm thấy cô nương này thế nào?”

“\_Tri thư đạt lễ, hiền thực đoan trang, là một cô nương tốt.”

“\_Đúng vậy, ta làm cho Cảnh Niên gặp qua nhiều cô nương như thế, chỉ có Quách Tường cô nương này làm cho Cảnh Niên để tâm, mấy ngày nay mặc dù không gặp mặt nhưng nghe nói bọn nó vẫn thỉnh thoảng qua lại thư từ với nhau.”

Trình Được có chút nghi hoặc không rõ Ninh lão gia tại sao lại muốn nói những điều này cho mình biết. Ninh lão gia nhìn ra suy nghĩ của y cũng không có lập tức giải thích, tiếp tục nói:

“\_Quách Tường là tiểu nữ của một vị bằng hữu của lão phu, Quách gia tuy nói cũng là kinh thương làm giàu nhưng vẫn chú trọng nhiều hơn đến việc dạy dỗ tri thư, tài đức. Quách đại thiếu gia năm trước thi đỗ tiến sĩ đang ở bên ngoài làm quan. Gia đình dạy dỗ nữ nhi, ta xem a, cũng là vô cùng tốt, rất xứng với Cảnh Niên. Ta đã hỏi qua ý của vị thế gia này rồi, hẳn biết rõ tình huống thực tế của Ninh gia, hiện tại Cảnh Niên thân thể không việc gì nữa, hẳn đồng ý gả nữ nhi cho chúng ta, bất quá, vị trí chính thất này...”

Trình Được lập tức minh bạch ý tứ trong lời nói chưa hết của Ninh lão gia, chỉ cảm thấy ngực một mảnh trầm nhưng trên mặt lại như cũ nhẹ nhàng cười, y nói:

“\_Ninh lão gia, Trình mỗ chưa bao giờ xem mình là thiếu phu nhân Ninh gia, lại nói tiếp, sau một thời gian nữa ta cũng muốn li khai.”

“\_Đúng vậy, chỉ còn hơn mười ngày.” Ninh lão gia nhẹ nhàng thở dài.

“\_Chỉ là...lão hủ hôm nay tìm đến thiếu hiệp chủ yếu có ý là muốn người khuyên Cảnh Niên cùng Quách cô nương gặp mặt nhiều một chút, bồi dưỡng thêm chút tình cảm. Cảnh Niên ít nhiều cũng để ý đến người, người rời đi, hẳn khẳng định thương tâm, cho nên ta nghĩ mau chóng làm cho Quách cô nương sớm gả cho Cảnh Niên, tốt nhất là ngay khi người rời đi, lúc người rời đi bên cạnh hẳn có một người tri kỷ an ủi, có thể khôi phục nhanh hơn một chút.”

Trình Được nhẹ nhàng gật đầu:

“\_Trình mỗ hiểu.”

“\_Đa tạ thiếu hiệp thông cảm. Còn có một việc lão hủ muốn cùng thiếu hiệp thương lượng.”

“\_Mời nói.”

“\_Những ngày này lão hủ nghĩ cách làm sao cho người rời đi, vốn là định cho người giả bệnh một thời gian, sau bệnh trị không hết mà qua đời, nhưng việc này cần nhiều người phối hợp, dễ bị lộ, lão hủ nghĩ trước nghĩ sau cuối cùng có một kế.”

“\_Là gì?”

“\_Tám mươi mốt ngày qua đi, thiếu hiệp cùng Cảnh Niên nói là xuất hành đi thăm người thân, đến lúc đó lão hủ sẽ đưa người thân tín đi theo. Ra khỏi thành thiếu hiệp có thể rời đi, vứt bỏ thân phận này, những người đi theo cũng sẽ làm cho bọn họ rời đi, tóm lại sẽ không còn xuất hiện ở An Dương thành này nữa. Chờ thêm một đoạn thời gian sẽ có người truyền tin nói các người gặp cường đạo, xe ngựa trong lúc chạy trốn mà rơi xuống vách núi mang theo người lẫn xe đều bị biến dạng, thịt nát xương tan, chết ngay tại chỗ. Sau đó, tìm một thi thể cùng dáng người người không sai biệt lắm, thay y phục nữ tử của người, làm cho người ta nhận định người đó chính là người.”

Trình Được im lặng nghe, biểu tình không chút nào thay đổi.

“\_Thiếu hiệp có cảm thấy có gì không ổn không?”

“\_Không, lão gia, kế này rất tốt.”

“\_Ai~lão hủ cũng đã suy nghĩ rất cẩn thận mới nghĩ ra, nếu như làm cho thiếu hiệp vô duyên vô cớ rời đi sẽ lưu lại rất nhiều phiền toái, chỉ có khi ngoại nhân truyền tới tin người đã chết, việc này mới có thể dứt khoát kết thúc, mới không có người cố ý đi tìm.”

“\_Ninh lão gia không cần giải thích, Trình mỗ hiểu, đến lúc đó, Trình mỗ nhất định tận lực phối hợp.”

“\_Khó xử thiếu hiệp.”

“\_Ninh lão gia nói quá lời.”

“\_Còn có một việc.” Đến phiên Ninh phu nhân mở miệng.

“\_Trình thiếu hiệp trước lúc rời đi nếu có yêu cầu gì xin cứ nói, lão thân về sẽ chuẩn bị cho người, ngày ấy lúc người rời đi sẽ nhất nhất dâng.”

Trình Được cười nhạt nói:

“\_Mấy ngày nay tại Ninh gia ăn ở không lo, Trình mỗ coi như đã có một đoạn thời gian nghỉ ngơi thật tốt, Trình mỗ từ trước đến nay không màng danh lợi, thật là không có yêu cầu gì, ngày ấy rời đi, Trình mỗ chỉ muốn được cầm lại kiếm của mình.”

“\_Thiếu hiệp xin yên tâm, ngày ấy lão hủ nhất định hai tay dâng kiếm.”

Cảnh niên lúc trở về liền nghe nói cha mẹ đến Cảnh Niên hiên, đang ở trong phòng cùng thê tử không biết nói chuyện gì lại vội lui tất cả hạ nhân, bộ dáng vạn phần thần bí. Cảnh Niên đột nhiên cảm thấy có chút tò mò liền ngăn hạ nhân muốn đi thông báo, chính mình khinh cước đi vào cửa, cả người cơ hồ úp sấp trên cửa muốn nghe lén người nhà thừa dịp mình không ở nhà nói chuyện gì. Tập võ một thời gian, Cảnh Niên thính lực không giống ngày xưa, bên ngoài cách vài bước có tiếng động nhỏ đều có thể nghe thấy rõ ràng.

## 20. Chương 20

Cảnh Niên rất nhanh liền nghe âm thanh bên trong truyền đến, lúc đầu không rõ bọn họ đang nói cái gì, sau mới nghe được tên một người, Quách Tường. Quách cô nương? Cảnh Niên trong đầu lập tức xuất hiện nữ hài có nụ cười xinh đẹp kia. Mấy ngày nay trong nhà thường xuyên có không ít cô nương xuất hiện, phụng mệnh phụ mẫu hẳn dù không muốn cũng phải nhịn mà đi tiếp đón, bất quá, gặp qua rất nhiều cô nương, cô nương này ngược lại làm cho Cảnh Niên thấy thú vị, cho nên sau khi cáo biệt ngẫu nhiên còn có thể qua lại thư từ một chút. Trong lúc nhớ lại, trong phòng truyền đến âm thanh phụ thân:

“\_Cô nương này, lão hủ cùng nương Cảnh Niên đều hết sức hài lòng. Ta đã cùng phụ thân Quách cô nương thương lượng tốt lắm, chờ thêm thời gian nữa để cho Cảnh Niên thú cô nương này vào nhà. Cô nương này gia thế cũng xứng đôi với Ninh gia chúng ta, làm nhị thiếu phu nhân sẽ vô cùng uy khuất nài, cho nên tốt nhất là để Cảnh Niên dùng đại kiệu tám người nâng đón nàng vào nhà, lúc đó vị trí chính thất này...sau khi nàng tiến vào lão hủ sẽ tìm cái cơ đem người rút lui, đem nàng lập làm chính thất...”

Chuyện kể tiếp Cảnh Niên đã nghe không vào, sắc mặt tái nhợt, một cước đá văng cửa chính. Trong phòng ba người bị hấn chấn kinh, thấy rõ là hấn liền sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

“\_Hài...hài tử...Người về lúc nào...”

Ninh lão gia vừa định nói gì đó, Cảnh Niên đã vọt tới trước cao cao giơ lên một chưởng, dùng toàn lực đập mạnh vào cái bàn tròn bằng gỗ, một tiếng vang thật lớn, một bàn dày nặng lập tức sụp xuống thành một khối, có thể thấy được Cảnh Niên dùng bao nhiêu khí lực. Trong phòng ba người đều không biết phải nói cái gì cho phải, Cảnh Niên hờ hững nhìn lướt qua phụ mẫu đang kinh hoàng, lại nhìn về phía Trình Được, kéo lấy tay y một câu cũng không nói, cứng ngắc kéo y ra ngoài phòng.

Trình Được mặc cho Cảnh Niên kéo lấy, thừa dịp hẳn không chú ý quay đầu lại hướng Ninh gia nhị lão gật gật đầu, ý bảo bọn họ không cần lo lắng, hết thấy đợi tra rõ tình huống rồi nói sau. Phụ phụ Ninh thị thấy vậy cũng chỉ có thể giương mắt nhìn hai người biến mất ngoài phòng. Cảnh Niên kéo lấy Trình Được đi cũng không xa, chỉ là đi vào trong sân sau vắng vẻ liền dừng lại, chính mình sinh hờn dỗi mà ngồi trên ghế đá lạnh lẽo, Trình Được thấy vậy không khỏi lo lắng nói khẽ:

“\_Tìm cái đệm lót mà ngồi, đừng để hàn khí quần thân mà sinh bệnh.”

Nghe y lo lắng nói, Cảnh Niên ngẩng đầu nhìn y, mặc dù sinh khí nhưng vẫn tận lực ôn hoà nói:

“\_Không có việc gì, ta hiện tại thân thể rất tốt.”

“\_Vẫn là chú ý tốt hơn.”

Tại ánh mắt lo lắng của Trình Dược, Cảnh Niên một mực cầm tay của y, sao cũng không buông ra.

“\_Vi nhi, người cũng muốn để ta lấy Quách Tường kia vào cửa?”

Mục quang Trình Dược loé lên, cẩn thận hỏi:

“\_Cảnh Niên, người khi nào thì về rồi đứng trước cửa phòng?”

“\_Vừa mới, vừa đi đến gần chợt nghe cha mẹ nói muốn để cho ta lấy cái kia Quách Tường vào cửa, còn muốn để cho nàng làm chính thất, bọn họ sao có thể nói những lời quá đáng như thế?”

Cảnh Niên vừa nói xong lại tức giận đứng lên, nếu không phải Trình Dược kịp thời giữ chặt hân, hân sớm đã chạy đi mất. Nghe hân nói như thế, Trình Dược biết rõ hân chỉ nghe được khúc sau, không khỏi thở phào một tiếng.

“\_Cảnh Niên, người không cần phải nổi giận với cha mẹ, bọn họ làm như thế đều là vì muốn tốt cho người.”

“\_Tốt với ta liền có thể tổn thương người?”

“\_Bọn họ không có làm tổn thương ta.”

“\_Muốn đem người đá ra khỏi vị trí chính thất, còn muốn ta lấy cô nương khác vào cửa, cái này cũng chưa tính là tổn thương người, vậy cái gì mới tính là thế!”

Trình Dược tạm thời không phản bác lại, nhìn Cảnh Niên lửa giận ngút trời, đáy lòng thở dài nhẹ nhõm. Vừa rồi cùng phu phụ Ninh lão gia nói chuyện, lòng của y một mực rất nặng nề, nói đến lúc sau, bề ngoài dù bình tĩnh nhưng tay của y đã một mực run rẩy, y dấu dưới gầm bàn mới có thể làm cho bọn họ không phát giác. Cái loại cảm giác không sao dừng lại được này làm y khó chịu vô cùng, bây giờ nhìn Cảnh Niên vì mình mà sinh khí như thế, tâm tình nặng nề lại dần dần biết mất. Có lẽ, đối với Cảnh Niên-người cố chấp mà ôn nhu này, ngay từ đầu tâm tình của y đã chậm rãi biến chất.

Nhưng mà nói đến tổn thương, nếu như Cảnh Niên biết thân phận chân thật của y, người bị tổn thương nhất là hân mới đúng, bọn họ đều là người biết rõ chuyện này, duy chỉ có hân một người bị giấu diếm. Dùng tâm làm bạn với thê tử kết quả chỉ là một cái nam nhân cao lớn thô kệch, khi đó, Cảnh Niên sẽ như thế nào nhìn y? Mà y cố chấp muốn ly khai đơn giản vì càng về sau càng biến thành nỗi sợ hãi đối mặt Cảnh Niên biết rõ chân tướng sự việc sẽ xuất hiện các loại thái độ nào? Có lẽ là trốn tránh a, trốn tránh cục diện làm cho y không chế không nổi mà luôn phải hoảng hốt sợ hãi này. Trình Dược ngồi xuống ghế đá, cũng làm cho hân ngồi xuống, đối mặt Cảnh Niên, do dự mãi, vẫn là nói cho hân biết:

“\_Cảnh Niên, cha mẹ thật là vì muốn tốt cho người, ta chẳng những không xứng với người, hơn nữa...hơn nữa ta không thể sinh con cho người...”

Thê tử không thể sinh con, mặc kệ gia đình như thế nào đều là một việc nghiêm trọng, nữ tử như vậy chỉ có thể bị người khinh thường, càng nặng hơn sẽ bị đuổi ra khỏi nhà chồng. Ninh lão gia kêu y khuyên Cảnh Niên đồng ý lấy Quách Tường vào cửa, đối với Cảnh Niên yêu thích hải tử, cũng chờ mong Ninh gia có hậu thế mà nói đây quả là một liều thuốc mạnh, để đạt được mục đích, nghĩ trước nghĩ sau, Trình Dược chỉ có thể dùng tới chiều này. Để cho Cảnh Niên thú thê, nội tâm của y cũng rất khổ sở, chính là y không thể bởi vì ích kỷ mà độc chiếm Cảnh Niên, làm cho ninh gia tuyệt hậu. Lại nói tiếp, phú hộ nhân gia, nam tử ai chẳng tam thê tứ thiếp, cho dù y thật sự là thê tử của Cảnh Niên, nếu về sau hân cần, còn phải cười vì hân cưới thê nạp thiếp thay.

“\_Nói vậy là có ý gì?” Cảnh Niên nhíu lông mày.

Trình Dược thần nhiên nói:

“\_Ý là...ta không có cách nào sinh con.”

“\_ Cái gì!” Dù là Cảnh Niên cũng không khỏi cả kinh đứng lên.

“\_ Cha mẹ cũng biết, cho nên bọn họ mới có ý định này!?”

Trình Được nói xong cúi đầu xuống không dám nhìn nét mặt Cảnh Niên bây giờ, cũng không biết Cảnh Niên mặt một trận xanh một trận trắng, nửa ngày không có khôi phục. Liều thuốc này quả nhiên đủ mãnh liệt, Ninh gia hậu đại ít ỏi, Cảnh Niên là Ninh Minh Sơn Ninh lão gia trung niên mới có được, không có bất kì huynh đệ tỷ muội nào khác, người nhà kì vọng cùng khi còn bé cô độc, lúc thê tử được gả vào đã làm cho hắn không ngừng ảo tưởng tương lai con cháu vây quanh cười đùa vui vẻ, bây giờ nghe nàng nói như thế, Cảnh Niên đầu óc như nổ tung, một mảnh hỗn loạn.

“\_ Cái này...đây là thật?”

“\_ Đúng vậy, khi còn bé ta sinh một hồi bệnh nặng, bởi vì gia cảnh bần hàn mời không nổi đại phu, chỉ để như vậy, sau bệnh cũng khỏi nhưng hạ xuống bệnh căn. Mà ta sợ dĩ qua tuổi hai mươi còn chưa xuất giá cũng bởi vì nguyên nhân này.”

“\_ Người...từng cùng ta nói qua chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thành thân, chẳng lẽ cũng bởi vì...”

Trình Được suy nghĩ một chút, sau mới nhớ lại đã từng cùng hắn nói qua lời này, không nghĩ tới hôm nay lại diễn biến lệch đi như vậy.

“\_ Đúng vậy, nếu như người không phải bệnh nặng cần xung hỉ, đời này, dù ta có khả năng cũng không thành thân.”

Cảnh Niên nhìn chòng chọc Trình Được đang cúi đầu, một lát sau đột nhiên hướng chủ phòng mà đi.

“\_ Cảnh Niên!”

Kinh ngạc vì hành động đột ngột của hắn, nhưng thấy hướng hắn đi là về phía chủ phòng, Trình Được nghĩ hắn hẳn là đi chất vấn phụ mẫu lập tức cũng đi theo. Quả nhiên, Cảnh Niên trực tiếp đi nhanh về phía nhà trong, nhìn thấy cha mẹ còn đang chờ, hắn liền đi vào hỏi:

“\_ Cha, nương, chuyện Vi nhi không thể sinh con các người là đã biết?”

## 21. Chương 21

“\_ A?”

Thấy hắn trở về, nhị lão vừa mới lộ ra vui sướng liền nghe hắn hỏi như thế lập tức há hốc mồm, đây là có chuyện gì? Trình Được đã đuổi kịp Cảnh Niên, đứng phía sau liền tục ra dấu, Ninh lão gia hiểu ý đầu tiên nhanh chóng trả lời:

“\_ Đúng, đúng vậy, ngày đó tiểu Vi được gả tới có để cho đại phu xem qua nàng, thật là không thể sinh con.”

Tiếp đến Ninh phu nhân cũng hiểu liền liên tục gật đầu phụ họa:

“\_ Đúng vậy, hài tử, tiểu Vi, đứa nhỏ này....nàng, nàng thật sự đáng thương.” Dứt lời, còn cố ý cúi đầu lấy tay lau lệ, một bộ đáng khổ sở bi thương.

Cảnh Niên chân như nhũn ra thối lui về phía sau, suýt nữa va phải Trình Được, bỗng nhiên xoay người đối mặt y, Cảnh Niên đột nhiên không biết nên nói cái gì, chỉ là hướng ra ngoài phòng chạy đi. Trình Được nhìn hắn bộ dáng chán nản, muốn cùng hắn nói gì đó một chút, miệng đã mở nhưng âm thanh lại ách lại không phát ra được. Mà Cảnh Niên đi được vài bước lại dừng lại, nghiêng thân qua, lấy âm thanh trầm thấp đối với y nói:

“\_ Vi nhi, người không cần suy nghĩ lung tung, hảo hảo đợi ở đây, đầu óc ta có chút loạn, cần tìm chỗ yên tĩnh chút.”

Trình Được nhìn hắn đi xa, ngực thấy khó chịu, rõ ràng là một bộ dáng bị đả kích sâu sắc lại còn sợ y vì vậy mà thương tâm khổ sở, còn muốn an ủi một mực lửa gặt y. Cảnh Niên đi rồi, Ninh lão gia đi lên hỏi thăm sự tình vừa rồi, Trình Được nhin xuống lòng chua xót mà đem sự tình nhất thanh nhị sở nói cho ông

biết. Ninh lão gia nghe xong không khỏi gật đầu liên tục, nói y biện pháp này không tồi, lại không phát hiện Trình Được trong mắt thần sắc âm trầm.

Đêm hôm đó, trong phòng điểm đèn, Trình Được ngồi trên ghế chờ Cảnh Niên trở về, tới gần giờ tí, ngoài phòng vẫn là một mảnh lặng yên, ánh nến cháy sạch chỉ còn nửa đoạn, Trình Được giấu mặt trong bóng tối, thấy không rõ nét mặt của y, nhưng trong đêm yên tĩnh, trong phòng so với ngoài phòng còn tịch mịch hơn.

Trình Được đang đợi Cảnh Niên, thế nhưng y lại không biết từ một canh giờ trước, Cảnh Niên không biết đã chạy tới nơi nào xong lại hướng đến cửa phòng phụ mẫu, giờ phút này hắn đang quỳ gối trước phụ thân hắn, mẫu thân ở một bên lặng yên lau lệ. Cho tới bây giờ đều là nuông chiều hài tử này, hiện tại hắn lại quật cường quỳ gối trước mặt, nguyên tưởng rằng hắn sẽ rất nhanh có thể buông xuống, thế nhưng quang mang trong mắt lại chỉ có càng ngày càng kiên định. Lặng yên hồi lâu, Ninh lão gia cuối cùng nhịn không được mở miệng:

“\_Người thật sự thà rằng không có hậu thế cũng không nguyện lấy cô nương khác vào cửa?”

“\_Vâng.”

“\_Người nghĩ rằng ta sẽ đồng ý?” Ninh lão gia đập bàn.

“\_Vô hậu a! Sự tình có bao nhiêu nghiêm trọng người hắn là tinh tường! Rốt cuộc cái kia Đỗ Vi có chỗ nào mê hoặc người, làm cho người điên cuồng như thế! Ta mặc kệ, cho dù phải cột người lại cũng muốn làm cho người lấy Quách Tường vào cửa!”

Cảnh Niên một mực kiềm chế nước mắt chảy xuống mặt, hắn nghẹn ngào nói:

“\_Cha, hài nhi biết mình bất hiếu, chính là...bất kể như thế nào, Cảnh Niên cũng sẽ không tái giá với bất luận nữ tử nào, Cảnh Niên chỉ có một mình Vi nhi là thê tử.”

“\_Người...người, thực là có ý định tức chết vì phụ có phải không?” Ninh lão gia tức giận đến toàn thân phát run, hai mắt đỏ lên, Ninh phu nhân lo lắng đỡ lấy ông.

“\_Cha, van cầu ngài thành toàn hài nhi a, mặc dù đại phu nói Vi nhi không thể sinh con, chính là...chính là chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp khác a, tỷ như van cầu bồ tát, hoặc tìm đại phu y thuật cao minh trị bệnh cho nàng...Nàng là bị bệnh mới như vậy, nhất định có thể trị khỏi.” Gặp phụ thân sinh khí thành như vậy, Cảnh Niên hai tay đặt ở trên đầu gối, khóc lóc cầu xin.

“\_Nếu như trị không khỏi?” Ninh lão gia vỗ lấy ngực, tận lực bình ổn khí tức hỏi hắn.

“\_Nhất định có thể trị khỏi!” Cảnh Niên cũng vô pháp vịn phần khẳng định, nói như thế bất quá là trước hết muốn trấn an phụ thân.

“\_Trị khỏi mới là lạ, hắn như thế, thần tiên cũng không có biện pháp!” Ninh lão lại có chút tức giận.

“\_Cha!”

“\_Người trở về, trở về hảo hảo thanh tỉnh lại, chuyện Quách Tường cha đã quyết, giờ lành mười ngày sau người đến đem nàng nghênh tiến Trữ gia cho ta, bái đường thành thân!”

“\_Cha!”

Cảnh Niên không chịu đi, Ninh lão gia tức giận quá mức, Ninh phu nhân thấy như thế cũng là đau lòng vịn phần, đành quỳ gối trước mặt nhi tử nói:

“\_Hài tử, người trước hết thuận theo phụ thân người được không, hắn dù sao cũng đã già rồi, chịu không nổi cơn tức giận lớn như thế...”

Cảnh Niên vẫn không có đứng lên, Ninh lão gia thấy thế lửa giận lại tăng thêm vài phần.

“\_Người có đi hay không? Không đi vậy quỳ ở đây, ta sủng người thương người, người liền coi trời bằng vung phải không? Người quỳ a, quỳ lâu ta cũng không đồng ý!”

Cảnh Niên lệ từng giọt từng giọt rơi xuống nhưng hắn không mảy may di động, trong nội tâm từ trước đã quyết định, nếu như thê tử không thể trị hết bệnh, Ninh Cảnh Niên hắn nguyện ý gánh trên lưng tội danh bất hiếu vô hậu cũng không nguyện ruộng bỏ thê tử.

Trong Cảnh Niên hiên, Trình Dục vẫn còn chờ, mở to hai mắt nhìn ngọn nến mới thay không có nửa điểm buồn ngủ, nhưng sự yên lặng ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, y lấy lại tinh thần, bước nhanh đến mở cửa thiếu chút nữa đập vào Lạc Thu đang muốn gõ cửa.

“\_Thiếu, thiếu phu nhân!” Không biết chạy bao lâu, Lạc Thu thở hồng hộc.

“\_Xảy ra chuyện gì?”

Thấy nàng khẩn trương như vậy, trong nội tâm Trình Dục hiện lên tia bất an.

“\_Thiếu gia đang ở trong phòng lão gia quỳ...quỳ sắp được ba bốn canh giờ, gọi sao cũng không chịu đứng dậy, bây giờ còn đang trong phòng lão gia nháo, nô tì xem tình huống không ổn liền chạy tới đây tìm người.”

“\_Sao lại có chuyện này?”

“\_Nô tì một mực ở bên ngoài chờ đợi nghe thấy, nghe được là hình như liên quan đến thiếu phu nhân.”

Nghe Lạc Thu nói như thế, Trình Dục không nói hai lời lập tức hướng tiểu viện của Ninh lão gia chạy đến.

## 22. Chương 22

Lúc Trình Dục đến, Cảnh Niên còn quỳ trên mặt đất, trong phòng u ám, thân thể hắn có vẻ hơi đơn bạc nhưng vẫn thẳng tắp không có một tia nhượng bộ. Không nghĩ đến Trình Dục sẽ lại đi vào trong phòng, y đến làm cho không khí vốn đang ngưng trọng lại thêm vài phần nặng nề. Tựa hồ phát giác y đến, Cảnh Niên vừa xoay người nhìn thấy y, nhẹ nhàng gọi một tiếng:

“\_Vi nhi.”

“\_Đây là xảy ra chuyện gì?”

Ninh lão gia nghiêng đầu không thèm liếc nhìn Trình Dục, Ninh phu nhân mục quan u ám nhìn y đầy đau thương, y đến bên Cảnh Niên, muốn đỡ hắn dậy thế nhưng hắn kiên định mà quỳ. Cảnh Niên như ngày thường cầm thật chặt hai tay y, con mắt đầy lệ quang nhưng kiên định nhìn y:

“\_Vi nhi, ta đã suy nghĩ kĩ rồi, mặc kệ thân thể của người như thế nào, ta cũng sẽ không vứt bỏ người.”

Trình Dục nội tâm rùng mình, hiểu được tại sao Ninh lão gia lại tức giận đến thế, Ninh phu nhân lại khổ sở như thế, Cảnh Niên nguyện ý cùng với một thê tử không thể sinh con, cũng không nguyện tái giá lấy nữ nhân khác làm thê? Đối mặt với hai mắt chân thành của Cảnh Niên, Trình Dục tay không khỏi run rẩy, nguyên tưởng rằng Cảnh Niên đối với mình chỉ là một hồi mê luyến, nhưng giờ phút này, y mới hoàn toàn hiểu được địa vị của mình trong lòng Cảnh Niên. Từ khi nào thì bắt đầu, Cảnh Niên đối với mình không ngờ lại có tình cảm sâu nặng như thế, sâu đến nỗi khi biết được y không có cách nào sinh con cũng vẫn không chịu tái giá? Nhưng mặc kệ nội tâm như thế nào vì hắn rung động, chuyện lừa gạt hắn vẫn là thật, sự thật tàn khốc vẫn là sự thật, y là một người nam nhân, vĩnh viễn không có cách nào trở thành thê tử của người khác. Cố gắng bình ổn tâm tình đang hỗn loạn của mình, Trình Dục chậm rãi quỳ trên mặt đất.

“\_Vi nhi?” Cảnh Niên kinh ngạc nhìn y.

“\_Cảnh Niên, nếu như chuyện người cầu cha mẹ chính là chuyện này, như vậy ta cũng cầu người, tái thú một cô nương vào cửa a. Ta thật sự là sống chết cũng không thể mang thai, ta cũng không gánh nổi trên lưng tội danh làm Ninh gia tuyệt hậu. Cảnh Niên, ta biết rõ người là vì ta mà làm thế, nhưng ta thật sự gánh không nổi, cầu người, đáp ứng cha mẹ a. Quách cô nương là cô gái tốt, nàng nhất định có thể thực hiện nguyện vọng của người, sinh cho người thật nhiều hài tử khoẻ mạnh. Cảnh Niên, thu hồi những ý niệm kia trong đầu của người đi, ta không đáng để người vì ta mà làm như thế, ta cũng không muốn người sau này phải hối hận.”

Trình Được nói lời này làm cho sắc mặt của Ninh gia nhị lão bình tĩnh lại không ít, nhưng Cảnh Niên lại là một bộ dáng biểu hiện khó tin nổi, Cảnh Niên không nói gì, chỉ là sững sờ nhìn y. Nhìn hần, Trình Được ngực đau xót, hốc mắt nóng lên, đã lâu chưa từng khóc, y hiện tại thậm chí chảy nước mắt cho thoả thích cũng không muốn đổi mặt Cảnh Niên biểu tình đau khổ như vậy. Cảnh Niên không có đồng ý cũng không có cự tuyệt, ngày đó, hần như choáng váng rồi chậm rãi đứng lên, thất hồn lạc phách đi ra khỏi phòng. Ninh lão gia mặc dù giận hần nhưng thật sự yêu thương hần, vẫn là gọi người đi theo.

Ngày đó, Cảnh Niên rời đi Ninh gia cũng không biết đi nơi nào, lưu lại Trình Được cáo biệt Ninh gia nhị lão rồi yên lặng trở về phòng, một mình ngồi đến bình minh. Sau đó, Cảnh Niên khoảng chừng ba ngày chưa có trở về Ninh gia, trong ba ngày này, Trình Được không có một tin tức gì của hần nhưng Ninh lão gia lại vạn phần tinh tường. Ba ngày này, Cảnh Niên không có đi trông coi sổ sách cùng quản lý sinh ý Ninh gia, Ninh lão gia thở dài một hơi bởi vì chính mình cũng vô tâm quản lý sinh ý, đành phải để cho người thân tín tạm thời đi trông nom sổ sách. Ba ngày này, Ninh lão gia biết rõ hần từ nhỏ được nuôi trong thâm đình hậu viện (giống nuôi trong lồng kính ý), một hài tử có thể nói là bất nhiễm trần tục lúc rạng sáng đã đi khỏi Ninh phủ, đi xa đi gần, lại đi tới một nơi ở cả một thời gian-thanh lâu mới mở cửa, đi vào liền ba ngày ba đêm không có đi ra. Ngày đó, Cảnh Niên lần đầu đi đến thanh lâu, lần đầu tiên uống rượu, lần đầu tiên chứng kiến những nữ tử ăn mặc lộ liễu, cử chỉ phóng túng này. Thiếu niên tuấn tú chừng mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc đẹp đẽ quý giá, liếc mắt cũng biết không tầm thường liền hấp dẫn tâm ý một đám nữ nhân thanh lâu, các nàng xung phong nhận việc tiến đến làm bạn, làm người thất hồn lạc phách, cho hần rót rượu, đến bên cạnh hần, càng phóng đảng hơn là cầm lấy tay thiếu niên thon dài trắng trẻo đặt lên ngực nhũ (bộ ngực) đầy đặn của mình, vẽ loạn lên đôi môi hồng diễm so với da mặt nữ nhân còn mềm mịn hơn, tìm đúng thời cơ, một ngụm cắn xuống cánh môi sớm mơ ước đã lâu. Có lẽ uống rượu nhiều lắm, khi đó chỉ cảm thấy mùi hương son phấn đến gay mũi ập vào, miệng bị cái gì đó mang theo tửu khí, trơn ướt chụp lên, Cảnh Niên chỉ cảm thấy ngực một hồi khó chịu, đẩy mạnh người đang ngồi trên người mình ra, chạy đến góc phòng ới lên ới xuống. Thật vất vả mới thấy dễ chịu một chút, cảm giác lại có người tới gần, dày đặc hương phấn xông vào mũi, Cảnh Niên dùng sức rống:

“\_Cút đi a, đều cút cho ta, cút hết cho ta a!”

Là do biểu tình của hần quá kinh khủng hay là do hần cứ chỉ quá mửa thô bạo, cuối cùng, trong phòng to như thế chỉ còn lại một mình hần, hần cân bì lực tấn tìm được giường nằm xuống, vừa rồi chạm đến cái kia nhu nhuyễn cảm xúc vẫn còn đang cảm giác được, cái này nếu là nam nhân khác đã làm cho vô số người mất hồn tại chỗ nhưng lại làm cho Cảnh Niên cảm thấy chán ghét, một mực chà xát trên đệm không ngừng, thẳng đến khi cảm thấy đau đớn bao trùm cảm giác kia hần mới dừng lại.

Uống rượu quá nhiều làm cho đầu hần đau lắm, nhưng lời nói của thê tử khuyên hần thú nữ nhân khác vào cửa vẫn còn trong đầu hần lặp đi lặp lại không ngừng. Hần không rõ, chính hần không có cách nào buông tha nàng, còn nàng lại có thể cầu hần tái thú một người khác vào cửa, chẳng lẽ, yêu người, chỉ có hần một người mà thôi? Có lẽ là đã khóc qua, giờ phút này, Cảnh Niên dù đau lòng cũng không chảy ra được nước mắt, dù khổ sở vẫn còn có thể cười ra tiếng, chỉ là tiếng cười này so với khóc còn làm cho người ta đau khổ hơn.

Trong ba ngày, Cảnh Niên một mực tránh ở thanh lâu, có vô số nữ tử thanh lâu nguyện ý đến làm bạn cùng hần nhưng hần lại không chịu để cho bất cứ người nào tiếp cận, chỉ đơn độc mà vùi vào rượu say. Đêm khuya ngày thứ ba, Cảnh Niên uống rượu bị âm thanh nào đó đánh thức, uống rượu vài ngày, thân thể hần khó chịu đến lợi hại, tính tình cũng thay đổi không ít, nghe được là cách vách truyền đến tiếng vang lập tức lửa giận ngút trời chạy tới, một cước đá văng ra cánh cửa không khoá, tình cảnh xuất hiện trước mắt hần lại làm cho hần ngẩn người. Nam nữ xích lô trên dưới tương giao, tất cả đều kinh ngạc nhìn hần, Cảnh Niên thậm chí có thể nhìn rõ ràng phần dưới bọn họ đang chặt chẽ giao triển.

Như bị ai đó dùng sức đập vào đầu, Cảnh Niên đột nhiên nổi điên cười to ra tiếng, không để ý đến hai người trong phòng bị hần dọa đến, chỉ một mực cười trở lại trong phòng chính mình. Những người khác cũng bị hần như người điên làm giật mình đến, nhưng tú bà thanh lâu chỉ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, dù sao vị thiếu gia lai lịch không rõ này ngày đầu tiên tới đã có người giao cho một số tiền lớn, nói mặc hần muốn ở trong này bao lâu thì ở, muốn làm cái gì thì làm, chính là không thể đến làm phiền hần. Cảnh Niên trở lại trong phòng vẫn còn cười, ngồi ở trên giường cũng đang cười, cười một hồi nằm ở trên giường, thẳng đến khi cười đến mệt lã rồi ngủ quên mất.

## 23. Chương 23

Ngày thứ tư, Cảnh Niên sắc mặt có chút tái nhợt nhưng ăn mặc chỉnh tề xuất hiện ở phòng thu chi, hẳn cùng ngày thường đồng dạng chăm chú quản lý sự vụ, nhưng lại làm cho hạ nhân cảm thấy nơm nớp lo sợ. Mấy ngày không thấy, vị thiếu đông gia này của bọn họ như thay đổi bản thân, không thường nở nụ cười, đáy mắt lúc nào cũng lộ ra chút tia lãnh mạc, nói chuyện trở nên ngắn gọn, trước kia luôn luôn khiến người ta không để ý đến uy nghiêm lúc này khí thế đó lại bao quanh hẳn, làm cho người khác chỉ đứng bên cạnh hẳn thôi cũng cảm thấy lo lắng cùng chờ đợi.

Những điều này Ngũ Lục cũng không biết, vừa nghe tin hẳn trở về phòng thu chi, gã lập tức nhét thư đã sớm chuẩn bị vào trong ngực, hào hứng bừng bừng đi đến phòng thu chi, chứng kiến Ninh thiếu đông gia đang cầm bút tính toán sổ sách, Ngũ Lục như tên trộm gõ cửa, Cảnh Niên nghe tiếng ngẩng đầu nhìn gã, gật gật đầu, sau mới tiếp tục ghi sổ sách. Ngũ Lục lập tức bước nhanh tới, trước đem sổ sách mang theo đặt hơi nghiêng lên bàn như thói quen, sau mới hạ giọng nói:

“\_Thiếu đông gia, ta mang thứ đó đến đây cho ngài rồi đây.”

“\_A?” Cảnh Niên quả nhiên ngừng bút lại, ngẩng đầu, hướng gã nhú lại lông mày.

“\_Lấy ra ta xem xem.”

Ngũ Lục lập tức lấy ra từ trong ngực một bao vải giao cho hẳn, nhìn hẳn cầm, sau còn nói thêm:

“\_Thiếu đông gia, người ngàn vạn cất kỹ, đừng để cho người khác thấy, muốn xem cũng phải xem lúc không có ai.”

“\_Được.”

“\_Thiếu đông gia, tiền trang bên kia còn có việc, ta đi trước, người từ từ xem, hắc hắc.” Đạt được mục đích xong, Ngũ Lục một bên tặc lưỡi hề hề cười, một bên xoay người rời đi.

Ngũ Lục vừa li khai, phòng thu chi liền trong phòng chỉ còn lại một mình Cảnh Niên, hẳn liền mở bao ra xem xét, là một quyển sách không có ghi bất luận chữ gì như sách vở, mở ra một tờ mới xuất hiện ba chữ “Hành Phòng Thuật”, lại lật tiếp một tờ, chỉ thấy trong đó hướng người xem giải thích như thế nào là hành phòng thuật, như thế nào làm gia tăng tình thú khi phu thê hành phòng, Cảnh Niên liếc mắt qua, lại tiếp tục lật tiếp, quyển sách liền bắt đầu xuất hiện những hình vẽ rất sống động, rất thật.

Phòng thu chi yên tĩnh thỉnh thoảng chỉ có tiếng lật sách của Cảnh Niên, nếu có người đi ngang qua cửa, vào bên trong xem xét cũng chỉ cho rằng biểu lộ bình tĩnh của Cảnh Niên là đang đọc sách. Thời gian trôi qua mau, Cảnh Niên đã xem hết quyển sách, hẳn diện vô biểu tình, trong mắt thậm chí không có một tia gợn sóng mà đem cất thư đi, nhét vào phía sau góc giá sách giống như thứ hẳn xem bất quá cũng chỉ là một quyển sách bình thường.

Ngày đó, Cảnh Niên rời đi ba ngày cuối cùng cũng về nhà, hẳn như ngày thường trước đến vấn an phụ mẫu, có thể cùng ngày thường bất đồng chính là khi hẳn rời đi, lãnh quang trong mắt càng sâu, Ninh lão gia cùng Ninh phu nhân đều là một bộ dáng bị đả kích, thần sắc khó có thể tin. Đi vào Cảnh Niên hiên, Cảnh Niên hỏi thăm Lạc Thu tiến lên chào đón mình rằng thê tử của mình giờ phút này đang làm cái gì, Lạc Thu đáp:

“\_Thiếu phu nhân mấy ngày nay luôn ở trong phòng chờ thiếu gia đều không có đi ra ngoài. Hiện tại cũng đang đợi ở trong phòng, Lạc Thu nghĩ hẳn nàng vẫn còn đang đợi ngài.”

Làm cho Lạc Thu lui xuống trước, Cảnh Niên một mình đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Trong phòng không có âm thanh, đi đến buồng trong mới biết được thê tử còn mặc nguyên áo nằm trên giường, hẳn là mệt mỏi liền ngủ quên. Cảnh Niên nhẹ đi qua, nửa quỳ gối bên giường nhìn thê tử đang trầm ngủ, thấy khuôn mặt nàng có vẻ mệt mỏi liền có chút đau lòng, nâng tay nhẹ nhàng mơn trớn nàng, cuối cùng kìm lòng không được mà xoa lên đôi môi mềm mại của nàng. Trên người nàng nhận được mùi hương tự nhiên của cơ thể, nàng cực ít khi tô son lên môi cũng làm cho Cảnh Niên mê luyến, lúc đầu không hiểu, hiện tại đã hiểu, mê luyến trong đó còn có cả khao khát cũng triệt để hiểu rõ nguyên nhân chỉ khi đối mặt với nàng lại cảm thấy nôn nóng.

Từ ánh mắt đầu tiên, hẳn đã muốn chiếm hữu nàng, còn nàng?

Cảnh Niên quả thật hoang mang nhưng đồng thời cũng hiểu rõ một điều, nàng đã là thê tử của hắn, từ đầu đến cuối, hắn vĩnh viễn là nam nhân duy nhất của nàng, có lẽ bây giờ còn chưa sinh ra cảm tình giống hắn, nhưng nàng cũng chỉ có thể yêu hắn, thương hắn. Tâm đã quyết, trong mắt kiên định càng mãnh liệt, trên thân nghiêng về phía trước, môi kim lòng không được mà chạm vào cánh môi trên, cảm xúc thật mềm mại. Chỉ là chạm nhẹ vào, lại tham luyến phần nhu nhiệt này, thế là ngậm lấy, trong mũi truyền đến mùi hương quen thuộc liền không khống chế nổi, lại tăng thêm lực đạo, trở nên càng tham lam ngậm lấy rồi khẽ cắn, lưỡi lại còn dò xét xâm nhập, thậm chí so với trong tưởng tượng còn muốn hoàn mỹ hơn.

Trình Được không phải người ngủ sâu, mấy ngày nay vì chờ Cảnh Niên liền một mực không ngủ ngon giấc, hôm nay cực kỳ mệt mỏi mới có thể ngủ được sâu như thế. Có thể là ở trong mộng tựa hồ có người đang chặn lấy miệng y, trong miệng cũng bị quấy phá liên từ từ tỉnh lại, trợn mắt xem xét tình cảnh trước mắt làm cho y càng hoảng sợ, vô ý thức mà đem người cơ hồ nằm trên người mình đẩy ra.

Cảnh Niên sớm phát hiện y tỉnh lại, cũng biết trước y sẽ có cử chỉ như vậy liền kịp thời bắt lấy tay y, tay kia dùng sức ôm y thật chặt không cho y né ra. Trình Được bắt lực chỉ có thể mặc cho Cảnh Niên trong miệng mình tàn sát bữa bãi từng chỗ một, ngay cả môi cũng đều bị hắn mút đến vừa sưng, vừa tê dại, nhưng ngay cả như vậy, Cảnh Niên cũng vẫn là chưa chịu buông y ra. Trình Được bị Cảnh Niên mãnh liệt đòi hỏi không khỏi kinh hãi, đợi cho Cảnh Niên cuối cùng cũng chịu buông y ra thì Trình Được đã có chút hít thở không thông. Thật sâu nhìn thê tử bị mình kéo vào trong lồng ngực, Cảnh Niên nâng tay nhẹ nhàng xoa đôi môi sưng đỏ vừa bị mình cắn qua, nội tâm trống rỗng lúc này mới cảm thấy thoải mái.

“\_Vi nhi, ta cuối cùng cũng biết phu thê lúc ở cùng nhau cũng không chỉ có thể nằm ở trên giường ngủ mà thôi.”

“\_Người...” Lời của hắn làm cho Trình Được không khỏi theo trong lòng ngực của hắn ngồi dậy.

Nhìn y, Cảnh Niên có chút nheo mắt lại:

“\_Vi nhi, những chuyện này người đã sớm biết đến, đúng không?”

Trình Được cúi đầu xuống im lặng. Cảnh Niên gập người cười tự giễu, trong đó biểu lộ chút cô độc:

“\_A, cũng đúng, loại chuyện này là không nên để cho người khác nói ra, ai ngờ đến trượng phu của mình rõ ràng ngu xuẩn đến nỗi không biết cái gì là phu thê hành phòng a!”

“\_Cảnh Niên...” Trình Được có chút bất an ngẩng đầu nhìn hắn.

“\_Người... xảy ra chuyện gì?”

Y cảm giác Cảnh Niên hôm nay cùng ngày thường có gì không giống nhau làm y sợ hãi, thậm chí bắt đầu bất an. Cảnh Niên mi mắt rũ xuống, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

“\_Vi nhi, người biết ba ngày này ta đã ở đâu ko?”

Trình Được chỉ nhìn hắn không có trả lời.

“\_Ta đi thanh lâu.” Con người Cảnh Niên ngược lên nhìn y một cái, nở nụ cười.

“\_Trước kia bệnh nặng chỉ có thể ở trong nhà chịu đựng, ngày mai còn có thể hay không mở mắt là cả một vấn đề, tự nhiên cũng không có thời gian biết đến thế gian còn có nơi này. Chờ ta đi vào xem qua, thật sự là mở rộng tầm mắt! Trong đó, nam nhân mỗi người đều phong lưu, nữ tử mỗi người đều phóng đãng, oanh thanh yển ngữ, nói nói cười cười, trái ôm phải ôm rất khoái hoạt. Sau khi ta ngồi xuống, tú bà liền lập tức đưa tới mấy người nữ tử mỹ diệu, trang điểm xinh đẹp đến hầu hạ.”

“\_Vi nhi, các người đều là nữ tử, nhưng các nàng so với người, cách ăn mặc cũng hơn nhiều, cũng so với người ăn mặc gợi tình hơn. Đầu nhanh bắt đầu vào mùa đông, trong phòng chỉ điểm vài lò hỏa (lò sưởi), các nàng cả đám đều chỉ phủ lấy vài kiện sa y có thể thấy được cả da thịt, trước ngực, áo được kéo xuống hơi thấp, lộ ra hơn phân nửa nhũ hương, ta lấy tay sờ vào, vừa nóng lại mềm, cực kỳ mất hồn.”

Cảnh Niên vừa nói vừa đi đến gần Trình Được, còn đối phương bị biểu tình của hắn như vậy làm cho sợ hãi mà liên tục bước lui từng bước.

“\_Sau đó, ta cùng các nàng hôn môi, tựa như ta vừa mới hôn người vậy, nhưng môi của các nàng đều có hơi hương phấn, vừa đỏ vừa thơm, ta như thế nào hôn cũng thấy không đủ....Đương nhiên, làm cho ta khó quên nhất là cùng các nàng cùng một chỗ lăn qua lộn lại ở trên giường, lúc cùng các nàng liêu chết triền miên....”

“\_Cảnh Niên!”

Trình Dục nhìn không được nữa cuối cùng nghiêm mặt quát hẳn. Cảnh Niên dừng lại lời nói cố ý vừa rồi, lặng yên nhìn y, con ngươi sâu trong mắt không che dấu được lộ ra tia chờ mong.

“\_Người từ nhỏ quen đọc tứ thư ngũ kinh, lại là con cháu của phú gia kinh thương, phải biết tự trọng, nơi không đứng đắn đó sao có thể đi, lại còn học được một bộ dáng lưu manh!”

Những tia sáng yếu ớt trong mắt Cảnh Niên cứ như thế tiêu thất, hẳn cuối đầu xuống, khi ngẩng lên, đáy mắt chỉ còn có phần nộ.

“\_Người bảo ta không nên đi những nơi này, vậy sao người không thực hiện hết trách nhiệm của một thê tử? Người biết rất rõ ràng thế nào là phu thê hành phòng, lại nữa chữ cũng không đề cập tới, lúc ta đối với người khao khát, người rõ ràng coi như không có việc gì, chỉ nói ta là hoả vương, còn chuẩn bị cho ta thực vật hạ hoả! Có phải cảm thấy trượng phu như ta đây rất buồn cười, rất khờ dại, ngu xuẩn!? Nếu ta không đi thanh lâu, người nghĩ còn muốn giấu ta đến khi nào? Đỗ Vi, ta hiện tại mới phát giác người thật sự rất đáng giận, rõ ràng cái gì cũng biết rõ nhưng cái gì cũng không nói ra, xem ta như một hải đồng đang cực lực lấy lòng, luôn vây quanh người, còn ngu ngốc nghĩ rằng chỉ cần đối với người chân ý thiệt tình là có thể nhận lại được đồng dạng cảm tình, là ta sai rồi!”

“\_Ta bị bệnh quá lâu, ở trong nhà quá lâu, ta càng không rõ ràng chuyện tình bên ngoài, ta thậm chí ngốc đến hết thuốc chữa. Chính là, trong vòng một đêm ta cũng đã minh bạch, trưởng thành, nguyên lai cũng không phải chỉ cần trả giá là sẽ có hồi báo. Ta đã từng mơ tưởng cùng nắm tay người đến lúc chết đi, hai người cùng nhau sống đến bạc đầu, thật đúng là chuyện cười. Lúc ta cực lực tranh đấu với song thân, người lại nói cho ta biết tất cả chuyện này chỉ là ta một sương tình nguyện, ta tình nguyện bị bêu danh gán vác trên lưng tội bất hiếu, nhưng người lại không tình nguyện lưng đeo tội danh vô hậu. Ta đến thanh lâu mới hoàn toàn tỉnh ngộ thế nào là hương lạnh kim nghệ, bị phiến hồng lãng (đây là 2 câu thơ trong bài “phụng hoàng đài thượng ước xuy tiêu” của Lý Thanh Chiêu, “hương lạnh lò vàng, chấn nghiêng sóng đỏ” đại khái nói về nhân tình ấm lạnh) mà người lại thờ ơ lạnh nhạt làm ta khổ não.”

“\_A! Hảo, hảo, hảo cho người Đỗ Vi, là Ninh Cảnh Niên ta tự mình đa tình!”

Cảnh Niên đứng ở trước giường chỉ tay về phía người trên giường này giờ lặng yên không nói, lạnh lùng dùng tư thế của một tôn phu ra lệnh:

“\_Nhưng là ta mặc kệ người như thế nào đối với ta, người cũng đừng quên người đã là thê tử của ta, thân là thê tử nên thực hiện nghĩa vụ của mình, tuyệt không được từ chối. Động phòng khi đó ta bệnh nặng nên bỏ lỡ, bây giờ đã hơn hai tháng, vì phu thân thể đã khoẻ mạnh, đêm nay, Đỗ Vi, thê tử của ta, bất luận như thế nào, chúng ta nhất định phải viên phòng!”

Bị Cảnh Niên phần nộ chỉ trích, Trình Dục cũng không nói gì, hoàn toàn im lặng lắng nghe, dù sao việc đã đến nước này, cho dù có cố gắng giải thích đi nữa, cho dù có thể thay đổi cách nhìn của Cảnh Niên thì thế nào, đến cuối cùng cũng không phải nhất định sẽ rời đi? Còn không bằng khiến cho hắn tiếp tục sinh khí oán hận như thế, khi y rời đi sẽ không đến nỗi bị thương. Chính là, Trình Dục sau khi quyết tâm lại tỉnh táo như thế lại nghe được lời Cảnh Niên vừa nói cũng phải cả kinh, trợn mắt há hốc mồm.

## 24. Chương 24

Cứ như vậy còn chưa đợi Trình Dục mở miệng nói chuyện, Cảnh Niên đã tức giận phát tay áo rời đi.

“\_Cảnh Niên! Cảnh Niên!”

Trình Dục lo lắng nghĩ muốn nói gì đó nhưng chờ y xuống giường mang giày đi ra ngoài phòng thì thân ảnh Cảnh Niên đã tiêu thất tại ánh trăng ngoài cửa. Mắt thấy bầu trời hơn phân nửa đã tối, Trình Dục lo lắng đi tới đi lui trong phòng, qua không lâu, đầu tiên có một nha hoàn tiến vào đốt đèn, thường ngày đều

như vậy, mới đầu Trình Được cũng không thêm để ý, sau đó lại thấy thiếp thân thị nữ của Cảnh Niên-Lạc Thu dẫn theo hai nha hoàn, trên tay đều bưng theo một ít đồ vật gì đó tiến đến, Trình Được ngỡ vực vô căn cứ mà đứng lại.

“\_Lạc Thu, các người ở đây muốn làm cái gì?”

Chỉ thấy Lạc Thu đầu tiên là cung kính hành lễ rồi mới rõ ràng nói:

“\_Thiếu gia phân phó nô tỳ tới hầu hạ thiếu phu nhân tắm rửa thay quần áo.”

“\_Ta luôn tự mình tắm rửa a.”

“\_Hôm nay không giống.”

“\_Có gì không giống?”

Lạc Thu dừng một chút mới đáp:

“\_Thiếu gia nói, thiếu phu nhân nhất định phải để chúng nô tỳ hầu hạ tắm rửa, sau rồi mới thay xiêm y, người nói hôm nay đặc biệt, không thể để có bất kì sơ xuất gì, một canh giờ sau thiếu gia sẽ trở về cùng thiếu phu nhân viên phòng.”

Trình Được chỉ cảm thấy sấm sét giữa trời quang, ngơ ngác nhìn Lạc Thu, chờ đến khi tỉnh lại, hai chân chỉ một bước bay nhanh ra khỏi phòng.

“\_Thiếu phu nhân, người đi đâu, thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân!”

Lạc Thu trong lúc hồ đồ một bên hô một bên truy, có thể trong lúc truy đuổi, đôi chân Trình Được dài hơn, chỉ mới một lát đã thấy y biến mất tại đình đài thủy tạ, nhớ tới Cảnh Niên trước khi đã đi dần đi dần lại, cả bọn Lạc Thu bất đắc dĩ đứng tại chỗ dậm chân. Trình Được cũng không có chạy xa, y đi thẳng tới chỗ Ninh lão gia, không kịp để cho hạ nhân thông báo liền xông vào tìm kiếm, phu phụ Ninh lão gia đang ngồi trên ghế, mặt sầu mi khổ kiếm, vừa thấy y đến liền giống nhau vừa sợ vừa loạn. Nhưng lần này Trình Được đã vô tâm để ý đến bọn họ liền xông vào nói:

“\_Ninh lão gia, việc lớn không tốt, Cảnh Niên tối nay nghĩ muốn cùng ta...cùng ta viên phòng!”

Ninh lão gia vừa nghe sợ tới mức mặt như tờ giấy trắng, mới đứng lên một chút liền ngồi lại xuống ghế, Ninh phu nhân thân thể cũng là mềm nhũn, mắt thấy đã muốn chịu không nổi.

“\_Cái này...giờ làm sao mới tốt đây?” Trình Được gấp đến độ đầu muốn nổ tung.

Trì hoãn gần nửa ngày, Ninh lão gia như già thêm vài tuổi, thất thần nói:

“\_Còn có một chuyện không tốt nữa, Cảnh Niên mới vừa cùng chúng ta nói, chưa quá năm năm hẳn tuyệt đối không tái hôn, trong năm năm này nếu người thực không sinh được con hẳn mới tái giá, nếu như chúng ta hiện tại ép buộc hẳn, hẳn sẽ lập tức đi xuất gia a!”

“\_Ai~ta vốn định mấy ngày nữa cho hẳn tái giá, thứ nhất là sau khi người chết giả sẽ phải hậu tang trong ba năm không thể lấy thê, hai là người đi rồi ít nhất Cảnh Niên còn có một người chia sẻ làm bạn giải buồn, chính là...chính là...cái này...cái này làm như thế nào cho tốt....Đứa nhỏ này nhìn yếu ớt nhưng tính vô cùng quật cường, cho tới bây giờ đều là nói một không hai, chúng ta thật sự không bức được hẳn a.”

Trình Được tâm tình phức tạp đứng ở trong phòng không tiếp tục nói chuyện. Bất quá chỉ mới quen hơn hai tháng, y có tài năng gì mà khiến cho Cảnh Niên lại quý trọng như thế, nếu thật là một nữ tử chắc chắn đã sớm bị hẳn cảm động, sau đó toàn tâm toàn ý hồi báo hẳn, chính là...Trữ phu nhân ngồi ở một bên suy nghĩ, cuối cùng gương hốc mắt đã hồng lên đối tượng phu nói:

“\_Lão gia, không bằng đem sự thật của Trình thiếu hiệp nói cho Cảnh Niên biết a. Ta thật sự không muốn tiếp tục lo lắng như vậy.”

“\_Không được.” Ninh lão gia lập tức cự tuyệt.

“\_Nàng nghĩ rằng ta chưa nghĩ tới sao? Nhưng sự tình lại vượt quá dự kiến của chúng ta a. Nếu Cảnh Niên biết rõ chân tướng sự việc, sau sẽ bị đả kích sâu sắc, nén giận với chúng ta còn dễ nói, dù sao chúng

ta là người nhà, khuyên nhiều một chút thì tốt rồi, còn nếu như hấn giận dữ lại đuổi Trình thiếu hiệp đi, cái này...cái này....còn thiếu chín ngày mà thôi, lúc này đuổi y đi, vạn nhất có sai lầm gì chúng ta phải làm sao?”

“\_Như vậy, bây giờ phải làm sao cho phải?”

Nghe trưởng phu nói như thế, Ninh phu nhân càng bắt lực đầu thương ngồi trên ghế, lấy ra khăn tay chà lau lệ nơi khóe mắt.

“\_Còn có cách a, còn có cách.” Ninh lão gia đau đầu dề lại huyết thái dương, tựa vào bàn trà.

“\_Chuyện đêm nay chỉ cần kéo dài vài ngày là được, chín ngày, cũng chỉ còn chín ngày thôi.”

Bởi vì không ai phân phó, bọn hạ nhân không dám tiến vào đốt đèn, trời đã dần dần toàn bộ tối đen, trong phòng một mảnh hôn ám, không khí ngưng trọng một mực duy trì, không biết qua bao lâu, trong lúc ba người trong phòng trong lòng ngày càng tuyệt vọng mãnh liệt thì đột nhiên Ninh phu nhân ai nha một tiếng.

“\_Phu nhân, xảy ra chuyện gì?”

Ninh lão gia không ngừng lo lắng nhìn về phía nàng, Trình Được cũng không khỏi đem mục quang hướng về phía nàng.

“\_Ta nghĩ đến một biện pháp, không biết có thể hay không a.” Ninh phu nhân nhìn nhìn bọn họ.

“\_Biện pháp gì, nói mau.” Ninh lão gia lo lắng thúc giục nàng.

Dừng lại một chút, Trữ phu nhân nói ra hai chữ:

“\_Quỳ thủy.” (là nguyệt san đó mí bạn)

Hai người còn lại trong phòng đều kinh ngạc. Thấy bọn họ như vậy, Ninh phu nhân có chút buồn bực giải thích:

“\_Nữ tử trẻ tuổi mỗi tháng đều bị cái đó, nói cho Cảnh Niên biết tiểu Vi đang đến kì, không thể sinh hoạt vợ chồng, thứ này bị một lần phải mấy ngày, hấn là có thể kéo dài vài ngày.”

Ninh lão gia hiểu ra, dùng sức vỗ vào đầu mình:

“\_Đúng vậy, là cái này, có khả năng, hoàn toàn có khả năng!”

Trình Được ở một bên cười khổ, gì a, y là một đại nam nhân, xuất giá, không thể sinh con, quỳ thủy, cái gì của nữ nhân tất cả đều có, biến thành ra cái gì a? Nhưng trước mắt lại còn có thể có biện pháp nào nữa đâu? Tự đáy lòng cũng chỉ có thể thở dài một hơi mà thôi. Đúng lúc này, ngoài phòng truyền đến tiếng hạ nhân nói chuyện.

“\_Thiếu gia, ngài tới, có hay không muốn tiểu nhân đi bẩm báo lão gia một tiếng?”

“\_Không cần!”

Trong phòng yên lặng, âm thanh không lớn không nhỏ vừa rồi làm cho trong phòng toàn bộ đều nghe được, trong phòng u ám, ba người đầu tiên là về mặt kinh ngạc, còn chưa kịp đáp lại, Cảnh Niên đã đứng ở ngoài cửa, hai mắt đen thui trước quét một lượt ba người trong phòng rồi mới giương giọng nói:

“\_Trời đã tối đen liền ngay cả một cái đèn cũng không điểm, các người lại đang nghiên cứu việc quân cơ quan trọng?”

## 25. Chương 25

“\_Cảnh Niên, ngươi sao lại đến đây?”

Ninh lão gia nhanh chóng bảo bọn hạ nhân tới đốt đèn rồi hướng hấn nói:

“\_Đều đã tới đây, ngươi cũng tới ngồi một chút, cùng cha trò chuyện.”

“\_Không được, cha, ngày khác ta lại cùng ngài, hiện tại, ta là tới đón thê tử của ta trở về, vốn đang định chuẩn bị cùng nàng bồi dưỡng chút ít tình cảm, không nghĩ đến nàng lại chạy đến chỗ các người. Ta thật sự kì quái, Vi nhi nàng ngày thường ngay cả Cảnh Niên hiện đều rất ít ra ngoài, có thể ra ngoài liền hướng nơi này của các người chạy đến, ta lúc đầu còn tưởng quan hệ của các người không tốt, nguyên lai là ta hiểu lầm, nếu như không tốt, đã muốn đến giờ cơm, Vi nhi sao còn chạy đến chỗ các người nói chuyện phiếm?”

Một hồi châm chọc khiêu khích, lời nói còn đông xiên tây xỏ làm cho ba người trong phòng á khẩu không trả lời được, không chỉ Trình Dục kì quái, ngay cả phu phụ Ninh thị đều kinh ngạc con của mình khi nào thì thay đổi như thế, nếu như nói trước đây hẳn là một hài tử chưa rõ thế sự, vậy bây giờ hẳn giống như thoát thai hoán cốt, hoàn toàn không giống nhau, biểu lộ bình tĩnh, lời nói dùng từ ngữ khôn khéo từng trải, đầy mắt hiện lên mục quang khiến cho người khác không rét mà run, mục quang quét qua sẽ làm cho nội tâm người ta nơm nớp lo sợ, hiện tại đứng thẳng, toàn thân liên tràn ngập khí phách lão luyện cùng với phong độ uy nghiêm xuất chúng làm cho người ta kim lòng không được mà phải ngưỡng vọng. Đây mới là chân chính bộ dáng của hài tử mình? Ninh gia nhị lão hai mắt nhìn nhau. Cảnh Niên nói xong, mục quang dừng lại tại trên người Trình Dục, nhàn nhạt ra lệnh:

“\_Vi nhi, theo ta trở về!”

Hắn bộ dáng như thế này làm cho Trình Dục cảm thấy không thoải mái, nhưng lại không phản bác được, chỉ có thể cúi đầu không đề ý tới. Thấy y bất động, mục quang Cảnh Niên lạnh hơn, ngữ khí tăng thêm vài phần:

“\_Đỗ Vi, người có nghe hay không? Theo ta trở về!”

Cảnh Niên ẩn nhẫn phần nộ trong lời nói làm cho Ninh gia nhị lão đều giật mình, Ninh lão gia căng thẳng, vung trộm kéo ống tay áo thê tử, Ninh phu nhân hiểu ý, đến trước mặt hài tử ôn tồn đối hẳn nói:

“\_Hài tử, người trước khoan nóng giận. Tiểu Vi lo lắng mới chạy tới đây, thật ra muốn cùng ta nói một việc.”

“\_Là việc gì?”

Đối mặt với mẫu thân, sắc mặt Cảnh Niên hoà hoãn xuống rất nhiều. Ninh phu nhân cố ý hạ giọng nói ra:

“\_Hài tử, người là muốn cùng tiểu Vi đêm nay viên phòng?”

Lại quét mắt nhìn về phía Trình Dục đứng cách đó không xa, Cảnh Niên mới gật đầu:

“\_Án.”

“\_Tiểu Vi chính là đến nói với ta chuyện này, nàng nói ngày hôm qua nàng mới đến kì nguyệt thủy cho nên hôm nay không thể viên phòng, lại không biết nên làm sao nói với người, người biết đó, nữ nhân đối với chuyện này đặc biệt xấu hổ khi nói ra.”

“\_Quỳ thủy?” Cảnh Niên khó hiểu nhíu lông mày.

Ninh phu nhân đem hắn kéo thấp xuống, bảo hắn đưa lỗ tai tới gần rồi nhỏ giọng nói một hồi, Cảnh Niên mới cuối cùng hiểu được nhưng lại lộ ra một bộ thần sắc không biết nên khóc hay nên cười.

“\_Sớm không đến, muộn không đến, hôm qua mới đến?”

“\_Cái này, loại chuyện này....cũng không nhất định, tâm tình hoặc là thân thể không tốt, khó chịu thì luôn không ổn định.”

Ninh phu nhân nói đông nói tây, nàng đã qua tuổi năm mươi, đã mãn nguyệt thủy nhưng những sự tình này hiểu biết không ít. Cảnh Niên thật sâu liếc nhìn mẫu thân rồi trực tiếp đi đến trước mặt Trình Dục, lạnh giọng đối y nói:

“\_Nương cùng ta nói qua, vậy người cần mấy ngày?”

“\_Cái này...” Đối với cái này Trình Dục chỉ biết nửa vời liền nhìn về phía Ninh phu nhân, mà nàng thì đang hướng chính mình khoa tay múa chân giơ lên năm ngón.

“\_Năm....ngày.”

“\_Được, ta sẽ đợi cho người năm ngày!”

Dứt lời, Cảnh Niên không hề nói nhiều, cũng không giống như lúc trước sẽ dắt tay Trình Được cùng xoay người rời đi làm cho Trình Được chỉ có thể đứng sờ nhìn thân ảnh hần rời đi.

“\_Phu nhân, sao không nói nhiều hơn vài ngày a? Cái này còn lại bốn ngày nên làm sao?” Cảnh Niên vừa đi, ninh lão gia lập tức kéo lấy thê tử khó hiểu mà hỏi thăm.

“\_Đàn ông các người đương nhiên không hiểu, thứ này bình thường đến kì sẽ khoảng từ ba đến bảy ngày, lâu hơn sẽ chứng minh là thân thể không khoẻ, nếu nói nhiều hơn thời gian này, Cảnh Niên sẽ tưởng sinh bệnh, sẽ không đi tìm đại phu sao?” Ninh phu nhân đáp lời lẽ thật hùng hồn.

“\_Nói cũng đúng, nói cũng đúng.” Ninh lão gia đồng ý gật gật đầu.

“\_Còn lại mấy ngày sẽ nghĩ biện pháp khác a.”

Ngày ấy Trình Được trở về phòng Cảnh Niên cũng không ở đó, hỏi thăm hạ nhân mới biết là hần đến phòng khác ngủ, Trình Được nghe vậy chỉ cười cười, có chút bất đắc dĩ.

Trong nháy mắt, thời gian năm ngày liền thoáng trôi qua, năm ngày, Trình Được ngủ một mình lại ngênh đón vấn đề làm y đau đầu này. Tuy nhiên, mấy ngày qua Cảnh Niên thái độ tránh mặt làm cho nội tâm của y rất nặng nề, nhưng đến lúc thật sự cần phải đối mặt thì ngược lại lại không biết nên làm như thế nào cho phải.

Sáng sớm hôm nay, Trình Được mới tỉnh lại Lạc Thu đã mang theo vài nha hoàn tiến đến thu dọn phòng, thay toàn bộ đồ ngủ, hồng trưởng mới cởi xuống không lâu lại được treo lên, hoàn thành xong, gian phòng so với trước kia lúc bọn họ thành thân còn muốn hồng hơn vài phần.

Trình Được gọi Hâm lan tới, bảo nàng đến hỏi lão gia cùng phu nhân có gì phân phó không. Không lâu sau Hâm Lan trở lại, nàng một bên nói lời cát tường, một bên kéo Trình Được ngồi vào ghế trước gương trang điểm, cũng như ngày thường quần tóc thành búi, giúp y thay đổi một thân xiêm y tinh mỹ, sau nhân lúc không người chú ý mới nhét vào tay y một vật, nhỏ giọng nói:

“\_Xem tình huống, cho thiếu gia ăn, là mê dược.”

Trình Được không khỏi cầm chặt vật trong tay. Ngày đó, Cảnh Niên vô tâm xử lí sự vụ, càng vô tâm tập võ. Buổi chiều, trời còn chưa tối, hần đã trở về nhà, cũng không hưởng phụ mẫu thỉnh an liền trực tiếp chạy vội vào Cảnh Niên hiên, vừa tiến vào Lạc thu liền ra chào đón, hần cũng liền hỏi nàng Vi nhi đâu, Lạc Thu cười đến mắt loạn loạn.

“\_Thiếu gia trở về thật đúng giờ, thiếu phu nhân đang tắm rửa.”

“\_Người sao lại không đi hầu hạ.” Cảnh Niên cũng không khỏi cười, lại ra vẻ đứng đắn ho một tiếng.

“\_Thiếu gia, ngài cũng biết rõ tính tình thiếu phu nhân, làm sao chịu để cho ta hầu hạ.”

“\_Cũng đúng.” Cảnh Niên gật gật đầu, sau mới khua tay nói.

“\_Các người còn nhiều việc cần làm a, những người khác trong nội viện cũng rời đi, hôm nay ta cùng Vi nhi phải hảo hảo tâm sự.”

“\_Vâng.”

Lạc Thu thật sâu cúi đầu lĩnh mệnh rời đi, đợi cho mọi người trong nội viện đều đi, Cảnh Niên sửa sang lại quần áo của mình, cảm thấy không có gì sơ suất mới đi đến gần chủ phòng. Cửa ra vào đang nửa đóng, nhẹ nhàng đẩy cửa Cảnh Niên liền tiến vào. Nguyên lai sau khi gỡ xuống bức tường chắn ngang nhà kẻ hôm nay được một bức bình phong chắn lại liền biến thành phòng tắm. Trước kia Trình Được đều thừa lúc Cảnh Niên không có ở nhà để tắm rửa, hôm nay cùng ngày thường cũng không có gì bất đồng cho nên y đã thói quen không cảnh giác, chỉ có điều từ trước đến nay Cảnh Niên luôn về muộn hôm nay lại trở về sớm.

Cảnh Niên điềm nhẹ chân đến gần, Trình Được từ trong bồn tắm đi ra, Cảnh Niên tiến vào thì y đã mặt vào áo lót, bắt đầu chuẩn bị cột dây, quần chưa kịp mặc, áo lót dài tới bắp đùi, lộ ra đôi chân vừa dài vừa thẳng, hiện ra màu da khoẻ mạnh, chỉ là so với nữ tử, đôi chân này có thêm vài phần rắn chắc cùng hữu lực.

Có điều Cảnh Niên đã sớm nhìn đến há hốc mồm, hoàn toàn không chú ý tới những điều này, đôi mắt trong trẻo chăm chú nhìn thẳng vào đôi chân dài không tì vết này. Trong thanh lâu rất nhiều nữ tử mỹ diễm lại không khơi dậy nổi hẳn một tia dục vọng, trước mắt, đôi chân dài nửa che đậy lại làm tim hẳn muốn nhanh nhẩy ra khỏi lồng ngực, yết hầu lập tức khô nóng, kim lòng không được mà nuốt nước bọt. Cảnh Niên cảm giác mình vô cùng có khả năng ngay tại thời khắc này sẽ hoá thân thành sắc lang, trực tiếp bỏ nhào vào. Cảnh Niên một bên nhìn đến sững sờ, Trình Dục mặc xong áo lót đang muốn xoay người cảm đến một bên quần thì khoé mắt đột nhiên thoáng nhìn thấy phía sau có bóng người, lập tức nhanh chóng kéo lấy ngoại bào vừa thay ra mặc vào, đồng thời cũng phủ kín cặp đùi đang bị Cảnh Niên đăm đăm nhìn. Đợi Trình Dục thấy rõ đứng bên cạnh bình phong là Cảnh Niên, y rõ ràng càng hoảng sợ.

“\_Cảnh...Cảnh Niên, người khi nào thì về tới?”

Cảnh đẹp bị che khuất, Cảnh Niên tâm một hồi nuối tiếc nhìn về phía thê tử có vẻ có chút kinh hoàng, hẳn cười nói:

“\_Về được một lúc, chính là gặp người đang mặc quần áo.”

Cảnh Niên đã có mấy ngày chưa từng đối với y nhu hoà nở nụ cười như thế, Trình Dục vừa thấy mới phát giác nguyên lai y tưởng niệm Cảnh Niên đến thế. Nhìn thấy Cảnh Niên hướng mình đi tới, Trình Dục ý thức tỉnh táo lại, bước lui một bước, khản trương nói:

“\_Cảnh Niên, người trước tiên đi ra ngoài, ta mặc quần áo chỉnh tề sẽ đi ra.”

“\_Ta giúp người.” Cảnh Niên vô cùng kiên định đi tới.

“\_Chúng ta là phu thê, những chuyện này cũng không tính là cái gì. Vì nhi, người không cần phải sợ hãi.”

Trình Dục thối lui càng nhanh hơn.

“\_Không, Cảnh Niên, xem như ta cầu người, người trước tiên đi ra ngoài.”

Nhìn y biểu tình bất đắc dĩ mà kiên định, Cảnh Niên không khỏi dừng bước lại, dần dần thu hồi biểu tình tươi cười, thay vào vẻ mặt lạnh lùng, thật sâu liếc nhìn Trình Dục, sau mặt vô biểu tình lần nữa phát tay áo rời đi. Biết mình một lần nữa tổn thương Cảnh Niên, chính Trình Dục cũng bị đâm bị thương đến tột cùng, biết rõ Cảnh Niên ở bên ngoài tùy thời đều có thể tiến vào, nhưng Trình Dục cũng không còn khí lực để thay quần áo, thân thể vô lực dựa vào vách tường trượt theo, té ngồi trên mặt đất.

## 26. Chương 26

Đêm hôm đó, Trình Dục để cho Hâm Lan đem đến cho mình trang phục bất luận so với bộ nào cũng đều đẹp hơn, ngay cả ngày thường không thích mặc quần áo thủ tú (thêu tay) tinh mỹ quý giá cũng đều từng kiện từng kiện mặc vào, cả hộp trâm cài khổng tước cũng đều đem ra hết. Chờ đến khi y đi ra đứng trước mặt Cảnh Niên đã sớm chờ chực liền làm cho Cảnh Niên nhìn đến ngây người, rất lâu mới lấy lại tinh thần, sau mới nắm chặt tay y, một mực tán thưởng:

“\_Vì nhi, người thật đẹp, người thật đẹp!”

Trình Dục chỉ cười, vẫn nhẹ nhàng, nhàn nhạt, lại như cũ khiến cho Cảnh Niên mê say. Trên mặt bàn bày đầy đồ ăn phong phú mà Trình Dục cố ý dẫn hạ nhân chuẩn bị, còn bưng lên cả trần nhưỡng (rượu nếp) hảo tửu, xong xuôi hết mới bảo bọn hạ nhân lui hết, cùng Cảnh Niên ngồi bên nhau, ánh lửa chập chờn, mùi hương thơm ngát thấm vào lòng người, hỉ phòng uyển chuyển, đôi mắt nhìn nhau, cộng ẩm cộng hưởng.

Trình Dục nói cho Cảnh Niên biết chính mình có ngoại hiệu là ngàn chén không say, tại quê hương mình, trượng phu của nữ nhân lần đầu đến nhà thăm hỏi nhất định phải uống được ba chén, uống không hết ba chén nhà mẹ đẻ sẽ cho rằng nam nhân đó yếu nhược, không xứng với nữ nhi nhà mình. Cảnh Niên cười, dưới sắc nền hồng hắt hắt như những ánh sao, mặt của hắn mỗi một chỗ đều là do người thợ tay nghề xuất chúng tỉ mỉ tạc thành, làm cho Trình Dục cũng đồng dạng mê say.

Cảnh Niên uống hết ba chén rượu, lại cùng Trình Dục so xem ai tửu lượng tốt hơn, chẳng biết mê được được bỏ vào từ lúc nào, Cảnh Niên một chén liền gục xuống, đợi Trình Dục ngửa đầu uống cạn giọt rượu

cuối cùng trong chén thì Cảnh Niên đã nằm úp sấp trên mặt bàn. Cũng có lo lắng qua mê được có thể hay không có tác dụng phụ, nhưng lo lắng cho Cảnh Niên không chỉ có một mình y, tin tưởng Ninh lão gia sẽ không thương tổn đến Cảnh Niên, thế là Trình Dục yên tâm để hắn uống hết. Nhẹ nhàng nâng chén đặt trên bàn, Trình Dục chậm rãi đem đầu tựa vào bờ vai Cảnh Niên, không ngừng nói nhỏ:

“\_Cảnh Niên, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Hậu quả sau khi say rượu chính là ngày hôm sau tỉnh lại thì đầu đau như muốn nứt ra. Lớn đến chừng này, Cảnh Niên cũng chỉ uống rượu hai lần, lần thứ nhất là ở thanh lâu, lần thứ hai chính là tối hôm qua, hai lần đều là đại say. Trong lần thanh lâu kia, loại rượu Cảnh Niên uống chính là loại nặng nhất, ngay cả cuồng đồ cũng không dám uống nhiều, liên tục ba ngày, rượu vào trong miệng hắn cũng giống như đang uống nước.

Ngày hôm qua nghe thê tử nói mình tửu lượng hảo, một là Cảnh Niên phát tác chủ nghĩa nam nhân không cam lòng thua nữ nhân, hai là uống rượu do thê tử chuẩn bị cơ bản không thấy mùi vị gì, căn bản không cảm giác được chính mình đang uống rượu, nhìn thê tử cứ một ly rồi lại một ly uống, hắn tất nhiên là không cam lòng yếu thế, cũng đồng dạng một ly tiếp một ly. Nhưng nếu có cơ hội lựa chọn lại, hắn sẽ trở lại tối hôm qua đem chính mình hồ đồ đánh cho tỉnh. Tại ngày thứ hai tỉnh lại, đỡ lấy đầu đau muốn nổ tung, nhìn thê tử chiếu cố mình một đêm đầy mắt có vết thâm quầng, nghĩ đến chính mình lại như thế lãng phí đêm xuân chờ đợi đã lâu, Cảnh Niên hận không thể vụn chết chính mình. Trình Dục sớm bảo hạ nhân chuẩn bị giải tửu, thấy hắn tỉnh lại lập tức đem nước thuốc còn ấm đến trước mặt hắn, ôn tồn nói:

“\_Đến, nhanh đem cái này uống hết, uống xong sẽ không khó chịu như vậy nữa.”

Cảnh Niên chật vật ngồi dậy nhưng rồi lại rên rỉ ngã trở lại giường, Trình Dục thấy thế liền một tay cầm chén một tay nhẹ nhàng nâng hắn dậy, còn chính mình ngồi ở đầu giường để cho hắn tựa đầu lên bờ vai mình, sau rồi mới lại từng muỗng từng muỗng cẩn thận dứt thuốc cho hắn. Thật vất vả uống xong chén thuốc giải tửu đắng nghét nhưng cũng trở nên ngọt ngào này, Cảnh Niên không có nằm trở lại giường mà tiếp tục rúc vào trong ngực thê tử, trong mũi truyền đến mùi hương quen thuộc làm hắn mê luyến, lại nghĩ đến chính mình tối qua đã lãng phí quãng thời gian nào, đột nhiên hung hăng đánh chính mình một chưởng.

“\_Cảnh Niên!”

Hành động đột ngột của hắn dọa Trình Dục sợ, giữ chặt tay hắn rồi cúi đầu xem xét, hắn thật đúng là ra tay không thương tiếc a! Một bên mặt đã đỏ cả lên.

“\_Người làm gì vậy!?”

Trình Dục không giấu đau lòng nhẹ nhàng xoa một bên mặt đang chậm rãi sưng lên.

“\_Ta sẽ không uống rượu nữa!”

Gắt gao nhìn thẳng cặp môi đỏ mọng của thê tử, Cảnh Niên hận không thể dùng răng mà cắn vào. Nhìn Cảnh Niên thở phì phì, Trình Dục mới hiểu được cái gì đã chọc giận hắn liền không ngừng cười cười, buồn cười qua đi lại không khỏi nổi lên đau khổ, tay khẽ vuốt lấy mặt Cảnh Niên, cuối cùng chậm rãi thu trở về, nhưng mới thu được một nửa đã bị Cảnh Niên nắm chặt.

“\_Vi nhi....”

Nhìn thê tử không chuyển mắt, đáy mắt Cảnh Niên nhu tình bắt đầu trở nên dày đặc hơn, như một cái lưới lớn rơi úp vào Trình Dục, gắt gao cuốn lấy y, mặt cho y như thể nào giây giũa tránh né đều không thoát khỏi bẫy rập mà hắn giăng ra. Cảnh Niên trong mắt giờ chỉ có Trình Dục, mục tiêu là đôi môi lúc đầu đã hấp dẫn mình, sớm quên đau đớn trên thân thể, chậm rãi nghiêng thân trên về phía trước, khao khát muốn hôn lên đôi môi này. Trình Dục ngơ ngác nhìn hắn tiếp cận, nhìn mặt hắn tại trước mắt mình từ từ phóng đại, đến cuối cùng có thể thấy rõ ràng cả thân ảnh mình trong con ngươi của hắn, chính mình khuôn mặt mê mông, tại một khắc cuối cùng đó, Trình Dục không tự chủ được nhắm lại hai mắt,

“\_Thiếu gia! Thiếu phu nhân! Không tốt!”

Ngoài phòng đột nhiên truyền đến âm thanh làm Trình Dục đang ở trong mộng bừng tỉnh, y đẩy mạnh Cảnh Niên ra, hơi có chút thất kinh lui lại mấy bước. Mắt thấy vệt đã dâng đến miệng lại như thể bay mất, Cảnh Niên phần hận dùng sức đánh vào chần bồng trên người.

“\_Thiếu gia, thiếu phu nhân!”

Ngoài phòng tiếp tục truyền đến thanh âm của hạ nhân, Cảnh Niên nhin a nhin mới không có nổi giận, áp chế tính tình hướng người ngoài cửa trầm thấp âm thanh hỏi:

“\_Giữa ban ngày, hết cái gì má hét, có chuyên gì nói mau!”

“\_Vâng, vâng! Thiếu gia, thiếu phu nhân, việc lớn không tốt, lão phu nhân ngã bệnh!”

## 27. Chương 27

Ngoài phòng đột nhiên truyền đến âm thanh làm Trình Được đang ở trong mộng bừng tỉnh, y đẩy mạnh Cảnh Niên ra, hơi có chút thất kinh lui lại mấy bước. Mắt thấy vệt đã dâng đến miệng lại như thể bay mất, Cảnh Niên phần hận dùng sức đánh vào chần bông trên người.

“\_Thiếu gia, thiếu phu nhân!”

Ngoài phòng tiếp tục truyền đến thanh âm của hạ nhân, Cảnh Niên nhin a nhin mới không có nổi giận, áp chế tính tình hướng người ngoài cửa trầm thấp âm thanh hỏi:

“\_Giữa ban ngày, hết cái gì má hét, có chuyên gì nói mau!”

“\_Vâng, vâng! Thiếu gia, thiếu phu nhân, việc lớn không tốt, lão phu nhân ngã bệnh!”

“\_Cái gì?”

Kêu lên chính là Cảnh Niên, hấn giật mình đột ngột hất chần ra nhưng chân vừa chạm xuống đất liền bổ nhào về phía trước, Trình Được nhanh chóng đi đến đỡ hấn. Cảnh Niên mặc cho Trình Được đỡ lấy mình ngồi xuống giường, cảm nhận nhiệt độ cơ thể tại nơi bọn họ tiếp xúc với nhau truyền đến, Cảnh Niên chậm rãi tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn người bên cạnh rồi mới giương giọng đối người bên ngoài nói:

“\_Người đâu, mau tới hầu hạ bốn thiếu gia thay quần áo!”

Cảnh Niên cùng Trình Được chỉnh tề y quan đi đến Cảnh Thái viện-nơi ở của phu phụ Ninh thị cũng đã là một khắc sau. Tiến đến tiểu viện, chứng kiến ngoài cửa một loạt hạ nhân đang đứng lộ ra vẻ mặt lo lắng, nhìn thấy Cảnh Niên tiến đến đều hướng về đón chào.

“\_Thiếu gia, ngài đã tới, mau đi xem lão phu nhân một chút a.”

“\_Nương ta, nàng làm sao vậy?” Cảnh Niên một mạch hướng trong phòng đi đến, một bên hỏi hạ nhân đang đuổi theo. Lão quản gia đứng gần Cảnh Niên nhất nhanh chóng đáp:

“\_Nghe nói buổi sáng đứng dậy đã cảm thấy không thoải mái, mới thay xiêm y xong toàn thân như nhũn ra liền nhanh chóng ngã trở lại trên giường. Tình hình chi tiết còn không rõ ràng, đại phu còn đang bên trong bắt mạch cho lão phu nhân.”

Lão quản gia nói xong, Cảnh Niên chân đã bước vào trong phòng, trực tiếp tiến vào buồng trong, chứng kiến mẫu thân sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, một vị đại phu tuổi già đang xem mạch cho nàng, phụ thân ngồi trên ghế vẻ mặt lo lắng.

“\_Cha!” Cảnh Niên trực tiếp đi đến trước mặt phụ thân.

“\_Hài tử.” Ninh lão gia nhìn thấy hấn muốn đứng lên, Cảnh Niên đến đỡ lấy ông làm cho ông ngồi xuống lại.

“\_Cha, nương khỏe không?”

“\_Còn không biết.” Ninh lão gia đưa ánh mắt chuyển qua trên người thê tử.

“\_Đại phu còn đang xem.”

Cảnh Niên vỗ vỗ vai phụ thân, không tiếng động mà trấn an xong chính mình đi đến bên giường, lo lắng nghiêng người ngồi xuống. Tựa hồ cảm giác được hài tử đến, Ninh phu nhân nguyên lai đang nhắm mắt chậm rãi mở ra hai mắt.

“\_Nương, khó chịu sao?” Cảnh Niên đau lòng nhẹ nhàng hỏi nàng.

Ninh phu nhân nở nụ cười nhạt, nhẹ nhàng lắc đầu:

“\_Không cần lo lắng, nương khá hơn rồi.”

Cảnh Niên không nói lời nào chỉ cẩn thận giúp mẫu thân kéo lại chăn mền, sau đó mục quang rơi xuống lão đại phu đang chuyên tâm bắt mạch, tuy muốn nhanh chóng biết được bệnh tình của mẫu thân nhưng Cảnh Niên vẫn là cố nén xuống, không lên tiếng quấy rầy đại phu. Trình Dược theo Cảnh Niên tiến vào trong phòng đứng trong chốc lát liền chậm rãi đi đến bên cạnh Ninh lão gia, ở vị trí này có thể nhìn rõ tình hình trên giường. Trong phòng không có âm thanh gì có vẻ càng thêm ngưng trọng, nhìn Cảnh Niên thần sắc lo lắng, tâm Trình Dược cũng không khỏi nổi lên nặng nề, chỉ trông mong Ninh phu nhân không cần phải sinh bệnh gì mới tốt.

Ổng tay áo Trình Dược bị người kéo kéo, y cúi đầu xem xét, nhìn thấy Ninh lão gia thừa dịp không người chú ý nháy mắt, lúc đầu Trình Dược còn không minh bạch, nhưng lúc Ninh lão gia ý bảo y nhìn về phía Ninh phu nhân trên giường, nội tâm trong một khắc chợt loé, một ý niệm trong hiện ra trong đầu-Ninh phu nhân là giả vờ bệnh! Lại ngẩng đầu lên, Trình Dược tìm lòng không được nhếch nhếch khoé miệng lộ ra biểu tình không biết là cười khổ hay là nhẹ nhõm, nhìn về phía Cảnh Niên đang lo lắng không thôi cho mẫu thân, Trình Dược cảm thấy thái dương bắt đầu co rút đau đớn, đáy lòng lần nữa thật sâu thở dài một hơi. Đại phu cuối cùng cũng đành chỉ xem mạch, đem tay của Ninh phu nhân nhét vào trong chăn cẩn thận rồi quay đầu nói với Cảnh Niên:

“\_Lão phu nhân chỉ là bị phong hàn, chứ vị không cần quá mức lo lắng. Gần đây tiết trời chuyển lạnh, lão phu nhân tuổi già thể nhược cho nên hơi vô ý một chút sẽ nhiễm bệnh, lão phu kê một đơn thuốc, các vị gọi người đến lấy thuốc, mỗi khi ăn cơm tối xong liền uống một chén, liên tục ba ngày, bệnh tình sẽ dần dần chuyển biến tốt đẹp.”

Nghe xong lời đại phu nói, Cảnh Niên thở dài một hơi, nhanh chóng bảo hạ nhân tiễn đại phu ra phủ tiện thể bốc thuốc mang về, cuối cùng mới cúi đầu nhìn về phía mẫu thân, nói khẽ:

“\_Nương, người luôn bảo ta chú ý thân thể đừng sinh bệnh, sao bây giờ lại chính mình sinh bệnh.”

Nghe Cảnh Niên mang theo lo lắng trách cứ, Ninh phu nhân đang muốn mở miệng nói gì đó, Ninh lão gia ở một bên ngắt lời, hừ một tiếng nói:

“\_Nếu không phải vì người tiểu tử này mấy ngày nay khiến cho nương người cả ngày lo lắng, buổi tối ngủ cũng không ngon giấc thì như thế nào có thể dễ dàng nhiễm bệnh như vậy?”

“\_Cha....”

“\_Cha cái gì?” Ninh lão gia nói lớn tiếng hơn.

“\_Tiểu tử đáng đánh nhà người sinh hạ đến, vợ chồng chúng ta chưa lúc nào được sống yên ổn qua, người ngấm lại a, tám tuổi liền sinh bệnh, ta và nương người hao hết tâm tư nhìn người trên giường hấp hối, ta và nương người hận không thể rút ngắn tuổi thọ của mình bảo vệ người bình an! Tốt lắm, hiện tại tốt rồi người liền trở mặt a! Không phải chỉ là cho người tái thú thêm một người vợ, người liền không đồng ý, theo chúng ta nháo đòi xuất gia! Người cũng không nghĩ lại lúc trước chúng ta đều cùng Quách bá bá người thương lượng hảo, mắt thấy bây giờ có thể hảo hảo sống, người bây giờ nói không cười, người để cho ta làm sao ăn nói với Quách bá bá người, làm sao để cho ta hai cái lão già này mặt mũi để đâu a?”

“\_Ai, tối hôm qua Quách bá bá người phái người đến thúc, hỏi ta khi nào thì có thể rước dâu, ta và nương người cũng không biết làm sao để trả lời. Nghĩ đến người, tiểu tử thú này uy hiếp nói muốn xuất gia cũng không chịu lấy, nương người một đêm ngủ không an giấc, buổi tối đứng dậy không biết bao nhiêu lần, hơn nửa đêm khoát ngoại bào ngồi trước bàn than thở vài canh giờ sao có thể không bệnh?”

“\_Cha....”

“\_Đừng gọi ta!” Ninh lão gia thở phì phì cắt đứt lời hấn.

“\_Nương.”

Cảnh Niên nhìn về phía Ninh phu nhân, trong mắt áy náy càng sâu. Ninh phu nhân nằm ở trên giường đối hân ôn nhu cười, an ủi nói:

“\_Không cần lo lắng, nương không có việc gì.”

Cảnh Niên biết rõ thế tử vẫn đang đứng phía sau cách đó không xa, nhưng từ khi tiến vào phòng hân không hề liếc nhìn nàng đến một cái, nhất là sau khi nghe được lời phụ thân nói xong, hân không biết nàng nghe xong sẽ có biểu hiện gì, tự trách hay là bất đắc dĩ, nhưng bất kể như thế nào, trong lòng hân, có một số việc là không thể thay đổi.

“\_Cha, ta chưa nói qua là không cưới.”

“\_A?”

“\_Chỉ cần năm năm...”

“\_Năm năm!?” Ninh lão gia tức giận đến nhảy dựng lên.

“\_Quách Tường đã mười bảy, năm năm sau nàng cũng đã hai mươi hai tuổi, là gái lỡ thì. Người thật sự làm cho một cô nương chờ người năm năm, đến lúc đó hoa cúc thái (chỉ con gái mới lớn) đều đã mốc meo, ai còn chờ người đến lấy!”

“\_Cha.” Cảnh Niên nhìn phụ thân, trong mắt lóe ra quang mang thanh tịnh cùng kiên định.

“\_Chỉ cần năm năm sau Vi nhân nếu thật không sinh được một đứa con, đến lúc đó, mặc kệ người bảo ta lấy ai ta đều lấy, được không?”

Ngắm nhìn thần sắc Cảnh Niên, lúc này đây chỉ là đang nói qua cho mọi người biết ý, căn bản chính là đã hạ quyết tâm, Ninh lão gia nhìn, cuối cùng lại bất đắc dĩ ngồi trở lại ghế.

“\_Quên đi, quên đi.” Ninh lão gia loạn xạ phát tay.

“\_Chuyện này ta không truy cứu, cũng không ép người nữa, chỉ là nói sao thì nương người cũng là vì người mà sinh bệnh, ta muốn người mấy ngày nay ở đâu cũng không cho đi, hảo hảo ở đây hầu hạ nương người đến khi hết bệnh.”

“\_Vâng.” Cảnh Niên không cần nghĩ ngợi liền gật đầu.

Một ngày này xác nhận mẫu thân không gì trở ngại Cảnh Niên liền để Trình Dục về nghỉ ngơi. Biết mình thật sự cũng không giúp được gì, Trình Dục phân biệt hướng Ninh gia nhị lão cáo từ rồi mới rời đi. Đêm qua bởi vì lo lắng Cảnh Niên ăn mê dục sẽ xuất hiện phản ứng gì ngoài ý muốn, Trình Dục liền canh giữ ở bên giường một đêm chưa ngủ, sau khi trở lại phòng, ở trong phòng tịch mịch ngồi một hồi y liền chịu không nổi mà nằm trên giường ngủ.

Khi tỉnh lại Lạc Thu đang ở trong phòng khinh thủ khinh cước thu dọn quần áo, hỏi nàng, nàng nói Cảnh Niên mấy ngày này sẽ ở lại Cảnh Thái viện ngủ, sai nàng trở về cầm chút ít quần áo để tắm rửa. Trình Dục gật gật đầu hỏi Lạc Thu có cần hỗ trợ gì hay không liền bị nhả nhận từ chối. Ngồi ở trong phòng xem nàng thu dọn xong đi ra khỏi phòng, sau đó chính mình cũng đi ra nội viện luyện thân thủ. Tiếp theo mấy ngày này, Cảnh Niên một mực ở lại trong nội viện Cảnh Thái viện, Trình Dục sáng sớm mỗi ngày đều đến thăm Ninh phu nhân thuận tiện cùng bọn họ cùng nhau ăn vài thứ. Tuy Cảnh Niên không có trở về nhưng chỉ cần có thời gian rảnh rỗi liền trộm chạy về Cảnh Niên hiên cùng Trình Dục trò chuyện, chỉ có điều thời gian cũng không dài, bởi vì lo lắng mẫu thân, mỗi lần đều là vội vàng đến rồi vội vàng rời đi.

Trình Dục vẫn chờ đợi ngày rời đi nhưng mắt thấy ngày này sắp đến thì y bắt đầu chần chờ hoang mang, thậm chí cảm thấy không nỡ. Cũng không phải không muốn ở lại Ninh gia hưởng lạc cuộc sống giàu có an bình mấy ngày nay trải qua chưa từng có trong đời mà là không muốn Cảnh Niên đối đãi mình thực tâm thực lòng. Mấy ngày cuối cùng này Trình Dục trong đầu thỉnh thoảng sẽ thoáng qua suy nghĩ, nếu như y thật sự là nữ tử thì tốt rồi, nhưng mà cũng vì có ý nghĩ như vậy càng làm cho Trình Dục không thể không buông tha, nhất định phải lựa chọn rời đi, có ý nghĩ như vậy đã nói lên y biết rõ Cảnh Niên và mình đều là nam tử nhưng tâm vẫn là chậm rãi trầm hãm. Phía trước chính là nghiệp hỏa, tiếp tục đi tới chính là trầm luân đến không còn thi cốt, vậy thừa dịp chính mình còn vài phần lí trí thì dứt ra mà rời đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, hậu quả sẽ là nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, ngày càng nghiêm trọng hơn.

## 28. Chương 28

Hạ quyết tâm liền không hề miên man suy nghĩ nữa, chỉ là đêm dài nhân tĩnh làm cho người ta cảm thấy run sợ. Sáng sớm ngày thứ tám mươi mốt, Trình Dực sớm thức dậy nhìn sàng vĩ đến gần người, đợi cho ngoài phòng truyền đến động tĩnh y mới đứng dậy. Người tới là Hâm Lan-thiếp thân thị nữ của Ninh phu nhân, nàng cùng ngày thường đồng dạng bưng lên nước cùng dụng cụ súc miệng đặt ở trên kệ để Trình Dực tự mình đến súc miệng. Không phải nàng không chịu làm mà là Trình Dực không cho, một mực đợi Trình Dực lau mặt xong, Hâm Lan đi lên giúp Trình Dực thay quần áo, chải đầu, trang điểm. Trình Dực cũng như ngày thường ngồi trước gương, cho tới bây giờ cũng không muốn nhìn mình trong gương nhưng hôm nay lại nhìn hết sức chăm chú bộ dáng ăn mặc của bản thân. Hâm Lan cũng phát giác y khác ngày thường không khỏi nhìn y vài lần qua tay mình dần dần hiện ra một người tướng mạo đôn hậu, mặt mày thanh tú nữ tính.

Phục vụ chủ tử nhiều năm, Hâm Lan nhìn ra được thiếu gia Ninh Cảnh Niên đối với người này si. Ngay từ đầu cũng cùng với những hạ nhân khác không rõ thiếu gia rốt cuộc thích người này ở điểm nào, chỉ xét tướng mạo, nha hoàn trong phủ mỗi người đều có thể đem so với y đều hơn chứ đừng nói chỉ đến thiếu chủ tử là thiên nhân dung mạo, nhưng có thể ở chung một thời gian, cũng dần dần hiểu một chút. Thiếu gia là chủ tử lại xinh đẹp, nha hoàn, người hầu trước mặt hẳn đều tất cung tất kính, chỉ ngược đầu liếc nhìn thôi cũng đều cảm thấy có vài phần thất lễ. Thiếu gia lại là nhi tử độc nhất của lão gia cùng phu nhân, từ nhỏ chính là bảo bối trong mắt mọi người, chỉ cần lớn tiếng một chút đều lo sẽ dọa sợ đến hấn, động tác nặng một chút cũng sợ hấn bị đau, luôn khúm núm, cẩn cẩn dực dực.

Bị những người này vây quanh mà lớn lên, đột nhiên trong lúc đó xuất hiện một cái Trình Dực, giống như ngày ngày đi dạo hoa viên, bên trong đây những loài hoa cỏ kiêu diễm quý báu làm đầy lòng khó tránh khỏi cảm thấy nhàm chán mà phiền muộn, bỗng lúc này hiện ra một nơi mà thanh phong thổi qua trên mặt, trước mắt một mảnh trúc xanh cao ngất, bên cạnh hòn non bộ còn có dòng suối nhỏ, rõ ràng bất quá chỉ là một quang cảnh bình thường nhưng làm người ta cảm thấy tĩnh nhân tâm hải (ý là lòng người cảm thấy bình yên, tĩnh lặng như biển cả), thế là cứ như thế mà luyện, mà mê.

Người như Trình Dực tại Ninh phủ cơ bản là không có, y cười, luôn không lãnh đạm cũng không nồng nhiệt chỉ vừa phải, tựa như mặt nước hồ sâu trong viện làm người mê mẩn mà không hiểu vì sao, y ở tại Ninh gia chính là vận đạm phong thanh, là gió êm ngày ấm, tại nơi trần thế luôn vận động lui tới ngẫu nhiên dừng bước lại mới phát hiện y vẫn thủy chung đang ở một chỗ. Người này, y cùng chủ tử nói chuyện là một bộ dáng, cùng hạ nhân công đạo sự tình cũng là một bộ dáng. Lần đầu tiên thấy y tới, y lại cười nói:

“\_Người gọi là gì?”

Lần đầu tiên vì y thay trang phục, vẽ mặt y buồn rầu bất đắc dĩ nhưng vẫn cố cười nói:

“\_Vất vả người, Hâm Lan cô nương.”

Biết rõ y luôn trong phòng không ra khỏi cửa, hỏi y nguyên nhân, y nói:

“\_Ít người thấy, cơ hội bị vạch trần cũng sẽ không nhiều, lại nói, luôn để cho người mỗi ngày tới đây chải đầu thay quần áo cho một thô nhân như ta, thật sự là bản khoăn.”

Kim lòng không được tìm đến một ít sách vở, nghĩ muốn cho y giải buồn, y rõ ràng sững sờ, vẫn là tiếp nhận toàn bộ, cười nói:

“\_Cám ơn người suy nghĩ cho ta như thế.”

Sau đó biết rõ y không biết chữ mới biết được vì để không phụ lòng tốt của nàng nên đã mỉm cười nhận lấy như thế, không có một chút kháng cự. Đêm châu sai cuối cùng cắm vào tóc y, chứng kiến y còn đang mơ hồ xem bóng mình trong gương không khỏi hỏi:

“\_Nhìn cái gì?”

Lời ra khỏi miệng mới phát giác dư thừa, bóng người trong gương không phải là chính y sao? Không có nghĩ đến, y phảng phất trong thoáng chốc cười qua, lại nói như vậy:

“\_Đang nhìn ta như vậy, sau ngày hôm nay sẽ không còn tái xuất hiện nữa.”

Không nên tồn tại, không nên xuất hiện cái nhân vật hư ảo Đỗ Vi này, nàng ngày mai sẽ chết, ngắm nhìn một lần cuối cùng, một lần cuối cùng a, đây không phải là y, cũng lại là y. Hâm Lan sững sốt, như bình thường đứng ở phía sau y, sau nửa ngày mới thì thào một câu:

“\_Thật sự phải đi sao?”

Y vẫn nhìn nữ tử trong gương nói:

“\_Nhất định phải đi.”

Trước lúc sự tình không cách nào cứu vãn được.

Hâm Lan không nói thêm gì, cúi đầu thối lui hai bước. Ngày đó cùng mấy ngày trước đây cũng không khác gì nhau, mặc xongquần áo, phía sau đi theo một cái Hâm Lan, thiếu phu nhân Ninh gia Đỗ Vi yên lặng đi về hướng Cảnh Thái viện, nơi nhạc phụ nhạc mẫu ở, mỗi ngày theo thông lệ đến thỉnh an. Tại trong nội viện, tất cả bọn hạ nhân đều đang bận bịu sẽ ngay lúc nàng đi ngang qua mà vụng trộm liếc nhìn, liếc mắt xem vị thiếu phu nhân này ở bên ngoài sớm không biết truyền thành dạng nữ tử thần bí gì.

Sinh ý Ninh gia các ngành nghề đều có liên quan đến, vàng bạc châu báu, lã la tơ lụa được xem là một trong những ngành chính vì Ninh gia có lượng công tượng, sư phó tay nghề cao làm việc, luôn tạo ra những bảo vật thượng đẳng nhất mà hoàng tôn quý tộc chỉ cần liếc nhìn một lần đầu đều phải thán phục khen ngợi. Năm đó ngự công kim ngọc long phượng làm cho hoàng đế đương triều thân chinh ngự bút đề “Địa thượng tuyệt vô, thiên thượng cận hữu” (ý chỉ là trên nhân gian tuyệt không có, chỉ trên trời mới có) rồi ban tặng.

Tiếng tăm tơ lụa mặc dù không sánh bằng Hoa Gia-một trong tam đại gia tộc An Dương, nhưng hằng năm bỏ ra một số tiền lớn thu mua bãi đất phía tây bắc quanh năm một mảnh xuân thu làm tơ sợi, trồng bông vải, trải qua công đoạn gia công với công nghệ độc môn liền chế thành vải bông độc nhất vô nhị của Ninh gia, thành phẩm rất mỏng, như tờ giấy nhưng nhẵn mịn mà bền chặt, không dùng công cụ để cắt mà lấy tay xé cần dùng đến lực của bốn người trưởng thành, màu sắc đơn giản, thoải mái, thoáng mát, rất thích hợp để làm y phục lót. Trong thành, người mua được loại vải này cực ít nhưng Ninh gia chủ tử mỗi người mặc đều là loại vải bông một thước một thỏi vàng này.

Ngay cả triều đình cũng phải nể mặt Ninh gia-một trong tam đại gia tộc ba phần, chi phí ăn mặc có thể so với hoàng thất. Lại nhìn vị thiếu phu nhân này cước bộ bình ổn từng bước từng bước xuất hiện rồi đi qua, thiếu phu nhân bọn họ kim trầm, ngọc trầm tinh mỹ, nhẹ nhàng lắc lư theo từng bước dao động, hồ cừu tuyết y, trên áo choàng có một đoá dâm bụi không kiêu không diễm tô điểm, mi nhân ẩn cười, cứ vậy nhàn nhạt đi tới, như vậy vừa nhìn, người xem cũng chỉ trong nháy mắt, đáy lòng liền lưu lại một câu, ung dung đẹp đẽ quý giá.

Nàng không đẹp nhưng đồ trong sức, quần áo quý giá tinh mỹ thế nào làm lu mờ nàng nụ cười nhợt nhạt của nàng, lưu lại kinh ngạc. Nàng như thế đi qua liền lưu lại trong trí nhớ vô cùng rõ ràng.

Thật sự cùng ngày thường không có bộ dáng gì khác, Hâm Lan đi theo sau nhanh chóng bước vào Cảnh Thái viện, thiếu gia của nàng sớm không thể chờ đợi được mà chạy đến, hai mắt chăm chú nhìn trên người y, một câu Vi nhi nửa ngày mới phát ra, tựa như trong lòng đã lặp đi lặp lại mấy vạn lần, đến trước mặt lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Ánh mắt Hâm Lan lạc tại nơi thiếu gia cầm thật chặt tay y, da của y so với thiếu gia đậm màu hơn, bàn tay có mấy khối bạc kiển (vết chai mỏng), mặc dù thiếu gia đã tìm không ít thuốc mỡ đến xoa nhưng vẫn là không tiêu, đó là dấu vết theo năm tháng lưu lại chứng minh y từ trước trải qua cuộc sống gian khổ. Bàn tay như vậy nắm nắm lấy hẳn là cảm thấy có chút miễn cưỡng, nhất là thiếu gia hai tay chưa bao giờ làm việc nặng mà non mềm trắng nõn, nhưng mỗi lần nàng nhìn đều thấy thiếu gia nhà mình luôn không khỏi phân trần cảm thật chặt. Có được mục quang ôn hoà như vậy, này hai tay nhất định cũng ấm áp làm cho người ta lưu luyến a.

“\_Cảnh Niên, người sao lại ra bên ngoài đợi, tiết trời lạnh, bị nhiễm lạnh thì phải làm sao bây giờ?”

“\_Ta muốn gặp người.”

“\_Người a....”

Từ lúc phu nhân bệnh, thiếu gia đến tự mình chiếu cố, mỗi ngày y đến đều là những lời đối thoại này mở màn. Một cái lo lắng bất đắc dĩ, một cái giả bộ bình tĩnh, đáy mắt lại lộ ra chờ mong.

“\_Nương hôm nay thân thể như thế nào?”

“\_Khá, tiếp qua một ngày hẳn là có thể hoàn toàn khỏe.”

“\_Vậy là tốt rồi.”

Bọn họ vai sóng vai tương huê vào nhà, Hâm Lan dừng lại ở bên ngoài lẳng lặng nhìn hai người bọn họ trước mắt, chẳng biết từ lúc nào, thiếu gia của nàng đã cùng y cao ngang nhau, chặt chẽ dựa sát vào nhau. Nếu không biết rõ sự thật nhất định sẽ vì cảnh ấm áp trước mắt mà cười, mà hôm nay, cảnh này tại trước mắt, nhìn lại nhìn, đáy lòng không khỏi chua xót.

Hoa trong gương, trăng trong nước.

Dần dần có chút hiểu nguyên nhân y nhất định phải rời đi.

Thời điểm ly khai cũng là lúc trả hết nợ, đau khổ này cũng chỉ còn là hư huyền, phiền muộn chỉ là tạm thời. Còn nếu như sa chân rơi vào trong ảo mộng này, đến lúc đó phân không ra hư thực, thối không được, tiến không xong, sao mà không thống khổ?

Ngày đó, sau khi ném qua điểm tâm, thiếu gia Ninh Cảnh Niên bị lão gia phái ra ngoài phủ làm việc. Ngày đó, lão gia ở phòng trong, lão phu nhân cùng y nói chuyện gần một canh giờ. Ngày đó, khi thiếu gia trở về, y đã trở lại Cảnh Niên hiên. Ngày đó, Cảnh Niên sau khi hồi phủ trước tiên gặp phụ mẫu, sau rồi mới hừng hực cấp bách chạy trở về Cảnh Niên hiên của mình, tìm thấy Trình Dục liền túm lấy tay y trực tiếp hỏi:

“\_Vi nhi, ta nghe cha nương nói ngày mai ngươi muốn đến chùa miếu ngoài thành đi tế bái?”

“\_Đúng vậy.”

Cảnh Niên hầu như là chạy về, tóc có chút tán loạn, Trình Dục cẩn thận rút ra một tay giúp hắn chỉnh lý hảo.

“\_Sao lại đột ngột như vậy?” Cảnh Niên chau lại lông mày, có chút không muốn.

“\_Mấy ngày nay nương bị bệnh, sự vụ mặc dù có người hỗ trợ quản lý nhưng chuyện ta phải tự mình xử lý cũng dồn lại một đống, hôm nay ra ngoài chính là vì có chuyện bất hảo...Vi nhi, ngày khác chờ nương hết bệnh, đến lúc đó ta nhất định tranh thủ thời gian cùng ngươi đi.”

Trình Dục nhẹ nhàng lắc đầu, cười:

“\_Ngươi không cần theo ta cũng không sao, hơn nữa, ta ngày mai nhất định phải đi.”

“\_Tại sao?”

Trình Dục dừng một chút mới nói:

“\_Đó là tập tục bên ta, nữ nhân gả đi nếu là ở nơi quá xa nhà không có khả năng trở về nhìn người thân thì đến ngày tế bái tổ tông sẽ đi miếu cầu phúc, phù hộ người nhà.”

Nghe y nói như thế, Cảnh Niên có chút khó xử:

“\_Chính là, chính là....Nương bệnh còn chưa có hoàn toàn khỏe, cho dù ta có thể đem sự vụ giao cho những người khác xử lý trong một ngày....”

“\_Cảnh Niên, ngươi hãy ở nhà, ta một mình đi là được rồi.”

“\_Không được!” Cảnh Niên như đinh đóng cột nói.

“\_Đến An Dương lâu như thế, ngươi lần đầu xuất môn, ta nhất định phải tả hữu bên cạnh bồi người.”

## 29. Chương 29

Trình Được chỉ cười một cái, lời nói và hành động của Cảnh Niên bọn họ đã sớm dự liệu được, đối sách đây cả một sọt, cái này không được còn có cái kế tiếp. Y kiên trì muốn đi, phu phụ Ninh gia cũng hiểu được y không thể lưu lại nhiều ngày hơn nữa, cho nên hành trình ngày mai là tuyệt không thể kéo dài trì hoãn. Nhìn y thái độ lơ đãng, Cảnh Niên còn tưởng là y không đem lời mình xem như chuyện chính, thế là càng thêm chăm chú kiên định nói:

“\_Vi nhi, ngày mai người không thể không đi, ta đây cần phải bồi người cùng nhau đi. Tình đường mấy ngày nay nương bệnh sớm đã hảo nhiều lắm, ta một ngày không có mặt cũng không sao, không phải còn có hạ nhân? Hơn nữa mấy ngày nay ta bồn thủ bồn cước, kì thật cũng không có chiếu cố tốt cho nương nhiều lắm, thỉnh thoảng còn thêm phiền....Nói sau, ta ngày mai đi cùng người, cha nương cũng sẽ không nói gì.”

Trình Được nhẹ nhàng lắc đầu, cười nhạt nói:

“\_Người đã quên nguyên nhân người phải chiếu cố nương là gì sao? Cha nương ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng người lớn lên, thân là con, người bất chấp ý nguyện của bọn họ, còn làm bọn họ vì chuyện của người mà vất vả sầu bi đã là bất hiếu. Nay nương bị phong hàn, người chiếu cố nàng là đang lấy công chuộc tội, dù thật sự chiếu cố chỉ tạm được nhưng nhìn thấy người đang ở đây vất vả vì nhị lão, bọn họ tâm cũng sẽ vui mừng. Nếu như nương bệnh còn chưa khỏi hoàn toàn người lại phát tay mặc kệ, đây không phải là muốn làm bọn họ lãnh tâm?”

Bị người khác nói như thế khiến Cảnh Niên không biết phải trả lời như thế nào:

“\_Vi nhi, ta....ta không phải ý tứ này....”

“\_Cảnh Niên, người hãy nghe ta nói, ta biết rõ tâm tư của người, chỉ là...còn nhiều thời gian, không phải sao?” Trình Được mục quang nhu hoà nhìn vào mặt Cảnh Niên.

“\_Nương còn bị bệnh, ngày mai ta cũng không có tâm tư du ngoạn sơn thủy, đi chùa miếu tế bái cũng thuận tiện vì nương cầu phúc. Người yên tâm, tế bái xong ta lập tức sẽ trở về, tuyệt không chậm trễ. Tuy ta không thường xuất môn, nhưng chờ trong nhà không có việc gì nữa, ta đáp ứng người, đến lúc đó sẽ cùng với người cùng nhau đi trên đường dạo chơi, vẫn không được sao?”

“\_Vi nhi....”

Nghe y nói như thế trong nội tâm cũng không khỏi mềm đi vài phần, có thể đúng là vẫn còn có chút không muốn, nâng tay xoa mặt nàng, lần này nàng không giống như thường ngày có bất kì ý niệm muốn tránh đi nào trong đầu, ngược lại còn đưa ánh mắt chào đón, trong hai mắt sâu xa chứa tình cảm ấm áp vui vẻ làm cho đáy lòng Cảnh Niên cũng không khỏi dần ấm lên.

“\_Được không, Cảnh Niên?”

Cảnh Niên yên lặng không nói, cuối cùng than dài một hơi, hai tay duỗi ra đem nàng ôm vào trong ngực.

“\_Người đồng ý rồi đó, lần sau nhất định phải cùng ta ra ngoài.”

Trình Được mặt gố lên trên bờ vai hắn, hai tay rủ xuống hai bên chậm rãi nâng lên đặt sau lưng hắn.

“\_Được.”

“\_Còn nữa, phải bồi ta cả ngày.”

Trình Được không khỏi cười, mới nghiêm túc trong chốc lát lại bắt đầu giở tính trẻ con.

“\_Được.”

“\_Còn có, ta mang người đi chỗ nào, người đều phải cùng đi.”

“\_Được.”

Nếu có ngày ấy, chân trời góc bể, ta đều tùy người đi.

Trong hơi thở là mùi hương trên người cảnh Niên, không khỏi nhắm lại hai mắt lẳng lẳng cảm thụ, chỉ cần phóng túng trong chốc lát, hưởng thụ giờ phút yên bình này, tham luyến ôn nhu của hắn lúc này.

Cảm nhận người trong lòng lần đầu tiên nhu thuận, Cảnh Niên tiếp tục nói, khoé miệng không khỏi nở ra một nụ cười thoả mãn, đáng tiếc người trong ngực không nhìn thấy, nụ cười này như tẩy sạch khắp thiên hạ, cười đến khuynh quốc khuynh thành. Mà nếu nhìn thấy thì như thế nào, bất quá lại là một lần nữa tìm lòng không được mà rơi vào tay giặc, lại gian nan thống khổ vạn phần mà dứt ra rồi đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trình Dục đi ra Ninh phủ, Cảnh Niên cùng Ninh lão gia đến đưa tiễn, Ninh phu nhân còn bệnh nên không thể đến. Cứ như thế Trình Dục phải đi xa nhà không đến ba năm năm sẽ không trở lại, Cảnh Niên túm chặt tay y sao cũng không cam lòng buông ra, cứ như vậy dặn đi dặn lại vài câu, cảm thấy nói mãi cũng không hết, ánh mắt lưu luyến nhìn lại nhìn, xem bao nhiêu lần cũng đều nhiệt như thế. Mắt thấy canh giờ từng chút từng chút trôi đi, thái dương đầu mùa đông cũng dần miễn cưỡng lộ ra từ đám mây, ánh sáng ấm áp chiếu trên nóc nhà, Ninh lão gia ở một bên thủy chung không nói lời nào cuối cùng mở miệng:

“\_Cảnh Niên, người để nàng đi thôi.”

Nghe được lời phụ thân nói, Cảnh Niên trên mặt hiện lên một tầng khấn trương, trên tay lực càng lớn.

“\_Cảnh Niên...” Trình Dục thử rút tay về, lại một chút cũng không rời lỏng ra được.

“\_Ta...”

Cảnh Niên nhìn y một thân trang phục xuất ngoại, lại liếc nhìn xe ngựa đứng đợi đã lâu, do dự nói:

“\_Ta...ta thấy...vẫn là ta...”

“\_Cảnh Niên!”

Trình Dục ngay lúc quan trọng cắt đứt lời hắn, cũng ý bảo hắn phụ thân của mình còn ở phía sau, lời nói này sẽ làm phụ mẫu thương tâm, tốt nhất không nên nói.

“\_Yên tâm đi, ta sẽ nhanh chóng trở về, ần? Chậm nhất thì hai ba canh giờ, người không cần phải lo lắng.”

Trình Dục một bên an ủi, một bên kiên quyết rút hai tay về, cuối cùng thật sâu nhìn hắn một cái, dứt khoát lên xe ngựa.

“\_Vi nhi!”

Cảnh Niên muốn đuổi theo bị Ninh lão gia một tay kéo lại.

“\_Nháo cái gì, cũng không phải sinh ly tử biệt!”

Cảnh Niên cũng hiểu được chính mình quá mức khấn trương nhưng chỉ là trong lòng không yên. Không biết có phải hay không Trình Dục ngồi trên xe ngựa nghe thấy những lời này, nội tâm xiết chặt, vén rèm lên lẳng lẳng nhìn Cảnh Niên đứng dưới xe ngựa.

Thật sự là sinh ly tử biệt a...

Cái nhìn này, chính là cái nhìn lần cuối cùng.

“\_Vi nhi...”

“\_Trở về đi.”

Đối mặt với Cảnh Niên vạn phần không muốn mà nói ra, nghĩ nghĩ, lại lộ ra một nụ cười, tựa như lúc Cảnh Niên nhìn y, yêu mến mà cười, nhưng Trình Dục vĩnh viễn cũng không biết, này mỉm cười của y, lưu lại trong lòng Cảnh Niên có bao nhiêu bi thương. Liếc nhìn, này nụ cười như thanh tuyến chậm rãi chảy qua gột rửa linh hồn, cũng làm cho Cảnh Niên vốn có chút sầu lo bất an cuối cùng dần dần bình ổn, nhưng cũng không hề biết rằng, đây là nụ cười cuối cùng mà thê tử của hắn-Đỗ Vi lưu lại, sau này mỗi ngày nhớ tới, đều như bị một thanh đao cắt vào tim, đau không nói nổi.

Xe ngựa bắt đầu rời đi, Cảnh Niên tìm lòng không được đi theo, nếu phụ thân không gọi người đem hắn kéo trở về, xe ngựa đến đâu, có lẽ hắn hội đi theo tới đó. Hắn là chỉ tạm biệt một chút, vì sao hắn lại cảm

thấy có chút bất an, ngay khi mắt thấy xe ngựa biến mất tại đầu đường, hẳn không khỏi lớn tiếng hô một tiếng, Vi nhi. Hẳn là cách quá xa, người trong xe ngựa không có động tĩnh, cứ như thế biến mất tại trước mắt Cảnh Niên.

Một tiếng kêu gọi này Trình Dực nghe được, lại không có dừng khí liếc nhìn, khi thấy Ninh lão gia gọi người đặt trong xe ngựa thanh kiếm của mình, y giật mình tỉnh mộng. Sấm vai một người khác quá lâu, thiếu chút nữa không còn cảm giác là Trình Dực nữa, tay xoa hộp kiếm làm bằng gỗ, hoa văn không quá tinh mỹ để lộ ra sự bình thường giống như y, tay phải đột nhiên cầm thật chặt, tựa như muốn dùng tận khí lực toàn thân để phát tiết. Trình Dực ra khỏi An Dương thành liền không hề có Đỗ Vi, chỉ có Trình Dực. Chẳng biết từ lúc nào hai mắt nhắm lại lại mở ra, khoé mắt mơ hồ trông thấy một điểm lóng lánh.

Xe ngựa càng đi càng xa, Trình Dực dờ dẫm tháo xuống tất cả đồ trang sức trên đầu, cởi xuống trang phục nữ tử trên người rồi sau đó mới thay quần áo nam trang trong bọc, dùng một dây vải buộc mớ tóc tán loạn phía sau đầu, làm xong tất cả, thở phào một hơi lại thất một lòng. Thay đổi mọi thứ xong y nghiêm túc thu dọn từng chút từng chút một bỏ vào trong bọc quần áo. Mãi xa dừng lại, thanh âm truyền đến, xa phu một tiếng đến sông An Dương, Trình Dực mới vén rèm nhìn cảnh trí ngoài xe.

An Dương thành vốn là nhờ sông này mới có tên như thế, An Dương thành cũng bởi vì sông này mà phồn vinh, này sông lớn vô cùng nổi tiếng, đội thuyền lớn nhỏ cơ hồ xếp đầy cả cảng, ngày qua ngày đều tấp nập nhộn nhịp, nghênh đón vận chuyển hàng hoá cùng du khách đến các nơi, trong đó lớn nhất có vài chiến thuyền là thuyền hàng, trên đó có kí hiệu cờ xí của Ninh gia đón gió bay phấp phới. Trình Dực lần đầu tiên trông thấy sông lớn rộng lớn như vậy, cũng lần đầu tiên tận mắt thấy sự phồn vinh của Ninh gia. Thân ở trong đó thì không biết, đứng ở bên ngoài trông thấy mới khắc sâu phát giác, này hai tháng cuộc sống tại Ninh phủ đã từng chính là điều mà bọn họ cho rằng..... này phú thương nhân gia chúng sinh chỉ có thể ngưỡng vọng ước ao. Hôm nay như vậy cách biệt xa xa nhìn, mới chân chính phát giác y cùng Cảnh Niên là khác nhau một trời một vực.

Đúng rồi, đúng rồi, không nên cùng một chỗ, không nên có bất luận cái gì si tâm vọng tưởng, sau ngày hôm nay sẽ không lại tương kiến. Buông màn xe, thu tay trở về, trong đầu hiện lên lời nói Ninh lão gia ngày hôm qua “Ngày mai thiếu hiệp xuất hành đi sông An Dương, đến khúc kênh đào giao giới thì đi thuyền lên phía bắc, chuyển đi này liền không cần trở về. Lão hủ đã an bài người thân tín, sẽ có người ngay lúc hoàng hôn chạy về giả dạng bộ dáng cực kì bi ai nói người đi thuyền qua chùa miếu bờ bên kia tế bái, đày thuyền bị thủng, nước tràn vào, cứu giúp không kịp, người theo thuyền cùng mọi người trầm giang, tìm người đến cứu giúp thì người sớm đã bị nước cuốn không thấy bóng dáng. Cứ như vậy qua mấy ngày, lão hủ sẽ an bài người tìm một nữ thi tướng mạo hao hao người, thay y phục của người rồi thả xuống sông, chứng minh Đỗ Vi xác thực tử vong.”

Trình Dực nghi vấn, ngay từ đầu không phải Ninh lão gia là có ý định để y đi thăm người thân trên đường bị đạo phỉ cướp bóc, đào tẩu thì bất hạnh rơi xuống vực bỏ mình sao? Ninh lão gia thở dài rồi đáp “Lão hủ hiểu rõ tính tình hài tử Cảnh Niên kia, hẳn hiện tại để ý người như thế, người nếu muốn đi xa mà hẳn không đi theo là tuyệt đối không có khả năng, bởi vậy kế sách này chỉ có thể bỏ qua.”

Hôm nay phân ly, Trình Dực mới biết rõ Ninh lão gia đối đãi tử của mình hiểu rõ như thế nào, biết rõ không phải đi xa mà Cảnh Niên đã là một bộ ngàn vạn lần không muốn, bộ dáng hận không thể cùng nhau đi, nếu như thật sự là đi xa, sợ là bất luận thế nào cũng muốn đi theo. Nghĩ đến đây không khỏi cười khổ một tiếng, đáy lòng nảy lên thiên sầu vạn tự. Xe ngựa dần dần cách xa cảng tiếp tục đi về phía trước, cách chỗ kênh đào cùng sông An Dương giao giới còn mấy trượng, đột nhiên Trình Dực nghe thấy bên ngoài truyền đến âm ỉ tiếng kêu cứu khàn lẹ.

Rõ ràng an bài tốt là hoàng hôn, chính là nhân vừa đi khỏi không đến hai canh giờ đã có người vội vàng trở về bẩm báo tin tức. Khi đó Cảnh Niên đang ở trong phòng, tuy đi cùng phụ mẫu nhưng về mặt lại buồn vô cơ như mất gì đó, hỏi cái gì cũng đều trả lời qua loa, rõ ràng tâm tư không biết bay đến nơi nào rồi. Bấy giờ nghe đến có người truyền tin quay về, mắt thấy canh giờ không đúng, Ninh lão gia mới cùng phu nhân trao đổi ánh mắt hoang mang, Cảnh Niên tưởng thế tử trở về, sớm vui mừng chạy đi. Đội Ninh lão gia ra đến bên ngoài thì chỉ thấy Cảnh Niên vẻ mặt sứt mẻ, hạ nhân thông báo khóc đến tang thương, chân thật đến độ làm cho Ninh lão gia trong nội tâm hiện lên nghi ngại. Hạ nhân vừa thấy hẳn đi ra, cơ hồ là khóc đến quỳ trước mặt, đứt quãng nói:

“\_Lão gia....Thiếu, thiếu phu nhân....nịch thủy.” (nịch: chìm)

“\_Cái này, đây là....” Rõ ràng là đã sớm an bài tốt phát triển như thế, song Ninh lão gia trong lòng thỉnh thoảng cảm thấy bất an.

“\_Lão gia, đây là thật, là thật! Thiếu phu nhân vì cứu người nhảy xuống sông, cuối cùng lại bị sóng lớn cuốn trôi đi, tìm không được!”

Cảnh Niên còn ở đằng kia đứng ngơ ngác, Ninh lão gia chân mềm nhũn đặt mông ngồi trên đất, bọn hạ nhân nhanh chóng tiến đến đỡ lấy ông.

Ai cũng nói không thông vì sao từ trước đến nay sông An Dương gió êm sóng lặng ngày đó đột nhiên lại bạo trướng, người du ngoạn ngồi trên mấy cái thuyền nhỏ không kịp tránh sóng lớn đánh úp lại, thuyền lật ngược, người lớn trẻ nhỏ, người biết bơi sẽ cứu những người khác, nhưng gần trăm người, sao có thể cùng lúc cứu hết. Trình Được đi ngang qua, ùm một tiếng đã nhảy vào sông lớn, thuần thục bơi trong nước, qua lại vài cái liềm đem người cứu trở về bờ, ngay lúc lướt bơi cuối cùng thì sóng lớn nổi lên lần thứ hai đánh úp vào, người tại trong dòng sông băng lãnh hồi lâu đã dần kiệt sức, không chịu nổi rồi không thấy đâu nữa.

Ngày ấy tình hình hỗn loạn, chết không ít người, ai cũng không chú ý, cho dù chú ý cũng không biết rõ ai là Ninh gia thiếu phu nhân, dù sao ai cũng chưa thấy qua nàng, biết được nàng cũng nịch thủy không thấy nữa đều không khỏi nghi luận. Qua mấy ngày, vài thi thể bị trướng sưng thối rửa nổi lên ở những khúc sông khác nhau được vớt lên, duy chỉ có không thấy người kia.

Có người nói, người Ninh gia vớt thi thể không hề ngừng nghỉ, Ninh thiếu gia như người điên rồi, bình thường mỗi ngày đều ngồi trên thuyền tìm kiếm, thỉnh thoảng nghe thấy hân trên sông khàn giọng hét lên, Vi nhi.

Có người nói, Ninh gia thiếu phu nhân tới rất kì hoặc, thân phận thần bí, đi đến ly kì. Có lẽ nàng cũng không phải phạm nhân, nàng là tiên nữ mà Ninh lão gia thỉnh tiên nhân đưa tới, nàng hoàn thành sứ mệnh làm cho Ninh thiếu gia thân thể an khang nên rời đi.

Có người nói, thi thể tại ngày thứ mười cuối cùng tìm thấy, ai-bị chết thực thảm, khuôn mặt bị cá gặm đến không thể phân biệt được, nếu không phải một thân quần áo, khẳng định không biết đó là ai.

Còn có người nói, từ sau ngày ấy, Ninh thiếu gia cả người thay đổi, biến thành cái dạng gì? Biến thành băng điều không cười....

Còn có người nói, còn có người nói.... Một phen ngôn luận, là thật là giả? Nhưng còn không có chân chính biết rõ sự thật, thời gian dần dần đem hết thấy rửa sạch vào quên lãng. Tiếp qua một đoạn thời gian, có lẽ là mấy tháng, có lẽ là một hai năm, hoặc cũng có thể là lâu hơn, sẽ không tái có người nào nói đến nữa.

### 30. Chương 30

Cô độc tựa lan can mười hai nhịp, cỏ xanh nổi tận chân mây.

Tháng hai, tháng ba nghìn dặm xuân sang, cảnh sắc hữu tình sâu lòng ai.

Tạ gia hồ, hoa kết phách; bến Giang Yêm, hồn biệt li.

Hoàng hôn mưa rơi rả rích, sao chịu được nhớ mãi người ra đi.

Thiếu Niên Du Âu Dương Tu

Từ lúc sáng sớm đã có người đi lại trên bến, An Dương thành tuy là nơi nội lục nhưng ở phía tây nhô lên một ngọn tuyết sơn vắt ngang, các con sông lớn từ nội địa men theo vùng này mà đổ thẳng ra biển lớn, giúp cho thương nhân thành An Dương thông suốt vận chuyển các loại hàng hoá từ nội địa ra bên ngoài và ngược lại cũng vận chuyển các kỳ trân dị bảo từ nước ngoài về nước.

Giai đoạn trước đi biển chỉ là để mở đường biển, mà chính thức làm cho ngành vận chuyển trên biển phát triển chính là thương nhân trong thành An Dương. Lúc đầu chính là nạn úng nghiêm trọng, mỗi một thôn nhỏ còn không tới trăm người. Vào sáu trăm năm trước, để giải quyết vấn đề hạn hán nghiêm trọng ở hai

khu vực Lâm Hoài, Vĩnh Tĩnh, Ngụy triều khai quốc hoàng đế ra lệnh một tiếng, đại vận hà (sông đào, bờ kênh lớn) Phần Dương được khởi công. Trải qua hơn năm mươi năm đã liên thông được sông An Dương với phần sông này, dùng đến mấy nghìn nhân công cuối cùng cũng hoàn thành. Đại vận hà Phần Dương hoàn thành cũng làm cho thôn nhỏ vốn không có tiếng tăm gì bởi vì là nơi có đường sông vận chuyển (nói thẳng là nơi có giao thông vận tải đường thủy đó) dần dần phát triển, trở thành thành phố lớn khí áp hoàng đô như hôm nay.

Là thành thị nhất nhì trong cả nước, chiếm diện tích rộng lớn, dân cư đông đúc. Từ thành lâu nhìn xuống dưới, dân cư nhà lầu san sát nối tiếp nhau, một thân cây cổ thụ rộng chừng cỡ chín trượng nổi thẳng nam bắc, vô số đường nhỏ theo từ gốc cây phân bố tản ra. Trên đường, dòng người, xe ngựa ngày đêm không hết. Ở đây, thương nhân, du khách tụ tập, thương nghiệp cùng văn hoá cộng đồng phát triển tạo nên vô số danh nhân cùng vô số những thành tựu, viết nên những câu chuyện được mọi người ca tụng thành giai thoại, càng làm cho nhân mã các nơi hướng tới tập trung về đây. Là thương nhân làm cho An Dương thành có được địa vị như ngày hôm nay, mà An Dương thành càng làm cho thương nhân thành An Dương danh hào truyền khắp bốn bể.

Trong thương nhân thành An Dương, danh khí lớn nhất đáng kể đến phải có tam đại gia tộc, bọn họ phân biệt làm thành bắc Hoa gia, thành tây Tư Đồ gia cùng thành đông Ninh gia. Nay tam đại gia tộc đều dùng kinh thương làm giàu, phát triển đến nay gia sản của tam đại gia tộc cộng lại đã không thể tưởng tượng nổi, một câu phú khả địch quốc (giàu có sánh ngang cuộc khổ) có thể dùng để hình dung sự giàu có huy hoàng của tam đại gia tộc. Chỉ là mỹ danh của tam đại gia tộc chẳng phân biệt được cao thấp, tạo thành thế chân vạc trong thành An Dương tại ba năm trước đây dần dần thay đổi. Gia tộc truyền thừa càng lâu sẽ khó tránh khỏi có bộ tự thủ (ý giống như là càng trở nên bảo thủ, không chịu tiếp thu cái mới mà chỉ chăm chăm vào truyền thống, bí quyết gia tộc nên lạc hậu). Hôm nay quốc thái dân an, mọi thứ đều phát triển cực thịnh, mọi người đều sống sung túc thoải mái, Ninh gia gia chủ thành đồng đương thời lúc bắt đầu là đem hàng hóa trong nước vận chuyển trên biển, lúc ấy còn ít người đem thương phẩm ra dị quốc bán với giá cao, lại trở về đem theo kì trân dị bảo mà chưa ai thấy qua. Còn hiện nay, Ninh gia đạt được lợi nhuận hay là lợi tức từ tất cả sản nghiệp đều đã tăng gấp đôi, bất quá chỉ mới hơn hai năm, từng mang danh là một trong An Dương tam đại gia tộc đã biến thành Trữ gia phú giáp thiên hạ (giáp:đứng đầu).

Đợi cho các gia tộc khác cũng bắt đầu noi theo làm nổi lên nghề vận tải biển thì Ninh gia lúc này đã chiếm được một chút vị thế, bất luận bọn họ có chèn ép như thế nào, Ninh gia đều có biện pháp bảo trì lợi nhuận tương đối, chỉ cần rời bến sẽ tuyệt không lỗ vốn. Có thể nói, làm cho vận tải biển phát triển được như vậy là do thương nhân thành An Dương, mà người đầu tiên chính thức bắt đầu vận tải biển là Ninh gia gia chủ, Ninh Cảnh Niên. Nói đến Ninh Cảnh Niên mọi người lại là một hồi thở dài, xuýt xoa cảm khái. Năm đó thiếu niên bị bệnh, nói là sống không quá mười tám tuổi, hôm nay đã là một nhân vật trọng yếu có thể chỉ cần giơ tay nhất chân liền làm rung chuyển thương nghiệp cả nước. Cái này không phải là ăn nói tùy tiện, này thanh niên loli lệ phong hành (sắc rền gió cuốn, ý là mạnh mẽ vang dội), mười bảy tuổi thì lấy qua một người vợ, đáng tiếc chưa quá ba tháng, thê tử là ngoài ý muốn mà bỏ mình, bị đả kích sâu sắc, hẳn không để ý cha mẹ khuyên can dứt khoát đi theo sư phụ Hoa Chung Nam lên núi luyện võ, tròn năm năm không hề đặt chân xuống núi. Sau đó Ninh Minh Sơn Ninh lão gia bị bệnh hẳn mới bị bức xuống núi, cũng do phụ thân lấy cái chết mà bức bách hẳn cưới cô nương đã đợi hẳn năm năm-Quách Tường làm vợ.

Sau ngày thành hôn chưa được sáu tháng, Ninh Minh Sơn lão gia bệnh nặng không thể trị, vĩnh biệt cõi đời, tang lễ chưa tròn một tháng, Ninh Cảnh Niên đã không thể không gánh vác gánh nặng gia nghiệp. Sau khi chính thức trở thành Ninh gia gia chủ, năm ấy hai mươi hai tuổi ngày sau làm nên giai thoại, thiên cổ lưu truyền.

Niên thiếu xuất anh tài,

Ngạo thế ngôn thanh truyền.

(ngạo thế truyền lưu sử xanh)

Đương niên thai thượng phát huy khứ,

(năm đó trên đài phát áo ra đi)

Đại lăng chi xử thiên phạm viễn.

(sóng cồn hướng tới ngàn buồm xa / nơi sóng to nghìn cánh buồm xa)

Một vị thi nhân hậu thế có một câu thơ từ đủ để nói rõ năm đó Ninh Cảnh Niên ngạo nghễ đứng trên đài bên sông, vinh quang mà chỉ huy vận tải vô số vàng bạc bảo vật lên thuyền hàng rời bến. Nhưng phía sau bề ngoài vinh quang đó lại có bao nhiêu người biết rõ đáy lòng nhân vật truyền kì này là có bao nhiêu đau thương?

Sau hai năm thành thân là lúc Ninh Cảnh Niên hai mươi ba tuổi, hắn có một hài tử đầu tiên gọi là Tĩnh An. Rất nhiều người đều hâm mộ hài tử này sinh ra đã có sinh cơ vững chắc, nhưng ít người biết rõ, Tĩnh An cũng không phải là tên phụ thân nó đặt cho mà là do bà nội của nó cấp. Thân là trưởng tôn của Ninh gia hậu thế đơn bạc nhưng đứa bé này cũng không nhận được phụ thân yêu thương, thậm chí là chỉ liếc mắt cũng không muốn.

Trong chớp mắt lại là ba năm, sự nghiệp Ninh gia dưới sự dẫn dắt của Ninh Cảnh Niên một mực hướng tới thời kì hưng thịnh. Hai ngày trước vừa mới chuyển đi thuyền hàng chất đầy tơ lụa, lá trà cùng đồ sứ bảo vật, hiện tại Ninh Cảnh Niên đang ở trong Bát Quy lâu cách sông vài dặm để tính toán thu chi của tháng này.

Bát Quy lâu được dựng lên bắt quá mới hai ba năm, bởi vì số lần xuất thuyền nhiều hơn, để cho tiện việc quản lý, Trữ Cảnh Niên đơn giản mua lại một khu đất gần cảng, tốn nhiều chi phí dựng lên Bát Quy lâu này, từ rày về sau xử lý sự vụ hay tiếp đón thương khách tới chơi đa số đều tại nơi này.

Bát Quy lâu tại bên ngoài truyền lưu rất nhiều lời đàm luận, trong đó có một là Bát Quy lâu là Ninh Cảnh Niên vì thương tiếc thê tử Đỗ Vi của mình trầm thủy bỏ mình trên dòng sông phụ cận mà xây nên, tên Bát Quy cũng bởi vì vậy mà ra, nguyên tự vừa đi bắt quy ý.(bắt quy:không về)

Gần đến lúc hoàng hôn, Ngũ Lục giờ đã là tổng quản tiền trang của Ninh gia lại ôm đến một đồng lớn sổ sách, với tư cách của hắn bây giờ thì chuyện đưa sổ sách sớm không đến phiên hắn phải ra tay, chỉ có điều đã thành thói quen, không làm nữa hắn cảm thấy không quen. Ngũ lục từ bảy năm trước đã cưới thê lập thất, hôm nay đã là phụ thân của ba hài tử, thê tử là phụ thân hắn an bài, mặc dù cùng với suy của hắn lúc ban đầu khác xa nhưng tìm không thấy nên cũng chỉ có thể chấp nhận thông qua.

Ngũ Lục đi vào Bát Quy lâu đến phòng thu chi xem xét, chứng kiến chủ tử khuôn mặt sau khi trưởng thành ngày càng thêm tuấn lãng rõ ràng, nhưng nét mặt cũng ngày càng lãnh ngạnh hơn, đáy lòng không khỏi thở dài một hơi. Vốn đã là chuyện cũ, nhưng này nhân như vô tình này lại luôn nhớ về người đã mất chín năm trước, Ngũ Lục chưa bao giờ thấy qua phu nhân, ngày nàng ra đi cũng đem theo tiểu dung của đồng gia mang đi, kể từ ngày đó, hắn thật sự chưa từng thấy qua chủ tử cười quá một lần. Ngũ Lục lắc đầu bình ổn tâm tư, một chân mới bước vào cửa liền có một người khác đứng ở phía sau hắn, Ngũ Lục quay đầu xem xét, không phải là lão quản gia trong Ninh phủ sao? Lão quản gia ngẩng đầu nhìn người đứng chặn ở cửa, thấy là người quen nét mặt già nua không khỏi giật nhẹ muốn cười nhưng biểu tình càng thêm khó xem.

“\_Có chuyện tìm đồng gia?” Thoáng nhìn người đang chăm chú tính sổ sách trong phòng, Ngũ Lục hạ giọng hỏi.

“\_Đúng vậy.” Lão quản gia có chút khẩn trương gật gật đầu.

“\_Nhị phu nhân phái ta đến tìm chủ tử.”

“\_Sao vậy, trong phủ xảy ra chuyện gì?” Ngũ Lục nhìn ra lão quản gia bối rối.

“\_Là...là tiểu thiếu gia bị bệnh.”

Thật sự là đại sự! Ngũ Lục nhanh chóng tránh đường.

“\_Mau đi đi, việc này không thể trì hoãn.”

Lão quản gia lại gật gật đầu lập tức cất bước đi vào. Ngũ Lục theo sát ông đi đến trước thư án của đồng gia, đem một đồng sổ sách đặt lên bàn đồng thời lão quản gia cũng đã đem ý định nói cho Ninh Cảnh Niên. Thật sự làm hắn kinh ngạc, đồng gia của hắn nghe xong biểu tình một nửa cũng không biến đổi tiếp tục vùi đầu vào tính sổ. Đợi hắn lấy lại tinh thần liếc mắt nhìn lão quản gia không biết làm thế nào cho phải, nghĩ nghĩ, liền đối với Ninh Cảnh Niên cẩn cẩn dục dục nói ra:

“\_Đông gia, tiểu thiếu gia bị bệnh.”

“\_Ừ.” Ninh Cảnh Niên vẫn là tiếp tục vui đầu duy trì công việc, chỉ là lần này tốt xấu cũng có ứng thanh.

“\_Ngài, không đi nhìn xem sao?”

“\_Ta cũng không phải đại phu, nhìn nó thì bệnh sẽ tốt lên?” Ninh Cảnh Niên bớt chút thời gian ngẩng đầu liếc nhìn Ngũ Lục, trong đó hiện lên tia lãnh quang làm cho Ngũ Lục đã giúp hắn làm việc nhiều năm đây lòng cũng không khỏi phát lạnh.

“\_Nhưng mà, chính là....”

Tuy bên ngoài còn không có nghe đồn nhưng chuyện Ninh Cảnh Niên không yêu thích hài tử của hắn, Ngũ Lục nhiều ít cũng biết đến, hắn cũng cảm thấy kì quái nhưng loại việc riêng tư này dùng thân phận của hắn là không thể hỏi nhiều, tự nhiên cũng không rõ nguyên nhân lắm. Trong phòng, hai người kia đều đồng thời yên lặng, Ninh Cảnh Niên đem quyển sổ tính xong để vào một chỗ, lúc này mới nhìn về phía lão quản gia đang đứng trước thư án.

“\_Bị bệnh thì mời đại phu, tới tìm ta làm gì vậy!?”

Chủ tử thái độ lạnh lùng làm cho lão quản gia trên trán toát mồ hôi lạnh.

“\_Là, là nhị phu nhân phái tiểu nhân đến, nói tiểu thiếu gia bị bệnh, mời ngài trở về nhìn một chút thôi là tốt rồi.”

Ninh Cảnh Niên nhếch nhếch lông mày, lại cầm lấy một quyển sổ khác, tay kia lấy bàn tính kéo lại gần.

“\_Đại phu xem qua chưa? Sinh bệnh gì?”

“\_Đã xem qua, nói là phong hàn, uống thuốc vài ngày liền khoẻ.”

“\_Ta biết rồi, người trở về đi.”

Ngón tay thon dài lại tiếp tục khéo léo đưa đẩy hạt châu trên bàn tính, Ninh Cảnh Niên một bộ tư thái ai cũng không cho phép quấy rầy. Lão quản gia chần chờ nửa ngày cuối cùng vẫn là thoả hiệp hắn im lặng cự tuyệt, vô lực xoay người rời đi. Ngũ Lục nhìn thân ảnh ông rời đi, do dự nửa ngày, vừa định mở miệng đã bị đông gia không ngẩng đầu lên, một tiếng người cũng trở về đi làm cho lời định nói ra lại nuốt trở về. Nhìn Ninh Cảnh Niên diện vô biểu tình, Ngũ Lục cũng chỉ có thể cùng lão quản gia giống nhau bất đắc dĩ rời đi.

Khi Ninh Cảnh Niên hồi phủ đã là lúc nửa đêm, khí trời trong sạch, mưa mặc dù đã dần dần ít đi nhưng tới gần tới lại từng trận không lớn không nhỏ, hắn vừa từ trên mã xa xuống tới thì trận mưa phùn này chỉ mới dừng không quá một chén trà nhỏ, gió mát lạnh trước mặt thổi qua. Bóng đêm hôn ám, nha hoàn xách đèn lồng phía trước dẫn đường, hắn hơi có vẻ mệt mỏi, lông mày nhẹ cong lại, dưới ánh sáng mờ ảo, mặt của hắn thoát nhìn phá lệ tang thương. Đi qua một hành lang thật dài, đến chỗ rẽ, mắt thấy đã muốn đi qua cánh cửa, cách đó mười thước có một thân ảnh đứng chắn phía trước làm cho nha hoàn dẫn đường hoảng sợ, nhìn kĩ người mới tới, nàng nhanh chóng cung kính nói:

“\_Nhị phu nhân.”

Ngọn đèn dầu mờ lung, nữ tử mảnh mai ôn nhu thẳng tắp nhìn về phía Ninh Cảnh Niên, trong mắt vô tận ai oán chờ đợi. Không biết đứng đợi trong đêm lạnh bao lâu, hai gò má nàng tái nhợt đông lạnh, thân thể mảnh khảnh trong đêm có chút phát run, nếu là nam tử khác, thấy nàng một bộ dáng vũ đã lê hoa bất thắng kiêu nhược liền thương tiếc còn không kịp, nhưng đối lấy Ninh Cảnh Niên chỉ là lạnh lùng đưa mắt nhìn. Nữ tử thấy sắc mặt của hắn thì càng trắng hơn vài phần, cắn cắn môi dưới, nàng tiếp nhận đèn lồng trong tay nha hoàn làm cho nha hoàn lui ra. Đợi cho nha hoàn rời đi, Ninh Cảnh Niên mở miệng hỏi trước:

“\_Người có việc gì?”

“\_Tướng công.” Nữ tử ngẩng đầu, sâu kín nhìn hắn, nói khẽ.

“\_An nhi là hài tử của người, nó bị bệnh, người hắn là nên đến nhìn nó một chút.”

Ninh Cảnh Niên chỉ hừ nhẹ một tiếng không cho là đúng. Nữ tử trên mặt một mặt bi thương, ngữ khí càng buồn bã:

“\_Tướng công, ta biết rõ người trách ta, oán ta nhưng An nhi là vô tội, nó dù sao cũng là thân sinh cốt nhục của người, lỗi của ta không nên để nó gánh chịu.”

“\_Thì tính sao?” Ninh Cảnh Niên mục quang nhìn nàng càng băng hàn.

“\_Ta chưa bao giờ chờ mong nó sinh ra, nếu không phải nể mặt nương ta, ta tuyệt sẽ không để nó được sinh ra!”

“\_Tướng công!” Nghe hắn nói như thế, nữ tử cơ hồ chân đứng không vững.

“\_Người thật sự hận ta đến thế?”

“\_Hận người?!” Ninh Cảnh Niên lạnh lùng cười.

“\_Người không đủ tư cách để cho ta hận, ta chỉ xem thường người, một nữ nhân vì để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.”

“\_Không....” Nữ tử che mặt khóc nghẹn ngào.

Mà Ninh Cảnh Niên đều không nguyện ở nơi này thêm một khắc, cất bước bỏ đi. Nhìn hắn bỏ đi, nữ tử khóc chạy đến giữ chặt hắn.

“\_Tướng công, ta sai rồi, ta sai rồi, nhưng hài tử thật là vô tội a....Nó bị bệnh, trong mộng cũng khóc gọi đòi cha, người đi xem nó đi, đi xem nó a, ta xin người.”

Ninh Cảnh Niên nhìn cũng không nhìn một cái dùng sức giựt tay về rồi đi, nữ tử ngã xuống đất bị mưa làm cho ướt nhẹp, bất lực khóc. Nữ tử này chính là thê tử bốn năm trước hắn bị phụ thân Ninh Minh Sơn lấy cái chết ra bức bách cưới vào nhà-Quách Tường. Dù cho Đỗ Vi đã sớm mất đi nhưng ở trong nội tâm của Ninh Cảnh Niên, nàng vĩnh viễn là thê tử của hắn, vị trí chính thê, ai cũng không có cách nào thay thế, coi như Quách Tường vì hắn sinh hạ một đứa con cũng chỉ có thể là nhị phu nhân.

Năm đó bởi vì Quách Tường luyện mộ hắn, khi biết rõ phụ mẫu cố ý tác hợp cho bọn hắn liền toàn tâm toàn ý chờ đợi, này chờ đợi là thẳng đến năm năm, mặc dù như thế nhưng nếu không phải phụ thân lấy cái chết bức bách, hắn cũng sẽ không thú nàng vào cửa. Tuy sau khi thú nàng vào cửa nhưng hắn một mực không có cùng nàng viên phòng. Phụ thân sau khi chết không lâu, có một lần hắn vì tưởng nhớ thê tử đã mất, uống rượu uống đến độ ý thức mơ hồ, lơ mơ trông thấy thân ảnh của nàng ngồi ở bên cạnh mình, vẫn là một nụ cười nhàn nhạt. Đêm hôm đó, hắn hưởng nàng thổ lộ vô số tưởng niệm. Đêm hôm đó, hắn đem tình cảm khao khát đã lâu nhất nhất hướng nàng nói ra. Đêm hôm đó, hắn cho rằng cuối cùng cũng có thể đạt được hết thảy mộng tưởng.

Ngày thứ hai hắn tỉnh lại, chứng kiến Quách Tường nằm bên cạnh, chứng kiến quần áo tán lác trên mặt đất cùng đồ trang sức tương tự của thê tử hắn mới hiểu được, tất cả chỉ là một âm mưu. Ai cũng không biết trong lòng hắn có bao nhiêu phần hận cùng thống khổ, băng lãnh âm u, giống như bốn phương tám hướng vươn tay bắt lấy cơ thể hắn rồi từng chút từng chút xé rách. Hận hận, hận nữ nhân kia dùng loại thủ đoạn này hoàn toàn đoạt đi một mảnh an bình cuối cùng trong đáy lòng hắn, thế là hận bởi vì một đêm tận tình dây dưa này mà đổi lại có hài tử. Từ lúc nó được sinh ra đến nay giờ đã tròn ba tuổi, số lần hắn gặp qua nó có thể đếm trên đầu ngón tay, dù cho có thấy cũng là lạnh lùng đẩy ra. Đó là một hài tử làm hắn không thể không hận.

.....000.....

Nguyên tác thơ :

( )

, .

, , .

, , .

, , .

Phiên âm:

Thiếu Niên Du    Âu Dương Tu

Lan kiều thập nhị độc bằng xuân (1), tình bích viễn liên vân.

Thiên lý vạn lý, nhị nguyệt tam nguyệt, hành sắc khổ sầu nhân.

Tạ gia trì thượng (2), giang yêm phổ bạn (3), ngâm phách dữ lý hồn.

Na kham sơ vũ tích hoàng hôn, canh đặc địa, ức vương tôn. (4)

Dịch nghĩa:

Thiếu niên du

(Âu Dương Tu)

Cô đơn tựa lan can mười hai nhịp trông về phía xa, thấy cây cỏ xanh tốt trải dài tới tận chân mây.

Xuân tháng hai, ba, khắp ngàn vạn dặm, cảnh sắc tươi đẹp cho lòng ai buồn bã.

Trên hồ nước nhà họ Tạ, cỏ cây kết phách, bên bờ cửa sông Giang Yêm, hồn biệt li.

Làm sao có thể chịu được mưa rơi rả rích lúc chiều tà, khi mãi nhớ tới một người đã ra đi.

Chú thích:

2. “Tạ gia trì thượng “ (trên hồ nước nhà họ Tạ), chỉ nhà của Tạ Linh Vận, tác giả của “Đăng trì thượng lâu”, có câu: “Trì đường sinh xuân thảo “ ( ): “Hồ nước làm cây cỏ mùa xuân xanh tươi”, cây cỏ như thế có hồn phách nên có “ngâm phách”

3. “Giang yêm phổ bạn “, chỉ Giang Yêm, tác giả của: “Biệt phú” (bài phú từ biệt) miêu tả các loại hình ly biệt, trong đó có: “Xuân thảo bích sắc, xuân thủy lục ba, tổng quân nam phổ” ( , , ): “ cỏ mùa xuân xanh ngát, nước mùa xuân hem xanh, tiễn người đi nơi bờ phía bắc”. Bởi vì trong bài phú lại có “Biết ly mộng chi trịch trạch, ý biệt hồn chi phi dương “ ( , ) nên có hem “ly hồn”.

4. Cỏ xanh là ước lệ trong thơ Đường, luôn gợi sự quyến luyến với Vương tôn (Vương tôn là từ trọng vọng dành cho ai đó), lấy từ bài Chiêu ẩn sĩ trong Sở từ: “Vương tôn du hề bất quy, xuân thảo sinh hề thê thê ” ( ): Vương tôn đi chơi không về, cỏ xuân mọc mượt mà.

Dịch thơ:

Tiễn người hoa lá tiếc thương,

Hoa đồng cỏ nội ủ hương chờ người. Về câu 1 tham khảo thêm: Điểm giáng thần – (Lý Thanh Chiêu)

Tịch tịch thâm khuê

Nhu trường nhất thốn sầu thiên lữ

Tích xuân xuân khứ

Kỷ điểm thôi hoa vũ

Ỗ biến lan can

Chỉ thị vô tình tự

Nhân hà xứ

Liên thiên suy thảo

Vọng đoạn quy lai lộ

## 31. Chương 31

Trong nội tâm hiện lên ngàn vạn tâm tư, cước bộ chỉ chốc lát càng không ngừng rảo bước tiến đến nơi quen thuộc, cũng không có dừng lại, kinh ngạc nhìn cảnh trí trước mắt. Trong nháy mắt đã chín năm, Cảnh Niên hiện năm đó ngày nay danh như cũ, một cảnh trí chỉ có từng ngọn cây cọng cỏ nhiều hơn trước. Gió mát hiu hiu, cách đó không xa trúc xanh xào xạc rung động, trong lúc hoảng hốt, người kia tựa như lúc ban đầu đứng dưới ánh trăng từng chiều từng chiều luyện võ, mà hần vẫn là một bộ dáng thiếu niên đứng ở một chỗ si ngốc nhìn qua, si ngốc tưởng nhớ.

Đẩy ra cửa phòng, ánh nến ấm áp dịu dàng chiếu sáng một mảnh không gian, lại nhanh chóng nhàn nhạt mờ đi, gian phòng mờ nhạt, vắng vẻ không tiếng động, trong phòng sớm đã không có người thức trắng đêm chờ hần trở về. Nha hoàn đi vào đốt đèn, thói quen theo hần thường ngày trở về đặt trên bàn một bình rượu. Hần đi vào, khẽ nói đóng cửa lại, một mồi cời áo choàng xuống, tùy tay ném qua một bên, cầm lấy bầu rượu, lấy ra một cái chén rồi đi đến trước trường án đặt bài vị thê tử ngồi xuống. Trước rót một chén, hần nâng chén về phía trước, ôn nhu nói:

“\_Vi nhi, ta đã trở về, hôm nay sự vụ tương đối nhiều, để người đợi lâu.”

Dứt lời, một ngụm uống vào, sau lại rót tiếp một chén đầy. Con mắt chăm chú nhìn vào chén rượu óng ánh đến gần người, thật lâu sau hần mới bắt đầu nói:

“\_Vi nhi, hài tử kia đã nhanh ba tuổi...” Nói xong đột nhiên cười đến bỏ nhào xuống, tự giễu.

“\_Nếu như chúng ta thật sự có hài tử, phỏng chừng cũng đã bảy tám tuổi a....Ngày qua thật mau...”

Sau đó giương mắt nhìn bài vị, tại hai bên, ánh nến ngày đêm chiếu rọi xuống, này bài vị bằng gỗ sơn đen hiện lên ánh sáng nhu hoà, giống như trong trí nhớ, người kia từ trước đến nay cười ôn hoà.

“\_Vi nhi, người sẽ oán ta sao? Oán ta cưới người khác, oán ta cùng những nữ nhân khác sinh hài tử...”

Nghĩ đến điều gì đó, mục quang chợt loé, ngẩng đầu một ngụm uống cạn rượu trong chén.

“\_Không, người sẽ không! Người đã nói người không thể sinh con, người để cho ta lấy những nữ nhân khác, để cho các nàng sinh con cho ta!”

Trực tiếp vứt bỏ cái chén, mặc cho nó vỡ tan thành từng mảnh trên mặt đất rồi cầm lấy bầu rượu liềm mạng rót vào trong miệng cho đến khi sặc ra âm thanh.

“\_Khụ, khụ....Vi nhi, người căn bản không biết khi đó lòng ta có bao nhiêu đau nhức....Chính là, mặc dù người như thế làm tổn thương lòng ta, ta vẫn là thầm nghĩ sẽ cùng người hoà cùng một chỗ....Ta không phải rất ngốc.....a.....”

“\_Vi nhi, người tại sao lại ra đi, tại sao lại bỏ rơi mình ta cô độc một người? Ta đau khổ quá, thật là đau, Vi nhi, ta nhớ người....rất nhớ người...”

Nói đến chỗ thương tâm, hần một tay xách lấy bầu rượu, một tay che mặt, cực kì bi ai muốn khóc, toàn thân vô lực ngã xuống nền nhà lạnh như băng, tay đặt trước ngực móc ra một túi gấm thêu thủ công tinh mỹ. Kết tóc, lấy một nhúm tóc của đôi nam nữ kết lại cùng nhau, từ đó trở thành phu thê của nhau. Túi gấm còn đây, người lại không biết nơi đâu, nắm thật chặt lấy nó, đáy lòng truyền đến càng nhiều bi ai vô tận.

“\_Vi nhi....Ta hận nữ nhân kia....Hận hài tử kia....Nàng giả dạng làm bộ dáng của người đến hấp dẫn ta....Ở trong phòng này, ở trên chiếc giường đằng kia mà chúng ta từng cùng nhau ngủ....Vi nhi....Ta hận, ta hận....”

Một mực chảy không ra lệ, cuối cùng theo hốc mắt rơi xuống.

“\_Không....Kì thật ta càng hận chính mình....Nghĩ muốn giữ lấy tất cả về người, nghĩ bảo vệ kỉ niệm của chúng ta nhưng vẫn là để cho người khác xâm phạm, sau từng chút từng chút một bị phá hủy....Vi nhi, cái giường ta đã từng muốn cùng người giao cảnh triển miên nay đã ô uest...ô ếu a...”

Ngày hôm đó tỉnh lại, điên cuồng đuổi mọi người đi, còn muốn thiêu huỷ cả chiếc giường vốn thuộc về hần cùng thê tử, chính là....chính là....vẫn là không thể hạ thủ được.

Trên mặt yên ương, còn có liên hoa (hoa sen), trên chần phượng hoàng cùng tường vân, tất cả đều hoà hồng tinh mỹ. Tựa hồ lại nhớ tới ngày đó nàng ngồi ở mép giường lẳng lặng chờ hấn vô lực vén khăn hồng lên. Trong bầu rượu đã sớm cạn, hấn cầm trong tay túi gấm, thân thể cuộn tròn lại, bất lực mà buồn bã, trong miệng một lần lại một lần, vừa lưu luyến si mê vừa vô tận bi thương mà kêu.

Vi nhi.....Vi nhi.....

Cứ như vậy cho đến khi ngủ quên.

Chỉ có một ít người trong Ninh phủ biết rõ, từ sau đêm chủ tử cùng nhị phu nhân tại trong phòng Cảnh Niên hiên ngủ cùng nhau, chủ tử bọn họ mặc dù mỗi đêm đều trở về nhưng lại không có ngủ trên giường một lần nào, mỗi một tối, nếu không uống cạn một bình rượu sẽ là một đêm vô miên.

Hôm nay, trên bến An Dương, tàu thuyền như cũ xuôi dòng không ngơi nghỉ. Vài đại thuyền hàng của Ninh gia rời bến xuôi dòng từ mấy tháng trước sáng sớm về tới cảng, Ninh gia gia chủ tự mình đến đón, thuận tiện tính toán hàng hoá chở về. Ninh Cảnh Niên có mắt nhìn độc đáo, giỏi phán đoán xu hướng thị trường, bọn họ mỗi lần đem hàng hoá đến dị quốc đều bị tranh mua không còn, mà thương phẩm chở về, thuyền mới rời bến cũng đã bị tranh mua không ít, nhiều ít muốn từ trong tay bọn họ mua được thương phẩm, mọi người còn đang phải xếp hàng chờ. Những thương gia khác rời bến vận chuyển, tất cả thương phẩm đều là nhìn chuẩn Ninh gia bán cái gì bọn họ mới cận phong nhi hành (cùng gió mà đi).

Mặc dù hải vận khiến cho Ninh gia kiếm được bồn phong bát măn nhưng quản lý những ngành công nghiệp khác có trên trăm năm Ninh Cảnh Niên cũng là không buông tha, hấn biết rõ duy trì ngành hải vận trong một thời gian chỉ có thể sinh lợi lớn cho các ngành công nghiệp khác, đợi cho đến khi ngành hải vận phát triển, trở nên trưởng thành, theo đó đối thủ cạnh tranh ngày càng gia tăng, cái nghề này cũng không còn có thể dễ kiếm tiền, đến lúc đó thật sự chiếm lĩnh thị trường chính là những sinh kế của các ngành công nghiệp này. Bởi vậy cùng lúc đang làm hải vận, Ninh Cảnh Niên phút chốc cũng vươn tay đến các ngành công nghiệp, thủ đoạn hấn cao minh, ánh mắt tinh chuẩn đã dần dần bắt đầu liên quan đến những ngành công nghiệp khác, các chi nhánh từng điểm từng điểm một có mặt trên cả nước, thậm chí là mở rộng ra đến ngoại quốc, trước mắt còn chưa thấy ảnh hưởng nhưng tiếp qua một đoạn thời gian, mọi người sẽ phát giác tỉnh ngộ, sinh ý Ninh gia đã như mạng nhện trải khắp thiên hạ, cũng bởi vì hành động vĩ đại này của Ninh Cảnh Niên mà sinh ý Ninh gia ngày sau bất kể là thay đổi triều đại hoặc là chiến hoả tang thương, thăng trầm xóc nảy cũng sẽ vững bền bất biến, trở thành một giai thoại bất bại.

Hậu thế người đời xưng Ninh Cảnh Niên làm thương nghiệp như một vị kì nhân, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (trước chưa từng có sau này cũng không xuất hiện), từ lúc bắt đầu hấn đã được người đời khẩu nhĩ tương truyền (miệng truyền tai nhau), đến hôm nay hấn vẫn cùng trước kia đồng dạng, vì sinh ý Ninh gia mà bận rộn. Tại hấn xem ra, hấn làm tất cả chỉ là thừa kế gia nghiệp phát dương quang đại (rạng rỡ truyền thống/gia tộc) mà thôi.

Thuyền viên khổ cực mấy tháng đến chỗ ở nghỉ ngơi mà Ninh gia đã an bài, Ninh Cảnh Niên qua đến trên thuyền, phái người trước kiểm kê một vòng các loại hàng hoá chở về lần này, sau rồi mới sai người thông tri đến các thương hộ đã ký kết hợp đồng để cho bọn họ phái người tới Ninh gia đưa hàng đi. Kiểm kê qua một lượt trước rồi đưa đến trước mặt Ninh Cảnh Niên, hấn lại xem xét cẩn thận, duyệt qua một lần, sau khi xác nhận không có gì sơ sót còn phải nhượng nhân thủ có chuyên môn đặc biệt kiểm tra lại một lần nữa.

“\_ Đông gia, An Tây Lục gia phái người tới lấy trăm cân tử y huân hương đã giao hẹn lúc trước.”

“\_ Tìm vài người mang ra cho bọn họ kết toán đi, số tiền còn lại có thể cầm đi.”

“\_ Vâng.”

Ninh Cảnh Niên giờ mẹo (5-7g sáng) đã ở trên thuyền hàng kiểm hàng mãi cho đến giờ tỵ (9-11g sáng) đều không rời thuyền, trong lúc đó sơ sài ăn chút ít điểm tâm coi như buổi sáng. Đã có hơn mười hộ ký kết trước phái người đến lấy hàng, còn lại hấn là chờ Ninh gia đưa tới cửa. Hàng hoá được kiểm không sai sót gì nữa, quản sự đi theo Ninh Cảnh Niên cầm lấy một cái hộp gỗ lớn đi tới.

“\_ Đông gia, đây là mười cân ngọc san hô mà ngài đã đặc biệt dặn người ta mang về.”

Ninh Cảnh Niên bảo quản sự mở ra nhìn thoáng qua, gật gật đầu.

“\_Đem bảy cân đến cho công tượng ngọc khí (thợ chế tạo ngọc) nhìn, xem bọn hần có thể biến ra thành đồ án gì. Thành phẩm trước hết để cho ta xem qua, còn lại ba cân để vào trong kho bảo quản tốt, nhìn xem ngày sau còn có thể dùng làm gì.”

Ninh Cảnh Niên ngẫu nhiên cũng theo thuyền rời bến, năm trước phải đi một chuyến, lúc ấy thuyền một đường chạy về phía tây hải, cập bến tại một dị quốc có phong tục tương tự nơi đây, xuống dưới đi dạo một vòng, lúc ấy, trên vỉa hè có một tiểu thương bày mấy khối này, này mấy khối đá đã hấp dẫn chú ý của hần. Không có trải qua bất luận mài dũa nào, đường vân cùng san hô giống nhau, lại không phải là san hô, nhìn dưới ánh sáng lại lộ ra quang mang kì lạ. Ninh Cảnh Niên rất là kinh ngạc, lúc này mới đến mùa, sau nhờ đến phiên dịch hỏi xem tiểu thương ở đâu còn có, thế nhưng hần lại lắc đầu nói ngẫu nhiên tại bờ biển nhặt về. Chỉ tốn vài đồng lẻ, Ninh Cảnh Niên cảm thấy tiếc nuối, lần này thuyền trước khi rời bến đã sai người đặc biệt đi tìm loại đá này, bởi vì có hoa văn của san hô, tính chất lại có vài phần như ngọc, hần liền đặt tên là ngọc san hô.

Bề bọn cả một buổi sáng, sự vụ cuối cùng cũng đến giai đoạn cuối, Ninh Cảnh Niên mới ngồi trên ghế lầy trà hạ nhân vừa châm nóng uống đã có người tiến đến báo, trong phủ phái người đến đây. Ninh Cảnh Niên chỉ cảm thấy huyết thái dương giật giật vài cái nhưng vẫn là nhịn xuống tính khí để cho người đến tiến vào nói chuyện. Lần này trong phủ người tới là hạ nhân hầu hạ bên người mẫu thân, cung kính tiến đến báo cho hần biết lão phu nhân đang tại Bất Quy lâu chờ hần, nói có việc cùng hần nói.

Ninh Cảnh Niên cũng không có lập tức trả lời mà là chậm chạp đem chén trà uống xong đặt xuống mới đứng dậy rời thuyền. Hần nhiều ít có thể đoán được mẫu thân muốn cùng hần nói chuyện gì. Quả nhiên, Ninh lão phu nhân chờ ở Bất Quy lâu gặp hần, nàng mở miệng nói câu đầu tiên chính là bảo hần đi đón thê tử cùng hài tử trở về. Ninh Cảnh Niên mặt mày day day hai huyết trên trán, không có cùng mẫu thân nói chuyện.

Ninh lão phu nhân từ lúc trượng phu mất đi khí sắc cũng kém không ít, nhưng dung mạo vẫn nhìn ra phong tư năm đó, những năm này, đứa con Ninh Cảnh Niên trông nom sinh ý bên ngoài, chuyện tình trong nhà đều do nàng tự mình xử lí, tuy những sự tình này nàng từ lúc còn trẻ được gả vào Ninh gia đã bắt đầu quản lí đều thuận buồm xuôi gió, hiện tại chuyện đứa con cùng thê tử không hợp nhau mới chính thức làm cho nàng quan tâm không thôi. Huống chi đứa con nàng đã làm cha, đừng nói là gặp hài tử một lần, ngay cả danh tự của đứa nhỏ cũng không chịu cấp! Bọn hạ nhân cũng đã bị lệnh đi ra ngoài, dưới mắt chỉ có mẫu tử hai người, nói một chút chuyện riêng tư cũng không sao. Ninh lão nhân khẽ thở dài một cái, nói tiếp:

“\_Cảnh Niên, ta biết rõ ngươi oán Quách Tường, chính là, việc này cũng không phải hoàn toàn do nàng, bởi vì người nghĩ kế, là nương.”

Ninh Cảnh Niên con mắt nháy cũng không nháy một cái, tựa hồ như đã sớm biết.

“\_Năm đó cha ngươi cho ngươi thú nàng vào cửa chính là trông mong nàng có thể vì nhà chúng ta sinh con dưỡng cái, nối dõi tông đường. Cha ngươi trước khi lâm chung lần nữa giao cho ta, sớm làm cho Quách Tường sinh con, ngươi nói nương sao có thể không đem lời ông nhớ trong lòng? Sau đến biết rõ ngươi một mực không cùng nàng viên phòng, nương cũng lo lắng cho nên vì nàng nghĩ ra chủ ý này...”

“\_Nương, việc đã đến nước này nói cái này cũng không để làm gì.”

“\_Đúng vậy, sự tình đã xảy ra, Cảnh Niên ngươi sẽ không muốn chìm đắm mãi trong chuyện cũ đúng không?” Ninh lão phu nhân bắt đầu dĩ nhiên nhìn hần.

“\_Quách Tường đã là thê tử của ngươi, ngươi với nàng viên phòng là chuyện thiên kinh địa nghĩa (hợp với lẽ thường), hôm nay nàng lại vì ngươi sinh một đứa con trai, mặc kệ nói như thế nào, các ngươi đều phải nhìn về phía trước, hảo hảo sống.”

Nói xong, thấy đứa con lại không nói gì, Ninh lão phu nhân đau lòng, thái độ không khỏi dần dần cường ngạnh.

“\_Tóm lại, ngươi lần này nói thế nào cũng đều phải đi đem Quách Tường mẫu tử bọn họ đón trở về. Bọn họ đến bên kia tỷ tỷ của nàng đã gần mười ngày, ngươi làm trượng phu sao lại có thể không nghe, không thấy, không hỏi!”

“\_Đừng có lại cùng ta nói người nhiều việc, bắt quá bề bọn cũng không đến nỗi như vậy. Lần này người nếu không tự mình đi đón, nương....nương...”

Ninh Lão Phu nhân suy nghĩ, ra sức phóng lời hung ác mà nói.

“\_Người một ngày không đem bọn họ đón trở về, nương sẽ một ngày không ăn cái gì!”

Ninh Cảnh Niên ngẩng đầu muốn nói cái gì, chỉ thấy mẫu thân lúc này nặng nề mà võ xuống bàn, dùng sức hướng chính mình mà trừng, một bộ dáng hằn không đồng ý tuyệt không bỏ qua. Ninh Cảnh Niên chần chờ sau nửa ngày, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một hơi.

## 32. Chương 32

Vị tỷ tỷ cùng Quách Tường có quan hệ thân nhất lại sinh một hài tử, Quách Tường viện cớ đến thăm mang theo hài tử tròn ba tuổi đến phủ gia của tỷ tỷ, cũng mang theo chút trốn tránh, lý do là không biết làm thế nào đối mặt.

Lần đầu gặp gỡ Ninh Cảnh Niên, mi thanh mục tú, lúm đồng tiền sáng sủa, một bộ dáng làm phương tâm thiếu nữ không khỏi mê muội. Dù biết rõ hắn đã thành thân, đáy lòng vẫn là chờ mong. Biết rõ nữ tử nàng chỉ gặp qua một lần kia chết đi, Ninh Cảnh Niên theo sư phụ lên núi mãi không trở về, nàng trong tâm vẫn là ôm lấy nỗi chờ mong mà tiếp tục đợi, sau đến tuy được gả cho hắn, nhưng cuộc sống lại không tốt đẹp như nàng tưởng tượng.

Người sống vĩnh viễn không sánh bằng người chết.

Nếu không phải đêm đó nàng mặc quần áo người kia, giả trang thành dáng dấp của nàng ấy, nàng biết rõ, trượng phu của nàng tuyệt sẽ không đụng tới mình, dù chỉ là một chút. Ngày ấy, buổi sáng thức dậy, về mặt Ninh Cảnh Niên thống khổ cùng phần nộ, lại có ai ngờ, cả đêm qua nghe hắn từng tiếng gọi Vi nhi, đáy lòng nàng cũng vô tận khổ sở. Biết rõ hắn yêu thích hài tử, sau khi sinh hạ Tĩnh An, cho là hắn nhiều ít sẽ thay đổi một chút, chưa từng nghĩ đến, hắn liền ngay cả đứa con cũng không nhận. Nhớ ngày đó nàng đi thỉnh hắn vì đứa con đặt tên, hắn lạnh lùng liếc xéo, một câu cùng ta có quan hệ gì tàn nhẫn mà đem nàng đánh vào đáy vực sâu. Một ngày lại một ngày không chiếm được trượng phu quan tâm trong nhà, nghe thấy hài tử đối với phụ thân chờ đợi mà nói lời trẻ thơ, một lần lại một lần bị đâm đến trọng thương. Thế là ngay lúc biết được tỷ tỷ mới sinh hài tử, hoảng hốt lựa chọn đi đến đó giống như chạy trốn, thậm chí hảo hảo nghỉ ngơi một chút, nghỉ một chút. Nay nghỉ một chút, chính là mười ngày, nhìn tỷ tỷ cùng tỷ phu tương kính như tân (tôn trọng lẫn nhau), ân ân ái ái, ngoại trừ hâm mộ, nàng còn có thể làm gì?

Một ngày này, Quách Tường mang đứa con Tĩnh An xuất môn đến miếu thấp hương. Lúc đi ra, nha hoàn mang theo tiểu Tĩnh An ngồi xuống bên cạnh dòng suối nhỏ thanh tịnh không biết đang tính nghịch cái gì.

“\_An nhi!”

Quách Tường khẽ gọi tên đứa con, sau rồi mới đi qua. Tĩnh An nghe được mẫu thân gọi nhanh chóng ngẩng đầu lên, khuôn mặt nho nhỏ cùng Ninh Cảnh Niên có bảy phần tương tự, chỉ có điều thân thể nho nhỏ tròn tròn, vừa trắng vừa mềm làm cho người ta nhìn qua chỉ muốn ôm vào trong lòng, dùng sức mà xoa nắn. Thấy đứa con trên khuôn mặt nhỏ nhắn có vài giọt nước, Quách Tường nhanh chóng móc ra khăn tay lau cho nó. Vài ngày trước bệnh mới hoàn toàn khỏe, nàng cũng không muốn lại nhìn nó sinh bệnh.

“\_Sao lại để cho thiếu gia ở đây nghịch nước?”

Quách Tường thanh âm nhu hòa nhưng trong lời nói trách cứ lại toàn bộ hướng nha hoàn chiếu cố Tĩnh An. Nha hoàn biết sai nhanh chóng cúi đầu xuống.

“\_Nương, nương, không phải nghịch nước, tảng đá, xem!”

Tiểu Tĩnh An tay giống như nâng vật quý giơ lên một khối đá cuội, tảng đá trơn lán còn mang theo chút ẩm ướt, dưới ánh mặt trời phản chiếu quang mang chói mắt.

“\_Đẹp!” Thấy mẫu thân nhìn chằm chằm tảng đá trong tay, tiểu Tĩnh An tủm tỉm cười nói thêm.

Nhìn Tĩnh An yêu mến tảng đá kia như thế, Quách Tường mới nghĩ nâng tay cầm qua nhìn kĩ, thế nhưng nó lại rớt tay trở về.

“\_Tặng cha.” Tiểu Tĩnh An đem tảng đá ôm vào lòng như bảo bối rồi mới nghiêng đầu nhìn về phía mẫu thân.

“\_Nương, nương, cha sẽ thích chứ?”

Quách Tường kinh ngạc nhìn hài tử, đáy lòng chỉ cảm thấy đau xót, không khỏi đem cơ thể nhỏ bé của đứa con ôm vào lòng. Mặc dù Ninh Cảnh Niên chưa bao giờ hảo hảo nhìn qua hài tử của hắn, nhưng tiểu Tĩnh An lại luôn muốn đi thân cận hắn, cho dù một lần lại một lần bị đẩy ra, nhưng thương tâm mà khóc xong cuối cùng lại vẫn nghĩ đến cha có thể ôm nó, hôn nó.

Đã ở nhà tỷ tỷ hơn mười ngày, hôm nay Quách Tường nghĩ phải trở về bái biệt, dù sao cứ trốn tránh mãi sự tình cũng không thể giải quyết được. Tỷ tỷ của Quách Tường được gả tới Giang Phủ huyện cách An Dương thành hơn hai trăm dặm. Giang Phủ mặc dù là tiểu huyện nhưng vẫn rất có danh khí, trong đó nổi danh nhất là Giang Phủ huyện Triệu huyện lệnh. Ngài tiền nhiệm đến nay đã hơn chín năm, làm quan thanh liêm, thương cảm bách tính, song làm ngài chân chính danh lưu ngàn sử là tài phá án như thần mà lại là liên tiếp phá kì án. Dưới tay người tài vô số, trong lúc tiền nhiệm chưa một lần phán quyết oan án hay sai án nào, được người đời xưng là Triệu thanh thiên.

Triệu thanh thiên chuyện lạ rất nhiều, lưu truyền rộng rãi chính là lúc ngài đỗ trạng nguyên lại bị hoàng đế đuổi ra ngoài làm quan, lại là chức thất phẩm tể tướng. Còn có nghe đồn, ngài không biết có bao nhiêu lần có thể có cơ hội thăng quan, lại cam nguyện ở lại Giang Phủ huyện nhỏ này, rốt cuộc là vì sao, trong đó nguyên nhân không có bao nhiêu người biết rõ. Hậu thế sử sách ghi chép về vị Triệu thanh thiên này đối với những sự tình trên cũng có nhiều kiến giải nhưng chỉ một trong đó là thật, cũng chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng.

Hôm nay, Quách Tường mang theo hài tử đi thấp hương xong từ miếu đi ra, ngồi trên xe ngựa đi đến vài khu phố tương đối phồn hoa ở Giang Phủ huyện. Nàng ý định chút nữa cùng tỷ tỷ nói lời từ biệt rồi trở về, hiện tại thì trên đường dạo chơi mua vài thứ trở về tặng lão phu nhân. Ninh Cảnh Niên tuy đối với nàng hồ hững nhưng Ninh lão phu nhân lại thật tâm đối tốt với nàng, hỏi han ân cần không nói, còn sợ nàng phải chịu uỷ khuất gì không vui, chi phí ăn mặc, cái gì cũng đều tốt nhất.

Sau đó bọn họ một chuyến đi đến một cửa hiệu chuyên bán đặc sản trong vùng, Ninh gia phú giáp thiên hạ, cái gì cũng có, muốn tặng cho Ninh lão phu nhân đương nhiên phải là cái gì đặc biệt hiếm thấy một chút. Đặc sản của Giang Phủ trong đó có một, chính là trúc phiến (thân trúc được dát mỏng thành từng tấm) điêu khắc thành đủ loại đồ chơi tinh mỹ, thủ công tinh xảo nhìn vô cùng đẹp, Quách Tường ý định tặng cho bà. Trong tiệm cái gì cũng có, đủ loại không nói, còn có mỗi cái đều tinh xảo, đáng yêu, Quách Tường cùng nha hoàn đều là nữ tử, đối với những vật nhỏ này sẽ yêu thích không muốn buông tay, nhìn lại nhìn, càng thêm hoa mắt, thật là muốn đem tất cả đồ trong tiệm lấy về.

Các nàng lựa đồ rất lâu, tiểu Tĩnh An trước đó ngồi một bên chăm chú vuốt ve tảng đá cuội trong tay vô ý làm cho tảng đá rớt xuống đất, tảng đá hình cầu lăn lăn ra đến bên ngoài, tiểu Tĩnh An lập tức nhảy xuống ghé chạy tới lấy. Lúc này, cửa hàng đối diện đang chuyên chở hàng hoá, một đồng hàng hoá nặng nề chồng chất được xếp đầy lên xe, hòn đá nhỏ lăn đến xe, kẹt ở phía dưới. Tiểu Tĩnh An con mắt chuyên chú nhìn hòn đá, cơ thể tròn nhỏ rất nhanh chạy đến phía dưới bánh xe. Đợi đến khi Quách Tường muốn đi xem hài tử thì mới phát hiện nó chạy tới phía dưới mã xa chất đồ cao ngất, tâm cả kinh đang muốn gọi nó trở về, lúc này dây thừng cột trên mã xa bỗng nhiên đứt ra, từng chồng từng chồng vật nặng nghiêng ngã rơi xuống, mắt thấy đã muốn đè lên trên người tiểu Tĩnh An. Trông thấy một màn này, Quách Tường chỉ kịp tê tâm thét to một tiếng:

“\_Khôngggg!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một đạo thân ảnh đột nhiên bổ nhào vào người tiểu Tĩnh An, từng kiện từng kiện hàng nặng rơi xuống, toàn bộ đều đè lên người người này.

“\_An nhi! An nhi!”

Chờ Quách Tường tiến đến, mọi người cũng tỉnh táo lại vội vàng đem hàng hoá đẩy ra, người ôm lấy tiểu Tĩnh An trở mình, trước mặt mọi người lộ ra tiểu Tĩnh An sợ tới mức biểu tình ngẩn ngơ, tiểu Tĩnh An hai mắt đen to tròn nhìn đến trên người mẫu thân, miệng mở ra, lập tức gào khóc lớn lên.

“\_Nương, nương! Nương, nương!”

Quách Tường đau lòng mà đem nó ôm vào trong lòng ngực, cẩn thận xem xét một hồi, một chút cũng không bị thương, xem ra chỉ là quá hoảng sợ mà thôi.

“\_An nhi, không khóc, An nhi không khóc, nương ở đây, nương ở đây.”

Quách Tường vừa rồi cũng bị một màn dọa cho kinh sợ không nhẹ, hiện tại chỉ có thể ôm chặt lấy thân thể hài tử, hốt mất dần hồng lên mà an ủi. Mọi người đều nhìn mẫu tử bọn họ cảm khái một màn này, mà người cứu tiểu Tĩnh An kia lại hoàn toàn bị mọi người không để mắt đến. Người kia tựa hồ cũng không cần người khác tán thưởng cùng hồi báo, thấy mẫu tử bọn họ đều không việc gì liền xoay người yên lặng rời đi, chỉ là cước bộ có chút tập tễnh. Quách Tường vô tình giương mắt nhìn thấy người cứu tiểu Tĩnh An muốn đi, không khỏi kêu:

“\_Ân công!”

Người nọ dừng bước, hơi nghiêng nghiêng thân người liếc mắt nhìn nàng liền tiếp tục đi về phía trước. Quách Tường không biết tại sao chỉ có thể kinh ngạc nhìn y rời đi, cho đến khi hài tử trong ngực ôm càng chặt nàng, nàng mới hồi phục tinh thần tiếp tục trấn an Tĩnh An. Tiểu Tĩnh An bị kinh sợ, Quách Tường cũng không còn tâm tư tiếp tục mua đồ, rất nhanh đem hài tử ôm đến mã xa lên đường hồi phủ. Nhân vật chính đều đi, mà người xem thì vẫn còn ở lại vây quanh nghị luận.

“\_Người vừa mới cứu hài tử nhìn thật là quen mắt...”

“\_Đương nhiên quen mắt, không phải là Trình bộ đầu sao!”

“\_A, là y a, khó trách.”

“\_Dưới tay Triệu huyện lệnh có hai bộ đầu chuyên việc bắt phạm nhân, trong đó Trình bộ đầu luôn vui vẻ giúp người....Bất quá, vừa rồi bị hàng hoá nặng như vậy đè lên, y thật sự là không có việc gì sao?”

“\_Hắn là không có việc gì, Trình bộ đầu mặc dù võ công không bằng Triệu bộ đầu nhưng lại là nhất danh hán tử, có thể nào như thế dễ dàng gặp chuyện không may?”

“\_Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

“\_Trình bộ đầu!”

Nam nhân vừa rồi cứu tiểu Tĩnh An cước bộ có chút chậm chạp hướng ngõ nhỏ đi đến, một người đột nhiên từ trong góc xông ra, xem trọng mà hướng trên lưng y vỗ vỗ làm y đau đến nỗi không khỏi cắn răng rên một tiếng.

“\_Ai~Trình bộ đầu, người đây là xảy ra chuyện gì?” Thấy y sắc mặt biến đổi, người đột nhiên xuất hiện kì quái hỏi.

Nam nhân hít sâu một hơi, cảm thấy khá hơn một chút mới chậm rãi đứng thẳng dậy, thấp giọng nói:

“\_Không có việc gì, vừa rồi không cẩn thận bị vấp ngã.”

Nghe y nói như thế, người đến càng kì quái.

“\_Ai nha~người như thế luôn làm việc cẩn thận sao lại có thể vấp ngã như vậy được?”

Nam nhân nhin không được liếc mắt nhìn hắn, giọng không vui mà nói:

“\_Người có lúc sai tay, mà có lúc mất đề (đề:móng), ta sao lại không thể vấp ngã.”

“\_Hắc hắc, ta chỉ là kì quái thôi.” Người đến một thân quần áo bộ khoái, chỉ thấy hắn sờ sờ đầu, chân chất cười.

“\_Người cùng Triệu bộ đầu là phụ tá đắc lực cho Triệu huyện lệnh chúng ta, ngày bình thường đã cẩn thận lại đáng tin cậy, giải quyết công việc vừa trách nhiệm lại quyết đoán, trong nha môn, tất cả mọi người ai không đem các người ra làm đối tượng sùng bái, gặp người người như vậy còn có thể bị vấp ngã, có thể nào không kì quái sao?”

Nam nhân nhin không được cười, biểu tình ôn nhu như nước, y vỗ vai người kia nói:

“\_Tiểu Tam, các người cũng là trợ thủ đắc lực của Triệu đại nhân, cả huyện nha thiếu ai cũng không được.”

Dứt lời, tay cũng rời đi, tiếp theo lại hỏi:

“\_Đúng rồi, Tiểu Tam, người là tới tìm ta?”

Tiểu Tam lập tức vỗ vỗ đầu nói:

“\_Trí nhớ của ta a, thiếu chút nữa đem chính sự quên luôn. Triệu đại nhân tìm người, kêu người mau trở lại nha môn đi.”

“\_Được, ta đây liền trở về đây.”

### 33. Chương 33

Còn tưởng rằng trong huyện nha xảy ra đại sự gì, cấp tốc trở về lại biến thành cục diện trước mắt. Triệu huyện lệnh không mặc quan phục cùng với bộ dáng của một bạch diện thư sinh tay trái gà không chặt tuyệt không có gì khác nhau đang đứng ở giữa cười đến con mắt híp lại thành một đường, bên phải hấn, một nữ tử chừng hai tám tuổi, lúm đồng tiền như hoa, y ở bên trái, Trình bộ đầu vừa chạy về nha môn không lâu vẻ mặt bất đắc dĩ.

“\_Đến, đến, để ta giới thiệu a.” Không thèm đếm xỉa thủ hạ đầy mắt bất mãn, Triệu đại huyện lệnh tiểu dung chân thành bắt đầu giới thiệu hai người đối mặt nhau.

“\_Vị này là nữ nhân của Lý phu tử ở trường tư thành bắc, Lý Vân, nhân phẩm tướng mạo chính là được xếp vào hàng có tiếng của Giang Phủ huyện chúng ta, nam tử đến theo đuổi nàng cả thị trấn có thể viết hơn mười quyển!”

“\_Mà người này là thuộc hạ của ta, họ Trình tên Được, tướng mạo đường hoàng, tuần tú lịch sự, người mặc dù có chút ít nói nhưng cung cách sống rất tốt, cùng Lý cô nương thật sự là xứng đôi cực kì nha!”

Dứt lời, cười tủm tỉm hỏi nữ tử đang thẳng tầm mắt chăm chú nhìn Trình bộ đầu.

“\_Lý Vân cô nương, người cảm thấy ta nói có đúng không?”

Lý Vân nhìn Triệu huyện lệnh liếc xéo, lại xấu hổ ngẩng nhìn Trình bộ đầu một cái, ôn nhu nói:

“\_Tiểu nữ sớm nghe nói về đại danh Trình bộ đầu, đều nói người làm người khiêm tốn, tâm địa thiện lương, anh tuần lịch sự, thật là....thật là vị hôn phu tốt để lựa chọn.”

Triệu huyện lệnh vừa nghe, cười ha hả hết sức thoả mãn, hoàn toàn làm thuộc hạ sắc mặt dần dần đen lại. Lúc này, ngoài cửa hiện lên một đạo thân ảnh quen thuộc, Trình Được trước mắt sáng ngời lập tức kêu lên:

“\_Triệu Tồn!”

Chỉ là một cái danh tự lại khiến cho Triệu huyện lệnh như ăn phải ruồi bọ, không chỉ thành công ngừng lại nụ cười cuồng vọng, cũng bởi vì dừng lại quá nhanh nên nhin không được ho khan vài tiếng, nghi bày ra sắc mặt đứng đắn cũng không xong. Triệu Tồn cùng Trình Được giống nhau một thân trộm thanh công phục, mới tiến đến liền chứng kiến đại nhân của bọn họ bộ dáng đáng ngờ, có chút chật vật, nhìn hành lang nha môn chỉ có lấy ba người, Triệu Tồn nhíu lông mày, âm thanh lạnh lùng nói:

“\_Đây là làm gì vậy?”

Chỉ thấy nữ tử duy nhất thẹn thùng gục đầu xuống, Triệu huyện lệnh vẻ mặt xấu hổ, Trình bộ đầu thì rất nhanh hướng về phía cửa đi tới, vừa đi còn vừa nói:

“\_Ta muốn đi ra ngoài, còn có chút sự, đi trước đây!”

“\_Ai~đừng đi, Trình Dực, người đứng lại đó cho ta!”

Triệu huyện lệnh muốn đem người giữ lại, bắt đắ dĩ Trình Dực cước bộ so với động tác của hần nhanh hơn, trong nháy mắt, thân ảnh liền biến mất ở bên ngoài cổng nha môn. Triệu Tồn không cần suy nghĩ nhiều liền minh bạch xảy ra chuyện gì, để cho Triệu huyện lệnh bảo Lý Vân trở về xong, hần đối Triệu đại nhân châm chọc nói:

“\_Ba ngày hai bữa trong nha môn đều chuẩn bị làm mồi, nếu không biết rõ, còn tưởng nơi này là thanh lâu, Triệu đại nhân chúng ta là tú bà a.”

Triệu huyện lệnh trừng mắt tên thuộc hạ không biết lớn nhỏ này, nói:

“\_Ta đây là quan tâm chuyện chung thân đại sự cho thuộc hạ của mình! Trình Dực tiểu tử kia đều đã lớn rồi, bên người ngay cả một tri kỉ để trò chuyện cũng không có, có thể không làm cho người ta lo lắng?”

Triệu Tồn không cho là đúng phải miệng nói:

“\_Ta không phải đã từng nói qua với người, trong nội tâm Trình Dực có người, người liền luôn như vậy tùy tiện mai mối, không phải làm y khó xử?”

Triệu huyện lệnh hai tay khoát ra phía sau, phần nộ hướng trong nha môn đi đến, vừa đi vừa nói thầm:

“\_Ta biết rõ trong lòng y có người nhưng này cũng đã nhanh mười năm, trong lòng buồn bực cái gì cũng không nói, cũng không thấy y đi tìm, ta phỏng chừng nha, người này tám phần đã sớm vùi trong đất. Ai! Cũng không biết y chín năm trước biến mất hai ba tháng đã làm gì, đi đâu, thấy người nào, các người theo ta lâu như thế, nguyên một đám trở nên so với quý còn tinh hơn, muốn đi tra đều khó!”

Thấy hần vẻ mặt bực mình, Triệu Tồn không khỏi cười một tiếng tiến lên giữ chặt tay hần, sau rồi mới nhanh chóng trên gò má của hần hôn xuống, làm dịu nói:

“\_Đừng tức giận, đừng tức giận, Trình Dực cũng không phải tiểu hài tử, chuyện của y do chính y xử lí, y nếu không xử lí được thì lúc đó người đến hỗ trợ là được.”

Giữa ban ngày ban mặt, dám cả gan đùa giỡn quan gia đại nhân cũng chỉ có Triệu bộ đầu của chúng ta, tuy sau đó bị hung hăng trừng mắt nhìn nhưng cũng là cảm thấy mỹ mãn a.

“\_Người căn bản không hiểu, ta nhìn Trình Dực lớn lên, chuyện của y cũng chính là chuyện của ta, nhìn y một người cô đơn, ta có thể không vội sao!”

Chỉ so với Trình Dực lớn hơn ba tuổi, năm đó tiện tay cứu Trình Dực mười lăm tuổi liền một mực chiếu cố, thu lưu y đến nay, luôn mạnh miệng nói cái gì huynh trưởng như cha, kì thật Triệu huyện lệnh sớm xem mình như phụ thân Trình Dực, đối với y chính là bị nghiêm trọng mắc bệnh tâm tính bảo hộ a. Nhìn Triệu huyện lệnh chỉ hơn ba tuổi mà tự xem mình như cha, Triệu Tồn chỉ cười đến lộn nhào, mắt trợn trắng.

Mà Trình Dực nói có việc gấp chạy ra cổng hiện đang suy nghĩ đến một màn mạo hiểm không lâu vừa rồi, sắc mặt không khỏi dần dần trầm xuống. Lúc chứng kiến tiểu hài tử đang ở hiểm cảnh, y không có suy nghĩ nhiều mà chạy tới bảo vệ nó, sau đó nhìn thấy mẫu thân của tiểu hài tử đó thì đáy lòng không khỏi cả kinh. Trình Dực trí nhớ rất tốt, đối với người đã từng gặp qua một lần sẽ không quên được, y từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra nữ tử kia đã từng cùng y gặp mặt một lần, Quách Tường. Nhìn lại đứa nhỏ trong ngực cùng người kia trong trí nhớ, khuôn mặt nhỏ nhắn có sáu bảy phần giống nhau, y rất nhanh hiểu được, trong lúc vô tình, y đã cứu con của hần.

Giang Phủ huyện tuy chỉ là tiểu thị trấn nhưng truyền thông cũng tương đối phát triển, chuyện tình tại kinh thành phía xa đều có thể nhất thanh nhị sở hưởng chỉ chỉ là An Dương thành cách vài trăm dặm, bởi vậy một trong những nhân vật nổi danh nhất An Dương thành-Ninh Cảnh Niên, lớn nhỏ sự tình, Trình Dực luôn ở tại Giang Phủ huyện nhiều ít cũng biết rõ. Y biết rõ hần cưới Quách Tường, còn sinh một hài tử đã tròn ba tuổi, tên gọi Tĩnh An. Đã không muốn đi nhớ lại, chợt nghe những chuyện này thì chính mình tâm tình phức tạp, từ lúc chủ ý đã quyết, Trình Dực sẽ không nghĩ tới lại trở về, huống hồ, Đỗ Vi, đảm nhận vị trí đệ nhất thê tử của Ninh Cảnh Niên sớm đã là người chết. Hiện tại, y cứu con hần, xem như dây đưa

trong một hồi chưa hết duyên phận a. Y hiện tại, chỉ là Trình Được, Giang Phủ huyện nhất danh bộ đầu nhỏ nhỏ, sẽ không có khả năng lại hiện ra trước mặt Ninh Cảnh Niên.

Nói đến bên kia, Quách Tường đang vuốt ve Tĩnh An ngồi trên xe ngựa một đường hướng tỷ tỷ gia chạy về, thật vất vả mới dỗ được Tĩnh An khóc đến lệ hoa đầy mặt dừng lại, mắt thấy đã muốn gần về đến phủ, tiểu Tĩnh An lại không an phận.

“\_\_Nương, nương, nương, nương!”

Ổng tay áo bị bàn tay nhỏ bé của hài tử túm chặt, Quách Tường nhanh chóng cúi đầu nhìn nó.

“\_\_Nương, nương, không thấy tảng đá!”

Tiểu Tĩnh An hai mắt vừa sáng vừa tròn ngập tràn nước mắt, một tay túm lấy quần áo, một tay kia cao cao giơ lên bàn tay tròn nhỏ, trong tay trống rỗng. Quách Tường thở dài một hơi, vốn còn tưởng rằng nó bị thương ở đâu mà đau, nguyên lai chỉ là tìm không thấy hòn đá, nàng lấy khăn tay lau lệ cho đứa nhỏ, ôn nhu nói:

“\_\_Không thấy cũng đã không thấy rồi, nương trở về cho người cái khác, được không?”

Không nghĩ đến tiểu Tĩnh An miệng mở ra, không thuận theo lớn tiếng khóc lên:

“\_\_Ta muốn tảng đá, ta muốn tảng đá!”

Lần này, mặc kệ Quách Tường như thế nào dỗ, hài tử chính là không chịu bỏ qua, rơi vào đường cùng, nàng sai nha hoàn ngồi bên ngoài mã xa đi tìm, chính mình mang theo hài tử tiếp tục ngồi xe ngựa trở về.

“\_\_Được rồi, An nhi, nương đã bảo Thuỷ tỷ tỷ đi tìm tảng đá, đừng khóc, ngoan.”

Chính là, tiểu Tĩnh An vẫn là khóc không ngừng, một mực kêu gào muốn lấy tảng đá. Thấy nó khóc thành như vậy, Quách Tường tâm cũng thấy đau, trừng phạt không được, mắng không xong, chỉ có thể ôm chặt lấy nó.

“\_\_Hài tử này, chẳng phải chỉ là một khối đá nhỏ thôi sao, sao có thể yêu thích đến như vậy!”

Tiểu Tĩnh An hai tay gắt gao túm chặt lấy áo trước ngực mẫu thân, khóc thút thít nói:

“\_\_.....Cho cha....An nhi cho cha.....ô ô.....”

Nghe được lời nói trẻ thơ của hài tử, Quách Tường hốc mắt không khỏi dần dần phát hồng, hai tay càng dùng sức ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nó. Mã xa không lâu sau liền dừng lại, Quách Tường đoán là đã đến tỷ tỷ gia, đang muốn ôm hài tử xuống xe, chỉ nghe xa phu nàng mang theo từ Ninh gia tới cấp cấp kêu nàng:

“\_\_Nhị phu nhân, là chủ tử, chủ tử tới!”

Quách Tường lập tức ngẩn ngơ, lấy lại tinh thần thì tay đã bắt ngờ vén màn xe lên, chỉ sợ là nghe lầm, nhìn lầm. Vốn cũng không dám có bất kì hi vọng xa vời nào, mà khi người này hiện tại đang ở trước mắt, tất cả chờ đợi đều bị hoà tan, cảm xúc càng ngày càng dữ dội hơn, ngực được lấp đầy, cổ họng tắc nghẽn, sau nửa ngày chỉ nói ra được một tiếng bao hàm thiên ngôn vạn ngữ muốn nói:

“\_\_Tướng công....”

Chiêm bĩ Kỳ ức

(trên khuỷu sông Kỳ)

Lục trúc y y.

(trúc mọc xanh rì)

Hữu phi quân tử,

(có người quân tử)

Như thiết như tha,

(như điêu như mài)

Như trác như ma.

(như dẻo như gọt)

Sắt hề! Hạng hề!

(trang trọng! uy nghiêm!)

Hách hề! Hoán hề!

(lầy lùng! rạng rỡ!)

Chung bất khả huyền hề.

(nhớ mãi không quên)

(muốn biết rõ hơn bài thơ này,xin mời kéo xuống cuối chương)

Còn nhớ rõ lúc mới gặp nhau, hân bạch y phiêu phiêu, cười rộ lên như toả sáng, mắt như sao trời, mang theo khí tức khoẻ mạnh của thiếu niên, như ngọc thụ đỉnh bát, khoan thai mà đến. Cứ như vậy gặt gao động lại trong lòng nàng, giáo nàng cuối cùng không thể quên, cuối cùng không thể quên!

Hiện tại, phong thần ngọc tú thiếu niên ngày ấy hôm nay thoát thai hoá cốt, hiên ngang mà đứng, mặt tựa lãnh ngọc, mắt giấu sa mạc (không rõ lắm,ta nghĩ chắc ý là mắt thâm sâu khó dò >"<,ai biết=" chỉ=" ta=" nga),=" ánh=" mắt=" lời=" nói=" đều=" tinh=" tế=" tri=" thức,=" giơ=" tay=" nhất=" chân=" nội=" liêm=" thâm=" trầm=" càng=" làm=" cho=" nhân=" tâm=" kính=" phúc,=" nhân=" tâm=" xao=" động=" ">

Quách Tường lấy hết khí lực mới có thể ngưng lại ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn mà làm hành động kế tiếp, nàng đầu tiên cúi xuống vỗ vỗ đầu đứa con trong ngực, mang theo vài phần vui sướng nói:

“\_An nhi, nhìn xem, phụ thân tới đón ngươi.”

Tĩnh An đầu tiên là thò cái đầu nhỏ ra, vụng trộm hướng phía sau liếc nhìn, trông thấy thật là phụ thân mình, con mắt khóc hồng cả lên đầu tiên là loé sáng, lại rất nhanh ảm đạm xuống, đem mặt càng dùng sức vùi vào trước ngực mẫu thân.

“\_An nhi?”

Quách Tường có chút ngoài ý muốn, lại đẩy cơ thể nhỏ của hài tử ra nhưng mà nó vẫn là vùi càng lợi hại hơn. Ninh Cảnh Niên một mực chấp tay đứng ở bên ngoài, tại lúc này cuối cùng nhàn nhạt mở miệng nói:

“\_Nương bảo ta đến đón các người trở về.”

Rất ít khi hân có thể chủ động mở miệng nói chuyện, Quách Tường trong nội tâm không khỏi càng kinh hãi hơn vài phần, hài tử có chút khác ngày thường cũng đành chịu, nhanh chóng ôm nó xuống xe, đi đến trước mặt trưởng phu, nhẹ nói:

“\_Ta lập tức đi thu dọn đồ đạc....Cái kia, tướng công, người muốn hay không đến nhà tỷ tỷ ngồi một chút?”

Ninh Cảnh Niên không biết tới lúc nào, cũng không biết đợi đã bao lâu, xe ngựa đứng trước nhà tỷ tỷ cách đó không xa, xem ra tựa hồ không nghĩ sẽ đợi lâu. Quả nhiên, nghe được Quách Tường nói như thế, Ninh Cảnh Niên nói:

“\_Không được, người làm nhanh một chút.”

“\_Được.”

Nghe ra trong lời nói của hân không có kiên nhẫn, Quách Tường không nói thêm lời nào, vuốt ve đứa con đang gặt gao ôm mình trong ngực, vội vàng vào nhà tỷ tỷ. Vì để thu dọn đồ đạc, vào nhà không lâu nàng liền đem hài tử giao cho nha hoàn chiếu cố, công đạo trước đồ cho nó ngủ. Hiện tại canh giờ còn sớm, phỏng chừng đi suốt đêm là có thể về đến nhà, vậy nên có ý định làm cho đứa con nghỉ ngơi sớm, miễn cho chốc lát sẽ mệt mỏi. Trước cùng tỷ tỷ để nói lời từ biệt, biết rõ nàng muốn đi liền vịn phần không muốn, sau nghe

nói Ninh Cảnh Niên đang ở bên ngoài đợi, lại phàn nàn hắn sao không vào ngồi một chút, Quách Tường giúp trượng phu nói vài lời, lại nghĩ người bên ngoài sẽ không kiên nhẫn chờ đợi nên không tiếp tục cùng tỷ tỷ hàn huyên, rất nhanh liền trở lại phòng thu dọn đồ đạc.

Ngay lúc Quách Sắc trước khi ra cửa, muốn dẫn đi hài tử lúc này đến phòng khác nghỉ ngơi thì nha hoàn vội vàng chạy tới, bối rối nói, không thấy tiểu thiếu gia. Trong phòng bốn phía, ngoài phòng các góc, cả trong phủ cơ hồ đều lật tung cả lên đều không thấy thân ảnh tiểu Tĩnh An. Trong lúc Quách Tường ngốc lảng, kinh ngạc ngồi trong phòng, không biết ai thông tri cho Ninh Cảnh Niên ở bên ngoài, hắn đi vào trong phòng, nhìn đám nha hoàn, hạ nhân loạn thành một đoàn, âm thanh lạnh lùng nói:

“\_Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Vốn là đang choáng váng, Quách Tường nghe được thanh âm hắn nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy là hắn không khỏi đứng lên, hướng hắn đi đến, chỉ còn cách một bước thì nàng dừng lại, đôi môi run rẩy nói:

“\_An nhi....không thấy An nhi....”

.....oOo.....

Nguyên tác:

1

Phiên âm:

Kỳ úc 1

Chiêm bĩ Kỳ úc,

Lục trúc (y y).

Hữu phỉ quân tử.

Như thiết như tha.

Như trác như ma.

Sắt hề! Hạng hề!

Hách hề! Hoán hề!

Hữu phỉ quân tử,

Chung bất khả huyền hề!

Dịch nghĩa:

Kỳ úc 1

(Tạ Quang Phát dịch)

Trông kìa trên khúc quanh của sông Kỳ,

Tre xanh mới mọc mềm mại rườm rà.

Nước Vệ hôm nay có người quân tử văn nhã (chỉ Vũ Công).

Như đã cắt và dũa học tập đạo lý (kể làm đồ bằng xương bằng sừng, sau khi tiện cắt ra, món đồ phải trau dũa thêm cho trơn láng).

Như đã dồi mài lo việc tu thân (kể làm đồ ngọc đá, sau khi đã đục thành hình phải dồi mài cho bóng sáng).

Người ấy rất trang trọng uy nghiêm.

Người ấy rất vinh diệu, rất rạng rỡ.

(Nước Vệ hôm nay) có người quân tử văn nhã,

Cuối cùng dân chẳng thể quên người.

Dịch thơ:

Kỳ úc 1

(Tạ Quang Phát dịch)

Trông kìa trên khuỷu sông Kỳ,

Bờ tre mới mọc xanh rì thướt tha.

Có người quân tử tài ba,

Như lo cắt dũa để mà lập thân.

Giồi mài đốc chí siêng cần

Xem người thận trọng thêm phần nghiêm trang.

Hiên vinh danh tiếng rõ ràng

Có vua văn nhã hiên ngang đây rồi

Rốt cùng dân chẳng quên người.

Chú giải của Chu Hy:

\_\_Kỳ: tên sông.

\_\_úc: khúc sông cong.

\_\_lục: màu xanh xanh vàng vàng. Trên bờ sông Kỳ nhiều cây tre, đến đời nhà Hán vẫn thế, cho nên gọi tre vườn sông Kỳ là đấy.

\_\_y y: mới mọc mềm mại rườm rà.

\_\_phỉ: đồng nghĩa với phi, đáng văn nhã lộ rõ ra ngoài.

\_\_quân tử: Chỉ Vệ Vũ Công

\_\_Như đã cắt và dũa học tập đạo lý (kể làm đồ bằng xương sừng, sau khi tiện cắt ra món đồ đã phải dũa trau thêm cho trơn láng).

\_\_Như đã dồi mài lo việc tu nhân (kể làm đồ ngọc đá, sau khi đã đục thành hình đã phải dồi mài cho bóng sáng).

-> hai câu trên ý nói đức hạnh của Vệ Vũ Công đã trau dồi đẹp đẽ, cứ tiến mãi không thôi.

\_\_sắc: đáng trang trọng.

\_\_hạn: đáng trang nghiêm.

\_hoán: đáng rức rở.

\_huyền: quên.

\_Người nước Vệ khen tặng đức hạnh của Vệ Vũ Công, lấy cây tre mới mọc xanh um để khởi hứng sự tiến ích về học vấn và tu thân.

-> Như thiết như tha là nói việc học đạo lý, như trắc như ma là nói việc tu thân, sắt hễ hạn hễ là nói dung mạo nghiêm chỉnh, hách hễ oán hễ là nói uy nghi, hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyền hễ là nói đạo đã thịnh, đức đã trọn lành, cho nên dân chúng rất cùng không thể quên được.

Lời editor:

Bài thơ trên là một trong những bài thơ trong kinh thi của Vệ Phong, Kinh thi là một tập thơ nhiều tác giả vậy nên không rõ tác giả, có cả những thành ngữ dân gian, có từ thờ nhà Chu, sau đó được các danh nhân thi sĩ đời sau sưu tầm ghi chép và biên soạn lại. Kinh thi được xem như là cuốn sách giáo khoa toàn thư của thời xưa mà dân chúng ai cũng học và đọc. Những ai thấy có hứng thú xin mời lên gu gõ tìm, sẽ có rất nhiều tư liệu thú vị cùng nhiều bài thơ khác cho các bạn tham khảo.

Tuy nhiên, ở trong truyện này thì tác giả đã dùng bài thơ này với mục đích khác, đó là miêu tả vẻ đẹp xuất trần của anh Cảnh Niên theo đúng nghĩa đen chứ không phải thông qua các hình tượng để miêu tả phẩm chất hay đức hạnh gì như trong nguyên tác, do đó bài thơ trong truyện đã bị tác giả bỏ đi một câu, là câu áp cuối ý chỉ người công thành danh toại, tạo phúc cho nhân dân khiến người dân không thể quên, trong khi đó bài thơ trong bài chỉ có ý là không thể quên là chỉ Quách Tường từ lần đầu gặp gỡ đã chẳng thể quên Cảnh Niên xinh đẹp rạng rỡ đến nhường nào. Vì mục đích miêu tả khác nhau mà đưa bản dịch nguyên tác vào thì ta thấy không hợp cho lắm nên ở bài thơ trong bài ta đã mạn phép dịch theo ý ta hiểu cho hợp ngữ cảnh lúc đó, những câu trong ngoặc tròn chính là lời dịch của ta, mong là mọi người không cảm thấy ta xuyên tạc thơ ca TQ a. Thân

## 34. Chương 34

Dứt lời, lại không chịu nổi mà che mặt khóc, vừa rồi nàng cùng hạ nhân cùng nhau đi tìm, gấp đến độ tóc tai tán loạn, bộ dáng đoan trang từ trước đến nay giờ phút này một điểm cũng không có, bộ dáng yếu ớt mệt mỏi làm cho người khác thấy đau lòng. Ninh Cảnh Niên thật sâu liếc nhìn nàng một cái, xoay người sang chỗ khác chỉ huy hạ nhân:

“\_Bên phòng bốn phía đã tìm chưa?”

“\_Đã tìm.”

“\_Trong nội viện tìm chưa?”

“\_Đã tìm.”

“\_Những nơi góc tường, mép cửa, giả sơn, gốc cây, đều là những nơi dễ giấu người, đều tìm hết đi.”

“\_Vâng.”

Mặc dù Ninh Cảnh Niên không muốn tiếp nhận hài tử này nhưng nói sao thì nó cũng là cốt nhục huyết mạch của Ninh gia, chuyện trước mắt hần như thế nào thật sự không quan tâm. Gia chủ Ninh lão phu nhân-nương của hần sủng đứa nhỏ này như thế, nếu như thật sự có gì không hay xảy ra, hậu quả có thể đoán trước được. Nhưng mà kết quả là vẫn là không thay đổi, tìm khắp nơi cũng không thấy người đâu. Ninh Cảnh Niên lại hỏi, có hay không thấy người nào xuất nhập phủ, nhà tỷ tỷ Quách Tường cũng không phải là phú hộ nhân gia, cuộc sống chỉ có thể coi là giàu có, vẫn là cửa nhỏ nhà nhỏ, đừng nói là có hai người đứng gác ở ngoài, năm sáu hạ nhân đứng gác đã là nhiều, thường thường cổng chính đều mở, ai tiến vào đi ra cũng không biết, Ninh Cảnh Niên hỏi như thế, không một người đáp được.

Ninh Cảnh Niên thấy như thế trong nội tâm nhiều ít cũng thắc mắc, hần vừa rồi quả thật là đứng ở ngoài phủ, địa điểm chỉ cách đó một khoảng ngắn, còn nữa, hần ngồi trong xe, xa phu vì chạy nguyên một ngày

mà mệt mỗi ngủ gục, nhưng đích xác là không thấy người nào xuất nhập, trong phủ lại không thấy người, còn có thể đi đâu?

Ninh Cảnh Niên rất nhanh làm cho mọi người tụ tập lại, sau mới sai họ từng bước từng bước chia nhau đi tìm. Giang Phủ huyện tuy nói không lớn nhưng muốn tìm một người vẫn là có chút khó khăn, lại thêm hiện tại núi cao hoang đẽ ở xa, nếu bây giờ còn đang ở Ninh phủ, toàn bộ quý phủ hạ nhân hơn trăm người, điều động toàn bộ coi như thanh thế to lớn, đáng tiếc, bây giờ người có thể dùng không đến mười người. Tỷ tỷ Quách Tường mới hậu sản không lâu nên không thể xuất môn, Quách Tường khóc đến ngay cả đứng cũng không vững, hiện tại cũng chỉ có thể để cho các nàng ở lại trong phủ nghỉ ngơi, sai một nha hoàn ở lại hầu hạ. Ninh Cảnh Niên cùng trượng phu của tỷ tỷ Quách Tường, thêm một đám hạ nhân, tổng cộng chín người đều ra ngoài tìm người.

Không tìm thấy hài tử, Quách Tường còn đang khóc, một mặt nén giận chính mình, lại lo lắng vạn phần, rất sợ hài tử gặp chuyện gì. Tỷ tỷ của nàng không ngừng trấn an, nói Giang Phủ huyện dưới sự tiếp quản của Triệu đại nhân, dân phong thuần phác, ngay cả của rơi trên đường cũng không nhặt, hài tử sẽ không xảy ra đại sự gì. Hơn nữa, Triệu đại nhân bản lĩnh xử án vô cùng lợi hại, đến lúc đó báo quan nhờ y nghĩ biện pháp nhất định có thể tìm trở về. Hai người từ trước đến nay quan hệ không tệ, lại nhiều ít hiểu rõ nhau, Quách Tường nghe nàng an ủi vài lần, tâm tình cuối cùng chậm rãi bình phục một chút.

Ninh Cảnh Niên vừa mới xuất môn lại đụng phải thiếp thân nha hoàn Thuỷ Nhi của Quách Tường mang theo từ nhà mẹ đẻ từ lúc được gả vào Ninh phủ. Nàng vừa phụng mệnh đi tìm hòn đá nhỏ mà tiểu Tĩnh An làm rơi mất, hiện tại tìm thấy liền nhanh chóng trở về. Nghe được lời nha hoàn nói, Ninh Cảnh Niên bảo nàng đem hòn đá mà tiểu Tĩnh An muốn tìm về cho mình xem một chút, kết quả xem xét, bất quá là giống bình thường! Đá cuội màu đỏ, cả khối trơn tru tròn trịa, hoa văn cũng thông thường, cũng không có gì đặc biệt. Tựa hồ nhìn ra chủ tử không cho là đúng, Thuỷ Nhi cũng không biết mượn đâu ra lá gan, run rẩy mở miệng nói:

“\_Cô gia, tiểu thiếu gia không hiểu được tảng đá có hay không quý trọng nhưng hần vừa nhìn đã yêu thích, cảm thấy cô gia cũng sẽ yêu thích, cho nên muốn đem nó lưu lại tặng người.”

Ninh Cảnh Niên liếc nhìn nàng một cái làm cho nàng cúi đầu xuống thật thấp, nghĩ nghĩ, Ninh Cảnh Niên vẫn là không đem tảng đá kia vứt đi mà sai nha hoàn Thuỷ Nhi đưa mình đến nơi mà nàng tìm về tảng đá kia để tìm người. Không nằm ngoài dự kiến của Ninh Cảnh Niên, tiểu Tĩnh An thật là tự mình chạy ra đó, lúc ấy Quách Tường thu dọn đồ đạc để đi, trong phủ nhân thủ không nhiều lắm, cơ hồ toàn bộ đều đến hỗ trợ, nha hoàn đem tiểu Tĩnh An đưa vào phòng khác ngủ, đặt lên giường xong thấy nó ngoan ngoãn không có động tĩnh gì, cho rằng rất nhanh đã ngủ rồi, không nghĩ tới người vừa đi ra khỏi ngoài phòng, tiểu Tĩnh An đã mở to con mắt căng tròn, chính mình vén chăn lên bò xuống giường, chạy đi.

Tiểu Tĩnh An chỉ là muốn đem tảng đá tìm về, sau đó mới tự mình giao cho phụ thân, căn bản không ngờ tới những người lớn bởi vì tìm không thấy mình mà loạn thành một đoàn. Đến khi nó chạy ra đường lớn, tự cho chạy đúng đường mà lung tung đi tìm, không bao lâu sau tiểu đông tây này đầu óc bắt đầu choáng váng. Tìm không được đường, chung quanh đều là những người không quen biết, vừa mệt mỏi vừa kinh sợ đứng ở trên đường cái, một lúc sau, tiểu gia khỏ miệng mếu một cái, khóc.

Giang Phủ huyện dưới sự quản lý của Triệu huyện lệnh thanh liêm ngay thẳng, dân chúng thuần phác, mọi người thấy tiểu gia khoả phần điều ngọc mài này một mình trên đường cái khóc đến thê thảm lập tức động lòng trắc ẩn, thế là mỗi người đều đi đến, muốn ôm, muốn dỗ, thuận tiện hỏi nó có phải cùng người nhà lạc nhau. Kết quả tiểu gia khoả này tâm cảnh giác lại rất cao, ai cũng không cho tới gần, nếu đụng đến nó, nó khóc càng lớn thanh hơn cho người xem! Tất cả mọi người đầu đầu, cũng không biết là ai đưa ra chủ ý đem Trình bộ đầu gọi tới!

Mọi người quả thật là dễ dàng mắc thói quen ỷ lại, Trình bộ đầu người tốt, tâm địa nhuần, bất kể chuyện gì dù là lông gà vỏ tỏi, chỉ cần tìm y, y đều hết sức tương trợ, cứ như vậy thời gian dài, có chuyện lớn nhỏ gì đều luôn nghĩ tìm đến y. Lúc này đồ không được tiểu gia khoả này, mọi người liền trực tiếp nghĩ đến y, cũng không nghĩ đến y đường đường là một đại nam nhân, tiểu gia khoả này ngay cả cô nương gia đều không đồ được, y tới thì có thể đồ hay sao?

Lòng người đang cấp, ai quản được nhiều như thế? Thế là mới từ nha môn trốn ra, đang định như thường

ngày đi tuần phổ trị an, Trình bộ đầu lập tức bị người bắt lỗi tới. Vốn bị người lỗi tới dễ hài tử đủ làm cho Trình bộ đầu đau đầu, vừa thấy người khóc đến không ra hơi là tiểu Tĩnh An, đầu đau càng thêm đau. Lão thiên gia thật sự là thích đùa giỡn, càng muốn cùng gia đình này không còn quan hệ, người càng muốn dùng tất cả biện pháp cho y không có cách nào thoát khỏi.

Đầu tuy đau nhưng sự tình xảy ra trước mắt nếu không quản, y còn là Trình bộ đầu nhân nghĩa, lương thiện sao? Đi qua, ngồi xổm xuống trước mặt tiểu gia khoả, một bên giơ tay ôm lấy, một bên suy nghĩ làm sao có thể dỗ nó đừng khóc. Tiểu Tĩnh An ai cũng không thể tiếp cận không biết vì sao lại ngoan ngoãn dựa vào trong ngực của Trình bộ đầu, còn duỗi ra cánh tay nhỏ, béo tròn túm chặt lấy quần áo của y. Tiểu gia khoả khóc đến nấc lên, Trình bộ đầu nhanh chóng vỗ vỗ lưng cho nó, dùng giọng ôn như nói:

“\_Sao ngươi lại một mình ở chỗ này, nương ngươi đâu?”

“\_Nương....Nương.....Hứu..ucc....” Tĩnh An khóc thút thít đến lợi hại, nói chuyện đứt quãng.

Trình bộ đầu trên người không có khăn tay đành phải dùng một ống tay áo nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nó, tay kia vỗ nhẹ lên lưng nó, tiểu gia khoả vẫn cứ nấc không ngừng, có thể thấy vừa này khóc thật sự lợi hại. Tiểu Tĩnh An sau khi gọi hai tiếng nương, nhìn nam tử trước mặt đang cẩn thận trấn an mình, không khỏi dần dần nín khóc, sau đó mới nói ra hai chữ:

“\_Tặng đá.....”

“\_Tặng đá?”

“\_Không thấy tặng đá.”

Tiểu Tĩnh An lúc nói những lời này biểu tình như người bị uất ức, giống như bị lấy mất vật trân bảo quý giá. Trình bộ đầu làm việc cho Triệu huyện lệnh không phải là chuyện ngày một ngày hai, năng lực xử án tuy không so được với Triệu huyện lệnh nhưng đối với việc suy đoán sự tình, vẫn có thể xem như khá, bởi vậy vừa nghĩ thoáng cái liền đoán ra đại khái là có chuyện gì:

“\_Có phải là không thấy tặng đá nên ngươi ra đây tìm?”

Tiểu Tĩnh An gật đầu.

“\_Chúng ta trước đi tìm nương ngươi, rồi sau đó kêu nàng cùng ngươi đi tìm, được không?”

Tiểu Tĩnh An nghe xong lập tức lắc đầu, ngàn vạn không muốn:

“\_Tặng đá, tìm tặng đá tặng phụ thân!”

Gặp tiểu Tĩnh An bộ dáng này, xem ra tặng đá kia quả thật là rất quan trọng, Trình bộ đầu suy nghĩ một lát liền quay đầu đối thủ hạ cùng y tiến đến nói:

“\_Tiểu Tam, ngươi đến nơi khác tìm xem, xem có thể hay không tìm được người nhà hài tử này, ta dẫn nó đi tìm tặng đá.”

“\_Được!”

Bộ khoái Tiểu Tam nhận lệnh lập tức chạy ra khỏi đám đông đi làm việc. Trình bộ đầu ôm lấy Tĩnh An, hỏi nó:

“\_Ngươi còn nhớ rõ tặng đá rơi ở đâu không?”

Tiểu Tĩnh An ôm cổ của y, nghiêm túc nhẹ gật đầu, bàn tay mập mập nhỏ bé vỗ vỗ lưng Trình bộ đầu:

“\_Bên ngoài cửa tiệm, những đồ kia rớt trên người, rất sợ, sợ a.”

Chứng kiến tiểu Tĩnh An cùng Cảnh Niên có sáu bảy phần tương tự, khuôn mặt nhỏ bé mủm mĩm, con mắt cùng cái mũi khóc đến đỏ cả lên, lộ ra bộ dáng chăm chú nỗ lực, Trình bộ đầu nhìn không được đem mắt cọ cọ trên cái bụng mềm nhô nhỏ của nó, thật sự là quá đáng yêu! Nhớ lại lúc trước tại một cửa hiệu chuyên bán đặc sản đã cứu tiểu Tĩnh An, liền tưởng đến những lời nói trẻ con của nó, Trình bộ đầu rất nhanh biết được chỗ nó chỉ là ở đâu rồi.

Đợi cho nha hoàn Thuỷ Nhi dẫn Ninh Cảnh Niên đến nơi Tĩnh An thiếu chút nữa đã gặp chuyện không may kia, liền bắt gặp một nam nhân vận công phục đang vuốt ve Tĩnh An từ bên kia chậm rãi đi tới.

### 35. Chương 35

Người này một tay vuốt ve tiểu Tĩnh An, ngón trỏ tay kia bị năm ngón tay ngấn ngùn, mập mạp của tiểu Tĩnh An nắm chặt, không biết y cùng tiểu gia khoa nói cái gì, tiểu Tĩnh An khanh khách cười đến đôi mắt to híp lại thành một đường, cặp mắt của y chăm chú nhìn lúm đồng tiền non nớt của hài tử, trên mặt mang chút ý cười, trong mắt hào quang ấm áp, ôn nhuận.

Ninh Cảnh Niên đã từng ảo tưởng qua hình ảnh như vậy, chính mình xuất môn bốn ba bên ngoài trở về đã nhìn thấy thê tử mang theo hài tử khuôn mặt tươi cười dịu dàng ở ngoài phòng nghênh đón, đã từng vô số lần ảo tưởng, cũng vô số lần thất bại, ngay lúc hi vọng bị sự thật đả kích, tra tấn đến sớm nguội lạnh đi thì một màn này lại chân thật xuất hiện trước mặt hắn. Nhưng Ninh Cảnh Niên lại cảm giác mình nhất định là hoa mắt, hắn thấy chỉ có đang ở trong mộng mới có thể xuất hiện thê tử đang vuốt ve hài tử vốn là không nên xuất hiện kia, hơn nữa nàng còn phủ quần áo nam nhân, mà một thân trang phục này lại là cách ăn mặc của một bộ đầu.

Ninh Cảnh Niên giật mình tỉnh táo lại trong chốc lát, người kia vuốt ve hài tử đang từ từ tiến đến cũng phát hiện ra hắn, tựa hồ có chút ngoài ý muốn liền dừng bước, sau đó nhẹ vỗ lưng tiểu Tĩnh An, ngừng nói gì đó, tiểu Tĩnh An quay đầu xem xét, vừa thấy là hắn, đôi mắt đen sẫm thật to sáng rực lên nhưng rất nhanh liền ảm đạm xuống, tiếp theo đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực y, cái đầu nhỏ gối lên trên bờ vai rắn chắc. Người kia tựa hồ có chút hoang mang cúi đầu nói gì đó với tiểu Tĩnh An đang ở trong lòng mình, tiểu Tĩnh An liền lắc đầu. Nói cái gì bởi vì cách quá xa, Ninh Cảnh Niên không có nghe thấy.

Ninh Cảnh Niên còn đang ở đằng kia đứng ngơ ngác, một màn này trước mắt quá ư là chân thật ngược lại làm hắn không biết phải làm sao. Trình bộ đầu ngẩng đầu liếc mắt nhìn người nọ cách nhau một đoạn, giây dựa có, do dự có, nhưng cuối cùng vẫn là giả bộ về mặt như không có việc gì đi qua. Đã bị bắt tại trận, lúc này, cách trốn tránh hữu hiệu nhất không phải là xoay người bỏ chạy, mà là làm như không có việc gì mà nghênh đón. Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng nếu có người cẩn thận quan sát vẫn có thể phát hiện đằng sau vẻ mặt bình tĩnh của y, hai tay y đang không ngừng nhẹ nhàng run rẩy. Cách Ninh Cảnh Niên khoảng một bước, Trình Dục dừng lại, khiêm tốn hữu lễ đối hắn nói:

“\_Ta là bộ đầu của Giang Phủ huyện, vừa rồi trên đường trông thấy tiểu hài tử này đang khóc, nghĩ nó hẳn là cùng người nhà lạc nhau, liền dẫn nó đi tìm.”

“\_Xin hỏi, người là người thân của hài tử này?” Nói đến đây, Trình Dục cảm thấy có chút thất lễ mà cười cười.

“\_Ta xem người cùng tiểu hài tử này lớn lên có vài phần tương tự liền cảm thấy như thế, nếu có nhận lầm, thỉnh thông cảm cho.”

“\_Giang Phủ huyện, bộ đầu?” Ninh Cảnh Niên kinh ngạc lặp lại.

“\_Đúng vậy.”

Vừa nói xong, Trình Dục lập tức vội vàng làm cho Tĩnh An đang ở trong ngực ngẩng đầu lên, cũng không biết tại sao, Ninh Cảnh Niên giờ phút này phản ứng so với ngày thường hoàn toàn khác nhau, vừa ngốc lại sững sờ thật lâu đều chưa hồi thần, nếu như hắn cùng ngày thường giống nhau, nhất định có thể phát giác Trình Dục vô ý thức mà tránh né cùng hai tay run rẩy.

“\_Tĩnh An thiếu gia!”

Đúng lúc này, nha hoàn Thuỷ Nhi cùng Ninh Cảnh Niên đến tìm người, nhìn thấy Tĩnh an lập tức kích động đi qua, muốn đem Tĩnh An từ trên người Trình Dục ôm lấy. Tĩnh An vừa thấy nàng đầu tiên là nhu thuận, âm thanh nho nhỏ hô:

“\_Thuỷ tỷ tỷ!”

Sau đó cũng không thèm đếm xỉa hai tay nàng đang đưa qua, tiếp tục vùi vào trong ngực ấm áp mà rắn chắc của Trình Dục. Cũng không biết tại sao, này ngực mang theo nhàn nhạt mùi hương cây cỏ ấm áp làm cho Tĩnh An quyến luyến, lần đầu tiên vì cứu nó mà ôm lấy nó, tiểu Tĩnh An miễn cảm liền nhận ra, cho nên lần thứ hai mới có thể ngoan ngoãn tiến vào trong lòng y. Thủy Nhi có chút ngoài ý muốn nhưng là cũng không có cưỡng cầu, nhớ lại nam tử trước mặt này đã từng cứu Tĩnh An lần thứ nhất, Thủy Nhi thối lui đến bên cạnh Ninh Cảnh Niên đang không biết suy nghĩ gì, đối hắn nói:

“\_Cô gia, vị bộ đầu đại nhân này chính là người lần trước đã từng cứu tiểu thiếu gia.”

Ninh Cảnh Niên vẫn là không có phản ứng mà Trình Dục thì đang cố ý tận lực không cùng hắn nhìn nhau, thấy hắn này giờ không nói gì, giả vờ không biết hỏi Thủy Nhi:

“\_Các người cùng đứa nhỏ này có quan hệ gì?”

Thủy Nhi nói:

“\_Là tiểu thiếu gia của chúng ta, vị này chính là phụ thân của Tĩnh An tiểu thiếu gia, chúng ta từ An Dương tới, vừa rồi tiểu thiếu gia chạy ra khỏi phủ, thế là chúng ta mới đi tìm.”

Trình Dục vỗ vỗ lưng Tĩnh An, nhẹ giọng hỏi nó:

“\_Tiểu gia khoả, ngẩng đầu nhìn xem hai người kia người có biết hay không? Người này có phải phụ thân người không?”

Tiểu gia khoả trong lòng ngực y cũng không ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở bả vai y thành thành thật thật mà gật nhẹ.

“\_Nhanh cùng phụ thân người trở về đi, người chạy loạn ra ngoài, bọn họ khẳng định lo lắng.”

Trình Dục muốn đem Tĩnh An đặt xuống nhưng Tĩnh An lại dùng hết sức lắc đầu, sao cũng không chịu xuống, Trình Dục có chút cảm thấy kì quái, tiểu Tĩnh An lúc này kiên định mà rầu rĩ nói:

“\_Tảng đá....Tìm tảng đá....”

Có vài phần giật mình, lại có vài phần đối Tĩnh An cố chấp tìm tảng đá mà khó hiểu, Trình Dục như cũ ôm Tĩnh An trong lòng, đối Thủy Nhi nói:

“\_Đứa nhỏ này một mực nói muốn đi tìm tảng đá, người có biết là chuyện gì không?”

Thủy Nhi nhanh chóng gật đầu đi đến trước mặt Trình Dục, vỗ vỗ lưng Tĩnh An, ôn nhu đối Tĩnh An đang rầu rĩ không vui nói:

“\_Tiểu thiếu gia, tìm được tảng đá rồi.”

“\_Ở đâu?”

Tiểu gia khoả một mực không chịu ngẩng đầu lên, vừa nghe xong lập tức ngẩng đầu. Thủy Nhi thần bí cười, con mắt hướng Ninh Cảnh Niên đang đứng ở đằng kia liếc nhìn vài lần.

“\_Tĩnh An tiểu thiếu gia, hiện tại đang ở chỗ phụ thân người đó!”

Tĩnh An lập tức quay đầu nhìn, Trình Dục cũng không khỏi nhìn sang, cứ như vậy Ninh Cảnh Niên này giờ không nói gì giờ trở thành tiêu điểm của mọi người. Tuy Ninh Cảnh Niên nhìn như đang ngăn người, kì thật lời của bọn họ nói hắn một chữ cũng không nghe sót, vào lúc bọn họ đang soi mói nhìn, hắn chậm rãi giơ tay phải lên đưa đến trước mặt, sau rồi mới chậm rãi mở ra. Một khối! Đá cuội màu đỏ hiện ra trước mắt mọi người. Con mắt Tĩnh An khóc có chút sưng đỏ lập tức toả sáng, nó từ trong ngực Trình Dục giãy xuống, sau đó thân thể béo nhỏ từ từ chạy đến trước mặt phụ thân, một tay túm vạt áo hắn, ngược khuôn mặt trắng nõn tròn nhỏ lên, phát ra âm thanh bập bẹ đối Ninh Cảnh Niên nói:

“\_Phụ thân thích không?”

“\_Tảng đá xinh đẹp, Tĩnh An rất thích, tặng phụ thân, phụ thân thích không?”

Tiểu gia khoả sợ phụ thân nghe không rõ lại lớn tiếng nói một lần nữa, Ninh Cảnh Niên không nói gì, ánh mắt chậm rãi chuyển qua trên người Trình Dục. Trình Dục một mực nhìn Tĩnh An, cuối cùng cũng hiểu

vì sao nó cố chấp tìm tảng đá như thế, cũng chỉ là bởi vì nghĩ tặng cho phụ thân, nhịn không được ngồi xổm người xuống, có chút dùng sức xoa xoa đầu nhỏ của Tĩnh An.

“\_Hài tử ngoan.”

Nếu không phải có những người khác ở đây, Trình Dục rất muốn đem đứa nhỏ này kéo vào trong ngực, dùng sức hôn nhẹ nó, ôm nó một cái, sủng nó, yêu thương, che chở nó. Trình Dục tiếp xúc qua không ít tiểu hài tử, ấn tượng đối với bọn nó đều là trắng trắng mềm mềm, thích khóc, thích làm nũng. Bởi vì quan hệ đến Ninh Cảnh Niên, y đối với Tĩnh An ngay từ đầu đã chú ý nhiều hơn một chút, y nhớ rõ Cảnh Niên rất yêu thích tiểu hài tử, bây giờ nhìn thấy Tĩnh An như thế nhu thuận hiểu chuyện, càng cảm thấy nó đáng giá được Cảnh Niên hảo hảo đến chiều cổ, yêu thương. Sau đó đứng lên, Trình Dục cuối cùng chăm chú mà cẩn thận nhìn về phía Ninh Cảnh Niên, một lát sau, y tự đáy lòng nói:

“\_Con của ngươi rất hiểu chuyện, hảo hảo chiều cổ nó.”

Dứt lời, Trình Dục thu lại ánh nhìn, xoay người rời đi.

“\_Chờ một chút!”

Từ đầu tới cuối, Ninh Cảnh Niên chỉ nói có một câu đột nhiên kéo lại cánh tay y, lúc Trình Dục quay đầu lại, hắn có vẻ có chút dồn dập nói:

“\_Ngươi có phải hay không họ Đỗ? Ngươi có hay không một muội muội gọi Đỗ Vi? Ta đã từng phái người đến Tây Vực tìm người, chính là hoàn toàn không có chút tin tức của các người, các người hiện tại đều đến Giang Phủ ử?”

Trình Dục yên lặng, sau đó kiên quyết rút cánh tay mình ra.

“\_Ngươi nhận lầm người.” Trình Dục nhìn hắn, cười nói.

“\_Ta không họ Đỗ, lại càng không biết cái gì Đỗ Vi, ta họ Trình tên Dục.”

Trình Dục đi rồi, Ninh Cảnh Niên còn đang tại chỗ cũ kinh ngạc nhìn y rời đi, trong đầu một mực lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng vừa rồi.

Ta không họ Đỗ, lại càng không biết cái gì Đỗ Vi, ta họ Trình tên Dục.

Thật là không phải? Hoàn toàn không biết? Chính là, tại sao lại như thế...như thế...

Ngoại trừ thanh âm so với Vi nhi thấp trầm hơn, lúc cười, còn có những cử chỉ kia cũng tương tự như vậy, thật giống như Vi nhi đã trở lại, đã trở lại!

“\_Phụ thân! Phụ thân!”

Tiểu Tĩnh an giật giật lấy vạt áo hắn, Cảnh Niên chậm rãi cúi đầu xuống nhìn nó, nhìn khuôn mặt cùng chính mình tương tự, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn như thế. Nếu như nó thật sự là hài tử của Vi nhi, lúc trưởng thành sẽ có bộ dạng gì, sẽ trông giống ai? Không khỏi nhớ tới một màn lúc này người kia vuốt ve Tĩnh An đi đến trước mặt, như mộng như huyền, cùng Vi nhi mặt giống nhau như đúc, hắn cùng Vi nhi đồng dạng. Ninh Cảnh Niên chậm rãi ngồi xổm người xuống, vươn tay vuốt ve khuôn mặt non nớt của hài tử, Tĩnh An lần đầu tiên được phụ thân thân mật tiếp xúc như thế không khỏi cười ra mặt, bàn tay nhỏ bé bắt lấy tay phụ thân đang cảm tảng đá hời:

“\_Tặng đá, phụ thân thích không?”

Ninh Cảnh Niên nhìn tảng đá cuội trong tay, bắt quả cũng chỉ bình thường, nhưng lần này nhìn, tảng đá bị nước chảy qua cọ rửa mà vẻ ngoài mượt mà bóng loáng, màu sắc đơn giản mà nhu hoà sáng bóng, đều cùng tính cách Vi nhi tương tự. Là vì thấy được người kia, là vì đầu óc đang một mực trầm mê chìm đắm trong kí ức bởi vì y xuất hiện mà trở nên tiên minh sao? Vi nhi, Vi nhi, tại sao ngươi lại xuất hiện, là vì để cho ta vĩnh viễn không quên được ngươi hay là ngươi muốn thông qua y nói cho ta biết điều gì?

Vi nhi!

Đem đá cuội thu vào trong tay, Ninh Cảnh Niên một bên ôm lấy Tĩnh An, một bên thấp giọng nói:

“\_Rất thích, phụ thân rất thích.”

“\_Đi, chúng ta về nhà a.”

“\_Dạ.”

Lần đầu tiên được phụ thân ôm vào trong ngực, tâm tiểu Tĩnh An thoải mái mà ôm chặt lấy hắn, miệng nhỏ vui vẻ đến không thể khép lại. Có lẽ do ngày hôm nay mạo hiểm làm nó mệt chết người, gắng gượng một hồi vẫn là không ngừng buồn ngủ, dựa vào trên bờ vai phụ thân mà ngủ, trầm trầm mà ngủ, chỉ là trong mộng cũng còn mang theo mỉm cười ngọt ngào.

## 36. Chương 36

Hài tử tìm được rồi. Quách Tường còn chưa kịp tiêu hoá cái tin tức này đã nhìn thấy Ninh Cảnh Niên vuốt ve tiểu Tĩnh An đi vào trong phòng, nàng toàn bộ chỉ có thể phản ứng chính là kinh ngạc đến phát ngốc. Mặc dù nàng luôn nghĩ đến một ngày nào đó Ninh Cảnh Niên có thể tiếp nhận tiểu Tĩnh An, giống như một người phụ thân bình thường chiều chuộng nó, giáo dục nó, nhưng là bởi vì trượng phu Ninh Cảnh Niên thái độ từ trước đến nay luôn lạnh lùng đến vô tình, bởi vậy ngay tại lúc này tận mắt thấy hài tử oa tại trong ngực phụ thân, mặt gối lên trên vai ngủ say sưa thì nàng không biết như thế nào đáp lại. Nãy giờ luôn bên cạnh làm bạn, tỷ tỷ nàng ngay lúc này đỡ lấy cánh tay của nàng, trấn an cười nói:

“\_Cảm ơn trời đất, tìm được hài tử bình an vô sự trở về.”

Quách Tường nhìn tỷ tỷ một cái, sau rồi mới hướng về phía phụ tử hai người nhìn lại, không khỏi kích động mà hốc mắt nóng lên. Sự kiện Tĩnh An mất tích làm hao hết một khoảng thời gian, đến lúc cả phủ từng người thở phào nhẹ nhõm thì sắc trời đã hôn ám, tỷ tỷ Quách Tường thấy thế liền lần nữa giữ bọn họ ở lại ít nhất một đêm rồi về. An Dương thành cùng Giang Phủ huyện cách xa nhau gần ba trăm dặm, xe ngựa liên tục đi, đến nơi cũng phải đến sáng, nếu hiện tại bọn họ đi, hành trình sẽ là suốt đêm, các nam nhân còn dễ, đằng này một nữ tử lại thêm một hài đồng chưa đầy ba tuổi, lần qua lộn lại như vậy không phải là muốn bọn họ sinh bệnh?

Quách Tường cảm thấy tỷ tỷ nói không phải không có lý nhưng quyền quyết định vẫn thuộc về Ninh Cảnh Niên, nếu như hắn đêm nay kiên quyết muốn đi, nàng cũng không có câu oán hận, dù sao hắn có thể tới đón mẫu tử bọn họ về, hơn nữa còn tiếp nhận Tĩnh An cũng làm cho nàng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Ninh Cảnh Niên sau một hồi suy nghĩ một chút, đồng ý lưu lại. Quách Tường thập phần mừng rỡ lại có chút ngoài muốn, nàng biết rõ nguyên nhân hắn muốn nhanh chóng trở về, dù sao sản nghiệp to lớn như vậy mà chỉ có một mình hắn gánh vác trách nhiệm quản lý, nhất thời nửa khắc sơ sẩy liền dễ dàng gây đại họa, hắn hôm nay có thể buông việc sinh ý tới đón bọn họ, còn đồng ý ở lại một đêm, có thể nào không làm cho nàng bất ngờ?

Ninh Cảnh Niên ngày này chuyển biến làm cho Quách Tường không khỏi bắt đầu có chút chờ mong, chờ mong quan hệ của bọn họ sẽ chậm rãi cải thiện, chờ mong bọn họ cuối cùng có một ngày sẽ chính thức như vợ chồng cử án tề mi (vợ chồng tôn trọng lẫn nhau), phu thê tình thâm. Ngay lúc tỷ tỷ an bài chỗ ở cho bọn họ để cho Ninh Cảnh Niên cùng mẫu tử Quách Tường ở chung một phòng, Quách Tường không khỏi nhìn về phía hắn, tim đập nhanh, mà Ninh Cảnh Niên trả lời liền làm cho nàng rơi xuống vực sâu thất vọng, hắn nói:

“\_Hôm nay bọn họ đều mệt mỏi, ta không thể cùng bọn họ chen chúc, ngày mai còn phải chạy về, để cho bọn họ nghỉ ngơi thật tốt, ta đến khách điểm.”

Tỷ phu cùng tỷ tỷ còn muốn nói gì đó nhưng Ninh Cảnh Niên cũng không cho bọn họ có cơ hội nói chuyện, tiếng nói vừa dứt liền đứng dậy cáo từ. Quách Tường một mực nhìn thân ảnh hắn rời đi, biến mất ở ngoài phòng, sau cùng tỷ tỷ công đạo một hồi mới đứng lên đi về hướng phòng nàng mấy ngày nay vẫn ở. Ninh Cảnh Niên đem Tĩnh An ôm về không lâu, để cho nha hoàn ôm nó đi vào trong phòng ngủ, Quách Tường lúc đi vào phòng, Tĩnh An im lặng nằm trên giường, trong phòng có một nha hoàn ở lại trông nom. Quách Tường trước hết để cho nha hoàn lui ra ngoài, chính mình ngồi ở mép giường tỉ mỉ sờ khuôn mặt tròn trắng nõn của hài tử. Lòng mày, mắt cùng cái mũi cũng giống phụ thân nó, chỉ có môi giống nàng. Quách Tường

nhìn nhìn, khoe miệng không khỏi câu lên một nụ cười ôn nhu, trong nụ cười này có loại vui mừng đối với sự chuyển biến hôm nay của trương phu, cũng có đối với tương lai mong đợi. Dem mấy sợi tóc trên mặt hài tử vén ra sau tai, Quách Tường tại trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng hôn xuống.

Mà đang kinh ngạc ngồi ở trong khách điểm, Ninh Cảnh Niên con mắt nhìn chăm chú ngọn đèn chập chờn trên bàn, tâm tình lại không tốt đẹp như Quách Tường, trong đầu hần một mực lặp đi lặp lại khuôn mặt cảm thấy quen thuộc hôm nay nhìn thấy, giống người kia từng câu từng chữ. Không biết hần ngồi vậy đã bao lâu, đến khi tiếng mõ canh hai rời xa, cửa ra vào đóng chặt trong đêm yên tĩnh truyền vào tiếng gõ cửa.

“\_Chủ tử.”

“\_Vào đi.”

Cửa ra vào chỉ nha một tiếng mở ra, người tới là xa phu mà trước đó Ninh Cảnh Niên phái đi ra ngoài tìm hiểu tin tức. Đó cũng không phải là xa phu bình thường, hần còn kiêm chức hộ vệ gia chủ Ninh gia. Ninh Cảnh Niên nói sao cũng là chủ tử của một đại gia tộc, xuất môn bên ngoài không thể ngay cả biện pháp đề phòng cũng không có, lần này đột nhiên quyết định đến Giang Phủ đón người, Ninh Cảnh Niên thăm nghĩ đi nhanh về nhanh, tự nhiên cũng không muốn lể mề mà mang theo cả một đại bang nhân cho nên chỉ sai một thủ hạ tài nghệ cao đi theo.

Ninh gia không chỉ có sinh ý làm lớn, các ngành công nghiệp liên quán đến cũng đủ loại kiểu hình, mà Giang Phủ huyện cách An Dương thành không xa tự nhiên cũng sẽ có cửa hiệu của Ninh gia, Ninh Cảnh Niên đêm nay ở khách điểm chính là một trong những khách điểm của Ninh gia, đương nhiên, không chỉ có khách điểm, tại Giang Phủ huyện, Ninh gia còn có năm mặt cửa hiệu khác.

Giang Phủ huyện chỉ là tiểu huyện, dân số không đến một vạn người, không có sông, cách con đường thông thương một đoạn khá xa, nếu không phải phụ thuộc vào An Dương thành phần vinh cách đây không xa, khả năng phát triển là cực thấp. Bởi vì nhìn ra đây không có khả năng phát triển, Ninh gia ngay từ đầu cũng không thiết lập hiệu buôn tại Giang Phủ huyện, sau đến Ninh Cảnh Niên có ý niệm đem hiệu buôn khuếch trương trên cả nước, lúc này tại đây mới có thể chính thức thành lập mở cửa buôn bán.

Xử lý sự vụ lớn nhỏ ở Giang Phủ huyện, Ninh Cảnh Niên đều là sai thủ hạ giải quyết, xem bọn họ trình lên sổ sách ít ỏi, cảm thấy thành tích thường thường liền một mực không có chú ý quá nhiều, chỉ cần không lỗ vốn là được, dù sao hần lấy trọng điểm vẫn là các thành phố lớn thượng đẳng. Chính vì như thế, hần chưa từng tới tiểu huyện này, lại càng không nghĩ đến, tại đây lại tồn tại một nam nhân cùng thê tử mình giống nhau đến thế. Bất quá chỉ là hơn hai trăm dặm mà thôi, nếu không phải có duyên gặp gỡ, có lẽ thật sự như thế bỏ qua, cả đời không gặp gỡ.

“\_Chủ tử.”

Xa phu kiêm hộ vệ đến bên cạnh Ninh Cảnh Niên, nói khẽ với hần:

“\_Chuyện người bảo tiểu nhân thăm dò đã tra ra được.”

“\_Nói.”

“\_Người kia gọi Trình Được, là bổ đầu, ở ngay tại Giang Phủ huyện huyện nha nhậm chức, năm nay hai mươi chín tuổi, y rất có danh tiếng, tính tình ôn hậu, thích làm vui người khác. Tiểu nhân còn nghe được, y và Giang Phủ Triệu huyện lệnh là anh em kết nghĩa, năm đó Triệu huyện lệnh đến đây nhậm chức thì y cũng theo tới.”

“\_Hai mươi chín?” Ninh Cảnh Niên trong mắt hiện lên một đạo quang mang.

“\_Đúng vậy.” Hộ vệ dừng lại rồi nói tiếp.

“\_Cũng rất kì quái, người đó khỏe mạnh, tính tình lại tốt, nghe nói trong Giang Phủ huyện không ít thiếu nữ, cô nương thăm cảm mến y, có người còn mạnh dạn tìm đến cửa bày tỏ, nhưng là y vẫn một mực kéo dài đến nay cũng chưa đón dâu.”

“\_Hai mươi chín tuổi.”

Ninh Cảnh Niên dần dần lâm vào trầm tư. Hắn nhớ rõ, nếu là Vi nhi vẫn còn sống, hiện tại cũng vừa vặn đến tuổi này. Đúng vậy, Vi nhi chỉ so với hắn lớn hơn ba tuổi, chính là ánh mắt nàng mỗi lần nhìn hắn cứ như là một đại nhân đang nhìn tiểu hài tử, mang theo yêu thương cưng chiều, sẽ vì hắn tùy hứng mà bất đắc dĩ đau đầu, cũng sẽ cười đến ôn nhu tha thứ. Ánh mắt dừng lại tại ánh đèn dầu, hắn hỏi:

“\_Còn gì nữa không?”

Người hộ vệ cung kính trả lời:

“\_Những điều này là do tiểu nhân từ người khác mà nghe được, nếu như muốn tra kỹ càng hơn, chỉ sợ sẽ cần tốn nhiều hơn chút khí lực cùng công phu.”

Ninh Cảnh Niên gật đầu. Cũng phải, nếu muốn biết chi tiết về một người, quang minh chính đại dò xét là không thể nào, với tình cảnh hiện tại của hắn, biết được những điều này đã là tốt lắm rồi, muốn biết kỹ càng, chỉ có thể phái mật thám đi thăm dò.

“\_Người lui xuống dưới nghỉ ngơi đi.”

“\_Vâng.”

Hộ vệ ra khỏi cửa cũng giúp hắn đóng cửa lại, Ninh Cảnh Niên ngồi một hồi, đứng dậy đi đến cửa sổ phía trước, đem cửa sổ mở ra. Mấy ngày nay thời tiết tốt, gió nhẹ, trời ấm, thật là thời gian tốt để du ngoạn đập thanh, đến buổi tối mở cửa sổ ra, ngẩng đầu nhìn lên còn có thể thấy được ánh trăng như ẩn như hiện trong mây mù. Ninh Cảnh Niên ngắm nhìn giá luân loan nguyệt (ý là trăng rằm tròn vành vạnh), đáy lòng không biết đang dự định điều gì, hắn cũng không biết rằng tại nơi khác, trước một ô cửa sổ khác cũng có một người đứng ngắm loan nguyệt mà ngắm người, người này chính là Trình Dục.

Trong tay cầm một chén rượu, rượu đã uống cạn, lại không biết người đã đứng trước cửa sổ bao lâu, chỉ có gió thỉnh thoảng thổi qua lay động tựa như tĩnh, lại như đi vào cõi thần tiên. Vào lúc ánh trăng ẩn vào tầng mây dày đặc, Trình Dục cuối cùng lấy lại tinh thần, miệng khô vốn định uống một chút mới phát hiện chén rượu đã sớm trống rỗng, thế là xoay người trở về phòng, ngồi ở trước bàn vươn tay ra, ở chỗ giữa bầu rượu cùng ấm trà dừng lại một hồi mới ôm lấy bầu rượu rót đầy chén rượu.

Y biết rõ uống rượu hại thân nhưng giờ phút này, nếu không uống rượu sẽ phảng phất cảm thấy thiếu gì đó. Nâng cốc, một ngụm rót vào trong miệng, đặt chén xuống, tiếng thở dài lơ đãng từ yết hầu bật ra. Trong trí nhớ, thiếu niên trong sáng, tuấn tú kia nay đã thay đổi, biến thành một nam nhân làm y cảm giác lạ lẫm. Nét mặt của hắn đúng là trở nên cương nghị hơn, ánh mắt hắn đúng là trở nên sắc bén thâm trầm, thân thể hắn cao ngất như tùng, thanh âm của hắn cũng đã trầm khàn. Trong nháy mắt, đã chín năm trôi qua, tựa hồ cái gì cũng thay đổi, chỉ duy nhất một điều không thay đổi, chính là lúc y đối mặt với hắn vẫn là chỉ có thể lựa chọn rời đi.

Thực xin lỗi, Cảnh Niên.

Vô thanh vô tức nói, cay đắng cười rồi tự rót cho mình một chén rượu, tựa như uống hết tất cả, say mới có thể tạm thời quên hết tất cả. Người có thói quen lặng yên thường thường phải rất quan trọng mới thổ lộ, phóng thích đau khổ cùng áp lực trong lòng.

### 37. Chương 37

Uống rượu hại thân, ngày hôm trước say rượu, hậu quả trực tiếp chính là ngày hôm sau tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra.

Giang Phủ huyện chỉ là tiểu huyện, trải qua nhiều năm chinh đồn của Triệu huyện lệnh chính là hàng xóm láng giềng hoà thuận, đêm không cần đóng cửa, không nhật của rơi trên đường, trong mọi hoàn cảnh đều an ninh trật tự, nói cách khác chính là hằng ngày cơ bản sẽ không phát sinh chuyện đại sự gì, làm cho hiện tại Triệu huyện lệnh nhàn rỗi đến nỗi phát khùng, đem huyện nha biến thành tương thân quán, chính mình ngồi trên công đường xử án tiếp đón bà mai, mà người trực tiếp bị hại chính là huynh đệ kết nghĩa của hắn, trên thực tế luôn bị Triệu huyện lệnh xem như hài tử mà trông nom, Trình Dục.

Tuy nhiên, mặc dù ngày thường cũng không có sự tình gì quan trọng, mặc dù hiện tại bởi vì đêm qua say rượu mà đầu trọng cước khinh (chóang váng), mặc dù thỉnh thoảng đều bị Triệu huyện lệnh lừa gạt đi thân cận nhưng Trình bộ đầu thành thật, đôn hậu của chúng ta vẫn là mỗi ngày đều cần trọng đến huyện nha báo danh.

Chỗ ở của Trình bộ đầu cách huyện nha không xa, chỉ cách hai con đường. Y vốn là cùng Triệu huyện lệnh ở chung trong trạch lý cạnh huyện nha, tiếp đến bởi vì một sự tình, không để ý đến Triệu huyện lệnh phản đối, kiên quyết chuyển ra ngoài. Sau đó Triệu Tồn đã từng đi tìm Trình Được, nói hẳn không ngại Trình Được cùng bọn họ ở chung, Trình Được nói cho hẳn biết y dọn ra ngoài không phải bởi vì chút sự tình này mà là đã tới lúc cần dọn đi. Như hai huynh đệ ruột thịt, trong đó một người đã thành gia, người kia nhìn nhân gia hoà thuận vui vẻ, chính mình một người cô độc tự nhiên sẽ thấy cảnh thương tình, nghĩ muốn rời đi. Trình Được biết rõ Triệu Tồn cùng Triệu huyện lệnh ở cùng một chỗ thì tâm tình không thể nói là không có bối rối. Không chỉ có bởi vì bọn họ đều là nam tử, còn bởi vì đối với Triệu đại nhân đã từng cứu y, hẳn đối với Trình Được mà nói không chỉ đơn giản là ân nhân cứu mạng mà còn đem hẳn trở thành thân nhân, nhìn hẳn đi theo con đường mà thế tục bắt dung, y có thể nào không lo lắng. Biết rõ Triệu Tồn xuất thân ly kì, từ nhỏ bị vứt bỏ ở vùng hoang vu được dã lang nuôi lớn lên, y mới dần dần hiểu rõ nguyên nhân tác phong làm việc của hẳn tại sao lại li kinh bối đạo (kinh:kinh sách,thoát ly đạo thánh hiền,thờ ơ thế tục) như thế. Chỉ là, Triệu Tồn bởi vì xuất thân như thế nên có thể xem thường thế tục nhưng từ nhỏ đã đọc thuộc tứ thư ngũ kinh, ngay thời điểm này, đạo Khổng Minh lại đang hun đúc phát triển, Triệu huyện lệnh như thế nào có thể tiếp nhận?

Mặc dù Trình Được vạn phần khó hiểu nhưng thấy hai người bọn họ trong lúc hoạn nạn tương cứu lẫn nhau, tình cảm chân thành sâu đậm cũng không nở lên tiếng quấy rầy, đứng ở một bên vì bọn họ mà cầu nguyện chúc phúc. Trình Được không biết nên làm sao hỏi Triệu huyện lệnh nguyên nhân có thể tiếp nhận một vị nam tử làm tình nhân, lại không ngờ tới tương lai không lâu, y sẽ chính tai nghe được suy nghĩ của Triệu huyện lệnh. Quay lại chủ đề, ngày hôm đó, Trình bộ đầu ôm lấy đầu đau như muốn nứt ra đi đến nha môn, vừa bước đến cửa, chợt nghe có người khẽ gọi:

“\_Trình bộ đầu.”

Y dừng bước lại, dùng hết sức làm ra bộ dáng không có việc gì mà chậm rãi quay đầu lại nhìn, sững sốt, đứng trước mặt y đứng là Ninh Cảnh Niên mới gặp mặt ngày hôm qua. Hoa y hoa quan, cái trán cao cao (chém,nguyên văn qt là \*thiên đình no đủ\*), mắt như sao, miệng ẩn cười, ngọc thụ đỉnh bặt, hoàn toàn là một bộ dáng công tử phong lưu phóng khoáng, khí vũ hiên ngang. Trình Được sững sốt thật lâu mới lấy lại tinh thần, chần chờ nói:

“\_Người gọi ta?”

Công tử tuấn tú trước mặt không nhịn được cười một tiếng:

“\_Chẳng lẽ trong huyện nha còn có một Trình bộ đầu khác?”

Đúng là không có, nhưng y kì quái chính là hẳn tìm y làm gì? Trình bộ đầu không nói gì, chỉ dùng ánh mắt hoang mang nhìn người đang cười như một thanh phong trước mặt này. Ninh Cảnh Niên hai tay ôm quyền thoảng làm cái lễ, nhân tiện nói:

“\_Xin hỏi Trình bộ đầu hôm nay còn có chuyện gì quan trọng không?”

Chuyện quan trọng? Trong huyện một mảnh thái bình, lát nữa có chuyện gì quan trọng hay không còn rất khó nói, chỉ là ngày thường Trình bộ đầu đi phố tuần tra nếu không bị tiểu cô, đại thẩm làm mối kéo đi thân cận thì cũng là bị gọi đến làm chút ít việc lông gà vớ tỏi. Trình Được cũng không ngu ngốc, mặc dù Ninh Cảnh Niên cười rộ lên có thể nói là cảnh đẹp ý vui, câu dẫn nhân tâm, nhưng y dù sao cũng làm đầu mục được hơn một năm kinh nghiệm, có thể ngửi được mùi vị nguy hiểm trong đó. Thế là y bị rượu xông vào mà trì độ, có chút chậm chạp vài phần so với thường ngày, một hồi suy nghĩ cách thoái thác, y bình tĩnh nói:

“\_Ta thân là bộ đầu huyện nha, bàn đến đều là việc quan, người một kẻ bình dân bách tính, hỏi cái này để làm gì?”

Ngữ khí không nhanh không chậm nhưng nghe vào thanh âm trầm trấp còn bao hàm ý tứ cảnh cáo. Tuy ở chung lâu mọi người đều biết Trình bộ đầu đều thật dễ nói chuyện, thái độ cũng thân thiện nhưng ngàn vạn lần chớ quên ở mặt khác về phá án, nghe nói từng hỏi cung một kẻ nghi phạm giựt tiền, đối phương sống chết không nhận tội, giận dữ, y mảy kiếm dựng lên, uy nghiêm hét lớn một tiếng, đến nỗi làm cho nghi phạm này sợ tới mức nước tiểu vãi ra quần, không chỉ như thế, gặp phải đối thủ khó chơi, thủ đoạn của y càng so với đối phương ngoan lệ hơn, hoàn toàn tựa như thay đổi thành một người khác, làm cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

Hiện tại Trình bộ đầu lộ ra mặt khác thật sự làm cho Ninh Cảnh Niên kinh ngạc vạn phần, nhưng rất nhanh khôi phục lại biểu tình ban đầu. Trong mắt Ninh Cảnh Niên, y cùng thê tử không chỉ có vóc người giống nhau, chính mình tận mắt thấy, lại được nghe qua, cảm thấy tính tình cũng thập phần tương tự liền không khỏi đem y cùng Đỗ Vi trở thành một người, hiện tại thấy y dùng loại thái độ quan uy nói ra lời lẽ sắc bén này mới có thể khiếp sợ như thế, nhưng rồi nghĩ lại, y dù sao cũng không phải thê tử cũng liền bình thường trở lại. Thế là Ninh Cảnh Niên nhanh chóng lại làm cái lễ (làm lễ chính là chấp tay, cúi đầu đó), lần này lễ sâu hơn một chút, ngữ khí mang theo chút ít nhượng bộ.

“\_Tiểu nhân không có ý tứ này, ý của tiểu nhân là Trình bộ đầu lát nữa có chút thời gian rảnh rồi hay không.”

Cho dù Trình Dực chỉ là một bộ đầu huyện nha nho nhỏ, nhưng bất kể như thế nào, y tổng coi như cũng là quan, Ninh Cảnh Niên dù cho có làm ra đại gia nghiệp như thế thì vẫn là một bình đầu bách tính, ở trước mặt quan nhân luôn thấp hơn một bậc, Ninh Cảnh Niên như thế nào có thể ngông nghênh? Trong lúc làm sinh ý gặp gỡ quan nhân cũng là cần cúi đầu, chỉ có điều những lúc gặp gỡ xã giao như thế hẳn đều tận lực sai khiến người khác đi làm. Lần này Ninh Cảnh Niên đến dù sao cũng là cầu người cho nên tư thái mới có thể tận lực phóng thấp, chỉ có điều hẳn làm những chuyện này cũng không hề hao tổn một chút khí độ phong lưu của hắn, ngược lại còn làm cho hắn tăng thêm vài phần vẻ nho nhã lễ độ.

Người phía trước khuôn mặt tươi cười, đáy lòng Trình Dực đề phòng Ninh Cảnh Niên, lần nữa tự nói với chính mình tốt nhất cách xa hắn một chút để tránh bị hắn nhìn ra cái gì, nhưng hắn như vậy khiêm cung dĩ lễ (khiêm nhường cung kính làm lễ), Trình Dực cũng không thể ném ra một câu, người đi đi. Đầu còn đang nhẹ nhẹ đau, hiện tại Trình Dực rất muốn xoa người rồi đi nhưng vẫn là ôn hoà nói:

“\_Người rốt cuộc có chuyện gì? Nếu là gặp cái gì phiền toái, có thể trực tiếp báo quan.”

“\_Không, tại hạ chỉ muốn tìm Trình bộ đầu.”

Trình Dực nghe vậy chỉ cảm thấy đuôi lông mày không khỏi co rút vài cái.

“\_Chúng ta chỉ mới gặp nhau lần đầu ngày hôm qua, ta ngay cả danh họ người là ai cũng không biết, ta nghĩ không ra người tìm ta là vì chuyện gì?”

“\_Tiểu nhân thật sự hồ đồ, rõ ràng đã quên trước tiên tự giới thiệu.” Ninh Cảnh Niên áy náy cười rồi nói.

“\_Tại hạ họ Ninh, danh Cảnh Niên, nhà ở An Dương. Trình bộ đầu ngày hôm qua đem tiểu nhi nhà ta thất lạc tìm trở về, chúng ta còn chưa kịp nói lời cảm tạ, hôm nay đặc biệt làm tửu yến, muốn mời Trình bộ đầu nể mặt nhận lời mà đến, để cho ta hảo hảo cảm tạ.”

“\_Không cần, nhắc tay chi lao (thuận tay cứu giúp) mà thôi, hài tử không có việc gì là tốt rồi.”

“\_Trình bộ đầu không nhận lời chính là cảm thấy tiểu nhân không xứng cùng ngài qua lại?”

Trình Dực nghẹn lời nửa ngày không tìm được câu trả lời.

“\_Ta không có ý này.”

“\_Khẩn cầu Trình bộ đầu ngo thì nhất khắc (tầm 11g15) đến Phúc Lâm tửu quán, tiểu nhân sẽ chuẩn bị bạc yến (bạc:mỏng,nhe,ít; ý là tiệc nhẹ)

“\_Buổi trưa?” Như thế nào lại gấp vậy? Trình Dực không khỏi nhíu lông mày.

Ninh Cảnh Niên liếc mắt nhìn ra y do dự.

“\_Có phải là có chuyện phải làm, vậy đến đêm thì có thể không?”

“\_A?”

“\_Nếu là hôm nay thật sự không được liền đổi thành ngày mai, ngày mai vẫn không được thì ngày mốt, tóm lại tiểu nhân sẽ một mực chờ Trình bộ đầu có thời gian đến mới thôi.”

Trình Được lần nữa á khẩu không trả lời được, ngay từ đầu quả thật nghĩ qua lấy có bận việc mà thoái thác nay tan thành mây khói. Chín năm qua, tật xấu không đạt được tâm nguyện tuyệt không bỏ qua này của Cảnh Niên thật sự là càng ngày càng nghiêm trọng. Thấy Trình Được không nói lời nào, Ninh Cảnh Niên cười, lại nói:

“\_Không biết Trình bộ đầu khi nào thì rảnh?”

Cảm thấy hần cười quá chướng mắt, Trình Được không khỏi đau đầu, xoa nhẹ cái trán, không có suy nghĩ quá lâu, lần này y rất dứt khoát trả lời:

“\_Ngọ thì nhất khắc, Phúc Lâm tửu quán? Ta đã biết, đến lúc đó ta sẽ đến.”

“\_Đa tạ Trình bộ đầu nhận lời, tiểu nhân nhất định sẽ thiết yến chờ ngài đến, đến lúc đó, không gặp không về.”

“\_Đã quấy rầy nhiều, tiểu nhân trước cáo từ.” Dứt lời, thối lui một bước rồi cười ly khai.

Trình Được nhìn bóng lưng hần rời đi, lại một lần nữa cảm thấy bất lực, người này thật sự là khắc tinh của mình, y đối với hần hoàn toàn không có biện pháp! Mà Ninh Cảnh Niên xoay người rời đi, đưa lưng về người phía sau, tiểu dung dần dần biến mất, trong mắt hiện lên một đám u quang. Mặc dù hiểu rõ y không phải thê tử Đỗ Vi, nhưng thấy y cùng nàng khuôn mặt tương tự, gờ tay nhấc chân dần dần cũng lộ ra vài chỗ giống nhau, hần kim lòng không được muốn cùng y nhiều ở chung một chút, hần không không chế được ý nghĩ như vậy. Lần này trăm phương nghìn kế thỉnh y dùng cơm, cũng nhớ rằng còn phải trở lại An Dương nhưng vẫn là triệt để không tự chủ được ý niệm này trong đầu. Y là nam nhân, là cùng Vi nhân hoàn toàn không giống nhau, ở chung lâu có thể phát giác bọn họ có chỗ bất đồng, đúng vậy, bọn họ bất đồng.

### 38. Chương 38

Ninh Cảnh Niên đi rồi, Trình Được nhúu lông mày đi vào huyện nha, trong nha môn phàm là người hầu hay có chức trên cơ bản đều cùng Trình bộ đầu người này chính trực nói chuyện hợp ý, thấy y bộ dáng đầy bụng tâm sự đều tiến đến hỏi thăm nguyên nhân, Trình Được lấy lí do tối qua không cẩn thận uống quá nhiều rượu để che giấu.

“\_Uống quá nhiều? Bình thường ngươi không phải đều tận lực không uống rượu?”

Đương nhiên, người khác còn dễ dàng hù cho qua, Triệu huyện lệnh của chúng ta nhìn rõ mọi việc nào có thể để mình bị xoay vòng vòng? Ngồi trên công đường, chỉ một cái liếc mắt, trong bụng Trình Được chứa cái gì hần đều có thể nhìn rõ. Tuy mấy ngày nay cơ hồ đều duy trì vô sự nhưng Triệu huyện lệnh vẫn là một bộ dáng làm hết phận sự, tay một bên cầm qua công văn giả vờ ra vẻ nhìn thoáng qua.

“\_Vừa rồi có người trông thấy ngươi cùng một công tử tướng mạo không tầm thường tại cửa ra vào nói chuyện phiếm, ngươi khi nào thì quen biết người này, sao ta không biết?”

Trình Được không có trả lời ngay, ánh mắt tại đại đường nhìn quanh một vòng, Triệu huyện lệnh cười lạnh:

“\_Khỏi tìm, Triệu Tồn đã ra ngoài làm việc, chốc lát không về được.”

“\_Làm việc?” Trình Được cảm thấy ngoài ý muốn.

“\_Có phải là có án tử gì cần làm?”

Xem hết công văn thứ nhất, Triệu huyện lệnh lại chậm chạp cầm qua một cái công văn khác.

“\_Án tử, đã bao lâu rồi ta chưa đụng phải? Còn như vậy tiếp tục nhàn rỗi, ta sớm có thể mốc meo.”

Vậy, Triệu Tồn chạy ra ngoài làm việc gì? Chính là nghi hoặc không giải thích được, lúc này Tổng sư gia này giờ vẫn ngồi bên cạnh đang viết cái gì đó liên ngắc đầu lên phá giải nghi hoặc của y.

“\_Triệu đại nhân muốn ăn bí chế huân thịt (là thịt xông khói đó mọi người) của thôn Trương Dương, Triệu bộ đầu sáng sớm đã chạy đi mua cho hắn, vừa đi một hồi, chắc cũng phải mất nửa ngày.”

Trình Được trực tiếp không nói gì nhìn về phía Triệu đại nhân, hắn vẻ mặt đứng đắn, lại nhìn về phía Tống sư gia đã sớm tập mãi thành thói quen. Thương thiên a, đường đường nha môn Giang Phủ, đường đường vang danh thiện hạ hành động như gió, cảnh giới như lang Triệu bộ đầu, lại bởi vì không công vô sự, triệt để biến thành phu nam nhân gia, một sáng sớm chỉ vì Triệu huyện lệnh muốn ăn thịt muối liền chạy đi mua! Trình Được không khỏi cảm thấy tiền đồ đáng lo. Triệu bộ đầu ban ngày không có mặt, này không phải chính mình trở thành con thỏ bị thợ săn bắt, là thịt kho tàu hay hấp nôi, chẳng phải là một câu mời ngài tùy ý sao? Quả nhiên, chỉ thấy Triệu huyện lệnh hướng y nhếch môi cười lạnh, buông công văn cầm lấy kinh đường mộc nặng nề vỗ, uy nghiêm mười phần chỉ vào người đứng phát gốc phía dưới, quát:

“\_Dưới đường Trình bộ đầu, Trình Được, ngươi cho bốn quan biết chi tiết, đêm qua ngươi vì sao uống rượu, uống nhiều hay ít, hôm nay ở ngoài cửa gọi người lại là ai, nói những gì? Cuối cùng nhất, hôm nay ngươi thành thành thật thật ở trong nha môn đợi cho ta, nếu dám can đảm rời đi, hừ..hừ..đại hình hầu hạ!”

Trình Được khoé miệng không khỏi run rẩy, y hỏi:

“\_Đại nhân, tại sao ta lại phải ở tại nha môn đợi?”

Triệu huyện lệnh không có chồm râu lại cố ý làm ra động tác vuốt râu, trang ra một bộ cáo già, cười lạnh mấy tiếng mới nói:

“\_Nếu như ngươi đối với Lý Vân cô nương ngày hôm qua không vừa ý, hôm nay bốn quan mời tiểu nữ Trần gia đến xem mắt, ngươi đó, phải thay bốn quan chiêu đãi người ta.”

“\_Ta nhớ ra còn có việc cần làm, trước cáo từ.”

Những lời này vừa dứt, Trình Được liền xoay người rời đi. Đương nhiên, Triệu huyện lệnh có quỷ mới có thể để cho y rời đi như thế.

“\_Người tới, đóng cửa lại, ngăn chặn tất cả lối ra, ai dám để cho Trình bộ đầu chạy, tối nay không chuẩn về nhà, toàn bộ đi tuần phố cho ta!”

Triệu đại nhân một tiếng ra lệnh, hộ vệ, bộ khoái, mỗi người như lang tự hổ, không chỉ có nhanh chóng đem cửa ra vào đóng chặn nghiêm ngặt, còn hào hứng bừng bừng dùng mục quang nhìn lấy Trình Được không tha, rất có tư thế đợi xem kịch vui. Trình Được không nói gì, vẫn chỉ cảm thấy đau đầu, đau đầu muốn nứt ra.

Đã hẹn là ngọ thì nhất khắc nhưng Ninh Cảnh Niên đã đợi đến quá trưa mà Trình Được còn không đến, hắn mặc dù không phải thập phần tức giận, lại đối Trình Được không tuân thủ chỉ cảm thấy thất vọng, trong nội tâm không khỏi một phen so sánh, cảm thấy người này cùng thê tử của mình quả nhiên là bất đồng. Đợi gần hai canh giờ, đồ ăn phong phú trên bàn đem xuống lại dọn lên, hâm đi hâm lại, vẫn là không thấy người đâu. Ninh Cảnh Niên dẫn ra một mặt cười lạnh, gọi thủ hạ đi nghe xem Trình bộ đầu hôm nay còn có thể đến hay không, nội tâm đối với Trình bộ đầu các loại mĩ danh không khỏi nhất nhất khinh bỉ không thôi. Thủ hạ mới chạy ra khỏi ghế lô, đang muốn xuống lầu, cước bộ đột nhiên dừng lại, bước nhanh trở lại bên người Ninh Cảnh Niên, thấp giọng nói:

“\_Chủ tử, người tới.”

Tiếng nói vừa dứt đã thấy Trình được đi lên thang lầu, chớp mắt y liền thấy được Ninh Cảnh Niên ngồi đối diện cửa vào. Ninh Cảnh Niên phát tay với thủ hạ, lúc Trình Được đi tới, người thủ hạ này cũng rời khỏi phòng đồng thời nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ninh Cảnh Niên đứng lên chấp tay chào đón:

“\_Trình bộ đầu thật sự là quý nhân bận rộn, làm cho tại hạ hảo chờ nha!”

Trình bộ đầu làm bộ nghe không hiểu trong lời hắn nói mang ý châm chọc, cũng chấp tay hành lễ nói:

“\_Thật có lỗi, trước khi xuất môn gặp chút việc vặt, nhọc Ninh công tử chờ đợi.”

“\_Đâu có, đâu có, ngươi là quan gia, có thể nào cùng chúng ta tiểu dân giống nhau, cả ngày không có việc gì! Mời ngồi!”

Nghĩ đến nguyên nhân chính là bởi vì huyện lệnh đại nhân quá mức rảnh rỗi mới đem y giam giữ, dùng các loại danh nghĩa cưỡng chế đi thân cận, Trình Dực không khỏi vụng trộm cười khổ một tiếng. Nếu y không nói cho Triệu huyện lệnh biết đã cùng người có hẹn, chỉ sợ y hôm nay thật đúng là ngay cả cửa chính huyện nha cũng không bước chân ra được.

Mặc kệ Trình Dực giải thích như thế nào, Triệu huyện lệnh đều nhận định y đem qua thất thường uống rượu, còn uống rượu quá độ là vì cô đơn buồn rầu, Ninh Cảnh Niên là ai rồi cuộc bị Triệu huyện lệnh xem nhẹ, chỉ biết nắm chặt ép hỏi y rốt cuộc yêu thích dạng cô nương nào, bị buộc đến có chút nóng nảy, Trình Dực không khỏi nói ra, y yếu thích chính là người tính cách có chút bá đạo nhưng mặc kệ là làm cái gì đều là vì y mà suy nghĩ, khi tức giận chỉ cần y có thể chủ động nói chuyện giảng hoà đều đổi giận thành vui, trái lại còn có thể lừa y. Không có từng nghĩ đến, Triệu huyện lệnh nghe xong sâu kín nhìn chằm chằm y nửa ngày, sau đột nhiên nói:

“\_Nguyên lai người ngươi luôn giấu trong lòng kia là như vậy a.”

Quả thật làm cho Trình Dực cả kinh nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, Triệu huyện lệnh nơi nào cũng có người, chuyện có thể giấu diếm được hẳn ít càng thêm ít.

“\_Người đó, không thể sống mãi trong quá khứ, này đã là một con đường không thông, vậy ngươi hẳn là nên đổi phương hướng, hảo hảo tiếp tục mà đi.”

Trước khi thả hẳn ra, một câu của Triệu huyện lệnh làm cho y một đường khổ tư. Y làm sao không biết, chỉ là lòng của y đã đặt trên thân người khác, hôm nay muốn nhận cũng không thu trở lại được thì như thế nào có thể cùng người khác ở chung mà hiểu nhau.

“\_Trình bộ đầu!”

“\_A?”

Ninh Cảnh Niên đột nhiên lớn tiếng gọi y, Trình Dực nhanh chóng hoàn hồn nhìn sang. Ninh Cảnh Niên vẻ mặt lại thâm trầm, hai tay đặt ở mép bàn không khỏi nắm chặt, như có như không cười, nói:

“\_Sao vậy, Trình bộ đầu vừa ngồi xuống liền mang bộ dáng như đi và cõi thần tiên bên ngoài?”

Ninh Cảnh Niên sâu sắc liếc nhìn y một cái, nói tiếp:

“\_Thê tử của ta cũng có loại tật xấu này, cùng nàng nói chuyện, thường thường mới nói được vài câu đã bắt đầu ngắt người.”

Đáy lòng không khỏi rung mình, Trình Dực chỉ cảm thấy hồngбет, ngàn phòng vạn phòng, sợ đúng là không cẩn thận lộ ra chân tướng, không nghĩ tới mình vừa mới đến đã thiếu chút nữa để lộ ra sơ hở, thế là không khỏi nói:

“\_Nguyên lai phu nhân ngươi cũng sẽ như vậy a, hôm qua gặp qua nàng, trời sinh một hảo tướng mạo, quả nhiên cùng Ninh công tử xứng đôi, có thể nói là trời đất tạo nên...”

“\_Không phải nàng!” Y còn chưa nói hết lời, Ninh Cảnh Niên đã cắt ngang.

“\_Là chính thất của ta, Đỗ Vi.”

### 39. Chương 39

“\_Không phải nàng!” Y còn chưa nói hết lời, Ninh Cảnh Niên đã cắt ngang.

“\_Là chính thất của ta, Đỗ Vi.”

Đã lâu không nghe đến, cái danh tự này lần nữa xuất hiện, dù là Trình Dực cũng thấy ngạc nhiên một trận sâu muộn, mà Ninh Cảnh Niên tựa hồ không có ý định nói tiếp, khuôn mặt tươi cười, nhẹ nhàng chỉ vào thức ăn trên bàn nói:

“\_Món ăn đã nguội, ta bảo người đem xuống đổi mới.”

“\_Không cần, không sao cả, có thể ăn là tốt rồi.”

Trình Được nhanh chóng ngăn lại, một là không muốn lãng phí thức ăn, hai là sợ đem xuống đổi tới đổi lui sẽ tốn thêm thời gian dài, y vốn có ý định chỉ ngồi trong chốc lát rồi đi.

“\_Chỉ là lương thái lãnh phạm (cơm canh nguội lạnh), sợ sẽ sơ suất với Trình bộ đầu.”

“\_Không sao cả, ta từ nhỏ đã chịu khổ quen rồi, hiểu được có ăn đã là tốt lắm rồi, những này tính là gì.”

Trình Được không đồng tình, lại không ngờ tới Ninh Cảnh Niên ý vị thâm trường thuyết một câu:

“\_Vi nhi cũng từng nói qua những lời này.”

Hơn nữa nói qua rất nhiều lần, không chỉ ở phương diện ăn uống, tỷ như lúc cho nàng đổi quần áo mới, tỷ như lúc Ninh Cảnh Niên vì nàng chuẩn bị đồ trang sức, lại tỷ như Ninh Cảnh Niên sợ nàng lạnh, đối với nàng lo lắng không thôi.

Trình Được lần nữa ảo não chính mình, sao càng chú ý đi phòng lại càng xảy ra vấn đề? Đại tặc xấu còn dễ nói, chính là ở phương diện những thói quen nhỏ thật không thể nói muốn sửa là sửa. Ninh Cảnh Niên con mắt trải qua nhiều năm ma luyện đã sớm luyện thành hoả nhãn kim tinh, một chút vấn đề nhỏ gì chỉ cần liếc mắt đều có thể nhìn ra. Tựa như hiện tại Trình Được ngồi trên ghế cho tới bây giờ trường kiếm vẫn là đeo ở bên hông, làm cho tư thế ngồi của y có vẻ hết sức gò bó, chính là Trình Được nhận nhận, Ninh Cảnh Niên chỉ cần hơi nghĩ lại liền đoán được y xem chừng là không muốn ngồi lâu mới có thể như thế. Ninh Cảnh Niên đoán đúng, Trình Được ngồi xuống không buông kiếm cũng là bởi vì thuận tiện lập tức rời đi.

“\_Trình bộ đầu ngồi xuống sao còn không đem kiếm buông xuống?”

“\_Cái này...”

“\_Cởi xuống để đây đi, ngồi như vậy khẳng định không thoải mái.”

Trình Được do dự mãi, chứng kiến Ninh Cảnh Niên bảo trì tiểu dung hoàn mỹ không thay đổi, cuối cùng bất đắc dĩ cởi xuống bội kiếm ở bên hông. Y cũng không quên tặc xấu của Ninh Cảnh Niên nếu không đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn, nếu như y không làm theo, chỉ sợ sự tình sẽ không kết thúc. Bội kiếm cởi xuống được Trình Được đặt hơi nghiêng trên bàn trống, đạt được mục đích, nhìn Ninh Cảnh Niên vui vẻ không khỏi sâu càng thêm sâu.

“\_Tốt lắm, đều đã quá canh giờ, Trình bộ đầu chắc là đã đói bụng, ăn cái gì đi, chỉ là một chút thức ăn thông thường, hi vọng Trình bộ đầu bỏ qua cho.”

Ninh Cảnh Niên vừa nói, một bên vừa rót rượu cho y, nhìn dịch rượu óng ánh, Trình Được hiện đầu còn đang đau không khỏi co rút. Cũng may Ninh Cảnh Niên tuy rót rượu cho y cũng không bắt buộc y uống mà chỉ là càng không ngừng cùng y nói chuyện.

“\_Lần này mặc dù nói là vì cảm tạ Trình bộ đầu tối hôm qua cứu tiểu nhi tử lần thứ nhất, sau lại giúp chúng ta tìm nó đi lạc về, nhưng kì thật, ta là muốn cùng Trình bộ đầu trò chuyện.”

Trong bữa cơm, Trình Được nghĩ cố gắng ăn một chút gì đó, nghĩ ăn xong nhanh một chút rồi tạm biệt, nghe hần vừa nói như thế, trong miệng bị nhét thức ăn không khỏi phát ra một tiếng.

“\_A?”

Trong miệng bị thức ăn tắc nghẹn, con mắt thanh tịnh trong lòng hướng mình nhìn lại, vẻ mặt lộ ra biểu tình hoang mang, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, Ninh Cảnh Niên thiếu chút nữa nhận không được phì cười không ngừng. Thấy hần biểu tình tựa hồ đang nghẹn cười, lúc này mới phát giác chính mình thất thố, Trình Được vội vàng đem thức ăn trong miệng nuốt xuống, cũng điều chỉnh sắc mặt lại cho nghiêm chỉnh.

“\_Trình bộ đầu cùng Vi nhi bộ dáng rất giống.”

Vốn là muốn tìm chỗ bất đồng của bọn họ, không nghĩ tới lại phát hiện nhất cử nhất động của bọn họ lại tương tự nhau như thế.

“\_Vi nhi?”

“\_Chính thất của ta, người ta yêu, chính là...chín năm trước một lần ngoài ý muốn đã chết.” Ninh Cảnh Niên hướng y giải thích.

“\_Thật có lỗi.” Trình Được vẻ mặt áy náy.

Có lẽ là bởi vì nhớ tới chuyện xưa, nhớ tới cổ nhân, Ninh Cảnh Niên bắt đầu một ly tiếp một ly uống rượu.

“\_Thật sự rất giống a, Trình bộ đầu, lần đầu tiên gặp người, ta tưởng nàng thay đổi một thân nam trang tiến đến.”

“\_Giống đến thế sao?” Biết rõ ràng chính mình là người ấy, Trình Được vẫn là không khỏi hỏi như thế.

“\_Rất giống, rất giống a.”

Ninh Cảnh Niên hướng y cười, đưa lưng về phía dương quang ngoài cửa sổ, nắng chói mắt, Trình Được lại phảng phất trông thấy đáy mắt hẩn nồng đậm bi thương.

“\_Ta gặp người, chính là muốn tìm chỗ bất đồng của các người, chính là...nhất ngôn nhất hành của người đều như vậy, nếu như người là nữ tử, ta sẽ cho rằng Vi nhi đã trở lại.”

Cứ như thế mà vài chỉ câu chuyện trò, Ninh Cảnh Niên uống không dưới mười chén rượu, làm cho Trình Được nhịn không được lên tiếng nói ra:

“\_Đừng uống.”

Ninh Cảnh Niên động tác uống rượu ngừng một chút, nghiêm túc nhìn y rồi cười:

“\_Ta từng cùng nàng nói qua sẽ không bao giờ uống rượu, nhưng hôm nay ta lại thất hứa, bởi vì nếu không uống rượu, ta sẽ không bình tĩnh được.”

“\_Ninh công tử...”

Trình Được chỉ có thể nhìn hẩn tiếp tục uống tiếp. Uống hết một bình rượu, Ninh Cảnh Niên mới dừng lại, đối y cười xin lỗi:

“\_Thật ngại, ta thấy cảnh thương tình, thất lễ rồi.”

“\_Không sao.” Trình Được lắc đầu.

“\_Trình bộ đầu muốn hay không cũng uống một ít, rượu này không quá nặng, trái lại rất thơm, mấy năm nay tung hoành thương trường, tửu lượng của ta coi như luyện ngày càng cao.”

“\_Không được, ta không uống, ta đối với rượu không được.”

Đêm qua uống say hậu quả đầu còn đau âm ỉ, hiện tại Trình Được cũng không dám đối mặt với rượu nữa.

“\_Điểm ấy...Trình bộ đầu cùng Vi nhi không giống nhau, nàng có danh xưng là ngàn chén không say, được cho là nữ hào kiệt.”

Ninh Cảnh Niên cũng không ép y, cầm lấy chén rượu ngược lại chính mình uống.

“\_Ta đây không khách khí tự mình uống vậy. Di, không có rượu.”

Dứt lời buông bầu rượu rỗng xuống đứng dậy, đang muốn gọi người đem thêm một bình rượu đến, Trình Được sợ hẩn uống nhiều hại thân, nhanh chóng đưa tay đến ngăn cản.

“\_Ninh công tử, đủ rồi!”

Vốn muốn gọi người đến nhưng Ninh Cảnh Niên mở miệng ra lại không lên tiếng, ngăn người, chậm rãi cuối đầu xuống nhìn về phía bàn tay đang đặt trên cánh tay mình kia, ra sức nhìn chăm chú. Bị hẩn nhìn như thế, tay Trình Được như bị phỏng, nhanh chóng thu hồi lại nhưng Ninh Cảnh Niên vẫn là đang nhìn chăm chú không tha. Trình Được bị hẩn dọa cho toàn thân sợ hãi, không khỏi lên tiếng:

“\_Xảy ra chuyện gì, Ninh công tử?”

Sau một lúc lâu, Ninh Cảnh Niên mới sâu kín nhìn về phía mặt của y, thất thần trả lời câu hỏi:

“\_Không có gì.”

Ninh Cảnh Niên như đã quên đi chuyện uống rượu, ngồi xuống, vẫn là lâm vào trầm tư, Trình Dực làm bộ đầu nhiều năm tại lúc này lòng cảnh giác phát huy tác dụng, bắt đầu cảm thấy không ổn, nghĩ nghĩ, liền muốn thừa dịp hấn ngấn người nhanh chóng rời đi.

“\_Ninh công tử, tại hạ còn có việc, đi trước, xin lỗi không tiếp được.”

Bối rối nói hết câu, nhanh chóng đưa tay đến lấy trường kiếm trên bàn, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ninh Cảnh Niên nhìn như đang thất thần lại nhanh như điện, tay như sét đánh, một tay giữ lấy tay y đang cầm trường kiếm.

“\_Ninh công tử?”

Trình Dực kinh ngạc vạn phần, Ninh Cảnh Niên cũng không để ý, trầm mặt đem tay y lật lại, lòng bàn tay lập tức hiện ra trước mắt hai người, Trình Dực muốn đem tay rút về lại bị siết chặt đến chết lặng, đáy lòng không khỏi cả kinh. Mấy năm nay công phu của Ninh Cảnh Niên rất là tiến bộ, đã không như ngày xưa phải dùng thủ đoạn, đã từng có thời gian năm năm vứt bỏ hết tất cả khắc khổ tu luyện, võ công hấn sớm cùng sư phụ Hoa Chung Nam tương xứng. Càng làm cho Trình Dực kinh ngạc hơn, Ninh Cảnh Niên mục quang tại tay mình đảo qua, đột nhiên duỗi tay kia ra cùng mình tương thủ, tiếp đến mười ngón giao triển quần vào nhau! Cổ tay bị nắm đến phát đau, lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ muốn đem chính mình làm bị thương, chẳng biết từ lúc nào, bàn tay đã không còn non mềm giờ phút này trở nên kiên cường, ngay cả làn da cũng không giống như chín năm trước, trắng nõn như chi (chi: phấn) như liễu.

“\_Ninh công tử!”

Ngây người trong chốc lát, Trình Dực lại bắt đầu giấy dựa nghĩ muốn rút tay về. Ninh Cảnh Niên cuối cùng buông lỏng tay ra, con mắt vẫn là chăm chú nhìn y, chậm rãi câu dẫn ra một nụ cười làm Trình Dực cảm thấy khó hiểu, vẫn tiếp tục cười đến kinh hãi, sau mới thấp giọng nói:

“\_Thật có lỗi, có thể là ta uống rượu quá nhiều mới thất lễ như vậy.”

Trình Dực lạnh mình kinh hãi, không muốn tiếp tục ở lại đây, cầm lấy kiếm đứng dậy.

“\_Tại hạ còn có việc cần làm, xin lỗi không tiếp được.”

Nói xong xoay người rời đi, Ninh Cảnh Niên cũng không ngăn cản, ánh mắt thâm trầm nhìn y rời đi, một mình ngồi ở trên ghế nửa ngày chưa đứng dậy.

## 40. Chương 40

Ninh Cảnh Niên cả một buổi sáng cũng không thấy người đâu, sáng sớm hôm nay hồi phủ, Quách Tường đã chuẩn bị sẵn sàng không khỏi suy đoán hấn có phải hay không là sinh ý có chuyện gì. Mắt thấy đã qua buổi trưa, Tĩnh An ngủ trưa dậy hồi phủ thân sao còn chưa về, Quách Tường đành phải ôm nó trong ngực dỗ, ngoan, ngoan a.

Thẳng đến sắp qua giờ mùi (từ 13-15g) Ninh Cảnh Niên mới xuất hiện, sắc mặt ngưng trọng làm cho người bên ngoài không dám tiến đến nói chuyện. Ninh Cảnh Niên một hồi đến thoáng cùng Quách Tường tỷ phụ nói vài câu khách sáo rồi bắt đầu thúc giục mẫu tử Quách Tường rời đi. Quách Tường thấy hấn sắc mặt không tốt lại càng không dám trì hoãn hơn nữa, vội vàng cùng tỷ tỷ cáo từ sau đó mang theo Tĩnh An an tọa trên xe ngựa hồi Ninh phủ, Ninh Cảnh Niên thì gọi người chuẩn bị một con ngựa, chính mình cưỡi ngựa đi phía trước dẫn đường.

Từ trước đến nay phụ thân đối chính mình hờ hững ngày hôm qua ôm nó, tiểu Tĩnh An hôm nay sáng sớm tự mình tỉnh dậy, luôn một mực nháo muốn tìm phụ thân, thật vất vả đợi người trở về, tiểu Tĩnh An liền chạy tới ôm, kết quả Ninh Cảnh Niên thân ảnh chợt loé tránh khỏi nó làm cho tiểu gia khoả sâu sắc bị đả kích, sau khi lên xe ngựa một mực oa tại trong ngực mẫu thân rầu rĩ không vui. Quách Tường ôm chặt lấy nó, khẽ vuốt cái đầu nhỏ của nó không ngừng an ủi, trong xe ngựa không ngừng lay động, thỉnh thoảng bị gió xuyên thấu thổi qua làm rèm che mở ra, liền nhìn thấy thân ảnh người phía trước.

Cứ như thế chậm chậm chạy đi khoảng một hai canh giờ sau, trời ngã về tây, người mỗi một rã rời, Ninh Cảnh Niên nghĩ đến mẫu tử Quách Tường yếu đuối, sợ bọn họ tiếp tục chạy đi sẽ không chịu nổi, khi đi

ngang qua một trạm dịch ven đường liền gọi người dừng lại. Hai cỗ xe ngựa một trước một sau dừng lại, nha hoàn Thủy Nhi nhanh chóng từ mã xa phía sau nhảy xuống đi đến xe ngựa phía trước tiếp nhận Tĩnh An trong tay Quách Tường, sau đó Quách Tường mới xuống xe ngựa, nhìn thấy trượng phu Ninh Cảnh Niên sai người dẫn ngựa đi cột lại, chính mình trước ngồi ở bàn trà uống trà. Tiểu Tĩnh An không chịu ngoan ngoãn để cho Thủy Nhi ôm, mỗi lần bị đặt xuống đất đều nhanh chóng ôm lấy chân mẫu thân, sau đó mới chu cái miệng nhỏ nhắn tránh phía sau thân thể nàng, con mắt vừa đen lại to tròn thì ai oán nhìn về phía phụ thân. Quách Tường biết tâm tư của tiểu gia nhỏ này, khẽ vuốt lấy cái đầu nhỏ của nó, nghĩ nghĩ, dặt lấy bàn tay bé nhỏ của nó đi đến trước bàn lớn trượng phu đang ngồi, nhìn hẩn không có phản ứng gì, trước đem tiểu Tĩnh An ngồi trên ghế cách gần phụ thân nhất, xong mới theo ngồi xuống. Lúc này Thủy Nhi cảm nước nóng tới cho bọn họ pha trà, Quách Tường thừa dịp lúc này ôn nhu đối Ninh Cảnh Niên nói:

“\_An nhi hôm nay sáng sớm vừa dậy đã nháo muốn đòi gặp phụ thân, chính là một mực không có cơ hội thân cận người, lúc này cuối cùng cũng có thể ngồi chung.”

Động tác uống trà của Ninh Cảnh Niên dừng lại, ánh mắt liếc nhìn hai bàn tay nhỏ tròn đang cầm lấy quả táo Thủy Nhi cho nó, mãi không chịu ăn, một đường hướng nhìn về phía mình, Tĩnh An mắt to tròn đen bóng tràn ngập mong đợi. Không biết suy nghĩ cái gì, qua một hồi, Ninh Cảnh Niên mới để chén trà trong tay xuống, nâng tay không tiếng động khẽ vuốt lấy cái đầu nhỏ của hài tử. Như được khen ngợi, tiểu Tĩnh An nãy giờ một mực luôn rầu rĩ không vui ngay lập tức cười mở mắt mở mày, nịnh nọt mà đem quả táo trong tay đưa cho phụ thân:

“\_Phụ thân, ăn!”

Đối với tiểu Tĩnh An chưa biết thế sự mà nói, biện pháp lấy lòng người mình yêu mến chính là đem thứ gì mình yêu thích nhất tặng cho bọn họ.

“\_Người ăn đi.”

Nge được phụ thân nói như thế, Tĩnh An lúc này mới vui sướng hài lòng gặm lấy quả táo. Thấy không khí bắt đầu hoà hoãn xuống, Quách Tường tâm đang thấp thỏm mới dần dần dịu lại, nàng rất sợ qua một đêm trượng phu lại bắt đầu đối mẫu tử bọn họ hờ hững. Tâm dần an ổn, Quách Tường mới có chút khẩu vị, uống một ngụm trà rồi cầm lấy khối điểm tâm nhỏ tinh tế ăn. Ninh Cảnh Niên không nói lời nào, Tĩnh An còn đang gặm quả táo thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ cười, cảm thấy bọn họ trong lúc đó đang cùng nhìn Tĩnh An, nàng nghĩ muốn nói cái gì đó, nghĩ nghĩ, Quách Tường nhớ tới một sự kiện.

“\_Đúng rồi, tướng công, người bộ đầu hôm qua cứu An nhi, ta tổng cảm thấy giống một người.”

“\_Giống ai?” Ninh Cảnh Niên giống như lơ đãng hỏi.

Thấy hẩn tựa hồ đối với chủ đề này cảm thấy hứng thú, Quách Tường trước thả khối điểm tâm trong tay ra, rút khăn lau miệng, sau mới nói:

“\_Ta ngay từ đầu đã cảm thấy y quen mắt, như đã gặp ở nơi nào, sau đó cẩn thận nghĩ, cảm thấy...”

Quách Tường nghiêm túc liếc nhìn trượng phu, tiếp tục nói:

“\_ Cảm thấy, giống tỷ tỷ.”

Tỷ tỷ trong lời Quách Tường không phải tỷ tỷ ruột của mình mà là so sánh với Đỗ Vi được gả trước cho Ninh Cảnh Niên, mặc dù nàng đã mất rồi nhưng Ninh Cảnh Niên một mực không cho phép thay thế địa vị của nàng, cho nên luận theo thân phận, Quách Tường thân là nhị phu nhân quả thật phải gọi nàng một tiếng tỷ tỷ. Ninh Cảnh Niên nghe vậy liền liếc nhìn nàng một cái sau đó tiếp tục uống trà, diện vô biểu tình nói:

“\_Rất giống?”

“\_Ta chỉ gặp qua tỷ tỷ một lần, quả thật không nói chính xác được, nhưng cảm giác...” Quách Tường cẩn thận nghĩ.

“\_Cảm giác giống.”

“\_Bất quá, có thể ta nhìn sai rồi, dù sao tỷ tỷ đã đi lâu như thế....” Nói đến đây, chú ý liếc nhìn Ninh Cảnh Niên, thấy hắn không có phản ứng gì mới nói tiếp.

“\_Trên đời này người gì mà không có, có khả năng vài người thật sự bộ dáng giống tỷ tỷ. Người bộ đầu kia thật là làm cho ta liên tưởng đến tỷ tỷ.”

Ninh Cảnh Niên không hề uống trà mà chỉ cầm lấy chén trà mà lâm vào trầm tư, qua một tuần trà, hắn đột nhiên đặt chén trà xuống rồi đứng lên.

“\_Đi thôi.”

Chủ tử một tiếng ra lệnh, mọi người tại các nơi đang nghỉ ngơi lập tức khởi hành. Quách Tường ôm tiểu Tĩnh An đi đến xe ngựa, trong nội tâm nghi ngờ có chút không yên, mặc dù Ninh Cảnh Niên sắc mặt bình thường nhưng nghe nàng nói xong những lời kia, nàng nhạy cảm phát hiện hắn dần trở nên có chút lạnh lùng. Có phải là bởi vì nàng nhắc đến tỷ tỷ? Giờ phút này, Quách Tường thật sự là ảo não chính mình nhiều lời.

Lúc này đây, bọn họ không dừng lại nghỉ tạm nữa, một đường bốn ba không ngừng, thời gian lên đèn cuối cùng mới trở lại Ninh Phủ. Ninh lão phu nhân vừa nghe bọn họ trở về lập tức đi ra nghênh đón, nghe được tiểu Tĩnh An ngọt ngào từng tiếng nãi nãi càng cười đến không ngậm miệng được. Cũng không chờ bà ôm đủ tiểu tôn tử làm người đau lòng này, Ninh Cảnh Niên lấy cớ bọn họ đi cả một ngày đã vất vả mệt mỏi, sai người đem nó cùng Quách Tường đưa về phòng, sau đó liền kéo mẫu thân của mình đến một chỗ trong sân, trước vậy lui tất cả hạ nhân, chính mình tìm một chỗ ngồi xuống nhưng không có lập tức nói chuyện. Thấy hắn kìm nén, một bộ dáng tâm sự nặng nề, Ninh lão phu nhân nghĩ hắn có phải hay không gặp việc gì khó khăn liền ngồi xuống kế bên hắn, ngồi vững vàng xong, lúc này Ninh Cảnh Niên mới nói chuyện.

“\_Nương, Vì chi rốt cuộc là ai?”

Đã lâu chưa từng nhắc tới cái tên này nay lại đột nhiên xuất ra, Ninh lão phu nhân không khỏi chấn động.

“\_Sao đột nhiên nhắc tới nàng?”

“\_Nàng rốt cuộc là ai?”

Ninh Cảnh Niên ngẩng đầu nhìn bà, con mắt đen sẫm trong đêm hôn ám, tại ngọn đèn rọi xuống chợt hiện lên quang mang u lãnh. Ninh lão phu nhân không hiểu ra sao nói:

“\_Cái gì là ai, người làm cho nương hồ đồ a.”

Ninh Cảnh niên chăm chú nhìn ánh mắt nàng, từng câu từng chữ nói:

“\_Nương, Vì chi thật ra là nam nhân đúng không?”

Ninh lão phu nhân sợ tới mức dựng đứng lên, liền tục thối lui vài bước.

“\_Cảnh Niên, người đang nói lời hồ đồ gì vậy!?”

“\_Lời hồ đồ?” Ninh Cảnh Niên cười lạnh.

“\_Nếu như không có chứng cứ, ta sẽ nói như thế sao? Ta đã nhìn thấy y, y nói y tên Trình Dục!”

Lại là một cái tên rất lâu rồi chưa nghe nhắc đến giờ hiện lên trong đầu, Ninh lão phu nhân bị hắn làm cho chấn động đến đứng không vững, thật vất vả hoàn hồn lại, mặt trắng bệch, chân tay luống cuống nói:

“\_Không có khả năng, chúng ta không phải đã hảo hảo nói, chuyện này tuyệt đối không nói cho những người khác biết sao? Y sao có thể nuốt lời! Y hướng phụ thân người cam đoan chỉ cần rời khỏi Ninh gia, y, Trình Dục dùng thân phận Đỗ Vi gả vào Ninh gia, chuyện này tuyệt không để những người khác biết....”

Nói đến đây, chứng kiến vẻ mặt khiếp sợ của Ninh Cảnh Niên, Ninh lão phu nhân như thế nào trì hoãn cũng phát giác được sự tình không đúng, ý thức được chính mình vừa nói điều gì, việc nàng chỉ có thể làm là hối hận vạn phần che miệng của mình. Chính là, nghe đến đây thôi cũng đã đủ rồi! Vốn chỉ là muốn thử, lại không nghĩ đến mẫu thân sẽ nhanh như thế đem chân tướng sự tình nói ra! Ninh Cảnh Niên mặt tái nhợt đứng lên, tới gần trước mặt mẫu thân, dùng sức bắt lấy bờ vai bà, hung hăng nói:

“\_Nương, nói cho ta biết, sự thật là như thế nào, đem tất cả nói cho ta biết, ta muốn biết rõ, ta muốn biết rõ!”

Nhìn thấy đứa con khuôn mặt dữ tợn, Ninh lão phu nhân bị hấn dọa đến hốc mắt hồng lên, không ngừng lắc đầu, lắc đầu, mà Ninh Cảnh Niên gần như phát điên càng không ngừng ép hỏi mẫu thân mình.

“\_Nương, nói cho ta biết, đem tất cả nói cho ta biết, tại sao Vi nhi lại biến thành nam nhân xuất hiện ở nơi khác, tại sao!? Nói cho ta biết a, nương!”

Như thế gào rống, Ninh lão phu nhân chứng kiến đứa con chín năm nay một ngày so với một ngày lại càng lạnh lùng hơn, hôm nay nước mắt lại chậm rãi chảy xuống, nhìn hấn khuôn mặt thống khổ, Ninh lão phu nhân tâm thoảng cứng lại lúc này cũng không khỏi dần dần mềm đi. Người trước mắt này là cốt nhục thân sinh duy nhất của bà a! Những năm này bởi vì thể tử chết, trải qua một đoạn thời gian như cái xác không hồn, sau đó trở nên lạnh lùng, trở nên bất cần nhân tình làm bà rất đau lòng. Nguyên lai tưởng rằng chuyện này có thể giấu cả đời, nhưng nhìn hấn như vậy, bà càng là giấu diếm, càng là khó chịu. Đã từng nghĩ đến chuyện này cuối cùng vào một ngày nào đó cũng sẽ bộc phát, bởi vì nàng giấu diếm không nổi nữa, không từng nghĩ đến đúng là đứa con chính mình phát hiện trước. Tay nhẹ nhàng bắt lấy trước ngực hài tử, Ninh lão phu nhân cũng nhịn không được nữa, cũng khóc lên.

Ánh nến còn đang lẳng lặng cháy, gian phòng chín năm nay chưa từng thay đổi qua, vẫn y nguyên như vậy, hỉ khách tiên diễm, vô thanh vô tức mà hướng mọi người tiết lộ, nơi đây đã từng có một đôi phu thê kết tóc, nhìn nhau tương đối. Sự yên lặng trong phòng đột nhiên bị người quấy phá, theo tiếng mở cửa kịch liệt, ngoài phòng gió thổi tới làm cho ánh nến gần như bị dập tắt. Từ chỗ mẫu thân trở về, Ninh Cảnh Niên mặt tái nhợt nhìn hết thấy trong phòng, sau đó mạnh mẽ xông lên, điên loạn đem toàn bộ đồ vật đã từng quý trọng vô cùng tất cả đều đập nát, xé bỏ, triệt để phá hủy, cuối cùng đi vào nơi đặt linh vị, ánh mắt của hấn lạnh lẽo nhìn chăm chú trong chốc lát, vươn tay, nhanh chóng chạm đến, cũng không đến thời gian nháy mắt, cầm lấy hướng mặt đất đập bể, sau mới hung hăng dẫm nát trên mặt đất.

Ninh Cảnh Niên thật sự như điên rồi, điên rồi. Trong phòng bị hấn phá hủy không còn hình dạng gì, hấn càng không ngừng giẫm lấy bài vị, qua đã lâu, rất lâu, cho đến khi bài vị biến thành một đồng mảnh vụn hấn mới dừng lại, kinh ngạc thối lui vài bước, đột nhiên ngẩng đầu cười to, trong tiếng cười có bao nhiêu phẫn hận, có bao nhiêu bi thương, bao nhiêu thống khổ.

Sự yên lặng trong đêm, hạ nhân canh giữ ngoài viện nghe được tiếng cười điên cuồng của chủ tử mình, sợ tới mức không khỏi hai mặt nhìn nhau, nghĩ đi vào lại không dám. Ánh trăng lẳng lặng trên bầu trời đêm, đám mây thỉnh thoảng phất qua nó, một đêm này vẫn như đang yên bình, nhưng phía sau sự bình yên đó tựa hồ che giấu lấy bão tố, một đêm này, Ninh gia chủ tử xoay người lên ngựa, mã tiên vung lên, thiết đề (gót sắt của ngựa) tung vó, trong nháy mắt thân ảnh cao to đang thúc ngựa chạy như điên liền biến mất trong màn đêm đầy sương mù.

## 41. Chương 41

Bị cử chỉ quái dị của Ninh Cảnh Niên quấy nhiễu một ngày, tâm thần có chút không yên, đến nỗi nửa đêm, ngay cả côn trùng cũng bình yên ngủ không còn huyền ảo, Trình Dục vẫn là nằm trần trọc trên giường. Ngoài cửa sổ, ánh nguyệt lẳng lặng chiếu vào trên giường, Trình Dục xoay người, con mắt nhìn chòng chọc đỉnh giường không biết suy nghĩ cái gì, nâng tay phải của mình lên, nương nhờ ánh sáng yếu ớt trong đêm, bắt chợt, tay trái nhẹ nhàng xoa, sau mới cùng nó giao triền, tinh tế lĩnh hội xúc cảm trong đó.

Ngoại trừ khoảng thời gian tại Ninh phủ, cuộc sống của Trình Dục cơ bản không có sống qua một ngày an nhàn xa hoa, nhiều năm tập võ cầm kiếm, từ lúc sự phụ mất đi mà bắt đầu dốc sức luyện tập, tay của y sớm bị ma luyện trở nên thô ráp đến kinh người, ngay cả chính mình đụng vào cũng thấy ngại không thoải mái, chính là Cảnh Niên lại hết sức yêu thích cầm tay của y, nói tay của y ấm áp, còn vô số lần vừa xoa lấy hai tay thô ráp khác thường này, vừa đau lòng nói, sau này tuyệt đối không để cho y tiếp tục làm bất kì chuyện gì vất vả. Đặc biệt là trên lòng bàn tay có mấy chỗ nổi lên nốt chai, vì để cho cứng biến mất, Cảnh Niên đã không biết bao nhiêu lần suy nghĩ, tìm bao nhiêu dược cao đến thoa, lại cơ hồ không đạt được hiệu quả, cho đến hôm nay, mấy nốt chai cũ chẳng những vẫn còn y nguyên mà so với trước đây còn dày đặc hơn nhiều...Nghĩ tới đây, Trình Dục trong đầu chợt lóe, vịn phần kinh ngạc từ trên giường ngồi dậy, hồi tưởng

lại cử chỉ quái dị của Cảnh Niên ngày hôm nay, lại nhìn lại bàn tay mình, vấn đề y này giờ vẫn luôn hoang mang liền được giải quyết dễ dàng, sự thật làm y không khỏi nhú mày.

Bởi vì bất an với hành động của Cảnh Niên, y hôm nay đã sai người nghe ngóng tin tức, bọn Cảnh Niên sau buổi trưa hôm nay đã ly khai Giang Phủ huyện, nghe được tin này lòng y nổi lồng một chút song trong nội tâm lại cảm thấy trống trải. Cảnh Niên đã rời đi hẳn là chứng minh hẳn không phát hiện cái gì mới đúng, hay hoặc giả là hẳn đã phát hiện ra cái gì, lại bởi vì chuyện trước mắt quá mức quỷ dị liền lựa chọn chối bỏ? Bị ý nghĩ của mình làm cho thương tâm, Trình Dực sâu kín buông hai tay ngẩng đầu nhìn nguyệt quang, lại chậm rãi nằm trở lại giường.

Đổi lại là y, cưới một người thê tử không quá ba tháng đã chết đi, sau một ngày nào đó, tại một nơi nào đó lại phát hiện một nam tử cùng nàng bộ dáng hoàn toàn giống nhau, y lại có thể làm như thế nào? Mặc kệ là như thế nào giống nhau cũng sẽ trực tiếp phủ nhận a! Dù sao, một người là nam nhân, một người là nữ nhân, điểm bất đồng ấy cũng đủ làm cho người ta trốn tránh, gạt bỏ. Nhìn bóng đêm, Trình Dực khẽ thở dài, nghiêng người nằm xuống, mục quang chăm chú nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, Trình Dực nhớ lại chuyện năm đó.

Một năm đó, y bị sóng cồn quật ngã, chìm xuống sông không bao lâu sau liền ngất đi, lúc tỉnh lại đã nằm trên giường. Nguyên lai y bị sóng đánh dạt tới hạ lưu một thôn trang, một ngư dân nhiều năm đánh cá trên sông phát hiện y nổi trên mặt nước liền nhanh chóng cứu lên. Bởi vì y uống không ít nước sông, thân thể lại ngâm mình trong nước thời gian dài, tuy cứu lên kịp thời nhưng qua vài ngày mới có thể xuống giường, chờ y thân thể không còn đáng lo ngại mới bái biệt gia đình cứu y, ngày đêm không ngừng tìm đến An Dương thành. Lúc đầu bởi vì y lo lắng chuyện này ngoài ý muốn, sợ kế hoạch của Ninh lão gia đại loạn xảy ra vấn đề gì nhưng chờ đến khi mấy ngày mấy đêm chạy đến An Dương thành, lại nghe toàn thành đều nghị luận, thê tử của Ninh thiếu gia giả vờ chưa quá ba tháng đã bất hạnh trầm thủy bỏ mình, sau mười ngày đã tìm được thi thể sớm đã bị cá rủa đến không ra hình dáng, nhờ vào toàn bộ quần áo trên người mới có thể nhận ra, hiện tại di thể đã đưa về Ninh phủ thiết lập linh đường, thỉnh cao tăng đến thuyết pháp, tùy ý hạ táng.

Đi đến đại môn Ninh phủ, ngày xưa đèn lồng đỏ thắm thay thế bằng đèn lồng bạch sắc cao cao treo lên, trên mặt hắc thể điện tự (chữ màu đen) khiến cho Trình Dực ngây người nửa ngày, cuối cùng liếc nhìn phía sau đại môn treo đầy bạch trù (dải lụa trắng) y mới xoay người, cô đơn rời đi. Ai cũng không có chú ý đến y, cũng không phát giác y rời đi bởi vì không có bất luận kẻ nào có thể ngờ tới, một thân chật vật nam tử trên mặt che kín bụi đất như khát cái sẽ là Ninh gia thiếu phu nhân. Suy nghĩ càng bay càng xa, Trình Dực nằm trên giường, tại ánh trăng cũng dần lặn yên biển mất, cuối cùng vẫn là nằm ngủ.

Bên kia, chờ Ninh Cảnh Niên đi suốt đêm đến Giang Phủ huyện thì cũng là lúc gà vừa gáy, đến Giang Phủ huyện, Ninh Cảnh Niên ngược lại không giống như lúc đầu lo nghĩ, mệt mỏi xoay người xuống ngựa nhìn về phía nhai đạo (đường phố) tràn ngập sương mù, hẳn dắt ngựa đi về hướng khách điểm của Ninh gia.

Như những ngày khác, tại quý phủ của Triệu huyện lệnh dùng xong bữa tối, Trình Dực mới thông thả đi về nơi ở của mình. Chỗ ở hiện tại của Trình Dực vốn là căn nhà cũ của một cử nhân, có một sân nhỏ cùng ba gian phòng trống, cử nhân này bởi vì An Dương thành dễ mưu sinh liền mang theo thê tử cùng đến An Dương thành ở, toà nhà này mặc dù không rộng lắm nhưng dù sao cũng là tổ tiên truyền lại, vị cử nhân không muốn bán, sau nghe Trình Dực muốn tìm chỗ ở liền bảo y chuyển đến, không thu một xu tiền thuê. Trình Dực sở dĩ gặp được chuyện tốt này là vì y đã từng trợ giúp gia đình vị cử nhân này, tuy không phải là cái gì đại ân, thật sự vẫn làm cho bọn họ nhớ ân tình của y.

Trình Dực gặp chuyện tốt như vậy cũng không phải lần đầu, làm cho một số người không khỏi cảm thán vận may của y tốt, Triệu huyện lệnh nghe vậy cười nói, nếu như nói con người thật sự có số phận, chẳng thà nói Trình Dực có được bản tính lương thiện thuần hậu, chính điều này nhất định đem lại chuyện tốt cả đời cho y. Nói tóm lại chính là tính cách con người quyết định vận mệnh a. Căn nhà này năm sáu người ở hoàn toàn không có vấn đề, hôm nay chỉ có Trình Dực một người ở, khó tránh khỏi có chút tịch mịch, có lẽ y đã quen cô đơn nên cũng không cảm thấy có vấn đề gì. Mở khoá đẩy cửa đi vào, đem then cửa cài hảo rồi đi đến trước phòng, vừa đẩy cửa đi vào trong phòng liền cảm giác không ổn, Trình Dực cảnh giác hét lớn một tiếng:

“\_Ai!?”

Theo sau âm thanh của y, một đạo hoả quang sáng lên, khuôn mặt người ẩn trong bóng tối tại ngọn lửa thoáng hiện, Trình Dực không khỏi ngẩn ngơ. Người cả gan xâm nhập trạch gia của người khác hoàn toàn không vì bị phát hiện mà khấn trương, chỉ diện vô biểu tình đến chỗ ngọn đèn, thổi tắt que diêm đốt đèn trong tay rồi cất đi, lúc này mới nhìn về phía Trình Dực đang đứng đằng sau cánh cửa.

“\_Người gần đây đều trở về muộn như vậy?”

Ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn chiếu sáng cả gian phòng, khuôn mặt Ninh Cảnh Niên chìm trong ánh sáng mờ nhạt đó có vẻ lạnh nhạt điềm tĩnh, ngay cả thanh âm của hắn cũng có điểm trầm thấp, cứ như phảng phất từ nơi xa xôi nào đó truyền đến, nghe đến bên tai lại giống như xa tận chân trời. Trình Dực run sợ thật lâu mới xác định mình không có nhìn lầm, cũng bởi vì khẳng định không có nhìn lầm mới càng thêm hoang mang. Hắn tại sao lại xuất hiện ở đây?

“\_Ninh công tử, người sao lại ở chỗ này?”

“\_Ta?”

Ninh Cảnh Niên chăm chú nhìn hoả quang chập chờn, cũng không ngẩng đầu lên, nói.

“\_Ta đến xác định một việc.”

“\_Việc gì?”

Ninh Cảnh Niên không trả lời mà chỉ nhìn y một cái, nói:

“\_Người đứng ở đó làm gì, tới ngồi a.”

Trình Dực không có làm theo, chỉ nhú lông mày nhìn hắn nói:

“\_Ninh công tử, người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Ninh Cảnh Niên vẫn là không đáp, nghiêng thân cúi đầu xuống như đang tìm cái gì, một lát sau Trình Dực thấy hắn lấy ra một thanh trường kiếm.

“\_Thanh kiếm này là ta cùng sư phụ lúc lên núi tu luyện, lão nhân gia người giao cho ta, năm đó người chính là dùng thanh kiếm này vang danh thiên hạ.”

Ninh Cảnh Niên cầm lấy kiếm, con mắt nhìn về phía y, trong mắt lóe ra quang mang làm cho người khác khó hiểu.

“\_Ta tuy là học kiếm thuật nhưng luôn không có cơ hội thi triển. Ta đã từng vì một người mới bắt đầu tập võ, nguyên lai tưởng rằng cả đời bất quá ngay cả cơ hội múa kiếm trước mặt y cũng không có....chính là...”

Chính là cái gì, Ninh Cảnh Niên còn chưa nói hết, lại đột nhiên rút trường kiếm ra, hàn quang loé lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, Trình Dực chỉ cảm thấy hoa mắt, mũi kiếm không ngờ chĩa thẳng đến trước mắt, y chỉ có vô ý thức liên tục thối lui về sau cho đến khi bị dồn đến ngoài sân. Kiếm ảnh trước mắt chớp ẩn chớp hiện mà phi không ngừng, Trình Dực căn bản không có ý định ra tay, chỉ là càng không ngừng tránh né, đồng dạng đối phương cũng không có ý tứ dả thương y, mắt thấy mỗi lần trường kiếm sắp chạm đến thân thể của y liền lập tức thu trở về. Mặc dù như thế, Trình Dực vẫn là cảm thấy chính mình càng ngày càng khấn trương, ánh mắt Ninh Cảnh Niên một mực nhìn chăm chú vào mình làm y cảm giác mình như con mồi đang bị xà nhìn chòng chọc, trong mắt hắn chứa hàn quang lạnh lẽo, da đầu y không khỏi run lên. Ngay lúc Trình Dực hoàn toàn bị dồn đến chân tường không còn đường tiếp tục thối lui, y cuối cùng nhận không được kêu lên:

“\_Ninh công tử!”

Ninh Cảnh Niên một kiếm vung lên, Trình Dực chỉ cảm thấy trước mắt chợt loé, trường kiếm lạnh như băng dĩ nhiên đâm thật sâu vào trong tường, bên cạnh gò má y, một đám tóc bị chém đứt theo gió bay xuống.

“\_Tại sao người không xuất kiếm?” Ninh Cảnh Niên tới gần y, quát tháo đặt câu hỏi.

Trình Dực không nói gì.

“\_Bởi vì ngươi không dám?”

“\_Bởi vì kiếm thuật của ngươi từng chiêu từng thức ta đều đã nhìn qua, cũng đối với các chiêu thức đó rõ như lòng bàn tay, nếu như ngươi ra chiêu, ta liền có thể nhận ra!”

Trình Dực chậm rãi rũ mi mắt xuống, nói:

“\_Ninh công tử, ta không biết ngươi đây là đang nói cái gì.”

Ninh Cảnh Niên không khỏi cười lạnh:

“\_Nương đã đem hết thấy nói cho ta biết, ngươi cảm thấy còn có thể tiếp tục giấu diếm?”

Trình Dực ngẩng đầu nhìn hắn, quang mang trong mắt một mảnh thanh tịnh, thậm chí không có chút gợn sóng.

“\_Ninh công tử, ta không hiểu ngươi rốt cuộc đang nói cái gì? Ngươi tự tiện xông vào trạch gia người khác đã là không đúng, nếu như tiếp tục càn quấy như thế, đừng trách ta không khách khí!”

Trình Dực không nhẹ dạ, dễ mềm lòng như Ninh lão phu nhân, y là một bộ khoái, cho tới bây giờ đều là do y ép hỏi nghi phạm khai lời chứng, nếu không có chứng cứ xác thực, muốn từ trong miệng y nạy ra đáp án, còn không bằng trồng cây vào cây vụn tuế ra hoa. Có lẽ là tức giận, Ninh Cảnh Niên mới có thể như thế bật cười điên dại, hắn cười, đột nhiên gơ tay điểm huyệt đạo trên người Trình Dực. Động tác của hắn quá nhanh, nhanh đến nỗi làm cho Trình Dực kinh ngạc, lúc thân thể vô lực ngã xuống, y nghe được âm thanh lạnh như băng của Ninh Cảnh Niên truyền đến.

“\_Ngươi có thể không thừa nhận, ta chính là có biện pháp chứng minh chân tướng sự việc!”

Thân thể bị điểm huyệt đạo trở nên vô cùng trầm nặng, không chỉ có gơ lên ngón tay cũng không được, thậm chí muốn mở miệng nói chuyện, mỗi một chữ thốt ra đều hao hết toàn bộ khí lực.

“\_Ngươi...ngươi...rốt cuộc...”

“\_Ta rốt cuộc muốn làm gì, ngươi rất nhanh sẽ biết.”

Ninh Cảnh Niên cúi người xuống, một tay đem y ôm lấy, trực tiếp đi trở về phòng, hướng trên giường đặt xuống. Làm xong những chuyện này Ninh Cảnh Niên xoay người đem ngọn đèn chuyển qua trước giường, tựa hồ ngại không đủ sáng, lại từ trong nhà lấy ra thêm vài ngọn nến, toàn bộ đều đốt cháy, trong phòng lập tức liền sáng như ban ngày. Trình Dực không cách nào nhúc nhích, không thể làm gì hơn ngoài việc nhìn hắn hành động, sau thấy hắn hướng bên giường đi tới, không khỏi cảm thấy lạnh mình kinh hãi. Ninh Cảnh Niên trong mắt quang mang quá mức phức tạp làm Trình Dực không dám nhìn thẳng, chỉ thấy hắn đi đến trước giường xong liền nghiêng người ngồi ở mép giường, vươn tay, một tay đem dây cột tóc Trình Dực giật xuống, tiếp theo lấy tay đem tóc y chỉnh lý lại cho buông xoã ở trên gối. Làm xong những điều này cũng không phải mọi sự đều kết thúc, mà là bắt đầu, Ninh Cảnh Niên nhìn khuôn mặt y không chuyển mắt, tay từ trên tóc Trình Dực chuyển qua mặt, di chuyển đến cái trán, tiếp tục cẩn thận sờ qua, tại trên môi lưu luyến hồi lâu.

“\_Dừng....tay!”

Mặc dù vô lực nhưng đáy lòng ngày càng phát ra bất an làm Trình Dực đem hết toàn lực lên tiếng, mong muốn hắn ngừng lại cử chỉ càng ngày càng quỷ dị này. Y không thể nói xong, vừa mở miệng ra tựa hồ đánh thức Ninh Cảnh Niên phảng phất đang lâm vào trong mơ màng, chỉ thấy hắn câu dẫn ra một nụ cười bí hiểm, sau đó tay chuyển qua thất lưng của y.

“\_Đến khi nào ngươi thừa nhận mình chính là Đỗ Vi, khi ấy ta sẽ dừng tay.”

Lực đạo trời buộc bên hông bị hắn cởi ra, giờ khắc này Trình Dực tựa hồ minh bạch dụng ý của hắn, thần sắc trên mặt lập tức xanh trắng lẫn lộn, đan xen vào nhau.

## 42. Chương 42

Ninh Cảnh Niên không thấy được biểu tình rắc rối phức tạp trên mặt y, rất nhanh cởi ra thắt lưng của y, chuyên chú mà cẩn thận từng chút từng chút rút đi quần áo trên người y, chỉ còn lại tiết y cùng tiết khố trắng thuần, Ninh Cảnh Niên ngừng động tác lại, ánh mắt dừng lại trên bộ ngực bằng phẳng của y. Trình Dục trước đó còn muốn lên tiếng ngăn lại, nhưng thấy ánh mắt hẩn u ám, tâm thoáng run lên liền ngậm miệng không nói. Y là một cái nam nhân hàng thật giá thật, không có chút nào kiêu mị của nữ nhi, một bộ dáng cao lớn thô kệch như thế để cho hẩn nhìn, có lẽ Cảnh Niên lại vì vậy mà đoạn tuyệt phần tâm tư này a (T\_T sao anh lại xem thường mị lực của mình như thế a).

Nghĩ là nghĩ như thế, tâm tình lại không chuyển biến tốt hơn phần nào, có cái gì đó vừa chua xót vừa sắp chặn ở yết hầu khiến ngực một trận trầm nặng buồn bực. Ngây người một lát, Ninh Cảnh Niên lại bắt đầu vươn tay, một bên cởi bỏ dây lưng ở tiết y, một bên thấp giọng thì thào:

“\_Năm đó ta tuy chưa rõ sự đời nhưng cũng không phải kẻ ngu si, nam nhân cùng nữ nhân vẫn là có thể phân biệt được. Lúc ấy ta chỉ thấy bộ ngực của người so ra với bộ ngực của nữ tử bình thường tiểu, nhưng cũng chưa từng nghĩ ngờ quá, hôm nay xem ra, ta mặc dù không phải kẻ ngu, thực sự cũng đủ ngốc.”

Cởi bỏ dây lưng, kéo quần áo ra, lộ ra lồng ngực khoẻ mạnh tinh tế do nhiều năm kiên trì rèn luyện, màu sắc da thịt trong hoả quang chiếu rọi hiện ra nhu hoà, sáng bóng. Ninh Cảnh Niên nhìn không chớp mắt, tay chuyển xuống ở giữa xương quai xanh của y, lại chậm rãi đi xuống, đi xuống. Tay của hẩn mang theo một ít nhiệt độ, không phải quá bỏng rát, cũng không phải lạnh lẽo, nhiệt độ vừa phải, mỗi một chỗ chạm vào đều khiến cho chỗ đó nổi da gà, Trình Dục cảm giác cả thân thể đều trở nên căng thẳng, cứng ngắc. Ninh Cảnh Niên ánh mắt thuận theo động tác một mực dời xuống, lướt qua chỗ rốn, dời đến cái bụng bằng phẳng cho đến khi chạm đến tiết khố. Trình Dục cho rằng sự tình đến đây là đã xong, sự thật lại chứng minh y hoàn toàn không rõ Ninh Cảnh Niên rốt cuộc muốn làm cái gì, thế là ngay lúc hẩn đang lưu loát cởi bỏ tiết khố, Trình Dục nhin không được kêu lên:

“\_Đủ rồi!”

Ninh Cảnh Niên dừng lại, ngẩng đầu nhìn y:

“\_Người ý định thừa nhận sao?”

Mục quang sắc bén của hẩn nhìn thẳng Trình Dục làm cho Trình Dục gần như không có dũng khí nhìn thẳng lại, chỉ có thể thuỳ hạ mi mắt, dừng một lát, Trình Dục cuối cùng mở miệng:

“\_Ta là nam nhân.”

Cũng không có trực tiếp thừa nhận nhưng cũng không có thể thốt phủ nhận, trả lời như vậy đều không phải Trình Dục bọc bạch, cũng không phải đáp án Ninh Cảnh Niên muốn, thế là Ninh Cảnh Niên không một chút chần chờ mà tiếp tục, trực tiếp cởi ra tiết khố duy nhất còn sót lại trên người Trình Dục. Nếu như vẫn còn một tia nghi ngờ, ngay lúc này, trông thấy phần nam tính đang mềm mại nằm giữa bụi cỏ hắc sắc, chính là một tia nghi ngờ cũng không thể có. Ninh Cảnh Niên đột nhiên quay mặt sang chỗ khác, phảng phất là thật sự không thể thừa nhận, cũng bởi vì cử chỉ lần này của hẩn, Trình Dục tâm vốn nên nói lỏng một chút lại cảm thấy ngực càng ngày càng chua xót.

“\_Ta là nam nhân.”

Không cần mở miệng nhắc lại, sự thật cũng đã xác minh tính chuẩn xác, Trình Dục nhin không được lại nói một lần nữa, cũng không biết là đang nói cho ai nghe. Ninh Cảnh Niên nghe vậy bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn mặt y, liền nhìn thấy vẻ mờ mịt không kịp che giấu của y. Ninh Cảnh Niên từ trên giường đứng lên, không nói một tiếng bỏ đi, Trình Dục không dám nhìn, chỉ có nhìn chòng chọc đỉnh giường.

Y nguyên lai tưởng rằng hẩn hội đi không trở về, nào ngờ Ninh Cảnh Niên rất nhanh đã trở lại, trên tay cầm theo một cái túi đi đến bên giường, đem túi đồ nhẹ nhàng đặt ở trên giường mở ra, chờ Trình Dục cảm thấy không đúng, dời ánh mắt đến liền nhìn thấy trên tay hẩn nâng lên một bộ giá y (đồ cưới) tiên diễm (tình tiết này giống với trong phần 2 (phần hoả vương) của bộ manhua ,được phát hành ở việt nam với tựa đề: chuyện tình vượt thời gian, ai đọc truyện này rồi chắc sẽ cảm thấy nó giống ha). Thấy y nhìn về phía mình, Ninh Cảnh Niên hướng y cười cười, nói:

“\_Năm đó ta cảm thấy người mặc bộ giá y này là đẹp nhất, không có ai xứng với bộ giá này nữa. Những năm này ta luôn giữ lấy nó, nghĩ đến người có thể lại một lần mặc nó, cho dù chỉ là trong mộng cũng có thể làm cho ta cảm thấy mỹ mãn.”

“\_Chỉ có thể tử của ta mới có thể mặc nó, chỉ cần nàng mặc vào, ta nhất định có thể nhận ra, nhất định nhận ra. Cái đêm hôm đó, chỉ một cái liếc mắt đã khiến ta yêu nàng say đắm.”

Trong ngọn lửa ấm áp, Ninh Cảnh Niên cười đến nhu hoà, Trình Dục thấy rõ trong đáy mắt hắn chứa đầy lưu luyến si mê, hốc mắt dần nóng lên, thanh âm nghẹn trong yết hầu, sao cũng không phát ra được. Kế tiếp, Trình Dục tuỳ ý hắn giúp mình thay y phục, từng kiện từng kiện, từ trong ra ngoài, cùng ngày ấy ăn mặc hoàn toàn giống nhau, cuối cùng, lúc thay xong bộ phượng hoàng giá y tinh mỹ, Trình Dục không khỏi nhìn về phía Ninh Cảnh Niên, giống như tâm linh tương thông, hắn cũng đang nhìn lại y, lúc này đây, hai người đều không nói một lời.

Mặc quần áo tử tế, lại thay đôi giày thêu, Ninh Cảnh Niên ôm lấy y đặt lên ghế, sau mới cởi bỏ huyết đạo trên người y, làm cho y có thể thuận lời nói chuyện nhưng vẫn không thể nhúc nhích được. Thiếu niên gầy yếu năm đó đã không còn tồn tại, hiện tại, Ninh Cảnh Niên thân cao bảy thước, tuấn dật phi phàm, tứ chi khoẻ mạnh đơn giản ôm lấy cơ thể Trình Dục cũng đồng dạng cao lớn như thế, một nam tử chỉ so với hắn thấp hơn vài phần, Trình Dục không khỏi tâm sinh cảm khái.

Đem Trình Dục an vị trên ghế, Ninh Cảnh Niên tìm đến một cây lược cùng một cây kéo, trước dùng lược chải tóc cho y, xong lại dùng kéo cắt xuống một nhúm tóc, cả quá trình Trình Dục chỉ cảm thấy hoang mang. Ninh Cảnh Niên từ trong lòng ngực móc ra một túi gấm đem đặt trên bàn. Một lần nữa nhìn thấy cái túi gấm này, Trình Dục trong nội tâm thở dài một tiếng. Sau khi móc ra túi gấm, Ninh Cảnh Niên nhìn y, cầm lấy bó tóc trong tay vừa cắt xong buộc lại, cởi tóc mình xuống, cũng cắt lấy một nhúm, tiếp theo mở túi gấm ra, lấy ra hai bó tóc trước giờ luôn giữ bên mình, Ninh Cảnh Niên cũng không có cẩn thận đối chiếu, chỉ nhìn thoáng qua liền đem sợi dây đỏ bó chặt hai bó tóc kia cởi ra, cầm lấy hai bó tóc vừa mới cắt xong đem chúng cột vào cùng một chỗ. Làm xong tất cả chuyện này, Ninh Cảnh Niên cầm tóc trong tay dời đến trước mặt Trình Dục, lạnh nhạt nói:

“\_Trình bộ đầu, người còn có gì để nói?”

Trình Dục cúi đầu không đáp. Tựa hồ cũng không chờ mong câu trả lời của y, cẩn thận đem mấy bó tóc này thả lại trong túi gấm xong, Ninh Cảnh từ trong bao áo quần mang theo tìm ra một ít đồ trang sức, cầm lấy lược chuyên tâm vì y chải đầu. Ninh Cảnh Niên mất chút ít công phu mới giúp y chải đầu xong, tiếp theo mới từng chút từng chút đem đồ trang sức cài vào. Hắn cũng không phải lần đầu tiên chải đầu cho y, ở chung hơn hai tháng, giúp Trình Dục chải đầu là việc hắn thích làm nhất, chỉ là bất quá về sau, bình thường lúc hắn thức dậy Trình Dục còn đang ngủ, cơ hội cứ như vậy cũng càng ngày càng ít đi. Hết thấy chuẩn bị xong, Ninh Cảnh Niên buông lược ngồi trước mặt Trình Dục, cái gì cũng không nói, chỉ nhìn, chuyện chú nghiêm túc mà nhìn. Trong không khí đầy áp lực này, Trình Dục luôn nghĩ muốn nói gì đó nhưng vẫn là tìm không ra chủ đề..

“\_Ta hiện tại nên gọi người là gì đây?” Cuối cùng, vẫn là Ninh Cảnh Niên mở miệng trước.

“\_Trình bộ đầu? Trình Dục? Hay là, thê tử?”

Trình Dục cuối cùng nhịn không được, y ngẩng đầu lên nói:

“\_Cảnh Niên, coi như chín năm trước hết thầy chưa từng phát sinh qua a.”

Ninh Cảnh Niên đang một mực bình tĩnh lúc này đột nhiên phát tay, quét rơi tất cả đồ vật trên bàn, chén cùng ấm trà rơi trên mặt đất phát ra âm thanh vỡ nát thanh thúy, trong màn đêm yên tĩnh nghe hết sức chói tai.

“\_Chưa từng phát sinh qua?” Ninh Cảnh Niên cười lạnh.

“\_Đúng vậy, Trình bộ đầu người thật là tiêu điều tự tại, sự tình xong xuôi phải sạch mông đi thật là tiêu sái! Lưu lại ta một người đối với thi thể nữ tử vô danh khóc đến muốn đứt từng đoạn ruột, cuối cùng chán ghét hồng trần theo sư phụ lên núi tu hành, sau đó bị bắt buộc trở về kế thừa gia nghiệp, tiếp đến lại mỗi ngày ôm lấy bài vị hư vô ngày đêm thổ lộ hết tâm tư, mỗi đêm nếu không có rượu vào khẳng định không

thể an ổn mà ngủ, cứ như vậy cả ngày lẫn đêm đau khổ tưởng niệm một nhân vật bất quá được người ta bịa ra a!”

Trình Dực nhìn hấn không thể che giấu, trong đáy mắt đau khổ ngày càng gia tăng, vô pháp nói nên lời.

Đồng dạng đau khổ, đồng dạng thê lương, y sao lại không biết rõ!

Chính là, lại có thể như thế nào, lại có thể như thế nào?

Ninh Cảnh Niên càng nói càng kích động, thiếu chút nữa không khống chế được chính mình nóng nảy, nếu không phải nhìn thấy Trình Dực trong mắt chợt loé lên thống khổ, có lẽ hấn sẽ thực sự xông lên phía trước, trước mắt to một trận cái kẻ vừa đi chính là chín năm, nếu không phải chính mình vô tình phát hiện, thật sự không thể lại lần nữa tương kiến này nhân.

“\_Nói cho ta biết.” Ninh Cảnh Niên nhấn nhay trong lòng lo nghĩ cùng bất an, lần lượt hỏi.

“\_Nói cho ta biết, năm đó người rời đi, có hay không một điểm không muốn?”

Trình Dực lắc đầu, không dám nhìn hấn:

“\_Cảnh Niên, sự tình đã qua.”

“\_Nói cho ta biết, ta muốn biết rõ đáp án!” Ninh Cảnh Niên càng dùng sức lặp lại.

“\_Không...” Trình Dực chỉ có thể nhắm mắt lại, bộ dáng trốn tránh.

“\_Nói!”

Y hết lần này đến lần khác trốn tránh, cự tuyệt khiến cho tâm Ninh Cảnh Niên sâu sắc bị tổn thương, thế nhưng hấn lại chỉ có thể chăm chú nhìn y, phần nộ nhìn, bi thương nhìn cùng với đau đớn mà nhìn.

“\_Nói a!”

Cuối cùng, lần này Ninh Cảnh Niên cơ hồ dùng hết toàn lực rống lên, tay dính sát vào hai đầu gối dùng hết sức nắm chặt, hấn đang liều mạng kiềm chế chính mình, hấn sợ vạn nhất chính mình kiềm chế không nổi sẽ xông lên phía trước thương tổn y. Rõ ràng thanh âm của hấn nghe ra đã cực hạn phần nộ, rõ ràng y hiện tại hoàn toàn không thể cử động, rõ ràng bọn họ gần trong gang tấc, hấn hoàn toàn có thể xông lên phía trước, trước đánh y rồi nói sau, chính là Trình Dực vẫn ngồi chờ, hấn vẫn là cố gắng khắc chế.

Thanh âm tức giận mang theo thê lương làm Trình Dực không khỏi mở to mắt nhìn về phía người trước mặt, y nguyên lai tưởng rằng mình có thể một mực kiên trì cường ngạnh tới cùng, dù sao tại vô số lần đối mặt với phạm nhân khóc rống cầu tình y đều có thể lạnh lùng xoay người rời đi, chính là y đã đánh giá thấp tầm quan trọng của Ninh Cảnh Niên trong lòng mình, cũng đánh giá thấp địa vị của mình trong lòng Ninh Cảnh Niên. Nhìn Ninh Cảnh Niên đang rống đến cổ họng phình to lên một vòng, hiện tại hốc mắt trở nên hồng cùng ửng ửng lệ quang, tất cả kiên trì của Trình Dực trong nháy mắt sụp đổ.

“\_Cảnh Niên...” Trình Dực không khỏi khẽ gọi một tiếng, này một tiếng gọi mang theo vài phần yếu ớt nghẹn ngào.

Y mở miệng, âm thanh Ninh Cảnh Niên đã ngừng lại. Thiên ngôn vạn ngữ trong cổ họng lưu chuyển cũng chỉ có ba chữ không ngừng lặp đi lặp lại:

“\_Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...”

Trước mắt tối sầm lại, nguyên lai Ninh Cảnh Niên đã đi tới trước mặt y ngồi xồm xuống, hai mắt không chuyển u ám nhìn y. Ninh Cảnh Niên vươn tay xoa hai tay đặt trên đầu gối của y, chuyển chú cảm, lực đạo rất lớn, phảng phất như muốn cho chúng hợp lại làm một với nhau.

“\_Nói cho ta biết, người là không nỡ đúng hay không...Đúng hay không?”

Ninh Cảnh Niên lần nữa hỏi, nhìn thấy trong mắt hấn cất dấu tia yếu ớt như không chịu nổi thêm một chút đả kích nào, Trình Dực nhìn hấn, nhớ tới thiếu niên năm đó đang hấp hối chỉ có thể nằm trên giường, thế là cuối cùng không tiếp tục làm trái lương tâm, gật gật đầu.

“\_Năm đó người trầm thủy thật là ngoài ý muốn đúng hay không?”

Trình Được chần chờ một hồi, cuối cùng đem chi tiết chuyện năm đó nói cho hắn nghe. Ninh Cảnh Niên nghe xong than thở một tiếng, đem mặt gối lên trên đầu gối y, thanh âm có vẻ có chút trống rỗng:

“\_Người nếu đã trở lại....Đã trở lại...Tại sao lại không đến tìm ta, tại sao....”

Trình Được chỉ có thể một lần nữa lặp lại câu nói kia:

“\_Ta là nam nhân.”

Ta là nam nhân, không thể làm thê tử của người, không thể vì người sinh con dưỡng cái, không thể đường đường chính chính tả hữu bên người làm bạn với người, không được thể tục chấp nhận, hơn nữa, cũng bởi vì người sẽ bị xem thường. Ninh Cảnh Niên ngẩng đầu nghiêm túc đối y nói:

“\_Lúc đầu biết rõ người nam nhân, ta cũng khiếp sợ vạn phần, nhưng so với mất đi người, người có là nam nhân hay không chuyện này đã không còn trọng yếu nữa.”

Thoáng dừng một chút, ánh mắt nhìn thẳng y, Ninh Cảnh Niên thận trọng gọi tên y:

“\_Được.”

Một tiếng kêu này thật làm cho Trình Được tâm chấn động, nhưng lời nói kế tiếp càng làm cho y kinh hoàng hơn.

“\_Được, theo ta trở về.”

“\_Không, Cảnh Niên, thừa nhận chuyện này không có nghĩa là ta sẽ cùng người trở về, vào thời khắc rồi đi, ta đã quyết định đời này sẽ không bước vào Ninh gia một bước.”

Nghe được lời nói này của y, Ninh Cảnh Niên sâu sắc nhìn y một cái, sau đó đứng lên, trước ở trong phòng nhìn quanh một vòng, sau phát hiện không có đồ mình cần liền rời khỏi phòng, chờ khi hắn trở về thì trên tay cầm một cái chén, trong chén có chứa nước. Nguyên lai chén trà đặt trên bàn lúc này hắn tức giận đã bị làm cho vỡ nát, hắn đi ra ngoài chính là để tìm một cái khác. Trở về sau đó hắn liền đem chén đặt trên bàn, từ trong lòng ngực lấy ra một cái bọc giấy nhỏ, mở ra, đem bột phấn trong đó toàn bộ đổ vào trong chén nước, khuấy. Nhìn thấy ánh mắt Trình Được hoang mang, hắn cười cười hướng y giải thích:

“\_Chỉ là mê được bình thường thôi, vì để ngừa vạn nhất mới mang theo, không từng nghĩ qua là sẽ dùng đến. Lần này đi An Dương thành, đường xá không xa nhưng cũng là không gần, một mực phong bế huyết đạo của người lâu dài sẽ làm cho gân mạch nghịch chuyển, cho dù bất tử cũng sẽ một thân đau ốm, vì để cho người ngoan ngoãn trở về, vẫn là ăn một chút mê được tốt nhất.”

Nói xong, ngay lúc Trình Được còn đang không thể tin mà nhìn chằm chằm, hắn cầm lấy chén đến gần Trình Được.

“\_Đúng rồi, ta nghe nương nói, một đêm kia, lúc ta muốn cùng người viên phòng, người ngược lại cho ta trong rượu thả mê được mới có thể làm cho ta mê man bất tỉnh như thế.” Lúc nói lời này, Ninh Cảnh Niên tuy là đang cười lại làm cho Trình Được không rét mà run.

“\_Lúc ấy ta một mực rất là ảo não chính mình uống rượu hồng việc, không nghĩ tới chân tướng sự việc là như thế này....Thôi, bây giờ nghĩ lại, lúc trước người cũng là bất đắc dĩ bị bắt buộc, đúng không?”

“\_Thật xin lỗi....” Nghe ra trong lời nói của hắn đầy thương cảm, Trình Được nhin không được nói ra.

Ninh Cảnh Niên khẽ vuốt lấy mặt của y, cười nói:

“\_Nếu như muốn ta tha thứ cho người, vậy hãy cùng ta cùng nhau trở về đi.”

Trình Được lần nữa ngậm chặt miệng. Ninh Cảnh Niên thấy thế cũng không lại tiếp tục nói nhảm, nâng cầm y lên, dùng ngón tay cạy miệng của y, sau đó mới cầm chén rót mê được vào. Trình Được muốn đóng miệng lại, chính là ngón tay của Ninh Cảnh Niên đang ở trong miệng y, y lại sợ cần hắn bị thương, cứ như thể chần chờ, hơn phân nửa chén nước đã tràn vào yết hầu. Nước rót vào hết, có một ít tràn ra miệng nhưng chỉ chừng này thôi vậy cũng đủ rồi. Mặc dù Ninh Cảnh Niên rất nhanh dùng khăn lau thủy chảy ra nhưng một ít thủy không kịp lau vẫn đang từng giọt từng giọt làm ướt vạt áo trước. Thuốc phát tác công hiệu cực

kì nhanh, bất quá chỉ trong một thời gian ngắn, Trình Được ngay cả lời nói cũng đều chưa nói xong, lúc Ninh Cảnh Niên đi tới ôm lấy y, y giấy dựa cổ gắng nói:

“\_Cảnh Niên....Không cần phải dẫn ta đi....Người nghe...ta nói.....chúng ta đều là.....nam nhân.....không thể, không thể.....”

Mặc dù câu còn chưa nói xong Trình Được đã trầm trầm ngủ, nhìn khuôn mặt y trầm ngủ, Ninh Cảnh Niên nhin không được nâng mặt y lên, tại trên đôi môi tưởng niệm đã lâu ấn xuống hôn, sau đó thừa dịp đêm đen dày đặc, đem người ôm ra khỏi phòng đi đến tiểu viện, vội vàng quẹo vào một ngõ tắt nhỏ, ngay tại đây, một chiếc xe ngựa sớm đã chờ chờ đợi sẵn

### 43. Chương 43

Được tính của mê được một mực duy trì liên tục, loại cảm giác này rất giống với một lần nữa chìm vào trong nước, con mắt không mở ra được, ánh mắt mơ hồ, thân thể bị khống chế, trầm nặng chóng mặt, mơ mơ màng màng. Trong lúc mơ màng lung y có thể cảm giác được mình nằm ở trong ngực ai đó, có hai cánh tay gắt gao ôm y, thỉnh thoảng có cái gì đó ấm áp mềm mại chạm vào trên môi, trên trán, cái kiểu quý trọng mà vuốt ve kia làm cho y vừa cảm thấy khó chịu, cũng vừa có thể kì dị mang lại cảm giác an tâm, dần dần, ý thức lại lâm vào trong bóng tối.

Gà gáy ba tiếng, bầu trời trong như nước nhiễm một chút nhàn nhạt hắc sắc, tiểu thương vội vã đã sớm rải rác trên đường phố bày quán, không biết là hơi nước hay là do hai bên quán cơm bán sớm phát ra sương mù tràn ngập hết cả con đường. Tại bốn phía liên tục truyền ra tiếng hét to, một cỗ xe ngựa màu đen đi ngang qua con đường, bánh xe tại nền đất lăn bánh phát ra thanh âm đã được liềm đi vài phần, nhưng tại đây, mới sáng sớm đã có chiếc xe ngựa đi lại vẫn làm cho không ít người chú ý, nhưng rất nhanh, mục quang liền từ trên cỗ xe bắt quá là bình thường mà xa thu về, không có nửa phần hiếu kì cùng dò xét.

Mã xa hắc sắc xuyên qua phiên chợ sáng náo nhiệt trên đường một mực hướng An Dương thành chạy tới, đi gần nửa canh giờ, dọc theo bức tường cao cao vây kín đến cuối bờ thành, cuối cùng dừng lại trước một đại môn. Chỉ thấy trước cửa có hai toà sư tử đá cao lớn uy nghiêm, cao cao hoành phi (tấm biển) đề hai chữ Ninh phủ hữu lực mà tinh tế, phía dưới treo một đôi đèn lồng màu đỏ đầy tiên diễm, đại môn bằng gỗ sơn đỏ được lau chùi sạch sẽ đến phát sáng, trên cửa, hai cái tay cầm hình thú tinh xảo bằng đồng, dưới cánh cửa cao cao này, không một chút không lộ ra này phủ đệ khổng lồ cùng phú quý.

Xa phu trước đem ngựa bình ổn ngừng lại liền nhanh chóng xuống xe gõ cửa, tiếng đập không lớn không nhỏ, tần suất gõ cửa là ám hiệu để thông tri chủ nhân đã trở về. Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, hai người thủ vệ mỗi người một bên cửa thông thả mở ra cánh cửa trầm nặng, xong lui về một bên. Người gõ cửa trở lại bên cạnh mã xa nói khẽ với người trong xe gì đó, chỉ trong giây lát, màn cửa được vén lên, chủ nhân Ninh phủ ôm một người xuống mã xa. Người được ôm hình như đang ngủ, tại trong ngực gia chủ Ninh phủ vẫn không nhúc nhích, thủ vệ từng người cả kinh, lại nhanh chóng cúi đầu. Chủ tử bọn họ mặc dù diện vô biểu tình nhưng trong mắt không chút nào che dấu nhu tình, người trong ngực được hân dùng chính áo choàng của mình hoàn toàn bao lấy, không có người nào có thể thấy người trong lòng hân bộ dáng thế nào, duy nhất có thể thấy là chiếc váy màu đỏ rũ xuống dưới cùng đôi giày thêu thủ công tinh xảo. Thanh phong phát động, chủ tử Ninh phủ không có dừng lại, rất nhanh liền ôm lấy người trong ngực đi vào trong phủ.

Từ sau khi trượng phu chết đi, Ninh lão phu nhân thói quen buổi sáng dậy sớm, như thường ngày ngồi trước bàn Phật thắp hương tế bái Phật tổ, nha hoàn hầu hạ bên cạnh bà đã lâu đột nhiên vội vàng chạy đến, kề bên cạnh tai bà nhỏ giọng nói:

“\_Lão phu nhân, chủ tử đã trở về.”

Người nha hoàn này thời gian hầu hạ bà so với Hâm Lan muộn hơn, Hâm Lan trước kia đến tuổi, Ninh lão phu nhân liền đem nàng gả đi, cho thêm chút tiền để nàng cùng trượng phu sau này làm chút sinh ý, thời gian lúc còn tại Ninh phủ cũng xem như nhàn hạ nhưng tổng so với hạ nhân khác cũng coi như là một cái nha hoàn hoàn hảo. Ninh lão phu nhân hai mắt đang nhắm mở ra, trên mặt có vài phần khản trương.

“\_Đã trở về?”

“\_Vâng.” Nha hoàn gật đầu.

“\_Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Ninh lão phu nhân thở phào một hơi, nhanh chóng lại hướng phạt tổ bái vài cái.

Buổi tối đó đem tất cả sự tình nói cho Cảnh Niên biết, hần mặc dù không có tại chỗ phát tiết nhưng bà có thể cảm giác được hần đang vô tận phần nộ cùng thống khổ, sau đó nghe hạ nhân nói hần cơ hồ đập phá tất cả đồ đạc trong Cảnh Niên hiên, lại suốt đêm rời đi Ninh phủ liền sâu sắc cảm thấy bất an, chỉ sợ hài tử quật cường này làm ra sự tình gì đó, ngày đêm tinh thần có chút không yên, hiện tại biết được hần đã trở về, cuối cùng thở dài một hơi.

“\_Phu nhân!” Nha hoàn còn không có rời đi.

“\_Còn việc gì sao?”

Nha hoàn gật gật đầu.

“\_Thủ vệ nói, chủ tử không phải về một mình.”

“\_Không phải một mình?”

“\_Nghe nói chủ tử khi về còn mang theo một người.....không, là ôm về một người.”

“\_Ôm về một người?” Ninh phu nhân sợ run lên sau đó nhanh chóng để cho nha hoàn đỡ bà đứng lên.

“\_Là người như thế nào?”

“\_Không biết. Thủ vệ nói, người kia bị áo choàng bọc kín không thấy rõ tướng mạo, bắt quá, có thể thấy nàng mặc chính là một cái váy hồng sắc.”

Ninh lão phu nhân suy nghĩ, lại hỏi:

“\_Vậy hần hiện tại mang người kia đi nơi nào?”

Nha hoàn dừng một chút rồi nói:

“\_Chủ tử vừa xuống mã xa liền trực tiếp ôm người kia vào Cảnh Niên hiên.”

“\_Cảnh Niên hiên!”

Ninh lão phu nhân trừng lớn mắt, thanh âm bởi vì khó có thể tin được mà trở nên có chút lớn tiếng.

“\_Đúng vậy, hơn nữa vừa đi vào đã hạ mệnh lệnh xuống, không có hần phân phó, ai cũng không thể vào, còn phái vài gia đình ở bên ngoài trấn thủ.”

Hồi lâu sau Ninh lão phu nhân ngẩng người mới có thể bình ổn khí tức lại, chậm rãi ngồi xuống ghế, sau nửa ngày mới thốt ra một câu:

“\_Trời ơi!”

Cảnh Niên hiên là cấm địa của Ninh gia, ngoại trừ Ninh Cảnh Niên cùng vài nha hoàn vào quét dọn, ngay cả bà là nương cũng không thể tiến vào. Lúc đầu cũng không phải như thế, bốn năm trước Quách Tường mặc y phục của Đỗ Vi tiến vào Cảnh Niên hiên cùng Ninh Cảnh Niên cùng giường chung gối một đêm, ngày hôm sau, Ninh Cảnh Niên như phát điên đem mọi người toàn bộ đuổi ra ngoài, cũng hạ xuống mệnh lệnh này.

Chín năm qua, hần xuất nhập Ninh phủ đều là độc lai độc vãng một mình, hôm nay bất ngờ mang theo một người về, hơn nữa lại trực tiếp tiến vào Cảnh Niên hiên, Ninh lão phu nhân mặc dù không có sự khôn khéo của trượng phu nhưng cũng không phải là một người ngu, hơn nữa buổi tối hôm đó hài tử lại phát hiện chân tướng sự việc chín năm trước, bà cơ hồ thoáng cái đã đoán được người Cảnh Niên mang về là ai.

Đồ vật trong chủ phòng Cảnh Niên hiên vào tối hôm kia cơ hồ đều bị hần đập hư, hần trước khi rời đi đã phân phó hạ nhân mua đồ lần nữa đặt vào trong phòng, mỗi một vật đều được thay mới. Ninh lão phu nhân vốn còn tưởng rằng sau khi hần biết được chính thất thê tử là nam nhân bắt đầu nghĩ thông suốt, dù sao còn có Quách Tường ôn nhu như nước đương thê tử cùng Tĩnh An đáng yêu thông minh làm hài tử, sau

này hẳn thậm chí còn có thể tái thú thêm vài thê thiếp. Chính là, bây giờ nhớ tới đồ vật mà Ninh Cảnh Niên trước khi rời đi sai hạ nhân đặt mua, Ninh lão phu nhân tâm từng chút từng chút một lạnh lẽo.

Tân hôn sàng đan, chăn gối long phượng, tân hồng trường liêm...

Càng nghĩ Ninh lão phu nhân càng mơ hồ, đứng lên, được nha hoàn đỡ lấy đi đến trước bài vị của trưởng phu, thân thể rung động trong chốc lát, đột nhiên bỏ nhào vào trên bàn, nghẹn ngào khóc rống.

Trình Dục khi tỉnh lại nhìn thấy đỉnh giường đỏ rực, y cho là mình làm một hồi mộng, trong mộng y ly khai Ninh phủ, trở về làm Trình Dục. Nhưng thân thể vô lực làm cho y dần dần tỉnh lại, hết thấy không phải là mộng, thật sự y đã ly khai nơi này rồi lại bị Ninh Cảnh Niên khi biết rõ chân tướng sự tình mang trở về đây, Ninh phủ.

Trường liêm là mới, chăn mền đắp trên người y cũng là mới, mà ngay cả chiếc giường y đang nằm cũng đều mới, trên giường điêu khắc hoa văn không còn là uyên ương cùng liên hoa mà là chạm khắc cát tường cùng mẫu đơn tượng trưng cho phú quý cùng phúc lành, cảnh cảnh triền quấn vào nhau. Trừ lần đó ra, bày biện trong phòng mặc dù so với trước đây không khác biệt lắm nhưng đều là mới, ngay cả cái bàn cách giường không xa cũng đổi mới, trên bàn có một bình hoa đào còn mang theo sương sớm, toả ra nhàn nhạt mùi thơm ngát.

Tất cả chuyện này như là quen thuộc cũng thật là lạ lẫm, Trình Dục rất muốn ngồi dậy, chính là thân thể như cũ trầm nặng, đầu vẫn là choáng váng, không biết là do tác dụng phụ của thuốc hay là được tính chưa tan. Đột nhiên lại nhớ đến lúc trước y cho Cảnh Niên uống mê dược, sau khi tỉnh lại hẳn cũng là cảm giác như vậy? Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng cửa ra vào đóng lại, Trình Dục không khỏi khẩn trương lên, ánh mắt chăm chú nhìn bình phong nơi lối vào, chỉ chốc lát sau, y thấy được thân ảnh Ninh Cảnh Niên. Vừa đi vào đến liền nhìn thấy y mở to hai mắt nhìn về phía mình, Ninh Cảnh Niên không khỏi cười, bước nhanh tiến đến.

## 44. Chương 44

Vừa đi vào đến liền nhìn thấy y mở to hai mắt nhìn về phía mình, Ninh Cảnh Niên không khỏi cười, bước nhanh tiến đến. Trình Dục trong tay hẳn cầm bộ y phục gì đó đem đặt trên bàn, sau đó vung tay áo ngồi ở bên giường, tiếp đến mới cẩn thận dịu y ngồi vào trong lòng mình, trong cả quá trình này, Trình Dục vẫn luôn một mực nhìn mặt hắn, phát hiện trong mắt hắn tràn đầy đều là thân ảnh của y.

“\_Người tỉnh đã bao lâu?” Ninh Cảnh Niên một tay ôm lấy eo của y, một tay khẽ vuốt mặt y, đem tóc vướng trên mặt Trình Dục từng sợi từng sợi vén ra sau đầu.

“\_Lúc ta đi ra ngoài thì ngươi còn đang ngủ nên không có đánh thức ngươi dậy ăn sáng, hiện tại đã quá buổi trưa, ngươi hẳn là đói bụng a?”

Nói xong, hắn rút ra một tay cầm lên thực hộp (hộp cơm), lấy ra đồ ăn bên trong, Trình Dục tại lúc hắn nghiêng đầu đi, không lưu loát nói:

“\_Cảnh Niên, ngươi muốn làm cái gì?”

Ninh Cảnh Niên từ trong thực hộp lấy ra một cái chén, trong chén đựng đầy cháo còn đang bốc lên nhiệt khí, cũng không biết trong đó bỏ thêm gia vị gì, thực hộp vừa mở ra, hương thơm nồng nàn đã lập tức lan toả làm cho người ta không khỏi thèm thuồng nhỏ dãi.

“\_Trước ăn gì đó đi.”

Ninh Cảnh Niên tuy là cười nhưng trong mắt lại không lộ ra nổi một tia sáng, Trình Dục thấy thế liền không hề lên tiếng, nhìn chén cháo phiêu hương tử đặt trước mặt, y thử nâng hai cánh tay lên, liền ngay cả ngón tay cũng nhắc không nổi mà nhúu mày. Lúc này, Ninh Cảnh Niên dùng thìa múc chút ít cháo trắng đưa tới bên miệng y, ý tứ rất rõ ràng. Trình Dục gương mặt nhìn hắn, Ninh Cảnh Niên mỉm cười:

“\_Ăn đi.”

Chần chờ một lát, Trình Dực mang theo vài phần bắt đắc dĩ mở miệng nuốt vào thìa cháo trước mặt, cứ như thế tiếp tục, chén cháo nóng rất nhanh liền thấy đáy.

“\_Còn muốn ăn thêm một chút không?”

Trình Dực lắc đầu, Ninh Cảnh Niên nghiêng người đem chén đặt trên tủ đầu giường, đồng thời nói:

“\_Nhớ rõ thời gian ngươi vừa tới, thân thể ta vẫn còn rất suy yếu, khi đó ngươi cũng thỉnh thoảng bồi ta ăn như thế này.”

Nhớ lại chuyện cũ thật sự là dễ dàng cảm khái vạn phần, chỉ có điều hiện tại Trình Dực đang một bụng đầy nghi vấn nên cũng không có tâm tình để nhớ lại.

“\_Cảnh Niên, ngươi dẫn ta đến Ninh phủ rốt cuộc để làm gì?”

“\_Ta đem thê tử của mình tiếp về nhà có cái gì không đúng sao?”

Ninh Cảnh Niên hai tay vòng qua thắt lưng Trình Dực, đồng thời nắm lấy hai tay đang rũ xuống đặt trên bụng của y, cùng nó chặt chẽ giao triền. Trình Dực rũ mắt xuống nhìn bốn tay bọn họ cùng một chỗ, cùng nhau toả ra nhiệt độ cực nóng phảng phất có thể làm người ta bị bỏng.

“\_Cảnh Niên, ta cũng không phải là thê tử của ngươi.”

“\_Đúng vậy, người đã từng gả cho ta họ Đỗ tên Vi, quả thật không phải Trình Dực ngươi.”

Ninh Cảnh Niên đem người trong ngực ôm càng chặt hơn.

“\_Nhưng ngươi nắm giữ lòng ta đều chỉ có một người.”

Trình Dực nghe vậy sững sờ, nhưng lời kể tiếp càng làm tâm y chấn động hơn.

“\_Năm đó ta ốm yếu, không thể cùng Đỗ Vi cùng nhau báỉ đường thành thân, vẫn còn vì chuyện này mà nuối tiếc vạn phần. Hôm nay vừa vặn là ngày tốt, chờ ta sai hạ nhân suốt đêm may hỉ phục xong đưa tới, chúng ta sẽ báỉ đường thành thân, như vậy, mặc kệ ngươi là Đỗ Vi hay là Trình Dực, đều vẫn là thê tử của Ninh Cảnh Niên ta.”

“\_Ngươi điên rồi!?”

Ninh Cảnh Niên cười, hai mắt không chuyển nhìn về mặt khó tin của y.

“\_Ta điên chỗ nào?”

“\_Ta là nam nhân!” Trình Dực rất là kích động, nếu không phải bởi vì tứ chi vô lực, y khẳng định đã nhảy dựng lên.

“\_Thì tính sao?”

“\_Nam nhân sao có thể cùng nam nhân báỉ đường thành thân a?” (cần cho anh Dực học một khoá cấp tốc đào tạo đồng nghiệp nam a, tư tưởng thật là cổ lỗ sĩ)

“\_A?” Ninh Cảnh Niên nhú mày, lại như cũ vẻ mặt không sao cả.

“\_Cảnh Niên, đừng làm loạn. Ta năm đó quả thật lừa gạt ngươi, ngươi có thể trách ta, mắng ta, tìm ta nhưng xin ngươi đừng nên tiếp tục lại phạm phải sai lầm này nữa.”

Ninh Cảnh Niên cầm tay phải của y, sau mới nâng lên lật lòng bàn tay lại, tay kia từng điểm từng điểm mơn trớn những nốt chai trong lòng bàn tay Trình Dực, sau đó nhẹ nhàng cười nói:

“\_Ta đã từng hao hết tâm tư muốn những nốt chai này biến mất, ta thật may mắn khi những nốt chai này không thật sự biến mất, bằng không, ta nhất định sẽ không tin tưởng ngươi chính là Vi nhi.”

“\_Đúng vậy, ta thừa nhận, lúc nghe nương đem chân tướng sự việc nói ra, ta đã từng oán ngươi, hận ngươi, từng nghĩ đến nếu như ngươi xuất hiện trước mặt ta, ta nhất định sẽ một kiếm đâm chết. Nhưng sau đó tỉnh táo lại, ta phát hiện ra này phân oán hận đều không phải bởi vì ngươi thật ra là một nam nhân, cũng không phải bởi vì ngươi lừa gạt ta, mà là ngươi lại có thể như thế rời đi, liền đi không trở về, nếu không phải trong lúc vô tình gặp ngươi, phát hiện ra ngươi, chúng ta là thật sự như thế bỏ lỡ.”

“\_Ta oán chính là người ly khai, hận chính là người đi được như thế quyết tuyệt.”

Trình Duyệt thật lâu không nói. Y đã từng vô số lần nghĩ tới, nếu biết được giới tính của mình, Cảnh Niên sẽ xuất hiện dạng thái độ gì, y cho là hắn sẽ tức giận, sẽ căm ghét, sẽ hận y, trách y nhưng ở sâu trong nội tâm cũng có nho nhỏ một điểm chờ mong, chờ mong hắn có thể tiếp nhận. Ý nghĩ này quá mức nhỏ bé, nhỏ bé đến nỗi làm y luôn không thể tin được, bây giờ, nghe được những lời này của Cảnh Niên, y chỉ cảm thấy ngũ vị tạp trần, đủ loại tư vị quanh quẩn trong lòng thật lâu không lui tán. Y lại lần nữa đánh giá thấp địa vị của mình trong lòng Ninh Cảnh Niên. Nhưng mà, ngay lúc biết rõ hắn đối với mình dụng tình thâm sâu, lòng bỗng nhiên thông suốt, đồng thời cũng cảm thấy cay đắng vạn phần.

Bọn họ, không nên ở bên nhau....(anh thông suốt kiểu gì mà lạ vậy, đúng là đầu gỗ)

Ninh Cảnh Niên chăm chú nhìn mặt y, chú ý nét mặt của y, nhìn mục quang y đang dần ảm đạm xuống, tựa hồ biết được ý niệm trong đầu y, đem mặt dán tại trên gương mặt y, Ninh Cảnh Niên âm thanh trầm thấp mà kiên định nói:

“\_Vài năm nghĩ đến người đã chết, ta như cái xác không hồn sống lay lắt, thật vất vả tìm được người trở về, bất luận như thế nào ta cũng sẽ không tái cho người rời đi. Ta biết rõ người đang nghĩ cái gì, cũng biết người để tâm đến điều gì nhưng đối với ta mà nói, ta chỉ để ý đến một chuyện duy nhất, đó chính là trong lòng người có ta hay không.”

Nói xong liền gắt gao nhìn chòng chọc vào ánh mắt của y, nhìn y bởi vì câu nói cuối cùng của hắn mà run rẩy thuỳ hạ mi mắt, đáy mắt hiện lên một tia lúng túng, Ninh Cảnh Niên an tâm nở nụ cười, tại trên mặt Trình Duyệt nhẹ nhàng rơi xuống nụ hôn, hắn nói tiếp:

“\_Người để ý đến ta, ta không thể không có người, có những thứ này, ta còn cần quan tâm đến cái gì khác nữa?”

“\_Ta dùng một đêm để suy nghĩ minh bạch hết thảy, cái loại thống khổ mất đi người này chỉ một lần kinh nghiệm đã đủ lắm rồi, nếu như còn một lần nữa, ta sẽ chết, ta thật sự sẽ chết.”

Hắn đem mặt vùi sâu vào hõm vai Trình Duyệt, thanh âm rầu rĩ lộ ra vài phần yếu ớt cùng che giấu không được thống khổ. Ngay lúc tại cổ truyền đến cảm giác ấm áp ẩm ướt, Trình Duyệt cảm thấy tim đập trong ngực mình cơ hồ đình chỉ, tay như cũ vô lực mà gian nan giãy dụa, cố nhắc nó lên, nhẹ nhàng đặt lên cái đầu đang ở trên vai kia. Lúc này, thân thể Ninh Cảnh Niên đang rất nhỏ truyền đến run rẩy, Trình Duyệt kinh ngạc nhìn thẳng về phía trước, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, nhắm mắt thoả hiệp.

Hỉ phục được làm gấp gấp rất nhanh được đưa đến, Ninh Cảnh Niên từng kiện từng kiện giúp Trình Duyệt mặc vào, sau đó vì y mà chải đầu, cột vào một sợi dây hồng sắc khảm ngọc, đem y mặc thành một tân lang tuần lãng, tiếp đến mới tự mình đem hỉ phục thay vào, cùng Trình Duyệt mặc cùng một kiểu dáng, bất đồng chính là Trình Duyệt mặc vào thì tuần lãng, còn hắn, hiển nhiên giống một tiên nhân từ trong tranh bước ra, mi thanh mục tú, bạch ngọc vô hạ. Ninh Cảnh Niên cười đến rục rỏ, từng bước một đến gần cái kẻ đang còn ngẩn người kia, sau đó mới khom người, điểm điểm lên mũi của y, lại cười nói:

“\_Xem vì phu đến ngày người?”

Trình Duyệt tỉnh thần, nghe được những lời này của hắn mặt có chút nóng lên, không dám lại nhìn thẳng vào hắn. Ninh Cảnh Niên thấy y như thế cảm thấy mỹ mãn đi đến gần hôn xuống. Giờ lành vừa đến, Ninh Cảnh Niên liền ôm lấy Trình Duyệt vô lực cùng nhau quỳ gối trước bài vị, từ quỳ lạy đến giao bài, Ninh Cảnh Niên đều đỡ lấy y cùng nhau hoàn thành. Ngay lúc hai người mặt đối mặt nhau trước bài vị, Ninh Cảnh Niên hỏi y:

“\_Duyệt, người là cam tâm tình nguyện?”

Trong nháy mắt, trong đầu Trình Duyệt hiện lên, nếu như y nói không, Cảnh Niên có thể hay không bỏ qua ý niệm này trong đầu, nhưng mà ý nghĩ này tại đôi mắt đang nhìn thẳng mình của Ninh Cảnh Niên liền lập tức tan thành mây khói. Triệu huyện lệnh từng đối y nói qua, Triệu tổn là kiếp của hắn (kiếp mang nhiều nghĩa lắm, là kiếp số, là duyên nợ, hai số phận khác nhau cũng gọi là kiếp, haiz cái này trừu tượng quá, khái niệm này chủ yếu bên phật giáo ấy, ta cũng không hiểu rõ lắm), tất cả thông minh tài trí ở trước mặt y đều hoá thành một cỗ nhu tràng, vì hắn si, vì hắn ngốc. Khi đó, Trình Duyệt còn không có thập phần hiểu rõ

ý tứ những lời này, mà bây giờ, y biết rõ, Cảnh Niên chính là kiếp của y, tất cả lý trí đều không chống đỡ được, dù chỉ là một tia ai cầu của hắn. Cho nên tại Ninh Cảnh Niên đang nhìn thẳng mình, Trình Dục tự đáy lòng mà gật gật đầu làm cho người trước mặt cười đến mở mắt.

Lúc này đây bái đường chỉ có y cùng Ninh Cảnh Niên, lúc này đây bái đường trong mắt của bọn họ chỉ có lẫn nhau.

Cuối cùng, Ninh Cảnh Niên ôm lấy Trình Dục ngồi trước bàn, đem một chén rượu bỏ vào trong tay y, chính mình cũng cầm lấy một chén rượu, nhưng ngay lúc trước khi giao thủ uống xong chén rượu, hắn nói:

“\_Trong rượu có giải được, uống hết, người có thể cử động.”

Trình Dục nhìn hắn, trong mắt lộ ra vài phần nghi hoặc, Ninh Cảnh Niên mỉm môi cười, nói:

“\_Ta muốn người cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ta.”

Dứt lời, làm cho hai người hai tay giao triền giờ lên trước mặt, trước nhìn Trình Dục uống cạn rượu trong chén, sau mới chính mình một ngụm uống hết. Giải được mới uống xong cũng không thể lập tức có hiệu quả, Ninh Cảnh Niên đem y ôm đến trên giường, chính mình cũng nghiêng người ngồi xuống, trước vuốt ve mặt y, sau mới cởi xuống dây cột tóc của y, làm tóc y phi tán trên gối. Tựa như chuyện tối ngày hôm qua lặp lại một lần nữa, sau khi cởi bỏ dây cột tóc, Ninh Cảnh lại kéo ra đai lưng của y, từng kiện từng kiện đem quần áo trên người Trình Dục cởi bỏ.

“\_Cảnh Niên?”

Trình Dục vừa sợ vừa nhìn hắn, mà Ninh Cảnh Niên lại chỉ nhìn lại y một cái, mục quang mang theo vài phần thâm ý. Hai tay kéo xuống, mảnh áo cuối cùng được kéo mở ra hai bên, lộ ra lồng ngực rắn chắc của Trình Dục, Ninh Cảnh Niên nhìn, trong mắt tựa hồ che giấu một ngọn lửa nhỏ, tay kim lòng không được mà xoa, trong miệng lại như cũ bình tĩnh nói:

“\_Ta sẽ không làm đến cuối cùng, hiện tại, ta chỉ là muốn thân thiết, gần gũi với người hơn một chút.”

Chỉ tiếc lời nói của hắn cùng với hành động tuyệt không nhất trí, nói là nói vậy, miệng lại tại chỗ xương quai xanh lộ ra mà nhẹ nhàng mút làm cho Trình Dục không khỏi nghi ngờ độ đáng tin trong lời nói của hắn. Giải được vừa uống xong không lâu, tuy thân thể không còn cảm giác vô lực như trước nữa nhưng muốn dồn hết khí lực để có thể đẩy hắn ra thì vẫn còn cần mất nhiều thời gian, mà Ninh Cảnh Niên tựa hồ biết rõ điều đó, bắt đầu thừa dịp ăn đậu hủ của y nhiều một chút.

Thừa dịp Trình Dục còn đang vô lực cả người đè trên người y, Ninh Cảnh Niên cơ hồ hôn lên khắp nơi trên ngực y, cũng ở phía trên lưu lại vài dấu ấn tử lớn nhỏ không đồng nhất, khi hắn vẫn tiếp tục chuyển qua vùng cơ bụng rắn chắc, mắt thấy muốn đi vào vùng cấm giữa hai đùi thì Trình Dục hai tay đột nhiên đặt lên trên vai hắn, bắt ngờ đẩy, đem hắn đẩy ra khỏi thân thể của mình.

Đang ở bên giường bị người đẩy như thế khiến hắn sắp mất thăng bằng mà rơi xuống nền đất cứng dưới mặt đất, Trình Dục tâm hoảng hồn, bàn tay chuyển qua bắt lấy tay hắn, đem người hướng bên cạnh mình kéo tới. Bị Trình Dục dùng sức đẩy xong đột nhiên kéo trở về, Cảnh Niên liền trực tiếp ngã vào trên người y, Trình Dục thấy hắn bình yên vô sự còn chưa kịp nói lỏng một hơi, cả người đã bị hắn dùng lực ép xuống trên giường, ngẩng đầu xem xét, đã nhìn thấy Ninh Cảnh Niên trong mắt chứa đắc ý cùng cười trộm.

“\_Dục, là người chủ động đem ta kéo trở về, đã vậy, ta sẽ không khách khí mà hưởng dụng!”

## 45. Chương 45

“\_Dục, là người chủ động đem ta kéo trở về, đã vậy, ta sẽ không khách khí mà hưởng dụng!”

Bị hắn vội vàng không kịp chuẩn bị mà áp trở lại giường, còn chưa kịp vì thế ảo não liền nghe thấy những lời này của hắn, Trình Dục thật có thể nói là cười khổ cũng không được. Tác dụng của thuốc dần biến mất, mặc dù tứ chi còn có chút tê dại nhưng giờ phút này nếu như y đem hết toàn lực chống cự, chỉ sợ Ninh Cảnh Niên cũng ăn không được bao nhiêu lợi. Tuy nhiên, sự giao hoạt trên mặt Ninh Cảnh Niên đã lâu chưa thấy làm cho Trình Dục có vài phần hoài niệm, nhưng y quan bất chính bị nam nhân khác đặt trên

giường, đối với chuyện tình kế tiếp, y không khỏi cảm thấy vài phần sợ hãi, huống chi tận trong đáy lòng y vẫn còn cất giấu một cái kết (nút thắt), đối với chuyện tình ái của nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó, đối với thể tục bất dung, cùng đối với tương lai mê vông....

Ở trong mắt Ninh Cảnh Niên, ái nhân của hắn lại như đang đi vào cõi thần tiên, rõ ràng xiêm y bán mở, rõ ràng hiện tại cần bản không phải lúc thích hợp để ngăn người, y chẳng lẽ không biết mình đang nằm trên hỉ sàng đồ thẩm, y nửa thân trần trụi, mi mắt buông xuống nằm ở trên chần thoát nhìn có bao nhiêu sắc thái động nhân? Không có chút chống cự nào, hoàn toàn bày ra bộ dáng nhâm quân muốn quân cứ hái làm cho sắc trạch trong mắt Ninh Cảnh Niên càng trở nên nồng đậm hơn, chậm rãi cúi đầu, tại trên môi mềm mại của y ấn xuống một nụ hôn rồi từng chút từng chút dời xuống, liếm lấy chiếc cổ mẫn cảm, tại hầu kết chơi đùa một chút, hai tay nhanh hơn một bước mà khám phá da thịt khoẻ mạnh mềm dẻo, mang theo hoả cùng nhiệt, ngàn vạn loại câu dẫn lấy dục vọng của người phía dưới, ý đồ làm y cùng mình trầm mê trong bể dục.

Người dưới thân hắn vẫn rất nhu thuận, thân thể Ninh Cảnh Niên càng ngày càng nóng, lý trí cũng càng ngày càng mỏng manh, Trình Dục nhu thuận làm cho hắn dần dần tê dại, cho là y sẽ không lại cự tuyệt nữa, trong nội tâm triệt để buông ra một tia dễ phòng cuối cùng, toàn tâm toàn ý hôn lấy đôi môi của người dưới thân, chuyên tâm làm nóng thân thể của y. Ngay lúc Ninh Cảnh Niên cảm thấy thân thể đã hết mức khó chịu mà thoáng nâng lên nửa thân trên, muốn cởi quần áo trên người ra thì Trình Dục đã sớm chờ đợi thời cơ, thân thủ nhanh chóng tại trên người không phòng bị của hắn điểm vào mấy chỗ huyết đạo. Cảnh Niên kinh ngạc trừng lớn mắt, Trình Dục cũng không dám nhìn lại hắn, đem hắn đỡ lên giường liền xoay người xuống giường, một bên sửa sang lại quần áo, một bên cũng không quay đầu lại mà hướng ngoài phòng đi ra, mà Ninh Cảnh Niên chỉ có thể trơ mắt nhìn y rời đi, nhìn y biến mất sau tấm bình phong, ngay tức khắc....

“\_Trình.....Dục....!”

Tay đặt trên then cửa đang muốn kéo ra, nghe thấy thanh âm khàn lè mà gọi, Trình Dục kinh sợ, y rõ ràng đã điểm á huyết của hắn, tại sao hắn còn có thể lên tiếng? Một tiếng khàn hô này dừng lại không lâu, trong phòng truyền đến tiếng Ninh Cảnh Niên ho khan thống khổ, Trình Dục nghĩ tới gì đó, sắc mặt lập tức đại biến, xoay người chạy vọt vào, rất nhanh liền trông thấy Ninh Cảnh Niên ngã xuống giường, tứ chi run rẩy, khoẻ miệng chảy ra một tơ máu.

“\_Người điên rồi, cường chế giải khai huyết đạo, gân mạch của ngươi sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, thậm chí đứt rồi!”

Trình Dục xông lên trước đỡ lấy hắn, nhìn hắn sắc mặt xanh trắng đau lòng đến không kiềm chế được. Ninh Cảnh Niên nhìn y trở về, khoẻ miệng rướm máu câu dẫn ra nụ cười lạnh lùng:

“\_Ngươi sao còn không đi, ta hiện tại bị thương căn bản không được ngươi, ngươi muốn đi hoàn toàn có thể!”

Sắc mặt có chút khó coi, Trình Dục không nói lời nào, cúi đầu kéo tay hắn đang còn run nhè nhẹ, cẩn thận vì hắn bắt mạch, biết rõ hắn bị thương không quá nghiêm trọng mới có thể an tâm. Chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt đang dần trở nên trắng bệch của hắn, Trình Dục dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau đi tơ máu trên khoẻ miệng hắn.

“\_Cảnh Niên, nếu như ta là một nữ tử, ta nhất định sẽ lưu lại cùng ngươi bên nhau. Chính là, ta lại là một nam nhân, mặc kệ là có bao nhiêu không muốn thế nào đi nữa, ta cũng chỉ có thể lựa chọn rời đi. Ngươi cùng ta bất đồng, ta cho tới bây giờ đều chỉ coi một người, còn ngươi, ngươi có cả một gia đình lớn, Ninh gia cần ngươi tới cheo chống, ngươi có thể tử cùng hải tử, nương ngươi còn hy vọng ngươi có thể con đàn cháu đống, tất cả mọi người đang nhìn vào ngươi, vì ngươi mà cảm thấy hãnh diện, ngươi không nên ở bên một nam nhân, ngươi sẽ bị người đời chế nhạo, sẽ bị xem thường, người nhà của ngươi cũng sẽ thương tâm....”

Ninh Cảnh Niên ngay từ đầu còn có thể yên lặng lắng nghe, về sau lại ha hả cười lạnh, cười đến nỗi Trình Dục không thể tiếp tục nói.

“\_Nói a, sao không tiếp tục nói, nói người hết thấy đều là vì muốn tốt cho ta, nói ta hẳn là nên làm như vậy, nói ta để người rời đi mới là đúng, là thiên kinh địa nghĩa, nói a, nói a!”

Nhìn y không nói thêm gì, Ninh Cảnh Niên thanh âm cười càng lớn, vừa cười vừa nói:

“\_Phụ thân vì tốt cho ta nên có thể không cần để ý đến ý nguyện của ta, định sẵn cho ta một mối hôn sự, đem đó thành thân ta mới biết được thê tử có tên là gì, bộ dáng như thế nào. Các người sợ ta sau khi biết được thê tử của mình là nam nhân sẽ giận dữ cùng thống khổ cho nên trăm phương nghìn kế man ta, gạt ta. Cõi lòng ta đầy chờ mong được cùng thê tử của mình viên phòng, các người liền hạ được ta. Phụ thân biết rõ tâm ta đối với người, vì để cho ta không tiếp tục si mê đã an bài đủ loại nữ tử cùng ta gặp mặt, bức ta lấy một thê tử khác, cuối cùng còn cho người giả chết rời đi. Còn người, người vì tốt cho ta cho nên vừa đi liền đi được dứt khoát không hề trở lại, bây giờ vẫn là một lòng muốn rời đi, nói cái gì đều là tốt cho ta, tốt cho ta....nhưng trước khi tốt cho ta, các người có hay không nghĩ tới tâm tình của ta!”

“\_Ta chỉ là muốn ta và người cùng ở bên nhau mà thôi, xuất thân địa vị của người không quan trọng, người không thể sinh con dưỡng cái ta cũng không quan tâm. Vào lúc nghe tin người chết, ta gần như tuyệt vọng, nếu như không phải cố kỵ phụ thân cùng nường tuổi đã già, ta sớm đã tự vẫn tùy người cùng nhau đi.”

“\_Đúng vậy, ta tiếp tục sống, bị phụ thân bức phải thú Quách Tường, Quách Tường lại giả dạng bộ dáng của người thừa dịp ta uống rượu say một đêm tưng hoan, có đêm hôm đó nên mới sinh ra hài tử hiện tại này. Các người đều cảm thấy như vậy mới là bình thường, mới là chuyện tốt. Người, các người, đem ta đặt chỗ nào a?”

Cảnh Niên càng nói càng lớn tiếng, nói về sau cơ hồ đã là gào rú, hốc mắt hồng lên, gất gao nhìn chòng chọc người trước mặt.

“\_Ta nghĩ cái gì, muốn cái gì đều không chiếm được, không nghĩ muốn thì đều đẩy tới. Những chuyện này từng cái từng cái như xé rách ta, khiến ta thống khổ. Người nói cho ta biết, các người rốt cuộc là thật sự tốt với ta hay là đang tra tấn ta!”

“\_Người không còn sống, ta một ngày so với một ngày chỉ càng thêm thống khổ, hận không thể tùy người mà đi. Sau đến biết rõ người còn sống, biết rõ còn có thể gặp lại người, cho dù người thật là một người nam nhân, lại như thế nào! Lại như thế nào! Ta cái gì cũng không cầu, ta chỉ muốn ở bên cạnh người mà thôi!”

“\_Nếu như vậy vẫn còn chưa đủ, vậy người nói cho ta biết đi, nói cho ta biết ta phải làm sao, ta đều sẽ làm theo, chỉ cần người lưu lại....Ta chỉ muốn người lưu lại mà thôi....Ta không muốn lại một lần nữa kinh qua nỗi thống khổ khi người rời đi....Nói cho ta biết, muốn ta làm sao người mới có thể lưu lại, nói cho ta biết a!”

Ninh Cảnh Niên hô đến khàn giọng, đôi mắt ngấn lệ cuối cùng cũng nhẹ nhàng chảy xuống một giọt lệ trong suốt, thuận theo gò má lăn dài. Trình Dục sao lại có thể nhẫn tâm thấy hẳn như vậy, cũng không thể lần nữa đem hẳn đẩy ra. Đúng vậy, nói cái gì vì tốt cho hẳn, tất cả đều là những ý niệm ích kỷ trong đầu mình mà thôi. Nói là sợ hãi hẳn biết rõ chân tướng sự thật sẽ bị hẳn xem thường, nhưng hôm nay hẳn đã biết hết tất cả nhưng vẫn nguyện ý cùng y bên nhau, sở dĩ vẫn lựa chọn rời đi thật ra là do chính mình không dám đối mặt với thách thức của hiện thực, nhu nhược trốn tránh mà thôi. Nhìn hẳn yếu ớt như vậy, Trình Dục nhin xuống lòng chua xót, chậm rãi vươn tay đem người bị chính mình lần nữa tổn thương ôm vào trong lòng ngực mình.

“\_Cảnh Niên....Thực xin lỗi.....”

“\_Nếu như muốn ta tha thứ cho người, vậy người hãy lưu lại đi.” Cảnh Niên nuốt lệ ôm lấy y thật chặt.

“\_Nếu như người sợ hãi, vậy cái gì cũng đừng nghĩ đến, để cho ta tới bảo vệ người, làm bạn người, được không?”

“\_Cái gì cũng đừng nghĩ đến?” Trình Dục ngơ ngẩn nói.

“\_Đúng, chỉ cần nghĩ đến ta là được rồi, tất cả những thứ khác đều đừng nghĩ đến, chỉ cần nghĩ tới ta. Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người, được không, được không?”

Trình Được siết chặt, ôm lấy hai tay của hắn, hai mắt mê vờn dần trở nên thanh minh kiên định, cuối cùng chậm rãi khép lại.

“\_Được.”

Bởi vì người kiên định, bởi vì người lần nữa truy đuổi, bởi vì người chân thành, cũng bởi vì ta không muốn, cho nên quyết định buông tha tất cả, tin tưởng người, cái gì cũng không nghĩ, chỉ nghĩ đến người.

Nhìn như kiên định song nội tâm Trình Được lại yếu đuối, luôn bị một bức tường kiên cố vây quanh, mà nhìn như yếu đuối song Cảnh Niên lại có được một nội tâm kiên định không do dự. Trong quá trình người truy ta đuổi, Cảnh Niên cuối cùng cũng đem được cái người vẫn luôn cần cần dục dục núp dưới bức tường thành kiên cố vây quanh kia kéo ra.

Một tiếng “được” này của Trình Được tuy chỉ có một chữ, lại bao hàm tất cả tín nhiệm cùng kiên định. Cảnh Niên cuối cùng đã nhìn ra được nơi sâu thẳm nhìn không tới của Trình Được, than dài một hơi. Cuối cùng, cuối cùng a.

Chậm rãi đẩy ra lẫn nhau, Cảnh Niên làm cho Trình Được mở to mắt, sau đó mới nghiêm túc nhìn mục quang không hề trốn tránh, chần chờ của y, nhin không được tại trên môi y thăm dò rồi mới hôn xuống. Đây hôn, phiến khắc (thời gian dài) cũng không chịu ngừng, thật sâu mà hôn, môi lưỡi không ngừng quần giao, Cảnh Niên từ thử đến phóng túng, Trình Được từ sợ hãi đến nghênh đón, cuối cùng bọn họ đã không còn một chút băn khoăn nào.

Trình Được môi bị mút đến tê dại Cảnh Niên mới bằng lòng buông ra, cuối cùng nhẹ nhàng liếm một cái xong mới cảm thấy mỹ mãn mà dời đi. Trình Được biết mình bị hắn nhẹ nhàng phóng ngã xuống giường, quần áo từng kiện từng kiện được cởi xuống cho đến khi xích lô. Nghĩ đến trước đó căn bản còn không có dấu hiệu, hiện tại sao lại tiến triển đến nước này? Chính là toàn thân cùng tâm đều đã buông lỏng, y cũng là có chút chờ mong, mà Cảnh Niên sớm đã không thể chờ đợi.

Hết thấy tựa hồ cứ thuận theo tự nhiên.

Cảnh Niên hôn lên khắp toàn thân y, đem hết khả năng khiêu khích dục vọng của y cho đến khi y cùng chính mình đồng dạng trầm luân bể dục mới để cho bản thân tiến vào thân thể y. Thân thể hai người trong lúc đó hoàn toàn ăn khớp với nhau, Cảnh Niên nâng thân trên lên cùng Trình Được nồng đậm hôn qua, rồi mới để cho chính mình hoàn toàn phóng túng bản thân trong khoái cảm nguyên thủy của nhục dục. Chưa bao giờ trải qua kích tình như vậy làm cho Trình Được một trận thất thần, cuối cùng mất đi ý thức, đợi đến khi y tỉnh lại, Cảnh Niên đang nghiêng người nằm bên cạnh y, một tay thăm dò vào nơi giữa hai đùi y không biết làm cái gì. Trình Được sau khi tỉnh lại vô ý thức mà khép hai chân vẫn còn đang mở rộng ra, chỉ có điều như thế vừa động, dục vọng vừa qua không lâu lại bị Cảnh Niên một lần nữa thăm dò vào nhập khẩu (cửa vào) liền sâu sắc truyền đến cảm giác khó tả. Cũng nhờ y như thế vừa động mới làm cho Cảnh Niên phát hiện y tỉnh lại, sau đó mỉm cười, tay kia sờ sờ mặt y, ôn nhu nói:

“\_Ta chỉ là muốn nhìn xem trong lúc đó có bị thương hay không, tuy đã thoa được nhưng bởi vì ta chờ đợi đem động phòng này đã chín năm, cho nên khó tránh khỏi không kìm chế được mà làm quá đà.”

Vốn có chút xấu hổ, nghe hắn vừa nói như thế, Trình Được liền hồng đến tận cổ, y không mở mắt, đem mặt vùi vào trong gối, ấp úng nói:

“\_Không....Không có việc gì.”

Nhìn y lộ ra trong không khí cơ thể cùng cái lỗ tai cơ hồ đồng dạng cùng bị tử (chấn mền) đều hồng, Cảnh Niên cười đến thoải mái đồng thời rút tay về.

“\_Àn, ta vừa mới kiểm tra qua, là có chút sưng nhưng không có xuất huyết.”

Nói xong, đem thân thể y lật lại, cũng tách hai chân y ra, đỉnh khởi thất lưng chen vào, này vừa động làm cho Trình Được kinh ngạc quay đầu nhìn về phía người đang ở trên người y.

“\_Cảnh Niên?”

Chủ nhân của cái tên này đối với sự kinh ngạc của y nhìn như không thấy, cầm lấy tay phải của y tại lòng bàn tay hôn một cái, lộ ra nụ cười đã nhiễm vài phần dục vọng (nụ cười \*dâm dăng\* >\_<)

“\_ Chờ đợi chín năm mới có thể động phòng hoa chúc, một hai lần làm sao đủ, đêm còn dài, Được, hảo hảo hưởng thụ a.”

Nói xong, thừa dịp y chưa sẵn sàng mà đỉnh khởi thất lưng một cái liền thật chui vào chỗ sâu nhất trong thân thể y, làm cho Trình Được nghĩ muốn sinh khí cũng không có thời gian, rất nhanh liền bị hấn kéo vào trong bể dục, một lần lại một lần, quả thật đêm còn dài, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, lãng phí một chút cũng sẽ bị trời trách phạt nha.

Một đêm tận tình này làm cho Trình Được ngày thứ hai thất lưng đau đến nỗi không thể rời giường, nhưng mà những điều này là sau này mới nói đến a. Qua hồi lâu, Trình Được mới nhớ đến một việc, đó chính là kĩ thuật trên giường của Ninh Cảnh Niên như thế nào lại cao như vậy? Đem lời hướng Cảnh Niên hỏi, Cảnh Niên liền rất nhanh ném tới một quyển long dương bí tịch, thần bí hề hề nói, ta a, chính là xem cái này mà học. Nói xong liền kéo lấy Trình Được lên trên giường, một bên cười tà một bên nói, Được, ta ngày hôm qua xem thấy có một tư thế mới, chúng ta thử xem, nhất định sẽ rất thoải mái! (ôi, dù cho khi xưa anh có chong sáng cỡ nào thì bản chất của các anh công vẫn là lang sói a) Mà Trình Được chỉ có thể trừng mắt liếc hần, lại đập hần một cước, cấp tốc chạy trốn a

## 46. Chương 46

Không ai có thể chân chính làm được chí công vô tư, ngay cả Triệu huyện lệnh mà dân chúng thường gọi là thanh thiên đại lão gia kia, mà câu cửa miệng hần hay nói chính là mọi sự đều không thể cưỡng cầu, chỉ cần mình đã tận lực là tốt rồi. Trình Được không biết tại sao mình lại đột nhiên nhớ tới những lời này, là tốt so với người lâm vào khốn cảnh, nếu không tìm một chút sự tình đến để tự bào chữa liền sẽ một mực thống khổ, phiền não.

Cảnh Niên bảo y không cần suy nghĩ nữa, y liền tận lực không nghĩ, không nghe, không nhìn đến. Quả thật cứ như vậy, gánh nặng trong lòng y liền không còn nặng nề như trước. Kì thật nguyên nhân lớn nhất là y cơ hồ không có thời gian để mà miên man suy nghĩ, bởi vì từ sau đêm đó, Ninh gia chủ tử liên tục ba ngày, cả ngày lẫn đêm đều ở bên cạnh y, bồi y, hồng y, thảo y niềm vui, Trình Được không thể không thừa nhận, Ninh Cảnh Niên thật là một người bạn đời hết sức cẩn thận tỉ mỉ, chỉ cần hần còn ở đây, hết thấy tựa hồ đều không để cho y lo lắng. Đương nhiên, Ninh Cảnh Niên liên tiếp mấy ngày đều nhân nhả như không có việc gì làm cho Trình Được thật sự không thể không hoài nghi, một người là đồng gia của thương hào có cần tu (chỉ nhánh) rộng khắp cả nước có thể thoải mái như thế sao? Đến lúc Trình Được cuối cùng nhận không được hỏi đến chuyện này là vào một ngày, sau giờ cơm trưa, Ninh Cảnh Niên lại ôm dính lấy y thành một khối, thân thân nháo nháo, quần quít không rời, kết quả là đi đến trên giường. Ninh Cảnh Niên nhiệt tình như hỏa, Trình Được ồm ồm, sau một hồi tai áp má kề, phiến vân phúc vũ qua đi đã là lúc trời ngã về tây, hai người đều mệt mỏi ngã vào nhau, thật lâu không thể nói chuyện. Trình Được mỗi như không dậy nổi, sau một hồi hoãn khí (bình ổn hơi thở), nhìn hần mặt mũi tràn đầy mãn nguyện, một tay ôm lấy eo của mình, một tay tại trên người mình không ngừng vuốt ve, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là hỏi ra vấn đề này.

Sở dĩ Trình Được do dự lâu như thế mới hỏi ra là bởi vì Ninh Cảnh Niên dù sao cũng đã là một đại nhân, hơn nữa còn là người đem sinh ý Ninh gia quản lí đến vang dội, thậm chí có thể nói là danh chấn tứ phương, là một nhân vật mà ngay cả đương kim hoàng đế cũng phải mở miệng tán thưởng. Một người tại đầu đường đến cuối ngõ đều được truyền khắp nơi như vậy, thậm chí được người đời bắt đầu ca tụng như một nhân vật truyền kì, ai có thể tưởng tượng được hần lúc này như một tiểu hài tử ham chơi không thềm quan tâm đến quản lí sinh ý, cả ngày trốn ở trong nhà quần lấy ái nhân, ngủ xong rồi lại ăn, ăn no lại ở trên giường vận động, làm xong rồi lại ngủ, chuyện cứ như vậy mà vô hạn tuần hoàn?

Trình Được cũng không thể tưởng tượng, y cảm thấy Cảnh Niên nhất định là có ý định, có chuẩn bị rồi, chỉ bất quá là lúc đầu còn tín nhiệm, cuối cùng bị Cảnh Niên quấy rầy mãi liền chậm rãi có chút hoài nghi, bởi vì hiện tại Trình Được đang trải qua cuộc sống mà từ trước đến nay cũng chưa bao giờ nghĩ tới, xa hoa phóng đảng. Xa hoa, Ninh gia là thiên hạ đệ nhất phú, có khả năng này cũng không cần Trình Được thuật lại, còn phóng đảng, y quả thật là có nỗi khổ tâm cần phải trút hết a. Người như Trình Được làm cho người ta ấn tượng chính là tình cảm cùng dục vọng của y đều là bình đạm như nước, không nóng không vội, thậm chí có thể nói là nếu không tinh tế phẩm thưởng thì chắc chắn sẽ không phát giác được. Y chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, y và Cảnh Niên cả ngày cơ hồ ngay cả giường cũng không xuống, cứ như thế

cả người xích thân lỗ thể dính vào nhau cùng một chỗ, mà ngay cả lúc ngủ cũng đều là gắt gao quấn vào nhau. Quần áo sớm đã là vật vô dụng, lúc hạ nhân đưa đồ ăn đến đều là trốn ở trong chăn, hạ nhân vừa đi là lại lỗ thể dính sát vào nhau mà ăn, nhưng càng về sau, đồ ăn phong phú tinh xảo đều bị quét qua một bên, hai người lại điên loạn đảo phượng thành một khối.

Trình Dực cũng không phải một người cố chấp, bảo thủ, ngược lại, chỉ cần y đã nhận định, bất kể là đúng hay sai, y đều kiên trì tin tưởng vào quyết định của chính mình. Vào thời khắc đáp ứng cùng Cảnh Niên bên nhau, y đồng thời dâng cả thể xác cùng tâm của mình. Đã gạt đầu đồng ý, nếu tiếp tục dè dặt lui bước sẽ đều trở nên đối trá. Giữa tình nhân sống chung với nhau, hoan ái ắt không thể thiếu, bất ái nhân có đầy đủ yêu cầu về thể xác cùng tinh thần khỏe mạnh cấm dục là một chuyện rất tàn nhẫn, hướng chi, trong quá trình hoan ái, chính y cũng hưởng thụ được nhiều khoái cảm, bởi vậy Trình Dực cũng không có cự tuyệt Cảnh Niên cầu hoan. Chỉ là, không cự tuyệt không có nghĩa là có thể chịu được a! Nhất là liên tục mấy ngày, không phải một...mà...là...là...là ba a, vận động trên giường trở thành hoạt động hằng ngày trong cuộc sống, liền ngay cả cơm cũng biến thành thực phẩm phụ trợ giúp cho hoạt động này mà thôi! (em chỉ biết câm nín với hai anh a, nếu có 1 ngày hai anh chết trên giường thì quả là một cái chết đẹp a ==!!)

Tính toán thời gian, bọn họ nhốt tại trong phòng đại khái đã ba bốn ngày, thân thể Trình Dực có cường tráng như thế nào đi nữa, mỗi ngày đều làm loại sự cực kì hao sức khoẻ cùng tinh lực sống này cũng vẫn là cảm thấy ăn không tiêu, mỗi lần nghỉ ngơi sau khi làm, tay chân của y đều có cảm giác tê dại, đến nỗi ngay trong quá trình làm đều cảm giác thấy thất lực như bị tận lực loan chiết (bể gãy), nhưng cũng chỉ có hai hàng lệ có thể biểu đạt. Biết rõ sẽ còn tiếp tục xảy ra vấn đề như vậy, lúc này ngẩng đầu liền nhìn thấy tên đầu sỏ vẻ mặt đầy mãn nguyện, Trình Dực bạo phát. Cầu bị bức có thể nhảy tường, Trình Dực bị bức nóng nảy...liền quan tâm đến vấn đề công việc của Cảnh Niên.

Cũng không biết tại sao Ninh gia đại đương gia ở bên ngoài uy phong bát điện lại có một chút sợ vợ. Vào lúc Trình Dực về mặt đứng đắn mang theo chút nghiêm túc hỏi hấn sao không đi làm, như thế nào xử lí sinh ý Ninh gia, Ninh đại đông gia mấy ngày nay đem Trình Dực ăn đến no nê, sau cười cũng no nê, no bụng liền ngay cả ngủ cũng có thể trộm cười nay chột dạ. Đương nhiên, người chột dạ đã là kém một bậc, nếu như lại còn để cho người khác nhìn ra lòng người không vững, vậy sẽ không còn có thể tiếp tục chờ đợi bất luận cái gì cứu vãn đường sống a. Ninh Cảnh Niên làm sinh ý đã vài năm, trở thành thương nhân lâu như vậy, điểm ấy hẳn chính là khắc sâu minh bạch, cho nên lúc hấn chột dạ, biểu hiện thoát nhìn vô cùng đứng đắn. Hấn cố gắng nghiêm nghị sắc mặt, vẻ mặt cứng rắn rất chi là phi thường nghiêm túc, phi thường chăm chú, một bộ biểu tình nghiêm nhiên giống như cùng thương khách nói chuyện làm ăn. Mi mắt có chút rũ xuống nhưng thoát nhìn lại giống như đang bày mưu tính kế, trí giả mà định liệu trước làm cho người ta không khỏi tín nhiệm hấn, kính ngưỡng hấn.

“\_Người lãnh đạo thành công khi tự thân làm mọi việc, nhưng người lãnh đạo có năng lực là khi biết khai thác tài năng, giá trị của thủ hạ, để cho bọn họ có thể phát huy sở trường. Công dụng của người lãnh đạo cũng không phải là chỉ chỉ huy thủ hạ, sai bọn họ đi làm gì thì làm cái đó mà là làm cho thủ hạ của mình hiểu được chính mình có khả năng gì, đã học được cái gì thì tự giác đi làm.”

Nếu là nói chuyện tình mấy ngày nay làm cho Ninh Cảnh Niên trong nội tâm Trình Dực rơi xuống ấn tượng xấu, chính là một cái ham hưởng thụ, vậy bây giờ, những lời này của hấn không thể nghi ngờ lại làm lòng y dựng nên một người vĩ ngạn như một bia đá lớn, Trình Dực đối với hấn cảm giác nhìn với một cặp mắt khác xưa, không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Lời nói còn chưa nói xong, vẫn đang tiếp tục, chỉ có điều trong lúc nói, Ninh Cảnh Niên nhìn thấy Trình Dực trong mắt không thể che giấu gia tăng tán thưởng, trong lòng phủ một lớp mật ngọt, lại bắt đầu không có hình tượng mà đến gần, tiếp đến chính là một nụ hôn nóng bỏng. Sau đó Ninh Cảnh Niên nói cho y biết, lãnh đạo như hấn bất quá chỉ là người cung cấp sản bãi cho bọn họ thi triển sở trường mà thôi, bởi vậy vắng hấn trong một thời gian ngắn cũng không ảnh hưởng gì.

Trình Dực cũng không phải là một thương nhân cho nên không rõ những lời này chỉ là Ninh Cảnh Niên tứ lượng bất kim (trăm phương nghìn kế ấy) tìm ra lí do thoái thác. Không nói đến chuyện làm ăn thì cần phải đối mặt với đủ loại người muôn hình muôn vẻ, cần xử lí đủ loại sự tình, thân là người lãnh đạo không phải chỉ có khai thác năng lực của thủ hạ, còn phải có năng lực để bọn họ có thể tâm phục khẩu phục, càng cần hơn nữa là phải luôn luôn sẵn sàng chuẩn bị bí quyết, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn rõ ý niệm trong

đầu bọn họ.

Một người giống như một hạt cát, là một cá thể. Hiệu buôn giống như một cái mâm chứa vô số hạt cát, người lãnh đạo cầm lấy cái mâm chứa cát này, nếu không muốn phạm sai lầm để cho hạt cát trượt ra khỏi mâm thì phải thời thời khắc khắc duy trì cân bằng, nếu như một chút không cẩn thận sẽ khiến cho mâm chao đảo, hạt cát văng ra khắp nơi, kiếm củi ba năm thiêu một giờ (thật là thâm thúy, đang tự hỏi tác giả nghề nghiệp chính là làm lão bản sao)

Hiện tại người lãnh đạo đào ngũ vắng mặt, này mâm cát là đang đặt ở tình trạng lung lay không ngừng, hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm. Hình tượng một chút mà nói, chủ tử có mặt thì bọn hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó, chủ tử vừa đi sẽ không ai phục ai, bắt đầu làm một ít sự mờ ám, ít chuyện mờ ám này chậm rãi lan ra, trở nên ngày càng lớn, kết quả cuối cùng chỉ sợ cũng không phải chuyện mà chủ tử có thể vui mừng khi nhìn thấy. Nếu có mặt chủ tử, hắn không chỉ có thể tạo hiệu quả trấn thủ, càng có thể nhìn rõ mọi người mờ ám, tại lúc chút ít sự tình còn chưa có tạo thành nguy hiểm lớn liền kịp thời ngăn chặn hoặc bóp chết.

Đúng vậy, chỉ là xử lý các vấn đề của thủ hạ thôi cũng đủ làm cho đông gia như Ninh Cảnh Niên đau đầu chứ đừng nói chỉ đến một mớ công văn còn đang chờ hắn tự mình đi xử lý cùng sinh ý. Hắn đã từng mỗi ngày đều loay hoay vội vàng từ lúc sáng sớm cho đến tận đêm khuya, chân không chạm đất, hiện tại sinh ý càng làm càng lớn, hắn không thể so với trước đây nhẹ nhàng thảnh thơi hơn được. Chính là, lúc đó không có Trình Dục, hắn vui vẻ lấy công việc làm bạn để giết thời gian, làm cho chính mình không có thời gian để nghĩ tới cái khác, hiện tại, rất muốn ở bên làm bạn bởi vì, hắn hận không thể đem tất cả sự vụ đều bỏ qua một bên, dùng tất cả thời gian để ở bên y. Bắt đầu nên giận chính mình lúc trước tại sao lại đem sinh ý phát triển ra lớn như thế, khiến cho hôm nay sự vụ càng ngày càng nhiều, vào lúc Trình Dục hỏi tới, Ninh Cảnh Niên hiểu rõ quả thật đã đem chuyện mình là Ninh gia đại đông gia hoàn toàn vứt ra sau đầu, hiện tại bị y nhắc nhở như thế, ngoài chột dạ ra còn không khỏi âm thầm thở dài, thời gian hạnh phúc chính là luôn như thế ngắn ngủi.

Cuộc sống an nhàn thoải mái như vậy, Ninh Cảnh Niên còn muốn tiếp tục, nhưng hôm nay Trình Dục cũng bắt đầu hoài nghi, mặc dù tạm thời hù cho qua nhưng vẫn là không thể tiếp tục như thế, chỉ sợ đến lúc đó có đem thần tiên ra bảo chứng thì Trình Dục cũng sẽ không tin (anh Dục từ hồi nào giờ có tin chuyện thần tiên sao). Vô số sự thật bày ra trước mắt, cổ kim vắng lai (từ xưa đến nay), những kẻ chỉ lo hưởng thụ, lãng phí của cải gia đình, con cháu đời sau chẳng phải đều là miệng ăn núi lở? Nhớ rõ lúc trước khi nói đến những loại người này, Trình Dục đều là tương đối khinh bỉ, thế là vì để duy trì hình tượng một người vĩ nhân trong lòng y, cũng là vì để duy trì một cuộc sống giàu có bình an cho Trình Dục về sau, Ninh Cảnh Niên cho dù là vô vàn không muốn cũng chỉ có thể gạt lệ cầm cương. Mà vào lúc Trình Dục hỏi Ninh Cảnh Niên chuyện này, bên ngoài Cảnh Niên hiền, cả Ninh phủ tựa hồ cũng không hề an tĩnh.

Sinh ý là trọng phụ quản lý, trong nhà là nhạc mẫu quản, tuy nói Quách Tường tại Ninh gia địa vị chỉ là một nhị phu nhân nhưng không có nghĩa là chuyện tình trong Ninh gia cũng sẽ không biết. Ngày ấy, Ninh lão phu nhân biết được Ninh Cảnh Niên đem người kia về, sau khi khóc rống rồi tỉnh táo lại, chuyện thứ nhất chính là phân phó hạ nhân không được lẩm nhẩm, chuyện thứ hai chính là giấu giếm chuyện này với nhị phu nhân. Tục ngữ nói, tai vách mạch rừng, cái gọi là tục ngữ chính là muốn đời truyền lưu, dựa vào kinh nghiệm thực tế của bách tính để xác thực tính chuẩn xác sau đó mới một đời lại một đời truyền xuống, người người đều có thể lan lan đọc thuộc lòng. Lần này những lời này lần nữa phát huy tối đa a, bởi vì không quá ba ngày, sự kiện này cũng đã đến tai Quách Tường.

Lúc Quách Tường biết chuyện này cũng không có bất luận hí kịch gì đáng nói. Ninh Cảnh Niên là trọng phụ của nàng, bình thường nàng hỏi thăm đến tình hình trọng phụ, tuyệt không có bất luận kẻ nào chỉ trích phê bình...Lúc đầu, biện pháp giữ bí mật của Ninh lão phu nhân quả thật là không tồi, liền ngay cả thiếp thân nha hoàn bên người nàng-Thủy Nhi cũng chưa từng nghe các nha hoàn khác nói điều gì. Nhưng Ninh lão phu nhân làm cho mọi người giấu chính là Ninh Cảnh Niên dẫn theo người khác trở về, lại không bảo nha gia là không được nói Ninh gia chủ tử một mực trốn trong nhà không có xuất môn nha!

Quách Tường vừa biết tin tức này tổng cảm thấy có phần kỳ quái, Ninh Cảnh Niên là người bận rộn, đừng nói là ở trong nhà một lát, liền ngay cả mấy ngày mấy đêm cũng không trở về cũng có, như thế nào mấy ngày nay lại một mực ở tại Cảnh Niên hiền? Quách Tường đoán là hắn có phải hay không bị bệnh, nhưng

Cảnh Niên hiên vẫn là bị cấm chỉ không được đi vào, lòng nàng liền nóng như lửa đốt, để cho Thủy Nhi đi hỏi thăm. Lúc đầu Thủy Nhi còn không có thể hỏi thăm ra được cái gì, nhưng là lúc đi đến một chỗ hẻo lánh, trong lúc lơ đãng lại nghe được vài cái nha hoàn đang thầm thì to nhỏ gì đó, tò mò cẩn thận nghe, nghe xong một nửa đã quá sợ hãi liền nhanh chóng chạy về phòng tiểu thư nhà mình, thở hồng hộc nói:

“\_Tiểu....tiểu thư, ta nghe nói cô gia mấy ngày trước ôm về một nữ nhân mặc y phục màu đỏ, vào Cảnh Niên hiên sau đó đều không có đi ra, người đưa cơm tới còn nói nghe được bên trong truyền ra âm thanh dâm dăng, tóm lại...tóm lại....chính là....”

Là cái gì, tiểu thư nhà nàng đã nghe không vào, sắc mặt thoảng chốc trắng bệch, sợ hãi không cử động, sau nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, hỏi Thủy Nhi đây là thật? Thủy Nhi đau lòng tiểu thư nhà mình nhưng vẫn là gật gật đầu. Quách Tường sắc mặt lại biến vài phần, thân thể lung lay vài cái, nếu không phải đang ngồi, sợ sẽ là té trên mặt đất. Nàng kinh ngạc nhìn một chỗ, sau đó không biết nghĩ đến điều gì, khẽ cắn môi đứng lên, đi ra cửa.

“\_Tiểu thư, người đi đâu?”

Thủy Nhi hỏi nàng nhưng nàng cũng không trả lời, Thủy Nhi sợ nàng làm ra việc ngốc gì đành phải một mực theo sau nàng mà đi.

## 47. Chương 47

Giờ phút này, lẽ ra việc mà Quách Tường muốn nhất hẵn chính là đi đến Cảnh Niên hiên tìm trượng phu chất vấn, nhưng trên thực tế, nàng lại là vội vàng chạy đến chỗ ở của Ninh lão phu nhân-Cảnh Thái viện. Quách Tường dù có thương tâm như thế nào thì trong nội tâm cũng còn có vài phần lí trí, ngay cả nha hoàn hạ nhân cũng bắt đầu tự lại xì xào bàn tán chuyện tình, nàng sao có thể không biết? Mặc dù nàng chỉ có thân phận là một nhị phu nhân, nhưng ở Ninh gia, ngoài nhất gia chỉ chủ Ninh Cảnh Niên cùng đương gia chủ mẫu Ninh lão phu nhân ra, nàng chính là vị chủ tử thứ ba. Tuy không được trượng phu chào đón nhưng nhạc mẫu đối nàng lại đau tận xương tủy, tại Ninh gia, ngoại trừ Ninh Cảnh Niên ra còn có ai dám làm cho nàng chịu một chút uỷ khuất?

Chủ tử trốn tại trong phòng mấy ngày không ra, liền ngay cả sinh ý cũng không trông nom, thật là một đại sự, thân là chủ mẫu, Ninh lão phu nhân không có khả năng không biết. Chuyện này hiện tại ngay cả nha hoàn, hạ nhân cũng biết, mà nàng là nhị phu nhân lại không biết chút gì, cũng không nghe thấy gì, vậy chỉ có một khả năng duy nhất chính là có người thân phận cao hơn nàng ra lệnh cho mọi người man nàng chuyện này. Người này nếu không phải là Ninh Cảnh Niên thì cũng là Ninh lão phu nhân, nhưng khả năng là Ninh lão phu nhân cao hơn, bởi vì trượng phu chưa bao giờ đem nàng để ở trong lòng, căn bản không có khả năng vì nàng mà bận tâm suy nghĩ, ra lệnh cho mọi người man nàng chuyện này. Ninh lão phu nhân không như vậy, bà hoàn toàn đem nàng xem như nữ nhi của mình mà yêu thương, chỉ có bà mới có thể bởi vì sợ nàng thương tâm mà cố ý phân phó hạ nhân làm như thế.

Mà đáng buồn cho Quách Tường ở chỗ là nàng không có cách nào trực tiếp chạy đến chất vấn trượng phu khi biết được hẵn mang nữ nhân khác về. Đêm hôm đó, sau khi giả trang thành Đỗ Vi cùng Ninh Cảnh Niên uống rượu say triền miên, hình tượng của nàng trong mắt trượng phu đã rơi xuống ngàn trượng, cho đến hiện tại, nàng chưa một lần nhận được từ trượng phu một lời hảo ngôn cùng tương đãi (đối xử tốt), vì thế càng thêm rắc rối khi bởi vì một đêm này mà nàng mang thai sinh hạ Tĩnh An. Vì để thay đổi địa vị của nàng trong lòng trượng phu, nàng luôn một mực cố gắng, hiện tại biết được trượng phu dẫn theo một nữ nhân khác trở về, dù cho có thương tâm vạn phần nàng cũng không thể không để ý đến hình tượng mà chạy tới chất vấn, phản ứng giống như một đồ phụ chỉ có thể làm cho trượng phu tăng thêm ác cảm. Như thể cần nhắc một chút, nàng chỉ có thể lựa chọn hướng Ninh lão phu nhân xem nàng như thân nữ nhi mà hỏi rõ ngọn nguồn sự việc.

Lúc Quách Tường đi vào trong phòng, Ninh lão phu nhân đang đem tiểu Tĩnh An ôm ở trên gối cười đến vui vẻ, chỉ cần không có việc gì, Ninh lão phu nhân đều sai người đưa tiểu Tĩnh An đến Cảnh Thái viện. Tĩnh An vừa sinh ra đã trở thành viên bảo bối của Ninh lão phu nhân, vừa được hai ba tuổi, bởi vì thông minh lại nhu thuận hiểu chuyện nên càng được Ninh lão phu nhân xem như mạng, một ngày không thấy liền cảm thấy khó chịu.

Quách Tường vừa đi vào phòng, Tĩnh An liền phát hiện nàng lập tức từ trên đùi bà nội nhảy xuống, gọi nường, nường, nường đến vui vẻ, nhào lên ôm lấy đầu gối nàng. Quách Tường trong lòng có việc, không giống thường ngày sẽ đem nó ôm lấy rồi hôn, chỉ sờ lên cái đầu nhỏ của nó. Ninh lão phu nhân thấy nàng đầy bụng tâm sự đi tới, trong tâm cũng nhiều ít có sở liệu. Quách Tường kéo lấy hài tử rồi hướng bà thỉnh an, đơn giản nói chút ít chuyện phiếm xong liền mở miệng nói:

“\_Nường, ta có chút chuyện muốn cùng người nói, có thể hay không trước hết để cho nha hoàn đem An nhi mang ra ngoài chơi trong chốc lát?”

“\_Cháu ngoan của nội!” Ninh lão phu nhân vương tay đem Tĩnh An ôm đến trước mặt, vạn phần yêu thương sờ sờ mặt, lại hôn lên cái trán xong mới để cho nha hoàn tay chân ổn trọng đem cháu mình ra ngoài đi dạo. Sau khi Tĩnh An được mang đi, Ninh lão phu nhân bảo Quách Tường ngồi vào bên cạnh mình, đợi nha hoàn đem trà bưng lên xong nàng mới mở miệng nói ra:

“\_Tường nhi, người là vì chuyện mấy ngày nay ở Cảnh Niên hiên mà tới a?”

Quách Tường đoan trang ngồi trên ghế, ở trên đường tới đây đã suy nghĩ rất nhiều, giờ phút này sắc mặt đã không quá khó coi như lúc đầu, chỉ là đôi mắt nhu như thu thủy mang theo nhàn nhạt đau thương tiêu điều.

“\_Nường, chuyện ở Cảnh Niên hiên, người ngay từ đầu đã biết?”

“\_Đúng vậy, ngay từ đầu đã biết.” Ninh lão phu nhân thở dài một tiếng.

“\_Ta cũng biết lừa người không được bao lâu, chỉ là....vấn đề này....ta thật không biết nên như thế nào nói với người.”

Quách Tường lấy khăn trong tay lau lau khoé mắt, hỏi:

“\_Nường, người biết rõ nữ nhân tướng công mang về là ai không?”

“\_Nữ nhân?” Ninh lão phu nhân thoáng trợn mắt nhìn nàng.

“\_Sao vậy, không đúng sao?” Quách Tường ngẩng đầu lên, hốc mắt chuyển hồng.

Ninh lão phu nhân thu hồi mục quang, có chút lưỡng lự không chắc cầm lên chén trà, rất nhanh lại buông xuống.

“\_Tường nhi, ta hỏi người, người như thế nào biết được chuyện này?”

Tựa hồ đề cập đến chuyện thương tâm, Quách Tường mục quang buồn bã, nói khẽ:

“\_Ta may xiêm y cho tướng công, sai Thủy Nhi đưa đến Cảnh Niên hiên mới biết được tướng công đã vài ngày một mực ở trong đó không có đi ra. Ta không yên tâm hẳn có phải hay không bị bệnh liền lo lắng sai Thủy Nhi đi hỏi thăm, trong lúc vô tình nghe được một ít nha hoàn nói tướng công mấy ngày trước dẫn theo một nữ tử mặc váy đỏ đi vào Cảnh Niên hiên, sau đó liền không có đi ra nữa.”

Thấy nàng vừa nói, trong mắt đã đọng đầy lệ, biết rõ trong nội tâm nàng uất ức, Ninh lão phu nhân thực sự chỉ có thể thở dài một tiếng. Ninh lão phu nhân đem một tay nàng đặt trên gối cầm lấy, sâu sắc nói:

“\_Tường nhi, ta biết rõ trong lòng người khó chịu, chính là, thế gian này có nam nhân nào không tam thê tứ thiếp? Dù cho Cảnh Niên thật sự lấy một cô nương khác, người cũng chỉ có thể nhìn. Lại nói tiếp, hẳn mang người này về, đến nay thân phận địa vị cũng còn chưa minh bạch, chỉ sợ Cảnh Niên hài tử này cũng chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào, qua một đoạn thời gian nữa, chờ cho hứng thú qua đi, có lẽ người này cũng sẽ bị tổng đi.”

Ninh lão phu nhân trong nội tâm không ngừng thở dài, lời này ngay cả chính nàng cũng không tin, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể đối Quách Tường nói như vậy, dù sao, có một số việc nàng thật sự rất khó mở lời. Nhìn Quách Tường trước mặt, trong mắt rưng rưng hàm hoa lệ, cực kì uỷ khuất cùng bất đắc dĩ, Ninh lão phu nhân đau lòng, nâng tay sờ sờ tóc mai của nàng.

“\_Tường nhi, người gả đến lâu như thế, không chỉ có hầu hạ lão bà ta đây, còn cấp Ninh gia một đứa cháu Tĩnh An nhu thuận hiểu chuyện như thế, nường không thương người thì còn thương ai. Nường cam đoan

với người, chỉ cần nương còn sống một ngày liền tuyệt không để nữ nhân khác cười trên đầu người, Tĩnh An chân chính là người thừa kế duy nhất của Ninh gia!”

Dù cho không có được sự chiếu cố của trưởng phu, nhưng có thể có được sự yêu thương cùng hứa hẹn của nhạc mẫu làm cho nội tâm của Quách Tường thấy dễ chịu hơn một chút. Sau đó Ninh lão phu nhân tiếp tục an ủi nàng, cũng nói sang những chuyện khác, cuối cùng cũng làm cho Quách Tường dần dần ngừng rơi lệ, nhưng mỗi lần nói đến chuyện này, vẫn là ngẹn tại yết hầu.

Không ai có thể thật lòng thành thật muốn trưởng phu tùy ý cùng những nữ nhân khác quần lấy nhau, huống chi nàng chưa bao giờ tìm được ở trưởng phu một ngày triu mến quá, nhưng cái người nữ tử kia ngay cả danh tự cũng không biết, trong mấy ngày lại có thể cùng trưởng phu ngày đêm làm bạn, bảo nàng sao có thể không oán hận. Chỉ là, những oán cùng hận này cũng chỉ có thể chôn thật sâu trong nội tâm, ở phía sau mọi người len lén khóc để giải tỏa mà thôi.

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi (đêm xuân ngắn ngủi mãi trên cao), tòng thử quân vương bất tảo triều (từ nay về sau quân vương sớm không hướng tới), giá đẳng xuân mộng vô biên chi sự (này mộng xuân vĩnh không điểm dừng). Ninh Cảnh Niên thân đã không thể có được, nhưng tâm vẫn mãi hướng về người này.

Từng nghe nói qua, hơn phân nửa nam nhân sợ vợ sự nghiệp đều sẽ phát triển không ngừng, hơn nữa còn có thể đạt được đến đại thành tựu trong sự nghiệp. Ninh Cảnh Niên trước đây cũng không có đem lời này để ở trong lòng, hôm nay nhớ lại thật cảm thấy lời này quả rất đắc nhân tâm. Từ lúc biết được hần hôm nay phải ra khỏi phủ đi quản lý sinh ý, gà vừa gáy, Trình Dục liền thật là dám túm hần xuống giường, mặc kệ hần như thế nào hao hết tâm tư không nhẽ, mềm cứng đều có cũng không chịu thả cho hần trở lại trong chăn êm nệm ấm. Thấy hần có ý đồ xấu, sắc mặt lập tức liền nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, trên mặt bao tấp kéo đến âm trầm làm cho Ninh Cảnh Niên không khỏi run rẩy, lập tức ngoan ngoãn mặc áo quần.

Sau đó súc miệng, thay quần áo, ăn sáng, dưới sự canh giữ của Trình Dục, mọi việc đều diễn ra suôn sẻ, tuyệt không để có gì dây dưa chậm trễ. Trước khi ra cửa, nghĩ đến cả ngày hôm nay sẽ không được gặp mặt, Ninh Cảnh Niên vẫn là nhịn không được đến bên cạnh y mà nheo, ý đồ tìm cơ hội trộm hôn một cái, cuối cùng bị Trình Dục biểu tình như hổ, bị xem như ruồi nhặng mà một chưởng đuổi đi (anh Dục có tố chất của một sư tử hà đông a). Ninh Cảnh Niên uỷ khuất xoa xoa thắt lưng, từng bước đi ra ngoài, Trình Dục mắt thấy hần đã muốn đi ra đến viện tử, muốn nói lỏng thở phào một hơi, lúc này thân hần vừa chuyển, dùng tốc độ khiến cho Trình Dục không khỏi kinh ngạc phi đến trước mặt y. Vì để phòng ngừa hần hôn trộm, Trình Dục nhanh hơn một bước lấy tay che miệng của mình, nhưng Ninh Cảnh Niên lại giảo hoạt cười, kéo lấy tay kia của y, há miệng cắn xuống, rồi mới trước lúc Trình Dục cảm giác được đau nhức mà nhả ra, rất sợ bị quở trách, lợi dụng tốc độ nhanh như lúc đến mà bỏ chạy.

Trình Dục đã chẳng còn quan tâm đến hần, chỉ kinh ngạc nhìn dấu răng lưu lại trên tay mình kia. Đây dấu răng cắn được không sâu cũng không thối, vừa đủ để lưu lại một cái dấu lại không xuất huyết, gió thổi qua lưu lại cảm giác ẩm ướt trên tay, truyền đến một trận thanh hương, nhìn nhìn, hai bên khoé môi Trình Dục không khỏi nâng lên, lộ ra nụ cười có một chút bất đắc dĩ cùng ôn nhu.

Mang theo nụ cười trộm khi ý đồ thực hiện được ra khỏi Ninh phủ liền kỵ mã thẳng đến Bất Quy lâu, Ninh Cảnh Niên đi vào liền bắt đầu cân nhắc, cái tên Bất Quy lâu này hần là nên đổi. Đương nhiên, đông gia như hần muốn tuý sinh mệnh tử, hàng đêm xuân tiêu thậm chí là cứ như thế chết ở trên giường mỹ nhân, những kẻ nghe lệnh làm việc như bọn họ quả thật là không có quyền xen vào, chỉ bất quá là hần bỏ bê một ngày, rất nhiều sự vụ cần hần xem xét quyết định liền chồng chất một ngày, liền như thế bốn ngày, sự vụ đã nhiều vô kể, kết quả chính là các đại chương quầy đều sứt đầu mẻ trán, cả ngày lẫn đêm chạy đến Bất Quy lâu tìm hiểu có hay không tin tức của đông gia. Bây giờ nhìn thấy hần cuối cùng cũng xuất hiện, các đại chương quầy lập tức mất phẩm lực quang (giống kiểu mất sáng vì tiền ấy), xông lên trước vây quanh lấy hần, trong lúc nhất thời làm cho Ninh Cảnh Niên hoàn toàn bận rộn, quên luôn cả chuyện đổi tên này.

Cái mông ngồi ở trên ghế cả ngày đều không vận động, tuy nói là tự làm vậy, cái từ này dùng trong lúc này quả là chính xác vô cùng, nhưng Ninh Cảnh Niên đánh chết cũng sẽ không thừa nhận. Hần cứ như vậy lấy lý do vì nuôi sống gia đình, vì để cho người nhà áo cơm không lo, vì để cho Trình Dục không phải chịu một mỗi khổ cực, mấy ý niệm này lập đi lập lại trong đầu, không ngừng thôi miên chính mình mới có thể tại trong sổ sách chồng chất dồn mấy ngày nay khiến cho người ta trợn mắt cứng lưỡi mà không bạo phát.

Bận rộn đến đầu óc choáng váng, vào lúc uống trà cầm sai mài nghiền mực, chuông quầy ngọc khí đưa tới một tấm bản vẽ làm cho Ninh Cảnh Niên hai mắt sáng ngời. Trước kia hắn đưa bảy cân ngọc san hô đến cho cửa hàng ngọc, phân phó sau khi thiết kế bản vẽ xong phải đưa hắn xem trước rồi mới chế tác, ngày hôm nay trình lên đúng là bản vẽ do chính tay thủ công tượng sư vẽ. Ở bản trên cùng, một khối ngọc khá lớn được dùng để chạm khắc thành hình thú kỳ lân (thú: con vật may mắn), lại thắt một sợi dây treo tua ngọc thành ngọc bội, hình tượng kỳ lân tượng trưng cho sung túc và may mắn, hơn nữa bản vẽ hiện ra sinh động như thật, trong phút chốc đã hút hồn của Ninh Cảnh Niên.

Ninh Cảnh Niên suy nghĩ một lát, viết xuống mấy chữ trên giấy rồi giao cho chuông quầy ngọc khí, bảo hắn phân phó xuống dưới, trong lúc chế tác miếng ngọc bội này thì khắc lên mặt sau mấy chữ kia, kiểu dáng của ngọc bội này chỉ cần làm một cái, sau khi hoàn thành thì đưa cho hắn. Còn lại những bản vẽ khác hắn lấy ra một bản, còn lại liền trở thành phế thải, sau khi lựa chọn xong lập tức cầm đi đẩy nhanh tốc độ làm. Tiếp qua một đoạn thời gian, vào đúng ngày lễ mỗi năm một lần, những ngọc san hô đặc biệt được chế tạo thành đủ loại trang sức này còn chưa có xuất hiện trong các cửa hàng trên phố, vừa vận đưa đến tay những quan lại quyền quý, thoả mãn dục vọng muốn sưu tầm vật lạ của bọn họ, chẳng những là biện pháp hiệu quả để có thể thiết lập mối quan hệ, làm chỗ dựa để thông thương thuận lợi, hơn nữa, nếu như tạo được phản ứng tốt trong giới quý tộc, mà trước mắt chỉ có hắn mới có thể cung cấp được mặt hàng này, phỏng chừng còn có thể ra sức kiếm được lợi nhuận vô cùng lớn.

Ninh Cảnh Niên cũng không làm chuyện mà mình không nắm chắc, rất vừa ý với loại ngọc này, kì thật lúc đầu chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra loại ngọc này bề ngoài thuần khiết nhưng phẩm chất cực kì xuất chúng, hắn khẳng định loại ngọc này một khi được mài tạo hình, thành phẩm nhất định làm cho người ta mở rộng tầm mắt, có thể hay không chấn động thế gian, hắn có chín phần nắm chắc. Về ngoài mộc mạc nhưng phẩm chất bên trong lại nổi bật, nói đến cái này, Ninh Cảnh Niên vô duyên vô cớ nhớ tới một người, bởi vì nhớ tới người này, chiếc mặt nạ lạnh lùng trước mặt người khác không khỏi nứt ra một đường nhỏ, trở nên ôn hoà hơn, mà một màn này vừa đúng để cho Ngũ Lục này giờ vẫn đứng bên cạnh nhìn thấy.

Ngũ Lục lúc đầu còn tưởng rằng mình hoa mắt, xoa xoa con mắt nhìn lại, đông gia của mình lại trở về vẻ diện vô biểu tình, ngay lúc hắn xác định lúc này đúng thật là mình hoa, thừa dịp không có ai ở đây, Ninh đông gia đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, duỗi ra tay phải, ngón trỏ hướng hắn ngoắc ngoắc một cái, ý bảo hắn tới gần (anh Niên gọi chó a). Cho là có chuyện gì quan trọng cần phân phó, Ngũ Lục không cần suy nghĩ đã nhanh chóng đi đến, chỉ thấy Ninh đông gia ho nhẹ một tiếng, hạ giọng nói:

“\_Người đối với những chuyện kia có phải là có phương pháp?”

“\_Chuyện gì cơ?” Ngũ Lục trừng mắt nhìn hắn, không hiểu ra sao.

Đông gia hắn vẻ mặt đứng đắn móc ra một quyển sách từ trong hộc bàn đưa tới tay Ngũ Lục, Ngũ Lục cầm lên cúi đầu xem xét, lập tức kinh ngạc, hành phòng thuật?! Còn chưa kịp đặt câu hỏi, trong đầu chợt loé, sách này nhìn rất quen mắt a! Nghĩ nghĩ, di, này không phải nguyên là chín năm trước hắn đưa cho đông gia sao?! Ngũ Lục là quản lí tiền trang, người quản lí tiền trang khẳng định cần đầu óc linh hoạt, cũng bởi vì đầu óc linh hoạt, Ngũ Lục cơ hồ trong thời gian ngắn đem lời Cảnh Niên kết hợp lại liền hiểu ra sự tình (hử, cái gì mà đầu óc linh hoạt chứ, văn vẻ, nói thẳng ra là cùng là sắc lang đồng loại nên hiểu rõ nhau a). Ngũ Lục chậm rãi ngẩng đầu, ngập ngừng hỏi:

“\_Đông gia, ngài có đúng hay không...muốn kêu ta tìm đến thêm những thứ này?”

Ngũ Lục vừa nói xong, khoé miệng Ninh Cảnh Niên lập tức dẫn ra một nụ cười, mạnh tay vỗ lên vai hắn, khen nói:

“\_Thông minh!”

Ngũ Lục ngây ngốc nhìn hắn, ngược lại cảm thấy đầu óc của mình có chút không đủ dùng.

“\_Khụ...Ngũ Lục, lần này...người tìm cho ta loại thư long dương chi hảo, đoạn tụ phân đào, càng nhiều càng tốt, đông gia ta...khụ...muốn nghiên cứu một chút.”

“\_A?!” Lần này Ngũ Lục triệt để ngây dại.

Chờ đến khi hắn đi ra khỏi Bất Quy lâu vẫn là một bộ dáng ngây ngốc xuất hồn, cho đến khi mọi người đi

ngang qua hần đều là bộ dáng tị hần như tị rần rết mới từ từ tỉnh ngộ, phát hiện ra trong tay mình quang minh chính đại mà cầm lấy bí thuật hành phòng thư tịch, mặt lập tức đỏ lên, nhanh chóng đem thư giấu vào trong áo, hận không thể tìm một cái lỗ để mà chui xuống trốn.

## 48. Chương 48

Khi con người ta rảnh rỗi thường sẽ suy nghĩ miên man, tuy nói Trình Dực cũng không phải một người thương xuân thu buồn, nhưng ngày ngày gió êm sóng lặng, thanh trúc chấp chờn, một mình ngồi trong nội viện, ngoại trừ thơ thần hoặc nghĩ đến một chút sự tình thì quả thật không còn chuyện gì có thể làm.

Trình Dực suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới một sự kiện làm y hơi bị cả kinh, đó chính là y đến Ninh gia xem như là bị Ninh Cảnh Niên bắt tới, chưa nói tới là đã không cùng Triệu huyện lệnh báo một tiếng, đến đây đã bốn năm ngày, y cũng đều không nhớ là phải gọi người đi truyền tin. Tuy nói y là một đại nam nhân không có gì cần phải lo lắng, nhưng theo Triệu huyện lệnh nhiều năm như thế, làm qua án tử chất chồng, đắc tội nhiều cường hào thân sĩ còn đỡ, vì để phá án, Trình Dực theo Triệu huyện lệnh có thể nói là ngay cả đường kim hoàng đế cũng đã đắc tội qua, bằng không sao lại có thể đang đường đường là một trạng nguyên liền bị giáng chức, một lần lại một lần bị giáng chức cho đến nơi thâm sơn cùng cốc Giang Phủ huyện nhậm chức. Triệu huyện lệnh cùng những người thân cận xung quanh hần nhìn như thanh nhân vô ưu, kì thật có ai trong nội tâm không rõ ràng, kẻ nghiêng răng muốn đem bọn họ lột xương lột da nhiều không kể hết, ngày thường, mỗi người đều dùng đến một trăm hai mươi thành tinh lực để mà cảnh giác, hiện tại y đột nhiên không nói một lời liền biến mất bốn năm ngày, Triệu huyện lệnh xem mình như thân nhân không vội đến rộp da lên mới là lạ.

Lần này cùng với lần trước y bị bắt đến Ninh gia ở đến hơn hai tháng không giống nhau, lần trước y là lĩnh mệnh đi làm việc, bởi vì tiện đường nên đã có thông báo trước, sau khi sự tình xong xuôi sẽ đi tế bái dương phụ, ngày về bất định, trở về trễ một hai tháng cũng không đáng lo ngại. Hiện tại Trình Dực nhớ tới chuyện này liền lo lắng đứng dậy, tại chỗ vòng vo lui tới vài vòng, đầu tiên là nghĩ chính mình để cho người khác mang phong thư trở về, nhưng nghĩ đến chính mình bất quá chỉ nhận biết được mặt chữ, ngay cả bút lông cũng cầm không xong, như thế nào có thể viết thư? Ý nghĩ này liền thôi, y vội đến loay hoay vài vòng, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chỉ có một biện pháp khả thi, đó chính là kêu Ninh Cảnh Niên phái người đem theo tín vật của y trở về.

Biện pháp này quả là không tồi, chỉ là không thể lập tức thi hành, Ninh Cảnh Niên đem y xem như đường gia không giả, vấn đề là chuyện này cần phải lên lút hoàn thành, hiện tại mình ở Ninh gia là cái thân phận gì, Trình Dực thật là nghĩ không ra, huống chi, tuy là đồng ý cùng Ninh Cảnh Niên bên nhau, nhưng việc này nếu như công khai ra ngoài, Trình Dực quả thật là không có mặt mũi nào, bởi vậy mấy ngày nay ở Ninh gia y đều trốn gặp người. Ninh Cảnh Niên biết rõ tâm tư của y cũng bảo hạ nhân không được tùy tiện đi vào Cảnh Niên hiên, cũng bởi vì như vậy nên bọn hạ nhân đến nay cũng không biết người trong phòng thật là ra một nam nhân, cho nên Trình Dực là không có khả năng xuất hiện ở trước mặt hạ nhân, phân phó bọn họ đem tín vật của mình đến Giang Phủ huyện truyền lời, nếu đã như vậy, cũng chỉ có thể chờ, chờ Ninh Cảnh Niên trở về.

Trình Dực không biết trong lúc y nhớ tới mà nóng lòng, Triệu huyện lệnh cùng Triệu Tổn đã trên đường đi đến An Dương thành. Sáng ngày thứ hai sau khi y rời đi, thấy y không giống ngày thường đứng giờ đến nha môn báo danh, Triệu huyện lệnh liền nổi lên nghi ngờ gọi người đến nhà tìm y, chỉ thấy y mất tích cùng dấu vết đã từng động thủ qua ở trong phòng. Triệu huyện lệnh quả nhiên khiếp sợ vạn phần, gấp đến độ vội vàng đem Triệu Tổn gọi về trước mặt, lập tức thương lượng đối sách, mặt khác gọi người đi thăm dò xem mấy ngày nay có những ai xuất nhập Giang Phủ huyện hay không.

Triệu huyện lệnh là ai a, tại Giang Phủ làm huyện lệnh đã chín năm, những người khác không nói chứ ở Giang Phủ huyện, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài có ai là không biết rõ hần, trong huyện già trẻ lớn bé có ai mà không sùng kính vị thanh thiên đại lão gia thương dân như con này, hơn nữa, dưới sự thay đổi ngầm của Triệu đại huyện lệnh xử án như thần, mỗi người đối với từng chuyện xảy ra trong cuộc sống hằng ngày đều có sự nhạy bén nhất định, huống chi là chuyện liên quan đến Trình bộ đầu, ngày thường đừng nói là người, chó hoang mèo nhỏ ven đường đều từng nhận được sự chiếu cố của y, thế là vừa nghe đến Trình bộ đầu mất tích, tất cả đều tự giác đứng lên tìm kiếm manh mối. Lúc này có thể nói là mọi người một lòng,

kì lợi đồng tâm, rất nhanh, toàn bộ chi tiết cùng thời gian Trình bộ đầu mất tích đều được bẩm báo cho Triệu huyện lệnh. Triệu huyện lệnh sau khi nghe xong, lại cân nhắc suy nghĩ lần nữa liền đem mục tiêu tập trung tại vấn đề, cùng ngày Trình Được mất tích có một cỗ mã xa thừa lúc đêm tối rời đi Giang Phủ huyện, thế là gọi người tìm hiểu nguồn gốc, tìm xem mã xa là của ai, cũng thừa dịp vào lúc này lại đi đến nội viện của Trình Được tìm kiếm những manh mối khác.

Trong nội viện, trên tường bị lưới kiếm sắc bén đâm thủng một lỗ, nhưng bồn hoa cây nhỏ bài trí trong nội viện lại một chút cũng không loạn. Trong phòng, ấm trà chén nước trên bàn nhỏ đều rơi trên mặt đất vỡ nát, nhưng cái bàn cũng không có dấu vết bị di động qua, trong phòng còn vương vãi quần áo Trình Được mặt ngày đó, cẩn thận tìm kiếm, trong phòng cái gì cũng không thiếu, chẳng những không có thiếu quần áo, ngay cả trường kiếm tùy thân y từ trước đến nay lúc nào cũng mang bên người cũng còn đây, trước giường đặt một cái chén, tuy là rỗng nhưng cầm lên cẩn thận ngửi, liền ngửi ra mùi thơm của mê dược.

Triệu huyện lệnh cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy sự tình không ổn, hẳn nói cho Triệu Tôn biết Trình Được là bị người hạ dược mang đi, nhưng y nhận thức người dẫn y đi, trong phòng tuy có dấu vết đánh nhau, nhưng trên thực tế, chính thức động thủ chỉ có một người, lại càng không phải là Trình Được, bởi vì kiếm của y thậm chí còn chưa ra khỏi vỏ, mũi kiếm cũng không dính vôi phấn của tường. Lúc này, có một bộ khoái tra được chút tin tức trở về báo, nói chiếc mã xa kì thật chính là do khách điểm trong huyện chuẩn bị, ngày ấy, người gọi chuẩn bị mã xa đúng là đại đông gia của khách kiếm, cũng chính là An Dương Ninh gia chủ tử-Ninh Cảnh Niên. Nghe đến người này, dù là Triệu huyện lệnh cũng không khỏi chấn động.

Tốt lắm, đã tra ra kẻ tình nghi, nhưng Triệu huyện lệnh cũng không vội vã khởi hành, hẳn đem mình nhốt trong phòng suy nghĩ cả ngày, cuối cùng mới mang theo Triệu Tôn xuất môn. Triệu Tôn hỏi hẳn vì sao không mang theo bộ khoái hộ vệ, Triệu huyện lệnh thâm sâu khó lường thuyết, sợ rằng Trình Được tiểu tử kia là cam tâm tình nguyện. Triệu huyện lệnh nhớ tới chín năm trước, Trình Được khi trở về từng có một thời gian gần luôn thất thần chán nản, bộ dạng cùng với người yêu sinh li tử biệt không khác nhau là mấy. Mà mấy ngày hôm trước, y cũng lại xuất hiện loại bệnh trạng này, hỏi y cũng không nói. Triệu huyện lệnh liền gọi người trên phố điều tra xem mấy ngày đó y đã gặp gỡ ai, kết quả chính là từng cứu Ninh gia tiểu thiếu gia, ngày thứ hai được Ninh đại đương gia mời ăn một bữa cơm, tương đối có chút gai mắt nhưng đúng thật là không có chuyện gì cả, hiện tại lại nghe đến cái tên Ninh Cảnh Niên, Triệu huyện lệnh trong nội tâm nhiều ít có chút tính toán, thế là thay đổi thường phục, quan phục, quan ấn, tùy tùng gì cũng không mang theo, chỉ đem theo Triệu Tôn, cưới hai con ngựa, tính toán trước tiên đến phía tây An Dương thành.

Lại nói đến Quách Tường, sau khi bái biệt Ninh lão phu nhân, đi đến trong nội viện nghe được trượng phu hôm nay ra phủ đi quản lí sinh ý, trong nội tâm vô số tâm tư lưu chuyển, nhìn thấy hài tử Tĩnh An cùng nha hoàn ở trong nội viện chơi đùa liền đi thẳng trở về phòng mình, lấy ra hộp trang sức, cẩn thận chọn ra mấy thứ trang sức ngày thường không thường dùng đến lại cực kì tinh mỹ xa hoa, những cái này đều là do nhạc mẫu yêu thương con dâu là nàng, gọi người chọn nguyên liệu tốt nhất mà làm ra, Quách Tường cũng yêu thích, càng không nỡ dùng. Thủy Nhi thấy nàng đem tất cả đồ vậy hiếm có đều lấy ra liền hỏi nàng muốn làm cái gì nàng cũng không đáp, chỉ là vẫn như cũ khuôn mặt buồn bực tiếp tục chọn lựa. Lựa hết cái này lại đi đến mở tủ xiêm y của mình, lấy ra bộ váy mới chính mình còn chưa kịp mặc, cũng đồng dạng đều là vật tinh xảo đẹp đẽ quý giá, cứ như thế đang tiếp tục chọn, nàng lại dừng tay, than nhẹ một tiếng:

“\_Cũng không biết người kia thân hình như thế nào, nếu là không phù hợp, sợ sẽ là chê ta nhiều chuyện.”

Thủy Nhi một mực ở bên cạnh nhìn, nghe nàng nói như thế tâm liền động, không khỏi nghi ngờ nói:

“\_Tiểu thư, người sẽ không phải là đem những thứ này, toàn bộ đều đưa cho con hồ li tinh trong Cảnh Niên hiên kia chứ?”

Thủy Nhi là Quách Tường từ nhà nương gia (nhà mẹ đẻ) mang theo, từ nhỏ đã hầu hạ nàng, Quách Tường xem nàng như muội tử, lòng của nàng đương nhiên luôn hướng về phía tiểu thư nhà mình, nghe được cô gia Ninh Cảnh Niên dẫn theo những nữ nhân khác trở về, minh lý khó nói, thâm oán hận cái hồ li tinh kia. Quách Tường không khỏi trừng mắt liếc nàng nhưng trong nội tâm nhiều ít có chút đồng cảm, nhưng nói thế nào nàng cũng là xuất thân tiểu thư, tổng không thể giống với một người đàn bà chanh chua theo hạ nhân nói ra lời thô tục. Quách Tường có phần mệt mỏi ngồi lên ghế, thả xiêm y trong tay ra, cẩn thận sờ sờ những đồ trang sức tinh mỹ nàng đã chọn ra, nhẹ nhàng nói:

“\_Tướng công đem nàng về phủ, ý tứ là muốn nạp thiếp, ta nhiều ít cũng nên có chút chuẩn bị, không thể để mang danh là một kẻ lòng dạ hẹp hòi. Tặng đi những vật này, một là làm cho nàng hiểu trong nhà, trên đầu nàng còn có ta, hai là muốn tướng công biết rõ ta không phải người không hiểu đạo lý làm người như vậy.”

Thủy Nhi thấy nàng càng nói càng tịch liêu, không khỏi đau lòng tiểu thư nhà mình, ai oán kêu:

“\_Tiểu thư, mạng người thật khổ.”

Quách Tường không nói lời nào, chỉ nhìn đồ trang sức trước mặt đến xuất thần. Quách Tường đem những đồ trang sức này bỏ vào trong một cái hộp, tự mình đưa đến Cảnh Niên hiên, biết rõ lát nữa sẽ bị ngăn đón cho nên chưa nói cái gì, nhưng nghe được ngay cả hộp trang sức nếu không có đường gia đồng ý cũng không thể đưa vào thì nhịn không được giật mình. Thủy Nhi nhìn thấy người kia rốt cuộc không thể vào phục mệnh, nhưng ngay cả đưa một chút đồ, nhuỷe nghanh gì cũng đều không chịu, căn bản không xem tiểu thư nhà mình ra gì, lập tức phát hỏa. Tiểu thư bị ủy khuất, Thủy Nhi lập tức hai tay chống nạnh chửi ầm lên, Quách Tường giật mình, cũng không nghĩ đến lập tức ngăn cản, chờ nàng phục hồi lại tinh thần, Thủy Nhi đã văng nước bọt đầy mặt tên gác cổng.

“\_Thủy Nhi, chúng ta trở về.”

“\_Chính là...”

“\_Trở về!”

Quách Tường cầm hộp trang sức trong tay đưa đến trên tay Thủy Nhi, xoay người rời đi. Thủy Nhi nhìn nàng rời đi, mặc dù vẫn còn rất tức giận cũng chỉ có thể theo sau, trước khi đi còn không quên hướng về phía cổng Cảnh Niên hiên, tức giận không kìm được hừ vài tiếng. Thủy Nhi như vậy nháo, tuy không có tạo thành ảnh hưởng gì, nhưng lúc nàng chửi ầm lên, thanh âm sớm truyền vào tai Trình Dục đang an vị trong nội viện. Nàng mặc dù không có mắng lời khó nghe gì, nhưng trong lời nói ý tứ tiểu thư nhà nàng mới là thê tử được cưới hồi đăng hoàng, nhắc nhở Trình Dục những chuyện đã cố ý quên đi. Trình Dục cười khổ, mặc kệ lúc trước Ninh Cảnh Niên là vì bị bức bách mà thú Quách Tường, hôm nay, sự thật Quách Tường mới là chân chính thê thất của hắn, hơn nữa đã vì hắn sinh hạ một nam hài tử, mà Trình Dục y, cuối cùng cũng chỉ là nam nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Những chuyện bị cố tình quên đi nay từng chút từng chút nhớ lại liên tràn đầy nặng nề trong tim, suốt một ngày, Trình Dục đứng ngồi không yên.

Sự vụ vẫn còn rất nhiều, nhưng nghĩ đến Trình Dục còn đang đợi ở nhà, Ninh Cảnh Niên vẫn là liễu lĩnh quan tâm chuyện nhà mình trước, thái dương còn chưa kịp xuống núi đã kị mã chạy nhanh về nhà, nhưng vừa đi vào Cảnh Niên hiên, chỉ thấy y bụng đầy tâm sự ngồi trong nội viện nhìn hắn tiến vào, trong mắt đầy vẻ thâm trầm.

## 49. Chương 49

Sự vụ vẫn còn rất nhiều nhưng nghĩ đến Trình Dục còn đang đợi ở nhà, Ninh Cảnh Niên vẫn là liễu lĩnh quan tâm chuyện nhà mình trước, thái dương còn chưa kịp xuống núi đã kị mã chạy nhanh về nhà, nhưng vừa đi vào Cảnh Niên hiên, chỉ thấy y bụng đầy tâm sự ngồi trong nội viện nhìn hắn tiến vào, trong mắt đầy vẻ thâm trầm. Ninh Cảnh Niên trong ngực thỉnh thoảng đập liên hồi, trong phút chốc mặc dù vẫn còn chưa minh bạch nhưng vẫn cẩn thận làm ra bộ mặt tươi cười đến gần.

“\_Đây là xảy ra chuyện gì, trước khi xuất môn còn rất tốt, mới có một ngày liền trưng ra bộ mặt này, có phải là cả ngày đợi ở trong phủ không ra ngoài nên buồn bực khó chịu?”

Nói xong, từ đai lưng cởi xuống một cái túi, ngồi xổm trước mặt Trình Dục, kéo lấy tay y đem cái túi đặt vào trong tay y. Thấy động tác của hắn cẩn thận như vậy, Trình Dục lực chú ý liền hướng về phía trước, nhìn cái túi hỏi:

“\_Bên trong là cái gì?”

“\_Người mở ra nhìn xem.” Ninh Cảnh Niên chỉ lo cười.

Trình Được liền giật mở miệng túi, lấy ra vật cứng bên trong xem xét, không phải chỉ là một khối thạch đẹt to bằng nửa bàn tay sao? Nhưng ngẫm lại hần hần là không tuy tiện đem một khối thạch xem như bảo bối liền bắt đầu xem kĩ rồi hướng lên ánh tà dương đối chiếu, sau nửa ngày mới nghi ngờ nói:

“\_Đây là ngọc a, nhưng dường vân lại có chút kì lạ.”

Ninh Cảnh Niên đứng lên ngồi bên cạnh y, cầm lấy tay kia đang đặt trên gối của y.

“\_Chất liệu cùng ngọc không khác nhau lắm nhưng lại là hải sản, mấy năm trước ta theo thuyền đi hải ngoại một chuyến chính là thấy cái này. Là một thứ mới lạ, đem về để gọt một chút liền có thể nâng cao giá thành bán ra, lợi nhuận không ít.”

Trình Được suy nghĩ đến thứ cầm trong tay, rất có trọng lượng, nhân tiện nói:

“\_Mua bán, mấy thứ này ta cũng không hiểu rõ, người cho ta xem cái này làm gì?”

Ninh Cảnh Niên nhìn y, trong mắt có vài phần mơ màng.

“\_Lần đầu tiên nhìn thấy biển lớn là khi phụ thân ta qua đời không lâu, lúc đó ta còn chưa có bình tĩnh lại, một mực vô tâm quản lí gia nghiệp, đối thủ thừa dịp Ninh gia hỗn loạn đã giở không ít thủ đoạn, gia nghiệp bị người khác tẩu tán gần hết thì ta mới từ từ bắt đầu ra tay. Vì để bán được số hàng còn tồn trữ trong nhà, ta cùng một đội đi xuống phía tây hơn hai tháng, cuối cùng đến An Thương, khi đó vì vội vàng đem hàng hoá bán đi, một đường ngựa không dừng vó, mệt đến không chịu nổi, nhưng khi trước mắt xuất hiện biển xanh bao la rộng lớn như thế thì mọi mệt nhọc đều tan biến.”

“\_Được, người từng thấy biển?” Cảnh Niên nắm chặt tay của y.

Trình Được nhẹ nhàng gật đầu. Y lần đầu tiên thấy biển không phải tại An Thương, lần đầu tiên chính là tại một trấn nhỏ ven biển, nơi đó, hết lần này đến lần khác vượt qua bão táp, mưa dầm, cuồng phong đến mấy ngày liền, phân không rõ là nước biển hay là mưa đập vào mặt mà đi, bầu trời đen kịt một vùng, không lọt nổi một tia sáng, lại thêm lúc ấy có án tử trong vùng, đã nhiều ngày mà chưa có một chút manh mối nào, tâm tình không yên đến cực kì khó chịu, y tá túc ở nhà một a bá (cách gọi bình dân chỉ chung những người lớn tuổi hơn mình) liền trấn an y nói, bão tan đi, khí trời luôn luôn đặc biệt xanh trong sáng sủa. A bá nói xong lời này thì hôm sau trời quang mây tạnh, ra khỏi tiểu ốc xem xét, biển trời nổi liền nhau thành một dải, buổi sáng biển còn động nhưng đến trưa tĩnh lặng xuống, trong đến nỗi còn có thể thấy cá bơi trong nước, người lớn trẻ nhỏ ngọt ngào vì ở trong nhà mấy ngày giờ đang reo hò trên bãi biển, gió dịu trời mát quét sạch mây mù mấy ngày nay. Cảnh Niên nở nụ cười, sau đó nói:

“\_Một màu xanh thăm không nhuộm chút bụi trần, còn có phía chân trời rộng lớn giao nhau, nhìn vào trong mắt, những vầng bận, bề tặc trong lòng dù có nhiều hơn nữa cũng thoáng cái tiêu tan.”

“\_Cho nên người tính toán làm sinh ý trên biển?”

Cảnh Niên vẫn cười:

“\_Lúc đầu cũng không có tính toán như vậy, sau lại nghe người ta nói có vùng đất ở phía bên kia bờ biển, ở đó phong tục tập quán cùng chúng ta hoàn toàn không giống nhau, thậm chí đến đó một chuyến xem sao. Sau đó trở về phái người rời bến, bởi vì đi thuyền không tới rồi trở về sẽ lãng phí ngân lượng vô ích nên mới tính toán đem đặc sản của mình bán qua bên kia, lại mua chút thứ từ bên kia trở về bán, chờ tìm được lộ trình rồi tự mình đi tiếp.”

“\_Nguyên lai là vô tình trồng liễu liễu tốt xanh” (câu này trích trong câu thành ngữ : cò tình trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình giãi liễu liễu tốt xanh, tức là cái gì có kế hoạch rõ ràng thì lại thất bại nhưng một hành động vô tình lại mang lại thành công mỹ mãn).

“\_Người khoan hãy nói vậy, việc buôn bán cần vài phần suy tính, cũng cần vài phần vận khí.”

Trình Được nghĩ nghĩ.

“\_Nhưng nghe người ta nói, người cũng không có nhiều lần đi biển.”

Cảnh Niên gật đầu.

“\_Chỉ hai lần.”

“\_Tại sao?”

“\_Một người đi, quá mức tịch liêu.”

Ninh Cảnh Niên nhìn y.

“\_Sơn thủy cảnh sắc bên ngoài, phong thổ nhân tình bên ngoài vừa đẹp vừa thú vị, một người xem liền suy nghĩ muốn để cho một người khác cùng đến xem, xem không được, liền không còn tâm tình nữa.”

“\_Được, năm đó ta đã muốn mang người khi khắp bốn phương. Hiện tại người đã trở lại, ta là muốn cùng người nói, người có muốn hay không theo ta, chúng ta hai người, buông hết tất cả, đi dạo khắp non sông nước biển. Sau chuyến đi biển kia ta đã xây vài bến cảng tại An Thương, sau này sẽ trực tiếp theo hàng hoá vận chuyển rời bến, chúng ta sẽ cùng nhau đi thuyền ra hải ngoại mở mang tầm mắt, nhất định sẽ không để cho người thất vọng.”

“\_Nghe qua thật là rất tốt.”

Trình Được làm ra vẻ vài phần hiếu kì.

“\_Nhưng...còn Ninh gia thì sao?”

Ninh Cảnh Niên chăm chú nhìn y, thấy y thật vất vả kiềm chế sắc mặt lại dần dần trầm xuống, đoán rằng trước đó phỏng chừng cũng là bởi vì chuyện người trong nhà dẫn đến y không vui, nhân tiện hỏi:

“\_Vừa rồi người chính là vì chuyện này mà không vui?”

Trình Được đáp:

“\_Ta không thể ích kỉ, người trên có lão dưới có tiểu, cho dù không thèm nghĩ đến thì chuyện tình cũng sẽ hướng ta mà đến.”

Trời dần dần sẩm tối, bên ngoài gió cũng nổi lên, ngồi lâu thấy có chút lạnh, Ninh Cảnh Niên kéo y đứng dậy, dẫn y đi về phòng.

“\_Trước về phòng đã.”

Trình Được im lặng theo hắn vào phòng, thả vật trong tay ra, tìm ngọn nến đốt lên, sau đó mới tiến lên giúp hắn đem áo choàng treo lên giá, những việc này là do chín năm trước tập thành thói quen đến nay vẫn còn ảnh hưởng đến y, Ninh Cảnh Niên cũng không nói lời nào, mỉm cười nhìn y làm. Nhìn kĩ mặt của hắn, vẻ ngây thơ đã biến mất sạch sẽ, nhưng lúm đồng tiền nhợt nhạt trên má vẫn còn đây, mỗi lần nhìn thấy, trong nội tâm Trình Được luôn có chút ảm áp.

“\_Có đói bụng không?”

Trình Được lắc đầu.

“\_Người nếu đói bụng, trước gọi người đưa lên.”

Ninh Cảnh Niên xoay người ra khỏi phòng đến bên ngoài gọi người chuẩn bị rượu và thức ăn, trở về lại hỏi:

“\_Giữa trưa ta có gọi người chuẩn bị đồ ăn cho người, ăn có ngon miệng không?”

“\_Có đồ ăn được là tốt rồi.”

Lần này đến phiên Ninh Cảnh Niên lắc đầu. Trình Được không để ý đến hắn, đem ngọn nến đặt ở trên bàn, sau đó mới ngồi xuống, con mắt chăm chú nhìn hắn, nghiêm túc nói:

“\_Người...nói tiếp chuyện ban nãy.”

Ninh Cảnh Niên thay bộ quần áo rộng rãi ngồi ở bên giường cởi giày, nghe y nói như thế, động tác ngừng lại, sau đó lại dùng sức kéo, đem giày cởi xuống rồi tiện tay ném qua một bên, qua đến chiếc thứ hai, Trình Được sớm nhìn không được tiến lên giúp hắn. Ngọn đèn dầu ảm áp, Ninh Cảnh Niên nhìn người đang ngồi xổm trước mặt, càng cười càng ngọt. Trình Được trùng hợp ngẩng đầu nhìn thấy không khỏi trờm mắt liếc,

nói cho hắn biết chính mình còn đang giận, Ninh Cảnh Niên đành phải thu liễm lại, nhưng đáy lòng vẫn là ngọt ngào như vậy.

“\_Ta cũng đã cẩn thận nghĩ tới.”

Cởi xong giày, Ninh Cảnh Niên mở miệng.

“\_Bất luận lúc trước ta vì sao cưới Quách Tường, vì sao cùng nàng sinh hạ hài tử, hôm nay, tất cả sớm đã là sự thật không thể chối bỏ được. Hiện tại ta có người, tuyệt không tái giá, lại càng không một lần nữa sinh hạ hài tử cho Ninh gia, bây giờ nghĩ lại, may mắn là có Tĩnh An, bằng không nương tuyệt không chịu bỏ qua. Tĩnh An sau này sẽ hảo hảo bồi dưỡng, chờ nó hiểu chuyện, Ninh gia liền giao cho nó quản lý. Chờ khi chúng ta đi ngao du, ta sẽ tìm một người đáng tin cậy trước thay ta quản lý gia nghiệp. Nương những năm gần đây thân thể vẫn coi như là khoẻ mạnh, không cần ta phải quá lo lắng. Còn Quách Tường, ta cuối cùng vẫn là không thể hoàn thành chức trách của một trưởng phu, ta sẽ tìm thời gian cùng nàng nói sự thật sau đó sẽ theo ý nàng, nàng nếu như muốn lưu lại Ninh gia liền vẫn là nhị phu nhân, ăn mặc sẽ không bạc đãi nàng, nếu như nàng muốn đi, ta sẽ viết một thư đem tội danh của ta nói ra, sau khi rời đi bất kể như thế nào vẫn là nương của Tĩnh An. Thiếu nàng phần nhân tình này, ngày sau báo đáp, sẽ không để cho nàng gặp phải khó khăn.”

Nghe hắn nói một phen, sau nửa ngày Trình Dục mới thở dài nói:

“\_Nguyên lai người đều đã suy nghĩ chu đáo.”

Cảnh Niên kéo nhưng y với ngồi xổm ở dưới, nhìn khuôn mặt vẫn chưa giãn ra, biết đáy lòng y còn có điều băn khoăn, thực sự không biết nên như thế nào an ủi. Nghĩ nghĩ, đang muốn mở miệng, ngoài phòng truyền đến tiếng gã sai vặt nói, đồ ăn đã được đưa lên. Cảnh Niên thay đổi guốc gỗ, bởi vì còn mang vợ nên cũng không thấy lạnh, kéo Trình Dục ngồi lên trên giường xong, chính mình đi mở cửa. Trình Dục ngồi ở bên trong chờ, bị một tấm bình phong ngăn cách, cho dù gã hầu có tiến vào cũng không thể nhìn thấy người bên trong. Y đầu tiên là nghe được tiếng Cảnh Niên mở cửa, im lặng một chút, chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, người là ai!? Tiếp theo bên ngoài truyền đến âm thanh bát đĩa rơi xuống đất, Trình Dục cả kinh, chẳng quan tâm đến cái gì khác, lập tức chạy vội ra ngoài.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, bên ngoài đã đánh nhau, Trình Dục vốn là còn hơi có chút an tâm, dù sao Ninh Cảnh Niên hôm nay võ công đã không phải hạng tầm thường vũ phu có thể địch lại, vậy còn ai có thể cùng hắn so chiêu, hoảng sợ. Nếu như còn ai có thể đem Ninh Cảnh Niên đánh ngã, chỉ có một người duy nhất, Triệu Tổn của Giang Phủ. Võ công của hắn không phải là chiêu thức bình thường, liền ngay cả Triệu huyện lệnh cũng thở dài, đó là hổ lang thuật (chắc hẳn mọi người còn nhớ chi tiết anh Tổn vốn là được lang nuôi lớn, vậy nên võ công của anh rất...hoang dã?!), vô cùng âm độc, bại dưới tay hắn có không ít đương kim giang hồ kì nhân, thất bại thì thôi, hắn còn có thể đánh cho người ta cả đời đều rời không được giường, suốt ngày liên tục rên rỉ than đau. Tất cả những chuyện này hắn đều đã làm trước khi gặp Triệu huyện lệnh, hôm nay có Triệu huyện lệnh áp chế, thủ đoạn không thể so với trước đây tàn nhẫn, nhưng nên ra tay thì hẳn tuyệt sẽ không nương tay, tựa như có câu nói, rơi vào tay Trình bộ đầu nhiều ít còn có hi vọng, rơi vào tay Triệu bộ đầu, sống không bằng chết.

Trình Dục hoảng hốt, không giống như trước đây sử dụng tốt đầu óc, thấy Triệu Tổn muốn làm Ninh Cảnh Niên bị thương, tâm thất một cái, bất chấp tất cả, trực tiếp xông lên phía trước lấy thân thể ngăn trở. Y vừa đỡ làm cho Ninh Cảnh Niên đang rơi xuống thế hạ phong gấp đến độ đỏ cả con mắt, mắt thấy trốn không thoát liền đơn giản phi thân qua ôm lấy cả người y, liều mạng mệnh của mình cũng không muốn để cho y bị thương.

Bọn họ một người hộ một người, trong mắt chỉ có đối phương, không hề biết Triệu Tổn sớm đã ngừng chiêu thức, trong mắt hiện đầy vẻ chế nhạo. Chậm rãi thu hồi song nguyệt nhận (nhận: lưỡi dao), hắn mang theo vài phần trào phúng nói:

“\_Trình bộ đầu, người cùng người hẹn hò ta có thể không quản, thế nhưng để cho Vô Nhiên nóng lòng, gấp đến độ buổi tối cũng ngủ không yên chính là người không đúng.”

Vô Nhiên chính tên tự của Triệu huyện lệnh, hôm nay còn gọi y như thế cũng chỉ có Triệu Tổn. Nghe hắn nói như thế, Trình Dục đầu tiên là mặt nóng lên, sau đó mới chậm rãi đem Ninh Cảnh Niên đang ôm chặt

mình kéo ra, Cảnh Niên nói lỏng ra một chút cũng không chịu buông tay, hần đầu tiên là cảnh giác nhìn Triệu Tổn, sau đó mới cúi đầu hỏi:

“\_Người quen biết hần?”

Trình Được gật gật đầu.

“\_Chúng ta đều là thuộc hạ làm việc cho Triệu huyện lệnh, hần xem như là phụ tá đắc lực.”

Nói xong cũng chẳng quan tâm đến hần, tiến lên một bước, đối mặt Triệu Tổn nói:

“\_Lúc ta tới đây quá cấp bách, không thông báo một tiếng là ta sai, khiến người lo lắng.”

Triệu Tổn lắc lắc vũ khí trong tay:

“\_Lời này người cùng Vô Nhiên nói.”

Trình Được sững sờ.

“\_Triệu đại nhân cũng tới?”

“\_Tới rồi, cũng đoán ra chuyện của người, đang ở trong khách điểm đợi, người tự đi gặp hần là được rồi.”

Nói xong, nâng con mắt băng lãnh lên nhìn về phía Ninh Cảnh Niên, nhếch miệng nở nụ cười.

“\_Ninh đại đông gia, chúng ta ở chính là khách điểm của nhà người, Trình bộ đầu huyện chúng ta cùng người quan hệ không thiên, không biết có phải hay không có thể bỏ qua tiền thuê phòng?”

Lời này không giống như lời Triệu Tổn sẽ nói, nghĩ đến là Triệu huyện lệnh bày mưu đặt kế, Trình Được đoán rằng Triệu huyện lệnh có lẽ biết rõ chính xác quan hệ của y cùng Ninh Cảnh Niên mới có thể công đạo như thế. Ninh Cảnh Niên mấy ngày nay đã nghe Trình Được đem thân thể của y nói đến nhất thanh nhị sở, biết rõ y và Triệu huyện lệnh quan hệ như thân như hữu, lại càng không chú ý đến chút tiền này liền gật đầu nói:

“\_Ta sẽ công đạo xuống dưới, chi phí các người ở tại An Dương thành toàn bộ đều do Ninh gia phụ trách.”

“\_Cái này ngược lại không cần.”

Triệu Tổn tiếp theo lại chuyển hướng Trình Được nói:

“\_Người cũng không cần gấp gáp đi, có lời gì muốn cùng hần nói trước hết suy nghĩ một chút, Vô Nhiên đến đây đã đi một ngày đường cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai hần sẽ ở trong khách điểm chờ người, phòng chữ thiên nhất hào (phòng hạng nhất), hoàng cung biệt uyển bất quá cũng chỉ như thế.”

Trình Được biết rõ hần cũng không phải tiếc tiền, cười một cái nhưng cũng không bị lấy nhiệm sự sung sướng của hần, xoay người yên lặng vào phòng.

## 50. Chương 50

Trình Được biết rõ hần cũng không phải tiếc tiền, cười một cái nhưng cũng không bị lấy nhiệm sự sung sướng của hần, xoay người yên lặng vào phòng. Ninh Cảnh Niên vốn cũng nghĩ theo sau nhưng nhìn thấy đồ ăn tán loạn trên mặt đất, vẫn là trước tiên đi ra ngoại viện, vừa ra đến bên ngoài liền nhìn thấy người ngã trên mặt đất mới hiểu được vì sao vừa rồi xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không có ai vào xem, đành phải đi xa hơn một chút gọi người đến xử lý, thuận tiện phân phó lại đem bữa tối lên. Quản gia biết tin nhanh như chớp chạy tới, nhìn thấy một đồng người nằm trên đất, lau mồ hôi hột có cần cho người canh gác toàn phủ hay không, Ninh Cảnh Niên lắc đầu nói không đáng lo ngại, nhắc chân vốn định bước đi lại dừng lại, gọi quản gia không cần phải lại lưu người canh gác trong nội viện. Quản gia mặc dù khó hiểu, nhưng chuyện của chủ tử chính mình không thể quá phận, cấp trên phân phó xuống dưới làm cái gì thì làm cái đó.

Ninh Cảnh Niên nghĩ chính là Triệu Tổn kia võ công cao như thế, hôm nay Trình Được nếu thật muốn đi theo hần, khẳng định ngăn không được, toàn bộ gia đình trong viện nhiều lắm cũng chỉ làm cho người ta luyện thân thủ mà thôi. Lúc trước kêu một loạt người vây quanh ở ngoại viện, không có chuyện gì, chỉ là sợ Trình Được trốn đi, bây giờ nhìn thấy y không có ý tứ rời đi còn thủ một loạt người như vậy không phải là

muốn chứng minh cho người ta biết rõ bên trong có ẩn giấu cái gì sao! Cũng bởi vì hiểu được Trình Dục không có ý niệm rời đi trong đầu, trên đường trở về phòng, Ninh Cảnh Niên chứa đầy ý cười, ngược lại gia đình quen nhìn hần mặt lạnh, lúc này nhìn thấy hần chắc chắn trợn mắt há hốc mồm.

Ninh Cảnh Niên biết rõ Trình Dục da mặt mỏng bởi vậy ở bên ngoài liền khắc chế chính mình phát hồ, ngăn lại biểu tình thiếu đứng đắn nhưng khi đóng cửa lại, nghĩ đến trong phòng cũng chỉ còn hai người bọn họ, lại cười hắc hắc, bộ mặt thật liền lộ ra. Trình Dục ngồi trên ghế thấy bộ dáng hần như vậy tiến vào, dở khóc dở cười, tâm tình đang nặng nề cũng bị hần làm cho khuấy động không ít. Ninh Cảnh Niên muốn chính là kết quả như vậy, tỏ rõ uy nghiêm trước mặt người khác cho người nhà thấy, còn ở trước mặt Trình Dục, hần vẫn là Cảnh Niên của ngày nào. Cho dù Trình Dục so với hần lớn hơn ba tuổi, thỉnh thoảng sẽ có lúc đem hần xem như hài tử nhưng hần lại sớm hiểu rõ y, gặp nhu thì phải nhu, gặp cương thì phải cương, cố ý phục tùng nhượng bộ thì như thế nào, khiến cho y nở nụ cười mới là quan trọng nhất.

Thấy y cuối cùng sắc mặt cũng giãn ra chút ít, Ninh Cảnh Niên tranh thủ thời gian từ từ đi tới, ôm lấy y cùng nhau ngồi trên ghế, cũng may cái ghế khá lớn, bằng không hai cái đại nam nhân chen chúc nhau quả là rất khó chịu. Ninh Cảnh Niên mở miệng trước, hỏi y ý định ngày mai khi nào đi tìm Triệu huyện lệnh, Trình Dục không nghĩ nhiều liền nói, sáng sớm phải đi. Y một tiếng không báo liền biến mất vài ngày làm cho Triệu đại nhân lo lắng quả thật là không đúng. Nói đến đây, Trình Dục không khỏi bất bình tức giận trừng mắt liếc hần, hai ngày trước cùng hần nói về chuyện của Triệu huyện lệnh thì đã nhớ ra y đến An Dương thành còn chưa thông báo một tiếng, sau đó được Cảnh Niên xoa dịu, nói lập tức phái người đi báo, lời vừa mới dứt, Cảnh Niên lại quần lấy mình đi đến bên giường, kết quả cuối cùng chính là cả hai người đều không nhớ rõ việc này, làm hại Triệu huyện lệnh lo lắng. Cảnh Niên ngượng ngùng cười, nhanh chóng đổi đề tài.

“\_Dục, ngày mai ta với ngươi cùng nhau đi.”

“\_Không, trước một mình ta đi.”

Ninh Cảnh Niên vừa nghe lập tức chu miệng lên, vẻ mặt không thuận theo.

“\_Chúng ta đều đã báỉ đường thành thân, ngươi sao lại có thể không dẫn ta đi gặp nhạc phụ!”

Đều đã là nam nhân gần ba mươi tuổi còn giả bộ như tiểu hài tử, tuy mặt mày sớm đã không còn vẻ ngây thơ nhưng khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp tựa bạch ngọc nhìn vào bất quá cũng chỉ mới hai mươi, giả ngây giả ngô vẫn rất là dọa người, chỉ là thanh âm sớm không còn điểm thanh thúy, nói ra liền thấp trầm khàn khàn, Trình Dục bị hần làm cho toàn thân nổi da gà, nhin không được đứng cách xa hần một chút, một bên lui ra ngoài, một bên cười mắng:

“\_Đều đã làm cha, còn học bộ dáng tiểu hài tử, ngươi không biết xấu hổ!”

Ninh Cảnh Niên giả vờ hứng thú, một tay che nửa bên mặt, một tay kéo lấy ống tay áo Trình Dục, trong miệng không ngừng nói:

“\_Ta xấu hổ, ta xấu hổ, Trình bộ đầu~mau tới giúp ta trốn a!”

Được lắm, lúc này lại là thiếu phụ!

Trong phòng đóng cửa, Trình Dục lượn qua lượn lại trốn hần, ngoài miệng một mực cười:

“\_Ninh Cảnh Niên, ta thật sự không nghĩ tới a, ngươi còn có năng khiếu con hát trời cho!”

Cảnh Niên học tư thái tiểu nữ nhi, giật lấy vạt áo, nũng nịu quay người đi, phong tình vạn chủng mà ném qua một cái mị nhãn, co kéo thanh âm nói:

“\_Quan nhân, còn chưa nghe nô tỳ vì ngài hát xong một khúc nguyệt sương đã bỏ đi.”

Dứt lời liền học theo con hát hướng Trình Dục làm lễ, lợi dụng lúc Trình Dục bị hù đến sững sờ, mở miệng liền hát:

“\_Nguyệt viên chính thượng (trăng tròn trên đỉnh), nhị tỷ đối kính sơ trang (trang điểm), tình lang đẩy cửa vào, nhị tỷ ra nghênh đón, một người xuy (thối) nền đỏ, một người cỡi xiêm y, nguyệt nhi viên (tháng trăng tròn), sương dạ lương (sương đêm lạnh), trong chăn hảo khoái hoạt...”

Học thanh lâu kĩ nữ tiếp khách hát dân khúc, Ninh Cảnh Niên xướng bày ra bảy phần mị hoặc ba phần ái ý, Trình Được nghe thấy trên mặt gấp đến bốc khí, cuối cùng nhịn không được nhào tới muốn che miệng hắt lại. Ninh Cảnh Niên chỉ chờ y chạy đến ôm lấy mình, hai tay đồng thời cũng gắt gao ôm lại, cúi đầu, tại trên mặt y hôn xuống, Trình Được mặt càng đỏ, một mực muốn đẩy hắt ra, Ninh Cảnh Niên có thể nào như y mong muốn mà thả y ra, ôm chặt, hai người liền hướng đến trên giường ngã xuống. Ninh Cảnh Niên áp lấy Trình Được, khoá lấy hai tay nhìn y. Mới vừa rồi còn huyền não thái quá, Ninh Cảnh Niên lúc này lại lẳng lặng nhìn y, Trình Được còn tưởng rằng hắt có việc, cũng không nhanh chóng đứng lên, đang muốn mở miệng hỏi, hắt nói:

“\_Được, tâm tình tốt hơn chưa?”

Trình Được sững sờ rồi mới hiểu được hắt vừa rồi là cố ý cùng y hồ nháo, ngàn vạn nhu tình lập tức tràn đầy trong lòng, thật không hiểu sao ông trời lại đưa một kẻ si tình như thế tặng cho mình, Trình Được cũng không nói lời nào, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắt, mặt áp vào nhẹ nhàng cọ cọ. Thấy trong mắt y cuối cùng cũng không còn vẻ nặng nề như cũ nữa, Ninh Cảnh Niên mới thả lỏng một chút, nhẹ nhàng nằm xuống ôm lấy y.

“\_Được, người không muốn ta đi, ta đây sẽ không đi.”

Ngừng một chút, hắt lại nói:

“\_Bất quá, người đã đáp ứng ta, không cho phép rời đi, người phải đi cùng ta. Chuyện trong nhà ta sẽ xử lí tốt, sẽ không để người khó xử.”

Trình Được biết rõ hắt luôn vì mình mà suy nghĩ, mà y lại luôn để tâm vào chuyện vụn vặt, liền khẽ nói:

“\_Không, là ta làm người khó xử.”

Ninh Cảnh Niên muốn nói gì đó, Trình Được thấy liền ngăn lại, tiếp tục nói:

“\_Ngày mai ta hướng Triệu đại nhân nói rõ ràng tất cả, Triệu đại nhân anh minh, suy nghĩ thoáng, nhất định có thể hiểu được. Trong lòng ta còn chút sự tình chưa thông, những chuyện này có lẽ hắt có thể cho ta giải đáp, cho nên, bất luận như thế nào ta cũng phải đi một chuyến.”

“\_Cảnh Niên, lần sau chúng ta lại cùng nhau đi, được không?”

Như thế nào không được? Đồng ý lần sau, đại biểu y thật sự sẽ không lại rời đi nữa. Ninh Cảnh Niên cao hứng nâng thân trên lên, đang muốn sáp lại gần hôn vài cái, ngoài phòng liền lần nữa truyền đến tiếng hạ nhân đưa thức ăn lên. Ninh Cảnh Niên hừ một tiếng mất hứng nhưng vẫn phải đi mở cửa, trước khi đi nói:

“\_Hi vọng lần này thật sự là người đưa đồ ăn lên.”

Trình Được không nói lời nào, cười nhìn hắt đi ra mở cửa.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Cảnh Niên đã chuẩn bị sẵn mã xa, một đường đưa Trình Được đến khách điểm của Ninh gia. Khách điểm này rất dễ tìm, là cái lớn nhất trong thành, danh tiếng vang dội, tuy tiện tìm người hỏi đều có thể chỉ dẫn đến nhất thanh nhị sở. Ninh Cảnh Niên sau khi đưa người đến đó cũng không có khởi hành rời đi, ngược lại sai người chuẩn bị một phòng, chính mình ngồi bên trong chờ.

Mấy ngày nay sự vụ tồn đọng có điểm nhiều, chỉ là hôm nay bất luận thế nào hắt cũng không nghĩ muốn làm việc, nhưng vừa nghĩ đến một ngày lại một ngày tồn đọng, ngày sau sẽ càng mệt mỏi hơn, hắt cũng đau đầu liền gọi người đi tìm Ninh gia đại quản sự tới đây tìm hắt, hắt tự mình uỷ nhiệm bọn họ đi xử lí một số chuyện tương đối khẩn cấp nhưng cũng không quá quan trọng. Bên này Ninh Cảnh Niên vẫn như cũ không được an nhàn, bên kia Trình Được dưới sự chỉ dẫn của điểm tiểu nhị trực tiếp lên lầu, đi đến tận trong cùng, cuối cùng chỉ vào một cánh cửa nói:

“\_Vị khách nhân này, đây chính là phòng chữ thiên nhất hào.”

“\_Đã làm phiền người.”

Dẫn đường xong điểm tiểu nhị rời đi, Trình Được đưa tay gõ cửa, sau phòng truyền đến thanh âm Triệu huyện lệnh:

“\_Mời vào.”

Lúc này mới đẩy cửa đi vào, vào đến trong phòng, đầu tiên tỉ mỉ nhìn, quả nhiên được trang trí thực tráng lệ, chủ phòng Cảnh Niên hiên so với phòng này xem ra còn kém một chút, bất quá đây cũng là bởi vì Trình Dục lúc trước ở tại Cảnh Niên hiên, Cảnh Niên biết y không thích quá hoa lệ nên bài trí mới được sửa lại tương đối đơn giản, bằng không có mười cái phòng chữ thiên nhất hào so ra cũng còn kém, nhìn bài trí phòng Ninh lão gia liền sẽ biết. Triệu huyện lệnh đang chỉnh trang, thấy y tiến vào liền hướng y nở nụ cười.

“\_Triệu Tồn đâu?” Trình Dục nhìn quanh không thấy người liền hỏi.

“\_Hắn biết rõ ngươi sẽ tới, thức thời đi ra ngoài rồi, nói thuận tiện mua chút đồ ăn trở về. Ngày hôm qua hắn đi ngang qua một tiệm bán thịt dê, cảm thấy mùi vị ở đó rất tuyệt. Nào là thanh chưng dương nhục, khảo dương nhục, lỗ dương nhục, sao dương nhục, dương nhục diện, dương nhục phao mô (thịt dê chưng, thịt dê nướng, thịt dê kho, thịt dê xào, mì thịt dê, thịt dê ngâm) đều có tại trong tiệm.”

Trình Dục nhin không được cười:

“\_Hắn vẫn là thích ăn thịt dê như thế.”

“\_Hắn chính là một con lang, không thể bỏ qua dê được.”

Triệu huyện lệnh để cho y ngồi xuống.

“\_Ngươi ăn chưa?”

“\_Ăn rồi.”

Triệu huyện lệnh gật gù đầu, cầm lấy ấm trà châm trà cho y, biết rõ y rất thích uống trà, vẫn là trước khi Triệu Tồn xuất môn bảo hắn chuẩn bị, bây giờ còn đang bốc lên nhiệt khí.

“\_Ngươi cùng An Dương thủ phủ Ninh Cảnh Niên danh chấn khắp thiên hạ là chuyện như thế nào?”

Trình Dục cầm lấy chén trà đang muốn uống, nghe hắn hỏi trực tiếp như thế liền may mắn chính mình không có uống hết, bằng không chắc chắn bị sặc. Trình Dục bị hắn hỏi như thế mặt có chút nóng, trước liếc mắt nhìn khuôn mặt thản nhiên cười của Triệu huyện lệnh, sau mới nhỏ giọng nói:

“\_Triệu đại nhân...”

“\_Ân?”

Một tiếng ân này mặc dù nhu hoà nhưng tính uy hiếp đến mười phần, Trình Dục nhìn mắt hắn cùng với vẻ mặt giảo hoạt lúc đối mặt với nghi phạm cũng giống như vậy, trong tiểu ý còn chứa vài phần hàn quang. Trình Dục có chút khốn quẩn gãi gãi đầu, sau nửa ngày do dự mới bằng lòng đổi cách xưng hô:

“\_Lạc Thừa ca.”

Triệu huyện lệnh đại danh là Triệu Lạc Thừa, bởi vì lúc cứu Trình Dục y mới mười lăm tuổi, Triệu huyện lệnh đã là mười tám, mặc dù không lớn hơn là bao lại cứ thích cậy lớn lên mặt, kiên quyết bắt Trình Dục gọi hắn là Lạc Thừa ca. Trình Dục lúc ấy luôn ngày không đủ ba bữa cơm, gặp gỡ hắn chính là lúc đói bụng đến chân đứng cũng không vững, chỉ thiếu một bước là tiến vào diêm vương điện, tự nhiên vừa gầy vừa nhỏ, hoàn toàn không thể so sánh với Triệu huyện lệnh cơm áo không lo, kêu một tiếng ca là dương nhiên (ở đây ý muốn dùng vóc dáng so sánh để xem ai lớn hơn ai a =.=). Nhưng sau đó được Triệu huyện lệnh chăm sóc rất tốt, không đến mấy năm vóc dáng Trình Dục liền dài ra, chẳng những cao hơn mà còn trắng hơn hắn, quan trọng hơn là y so với Triệu huyện lệnh còn già dặn hơn một chút, cho nên kiên quyết bắt y gọi hắn như thế, Trình Dục sao cũng không chịu.

Tính tình bướng bỉnh của Trình Dục có đôi khi đến Triệu huyện lệnh cũng đành chịu thua một phép, càng ngày càng nhân nhượng, cố ý bảo y sau lưng gọi là Lạc Thừa ca cũng được, đáng tiếc Trình Dục không quan tâm đến trước mặt hay sau lưng, luôn nghĩ mọi biện pháp để trốn không gọi hắn khiến Triệu huyện lệnh hận đến nghiến răng nghiến lợi. Khó khăn lắm hôm nay mới bắt được một cơ hội, thừa dịp Trình Dục vì biến mất không nói tiếng nào hại hắn lo lắng không yên mà áy náy mới bắt y gọi một tiếng Lạc Thừa ca. Quả nhiên, vừa nghe được gọi cái danh xưng đã lâu này, Triệu huyện lệnh bưng lấy chén trà có thể nói là cười đến thư sướng.

## 51. Chương 51

Trình Được da mặt vốn mỏng bị hấn cười như thế lại tăng thêm vài phần ngại ngùng, vội vàng uống trà để che giấu.

“\_Không thông báo một tiếng đã tới An Dương thành, để người lo lắng.”

Đặt chén trà xuống, Trình Được vẻ mặt áy náy. Triệu huyện lệnh khoát khoát tay.

“\_Người trong nhà nói những lời này làm gì! Người không có việc gì là tốt rồi. Lại nói đến hai năm qua thật sự là ta nhiều chuyện, khó trách vừa nói muốn người đi xem mắt người đều chạy trốn so với ai khác đều nhanh.”

“\_Triệu....Lạc Thừa ca cũng là một phen ý tốt.” Mới mở miệng đã bị trừng mắt liếc, Trình Được đành phải đổi cách xưng hô.

“\_Ý tốt lại thiếu chút nữa làm thành chuyện xấu.”

Triệu huyện lệnh bưng lấy chén trà, tằm tằm cười nhìn y.

“\_Nói đi, người cùng Ninh Cảnh Niên rốt cuộc là chuyện như thế nào? Chín năm trước các người đã quen biết nhau?”

Trình Được gật gật đầu, trong đầu hồi tưởng, sắp xếp lại suy nghĩ rồi mới đem chuyện chín năm trước chậm chậm nói ra hết, đợi y nói xong, khuôn mặt luôn tươi cười không nói của Triệu huyện lệnh đầy vẻ hứng thú nói:

“\_Đằng sơn sơn thần? Quả là rất thú vị.”

Trình Được nhú mày.

“\_Kì thật ta cũng không tin mấy lời vị đạo trưởng kia nói. Chúng ta phá án nhiều năm như vậy, chuyện giả thần giả quỷ gặp qua không ít, nhưng chẳng phải đến cuối cùng cũng đều là do người làm ra cả sao? Chỉ là, từ khi ta đến, thân thể Cảnh Niên liền thực sự khoẻ mạnh lớn lên, thật là có vài phần kì.”

“\_Àn.”

Triệu huyện lệnh trầm tư suy nghĩ sau nửa ngày nói:

“\_Bỏ đi, thật cũng được giả cũng được, có điều đặc biệt đến An Dương thành một chuyến nhưng chưa biết muốn đi đâu chơi, không ngại đến Đằng sơn dạo một chuyến, nghe nói trong đó còn có miếu rất linh.”

“\_Được, gọi Triệu Tổn cùng đi với người, ta cũng yên tâm.”

Triệu huyện lệnh cười ngất.

“\_Gọi Ninh Cảnh Niên cũng cùng người đi, chúng ta bốn người chia thành hai cặp.”

Trình Được mặt liền đỏ, mắt thấy muốn bốc hơi.

“\_Còn đỏ mặt?”

Triệu huyện lệnh cười càng giảo hoạt.

“\_Lúc Triệu Tổn đi nghe ngóng, nghe được Ninh Cảnh Niên ôm một nữ nhân vào phòng bốn ngày không có đi ra, chắc hẳn chuyện nên làm đều đã làm rồi.”

Trình Được hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống, không dám ngẩng đầu nhìn đến cái người cùng hồ li không khác biệt nhau là mấy kia, mặt mũi toàn bộ đều hồng.

“\_Lạc Thừa ca!”

Thẹn quá hoá giận, một tiếng kêu to này thật là có vài phần bóng dáng của tiểu thiếu niên sầu muộn lại không được tự nhiên năm nào, ngược lại khiến cho Triệu Lạc Thừa nổi lên vài phần tưởng niệm.

“\_Nghe người nói một hồi, Ninh Cảnh Niên cũng là cuồng đại, chỉ là...có điều hần gia nghiệp đại không thể so với chúng ta một thân thanh bần, ràng buộc nhiều, chuyện phiền lòng cũng nhiều, sau này sẽ có nhiều rắc rối.”

Trình Dực yên lặng xuống, lẳng lặng uống mấy ngụm trà, uống xong Triệu Lạc Thừa chêm thêm trà cho y, nhìn nước trà thanh tịnh, y chậm rãi đem tâm sự nói ra:

“\_Cảnh Niên hần có thể có tử, còn có cao đường.”

Triệu Lạc Thừa hiểu rõ, cười:

“\_Lúc biết được người cùng Ninh Cảnh Niên ở cùng nhau, ta biết rõ tâm kết của người nằm ở đâu. Hằng ngày chứng kiến nam nhân khác nạp thiếp, trong lòng người đều buồn phiền, ta từng thẩm tra qua vụ án thê thiếp bất hoà, huyền não đến tan cửa nát nhà không phải không có. Nam nhân chân trong chân ngoài, ghét bỏ thê tử, sủng ái thiếp thất có cả một đống. Năm đó, một cử nhân cự tuyệt ái nữ của một vị quan lớn có thể cho hần một bước lên mây, lại luôn thủ trước giường thê tử đang đau ốm ngày đêm không rời, người nói hần là một chân hần tử.”

“\_Triệu...Lạc Thừa ca, người cũng không phải như vậy sao?”

“\_Ta không có thiên cận như người đâu.”

Triệu Lạc Thừa thật sâu liếc nhìn y một cái, cười nói:

“\_Người cảm thấy người cùng những ái thiếp chen chân vào phu thê nhân gia kia giống nhau cho nên trong lòng không thoải mái.”

Trình Dực có chút nặng nề đặt chén trà xuống.

“\_Ta cảm thấy ta rất vô liêm sỉ, biết rõ hần đã có thê tử, còn nhất thời hồ đồ đồng ý đi cùng hần, mà sai lầm này kéo theo sai lầm khác, sai càng thêm sai.”

“\_Kim lòng không được, đã nghe qua chưa?”

Triệu Lạc Thừa mỉm cười, trong mắt ẩn giấu vài phần thông suốt.

“\_Tình cảm chính là một hồi duyên nợ, người mà trốn được nó người chính là thần.”

Trình Dực như có chút suy nghĩ.

“\_Cho nên, chúng ta đều là người.”

“\_Không sai, nhưng mà...”

Triệu Lạc Thừa biết rõ trong chốc lát không thể giải được khúc mắc trong lòng y, uống trà suy nghĩ rồi nói:

“\_Có điều người không biết, năm đó là ta chủ động hướng Triệu Tồn bày tỏ.”

Lần này Trình Dực thật sự bị sặc, điều này cùng với suy nghĩ của y hoàn toàn không giống nhau, Triệu Tồn kiệt ngạo không câu nệ tiểu tiết, Triệu huyện lệnh nói sao cũng là bị đạo Khổng Minh tiêm nhiễm mà lớn lên, việc này trong lòng ai cũng cảm thấy là Triệu Tồn chủ động. Nhìn Trình Dực như vậy đủ biết trong lòng y nghĩ cái gì, Triệu Lạc Thừa chỉ cười, cũng không có nửa phân xấu hổ.

“\_Sao có thể?”

“\_Lúc ấy Triệu Tồn cùng người suy nghĩ giống nhau, cảm thấy không có khả năng cho nên dù có lòng cũng không dám hành động, cũng không phải hần nhất gan, hần làm việc cho tới bây giờ chỉ là muốn hoặc không muốn mà thôi, chẳng qua hần cho rằng sẽ vô ích. Trong mắt hần, thể tục của con người chỉ là một cái chuồng nhốt dê, người kêu dê đi ra thì sẽ đi ra, gọi đi vào thì sẽ đi vào, gặm cỏ cũng không thể tùy tiện, ta lúc đầu cũng là một trong số đó (ý của anh Tồn chính là thể tục là chuồng dê, con người là dê đó @\_@, pó tay).”

Lần đầu tiên nghe được loại thuyết pháp này, Trình Dực giật mình, sau đó không khỏi bật cười.

“\_Triệu Tồn thật là...thật là...”

“\_Không theo khuôn khổ thì sẽ không thể thành quy tắc, sẽ dễ dàng khư khư ôm lấy cái cũ. Thật sự chúng ta hẳn là nên học Triệu Tổn, thoát ra ngoài khuôn khổ cẩn thận suy nghĩ một chút. Ta từ ánh mắt đầu tiên đã đối Triệu Tổn động tâm nhưng do câu nệ tiểu tiết, lúc ấy trong nội tâm có rất nhiều khuôn sáo bày ra phía trước làm mờ mắt, biết rõ tâm ý của Triệu Tổn cũng làm bộ không lưu tâm. Còn nhớ rõ, Triệu Tổn lần đầu tiên trong lúc phá án bị hạ độc thủ rơi xuống vách núi, chờ khi chúng ta tìm được thì chỉ còn thoi thóp.”

Triệu Lạc Thừa chậm rãi thu lại khuôn mặt tươi cười, Trình Dục không khỏi ngưng trọng gật đầu. Tình hình Triệu Tổn lúc đó thật sự cực kỳ nguy hiểm, tìm đại phu tới nhìn thương thế của hắn đều mạnh mẽ lắc đầu, lúc ấy Triệu đại nhân đứng ngốc tại chỗ, kéo sao cũng không ra. Cũng may với thanh danh của Triệu đại nhân bên ngoài, một vị lão nhân từng nhận ân huệ của hắn mang đến một mảnh giấy ghi linh dược gia truyền, sau vài thang thuốc, Triệu Tổn quả thật mở mắt, thân thể dần dần chuyển biến tốt đẹp. Lúc Triệu Tổn tỉnh, Trình Dục còn đang tiếp nhận án tử của hắn, hôn thiên địa ám hận gần một tháng, sau khi trở về Triệu đại nhân cùng hắn đã tình thâm ý nặng khiến y kinh ngạc vạn phần. Triệu Lạc Thừa yếu ớt cười:

“\_Khi đó nhìn hắn toàn thân bị thương nằm trên giường, sau đó ta đã khóc, vừa khóc vừa mắng, cái gì nhân nghĩa đạo đức, luân lý cương thường (tam cương ngũ thường) ta đều vứt hết, chỉ cần hắn tỉnh lại, cái gì ta cũng không cần, chỉ cần một mình hắn. Lúc đó ta đã nghĩ thông suốt, người ta sinh ra như thế nào thì trở về cát bụi như thế ấy, giữ lấy đạo lý là để con người ta không làm những chuyện thương thiên hại lý, ta và hắn ở bên nhau cũng không hại gì ai, hà cớ gì mà không thể ở bên nhau?”

“\_Ngược lại, vì thế tục đạo đức mà cưới những nữ nhân khác mới là hại các nàng. Thân cấp thê tử nhưng tâm lại cấp cho người khác, việc đó cùng việc trực tiếp công khai phản bội gia đình có gì khác nhau?”

Hắn một phen nói làm cho Trình Dục không nói nên lời, Triệu Lạc Thừa nhìn y liền quyết định đưa ra liều thuốc mạnh hơn:

“\_Mặc kệ ngươi là như thế nào cùng Ninh Cảnh Niên bên nhau, hôm nay các ngươi đều hữu tình, giả sử ngươi thật có thể kiên quyết nhẫn tâm rời khỏi hắn, Ninh gia cũng tuyệt không tốt hơn.”

Trình Dục nghe vậy, sắc mặt đại biến nhưng cuối cùng cũng không nói lời nào.

“\_Ta cảm thấy biện pháp Ninh Cảnh Niên nói với ngươi rất tốt, đã có tử tự (con nối dòng), chủ mẫu Ninh gia chắc hẳn sẽ không nói gì nữa. Còn cô nương Quách Tường kia, nàng là một người đáng thương, nhưng việc các ngươi có thể làm chỉ là tận lực thực hiện ý nguyện của nàng, ngoại trừ tình cảm không thể cấp cho nàng, Ninh gia chắc hẳn cái gì cũng đều có thể chuẩn bị tốt.”

Triệu Lạc Thừa liếc nhìn y một cái, lại nói:

“\_Có phải là vẫn cảm thấy làm như thế rất ích kỉ?”

Trình Dục ngập ngừng nhưng vẫn gật đầu, Triệu Lạc Thừa không khỏi nở nụ cười.

“\_Vậy ngươi nói xem, ai trong chúng ta không ích kỉ?”

Trình Dục mở miệng muốn đáp, nhưng miệng mở cả nửa ngày cũng tìm không ra được một người. Ngươi có thể nói Ninh lão phu nhân không ích kỉ sao? Bà vì để có tôn tử, lúc trước đối với Ninh Cảnh Niên cũng là một bức hai bách. Ngươi có thể nói Quách Tường không ích kỉ sao? Nàng vì để có được sự quan tâm của trượng phu mà giả trang thành bộ dáng của mình cùng hắn một đêm triền miên. Mà ngay cả chính y cũng là ích kỉ, chỉ vì trong lòng cố chấp, rõ ràng đã không hề để tâm đến Cảnh Niên có hay không thống khổ cùng phiền não.

“\_Cho nên ta nói biện pháp của Ninh Cảnh Niên rất tốt, hắn làm như thế chính là giảm thương tổn cho tất cả đến mức thấp nhất. Ninh lão phu nhân sẽ không phản đối, ngươi chỉ cần thoải mái thả lỏng tâm tư ở bên Ninh Cảnh Niên là tốt rồi. Còn hài tử kia, phụ mẫu khỏe mạnh, nó nhận được tình thương của cả hai không thiếu một phần. Duy nhất không tốt chỉ có Quách cô nương, nhưng chuyện tình cảm chính là như vậy, người yêu lắm thì chỉ có người bị tổn thương, ai cũng không có biện pháp.”

“\_Nếu như vậy còn không tốt, vậy ngươi nghĩ xem như thế nào mới tốt?”

Triệu Lạc Thừa vừa nói xong, Trình Dực liền lâm vào trầm tư. Nếu chiếu theo suy nghĩ lúc đầu của y, chính mình rời đi thành toàn Ninh thị một nhà, Cảnh Niên có phải hay không có thể ngày đêm khóc than, Tĩnh An có phải hay không vẫn không nhận được sự quan tâm của hắn, Quách Tường đau khổ chờ hắn nhìn đến chính mình, mà Ninh lão phu nhân nhìn bọn họ như vậy có thể hay không không chịu nổi ngày càng tiêu tụy?

Loại suy nghĩ này quả thật là ích kỉ nhưng chắc chắn rất có thể xảy ra, tâm ý của Ninh Cảnh Niên đến hôm nay nếu y còn không rõ thì thật sự là một kẻ ngu ngốc, nhưng nếu theo Triệu đại nhân lựa chọn phương án này, y vẫn là ích kỉ. Trình Dực không khỏi ngẩng đầu nhìn vào Triệu Lạc Thừa, mà hắn thì đang nhấp trà nhìn y cười trấn an.

“\_Mặc kệ người lựa chọn như thế nào thì người đều là người nhà của ta, khó có được người một lần động tâm, ta không hi vọng người hối hận cả đời.”

Từ từ, mê chướng trong mắt Trình Dực dần tản ra, bất tri bất giác, y nở một nụ cười yếu ớt.

“\_Lạc Thừa ca, ta đã nghĩ thông suốt.”

Một lời này là y phát ra từ nội tâm mà nói, thấy y không còn vẻ mờ mịt nữa, Triệu Lạc Thừa cười gật đầu. Sau khi nghĩ thông suốt, nhớ tới dưới lầu còn có người đang chờ đợi y, Trình Dực thoát đứng lên như muốn chạy đi, nhưng rồi thoáng do dự dừng lại hỏi:

“\_Triệu...Lạc Thừa ca, người có muốn gặp hắn hay không?”

Triệu Lạc Thừa buông chén trà.

“\_Ngày mai ta cùng Triệu Tổn sẽ đến Đằng sơn chơi, người gọi hắn cùng đi đi.”

“\_Được.”

Trình Dực không khỏi cong miệng cười, đáp xong liền xoay người ra ngoài sau đó đóng cửa lại.

“\_Ở bên ngoài nghe lén đã nửa ngày, còn không tiến vào.” Tiếng cước bộ của y ngày càng xa, lúc này Triệu Lạc Thừa mới nói.

Một thân ảnh màu xám từ ngoài cửa sổ nhảy vào, Triệu Tổn này giờ không thấy đâu đang xách cái gì đó cười hì hì đi tới.

“\_Người sao biết rõ ta đang ở bên ngoài?”

Triệu Lạc Thừa không có võ công, mà công phu ẩn nấp của Triệu Tổn không tồi, cao thủ bình thường còn rất khó phát hiện hắn, cho nên thấy y có khả năng như thế liền hỏi. Triệu Lạc Thừa cũng không thèm quay đầu lại, đáp:

“\_Trên người người có mùi thoắt của lang, ở bên ngoài cách mười dặm ta đều có thể ngửi được.”

Triệu Tổn cũng không giận, cầm lấy đồ trong tay đặt lên bàn, đi đến gần y rồi cùng chen chúc nhau trên cùng một cái ghế, hai tay vừa ôm lại vừa trộm hôn vài cái trên môi.

“\_Người ta có thoắt thì trên đời này cũng chỉ có mình người ngửi ra, đây là vinh hạnh của ta!”

Triệu Lạc Thừa không khỏi tròng mắt liếc hắn.

“\_Trình Dực da mặt lại dày hơn vài phần, da mặt người lại mỏng đi vài phần, thật sự là lưỡng toàn tề mỹ (vẹn cả đôi đường)! ”

Lúc Trình Dực xuống lầu khó tránh khỏi có chút thấp thỏm, lo lắng Ninh Cảnh Niên sớm nóng lòng chờ. Chưởng quầy khách điểm vì nịnh nọt hắn mà đặt lên bàn một ấm trà thượng hạng ít nhất một hai trăm lượng, một li lại một li rót cho hắn uống đến muốn vỡ bụng nhưng vừa thấy y xuất hiện ở ngoài phòng, Ninh Cảnh Niên lại lo sợ không dám bước đến, ngây ngốc mà nhìn y làm cho Trình Dực nhìn không được bật cười. Nụ cười như cối bỏ được gánh nặng trên người xuống làm cho Ninh Cảnh Niên dần hiểu ra, ném chén trà trên tay đi, lập tức đứng lên nên bị đụng trúng bàn cũng không thèm để ý tới, kích động đến không biết làm thế nào cho phải đi tới trước mặt y, cuối cùng cầm thật chặt lấy hai tay y.

Đang tải...

POSTED IN THIẾU NIÊN DU

Điều hướng bài viết

< previoustnd-chương="">>

NEXT >TND-Chương 52

6 thoughts on “TND-Chương 51”

giomuahe

16/12/2011 LÚC 6:06 P12

Chương này hay quá đi

~Anh huyện lệnh cứ như kiểu lừa gái nhà lành vào lầu xanh ý, thuyết phục có ngọn có ngành ghê =)))

^^

~“\_Không thông báo một tiếng đã tới An Dương thành,để người lo lắng.” = “Không thông báo một tiếng đã tới An Dương thành, khiến người phải lo lắng rồi.”

“\_Người trong nhà nói nhưng lời này làm gì! = “Người trong nhà còn nói những lời này làm gì!”

“Chín năm trước các người đã quen biết nhau rồi sao?”

chau lông mày = nhú mày

“Kì thật ta cũng không tin mấy lời vị đạo trưởng kia nói. Chúng ta phá án nhiều năm như vậy, chuyện giả thần giả quỷ gặp qua không ít, nhưng chẳng phải đến cuối cùng cũng đều là do người làm ra cả sao? Chỉ là từ khi ta đến thân thể Cảnh Niên liền thực sự khoẻ mạnh hơn, thật là có vài phần kì.”

quai hàm cao thấp đều hồng = mặt mũi cao thấp đều hồng

“Ta đã từng thẩm tra qua những vụ án thê thiếp bất hoà, huyền não đến tan cửa nát nhà. Những chuyện như vậy không phải không có.”

Ngay từ ánh mắt đầu tiên ta đã đối Triệu Tồn động tâm, nhưng do câu nệ tiểu tiết – lúc ấy trong nội tâm có rất nhiều khuôn sáo bày làm mờ mắt- cho nên ta dù biết rõ tâm ý của hắn cũng vẫn làm bộ không lưu tâm.

“Sau khi nhìn hắn toàn thân bị thương nằm ở trên giường, ta đã khóc. Vừa khóc vừa mắng, cái gì nhân nghĩa đạo đức, luân lí cương thường (tam cương ngũ thường) ta đều vứt hết,chỉ cần hắn tỉnh lại, cái gì ta cũng ko cần, chỉ cần một mình hắn. Lúc đó ta đã nghĩ thông suốt, người ta sinh ra như thế nào thì cũng trở về với cát bụi như thế ấy, giữ lấy đạo lí là để con người ta không làm những chuyện thương thiên hại lí, ta và hắn ở bên nhau cũng không hại gì ai,hà cố gì mà không thể ở bên nhau?”

chủ mẫu => chủ mẫu

Còn cô nương Quách Sắc kia cũng là một người đáng thương. Nhưng việc các người có thể làm chỉ là tận lực thực hiện ý nguyện của nàng. Ngoại trừ việc ko thể cấp cho nàng tình cảm, Trữ gia chắc hẳn cái gì cũng đều có thể chuẩn bị tốt.”

ngẩn đầu => ngẩng đầu

“Người ta có thói thì trên đời này cũng chỉ có mình người nghĩ ra thôi, đây cũng là vinh hạnh của ta!”

ngu ngốc mà nhìn y = ngây ngốc mà nhìn y

chén trà hay li trà? Dùng thống nhất 1 từ thôi.

^^

~Mình để ý thấy bạn ko đánh dấu cách sau dấu chấm và dấu phẩy, nên nhìn chữ nó di dít lại. Có lẽ đây là thói quen của bạn nhưng nên sửa đi.c

## 52. Chương 52

Ngày đẹp, trời đất trong sáng, ánh nắng ấm áp, nước chảy thành sông.

Trình Được kể sơ qua cuộc trò chuyện với Triệu đại nhân, Ninh Cảnh Niên thật sự là bội phục hấn sát đất, vốn nghĩ phải mất cả ngày nhưng mới nửa ngày đã xong, sau khi ra khỏi khách điểm liền lập tức lên xe ngựa hồi phủ, về đến phủ là lời y thẳng đến từ đường-nơi mà Ninh lão phu nhân suốt ngày thấp hươg bái phật.Việc hôm nay phải giải quyết hôm nay, biết rõ vướng mắt trong lòng Trình Được ở chỗ nào còn không sớm giải toả, cứ che giấu đến khi nó lên men thối rữa, đến lúc đó muốn khóc cũng không biết khóc với ai! Ở bên ngoài từ đường nghe rõ tiếng Ninh lão phu nhân bên trong, Ninh Cảnh Niên muốn đi vào nhưng Trình Được lại túm lại. Ninh Cảnh Niên tùm tùm cười nhìn y:

“\_Thẹn thùng?”

Trình Được mắt tròn tròn nhìn hấn.

“\_Đâu nhất thiết ta cũng phải đi vào?”

“\_Sao lại không cần? Đây là chuyện của chúng ta.”

Trình Được còn đang đứng chần chờ do dự ở bên ngoài, Ninh Cảnh Niên đã tìm đúng thời cơ, trên tay liền dùng sức, đem y vừa túm vừa tha đi vào nhà trong.

“\_Nương.”

Ninh lão phu nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, hài tử một tiếng nương làm cho nàng lộ ra sắc mặt vui mừng mở mắt, nhưng vừa thấy người đi theo bên cạnh hấn, tràng hạt trong tay nàng liền rơi xuống đất, lách tách vang vọng. Biết là một chuyện, nhưng nhìn thấy người vốn nên đã chết bây giờ lại sống, còn đứng sờ sờ trước mặt nàng lại là một chuyện khác.

“\_Người....người...”

Ninh lão phu nhân chỉ vào Trình Được, lão đảo đứng lên. Trình Được đành phải tiến lên một bước, cung kính làm lễ:

“\_Ninh lão phu nhân, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ vẫn khoẻ chứ?”

Xác định không nhìn lầm, Ninh lão phu nhân toàn thân như mất đi khí lực đặt mông ngồi trở lại, thật lâu

sau thở dài một hơi, khoát khoát tay. Trình Được không nói thêm lời nào nữa, lúc này Ninh Cảnh Niên mới tiến lên, liếc mắt nhìn người bên cạnh sau đó mới chậm rãi quì đến trước mặt mẫu thân. Hắn một cái quì này mặc dù không nói, nhưng thân là mẫu thân, Ninh lão phu nhân có gốc cũng biết lí do tại sao, liếc mắt nhìn hắn không khỏi bi ai, buồn bã hô:

“\_Người, hài tử này...hài tử này...người như thế, sau này ta chết làm sao ăn nói với phụ thân người a!”

Ninh Cảnh Niên quì tiến lên phía trước, bắt lấy tay mẫu thân khẩn cầu:

“\_Nương, là hài nhi bất hiếu, nhưng hài nhi thật sự là thành tâm, người hãy thành toàn cho hài nhi đi!”

Ninh lão phu nhân vừa buồn vừa khổ, nhưng nhìn thấy cốt nhục thân sinh của mình khổ sở, thần sắc đầy chờ mong cũng mềm lòng ba phần, hơn nữa đã đoán trước được chuyện này, lúc này bất quá cũng chỉ là nhất thời bi ai lại nổi lên mà thôi, sờ sờ mặt hài tử, Ninh lão phu nhân ngẩng đầu nhìn Trình Được, nói:

“\_Trình thiếu hiệp.”

Vẻ mặt bà nghiêm túc, Trình Được không khỏi lo sợ vén vạt áo lên quì xuống.

“\_Ninh lão phu nhân.”

“\_Người đối với Ninh Cảnh Niên...là thật tâm thật lòng?”

Trình Được chăm chú nhìn nàng.

“\_Vâng.”

“\_Người có thể chỉ thiên mà thề người tuyệt đối không làm nó tổn thương hay phản bội nó hay không?”

Trình Được không cần suy nghĩ đưa tay lên, đồng thời thoáng nhìn người phía trước đang cúi mặt xuống, trong mắt chợt loé lên tia đắc ý cười trộm.

Người này!

Trình Được hiện tại hận không thể lập tức đứng dậy rời đi, nhìn xem hắn có còn đắc ý được nữa hay không! Nhưng bây giờ không phải là lúc tức giận, do dự một chút, Trình Được vẫn là thận trọng ở trước mặt Ninh lão phu nhân đặt lời thề.

Lát nữa sẽ xử người!

Phát thẻ xong, trong lòng Trình Dực tức giận đưa ra quyết định. Ninh lão phu nhân để cho Trình Dực đứng lên, nói có việc muốn cùng Ninh Cảnh Niên tư đàm nên để y ra ngoài trước, Trình Dực này giờ chỉ hận không thể sớm làm như vậy, ở chỗ này y cảm giác thấy vô cùng xấu hổ, hướng Ninh lão phu nhân nói tiếng cáo từ liền ra khỏi phòng. Không biết người trong phòng còn ở bao lâu, Trình Dực cũng không tiện một mực đứng ở bên ngoài chờ, nghĩ nghĩ, liền ở trong nội viện tùy ý dạo chơi, trong lúc dạo chơi nhìn thấy được chúng nha hoàn cùng tiểu Tĩnh An chơi đùa vô cùng vui vẻ tại một giả sơn trì đường khác trong nội viện.

Trình Dực vốn chỉ định nhìn một chút nhưng tiểu Tĩnh An rất nhanh liền phát hiện y, chưa phát giác ra y xuất hiện trong phủ có chỗ nào kì quái đã vội thu ngắn khoảng cách bàn chân, chạy nhanh tiến đến. Nha hoàn thấy là một nam nhân lạ lẫm nên muốn ngăn, tiểu Tĩnh An lại giãy dụa đến lợi hại, nhào tới Trình Dực một tiếng thúc thúc ôm đến thân quen khiến cho nha hoàn hai mắt nhìn nhau, đành phải buông tay ra để cho Tĩnh An chạy tới ôm lấy cổ Trình Dực, hai chân quăn quật không buông.

Vừa nhìn thấy tiểu bảo bối tròn tròn mập mập, lại trắng trắng nộn nộn cười đến so với hoa xuân còn tươi hơn, Trình Dực cảm thấy tâm mình nhu nhuyến đi vài phần, nhịn không được cúi người ôm lấy nó đặt ở trong ngực, nhẹ nhàng sờ lại hôn, yêu thích không buông tay. Tiểu Tĩnh An đầu tiên là ôm lấy cổ của y, miệng nhỏ chu lên, chụt một tiếng tại trên mặt Trình Dực ấn xuống một cái giong vang (á, bé có máu sắc lang từ nhỏ nhé), sau đó duỗi năm ngón tay ra tại quần áo vừa mềm vừa dày trên người mò tới mò lui, móc ra một cái túi thêu hoa văn một con tiểu miêu, đổ ra một hạt ngọc lưu ly chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay, cười tủm tỉm đưa cho Trình Dực, điềm nhiên nói:

“\_\_Thúc thúc, cái này xinh đẹp, tặng người.”

Trình Dực nhìn hạt ngọc lưu ly, cảm thấy tâm như muốn hoá thành nước. Trình Dực nhận lấy hạt ngọc này liền muốn tặng lại một thứ khác cho tiểu Tĩnh An, y bảo nha hoàn tìm cho mình một khối gỗ dài cùng một con dao nhỏ. Một nha hoàn đi làm, chỉ trong một chốc trà đã đem đồ đưa đến trước mặt y, Trình Dực buông Tĩnh An xuống ngồi vào ghế đá, cầm con dao nhỏ lên bắt đầu cẩn thận điêu khắc, tiểu Tĩnh An tựa vào trên đầu gối y tập trung tinh thần nhìn. Hơn nửa canh giờ qua đi, khối gỗ dài trong tay Trình Dực dần dần biến hình thành một con búp bê mập mập, tiểu Tĩnh An trong mắt càng ngày càng chờ mong, nhiều lần nhịn không được vươn tay ra sờ, nó vừa sờ Trình Dực sẽ liền đem dao nhỏ ngừng lại, mỉm cười nhìn nó.

Đợi cho toàn bộ đều hoàn thành mới nhìn ra được con búp bê mập mập này nguyên lai là Tĩnh An, chấp tay nhếch miệng ha ha cười to, đáng điệu thơ ngây chân thành, chúng nha hoàn đều kinh ngạc mà khen, nói, đến tám phần vô cùng tương tự! Tiểu Tĩnh An sớm nhịn không được cướp lấy xem xét, càng xem càng yêu thích, giữ tại trong tay không buông lỏng, đáng vẽ làm nũng:

“\_\_Thúc thúc, đây là ta a, cho ta, cho ta.”

“\_\_Tiểu gia khóa, đây chính là tận lực khắc cho người a!”

Trình Dực đem dao nhỏ trả lại cho nha hoàn, tại trên mũi nó nhẹ nhàng thoáng gõ một cái.

Quách Tường tìm đến Tĩnh An, đi vào trong tiểu viện liền chứng kiến hài tử đang tựa vào trong ngực một

người nam nhân cười vô cùng vui sướng, bàn tay còn đang gắt gao ôm chặt con búp bê gối vào lòng.

### 53. Chương 53

Quách Tường nhanh chóng tiến lên vài bước, nhưng vừa nhìn thấy rõ ràng tướng mạo của nam nhân dưới chân không khỏi ngừng lại, sững sờ đứng ở chỗ cũ. Trình Dực ngẩng đầu đã nhìn thấy nàng. Trình Dực cũng là vẻ mặt ngoài ý muốn, nhưng vẫn đứng lên hướng nàng chấp tay thi lễ, nói:

“\_Ninh phu nhân.”

Tĩnh An xoay người nhìn thấy là mẫu thân liền cười đến híp mắt chạy qua, cầm búp bê trong tay giơ lên cao cao, vui vẻ nói:

“\_Nương, nương xem, búp bê, thúc thúc cho!”

Quách Tường cúi người sờ sờ mặt hài tử sau đó đứng thẳng lên nhìn về phía Trình Dực, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc nói:

“\_Nếu ta nhớ không lầm người chắc hẳn chính là bộ đầu của Giang Phủ huyện, ngày ấy người còn mặc quan phục cứu An nhi.”

Cũng bởi vì y bộ dáng giống Đỗ Vi nên Quách Tường mới có thể nhớ rõ như thế.

“\_Đúng, là tại hạ.” Trình Dực mỉm cười gật đầu.

“\_Quan gia sao lại xuất hiện ở quý phủ của ta?”

“\_Chuyện này...”

Thấy y vẻ mặt khó xử, Quách Tường suy đoán nói:

“\_Hay là trong phủ ta có người nào dám chọc vào quan phủ?”

“\_Không phải.”

“\_Vậy thì vì sao?”

Trước mặt Quách Tường vẻ mặt đầy ngờ vực, Trình Dực càng khốn quẩn xấu hổ, cũng không thể trực tiếp nói với nàng, ta là người tướng công người bắt trở về a. Quách Tường trong mắt hoài nghi càng ngày càng

sâu, Trình Được đứng ở nơi này cũng càng vô đầu bứt tai không biết như thế nào cho phải, đang lúc phân vân lo lắng xoay người rời đi hay là mở miệng nói thật thì thanh âm của Ninh Cảnh Niên đã từ đằng sau mình truyền đến.

“\_\_Được, người đang làm gì ở đây?”

Trình Được lập tức thả lỏng, thở ra một hơi, nhưng rất nhanh lại dậy sóng, cục diện trước mắt này....lẽ nào chính là cảnh bắt kẻ thông dâm tại trận? Mặc dù cực kì không muốn hình dung như thế nhưng Trình Được nghĩ muốn nát óc cũng tìm không ra từ ngữ nào thích hợp hơn, thế là nhìn về phía Ninh Cảnh Niên, trong mắt nhuốm một chút khổ tâm. Trình Được vừa xoay người, Ninh Cảnh Niên đã nhìn thấy Quách Tường đứng ở trước mặt y, không khỏi cười, vốn đang nghĩ lập tức đi tìm nàng, không nghĩ đến nàng lại tự chạy đến trước mặt. Quách Tường thấy là trưởng phu còn chưa kịp phản ứng lại, lại vì hấn đối với một người khác thân mật kêu to làm nàng không khỏi khẽ giật mình, ngơ ngác nhìn hấn đến gần. Tiểu Tĩnh An nhìn thấy hấn hai mắt liền sáng ngời, ôm lấy búp bê gỗ từ chỗ mẫu thân một đường chạy thẳng đến trước mặt hấn, động tác giống như cũ cao cao giơ lên.

“\_\_Phụ thân, thúc thúc cho An nhi, nhìn đẹp!”

“\_\_Thúc thúc nào cho?”

“\_\_Thúc thúc này!” Tĩnh An lập tức duỗi ngón tay ra chỉ về phía Trình Được đang đứng bên cạnh hấn.

Ninh Cảnh Niên không khỏi liếc mắt nhìn Trình Được, vừa vặn trông thấy y nhìn Tĩnh An đầy vẻ yêu thương trong mắt, thế là hấn cúi người nhìn kĩ con búp bê trong tay Tĩnh An, lại cười nói:

“\_\_Nhìn đẹp lắm, nếu là Trình Được thúc thúc cho người thì người phải giữ cho kĩ, ngàn vạn lần không được ném đi, biết không?”

“\_\_Vâng!” Tĩnh An nghiêm túc cố sức mà gật đầu.

Ninh Cảnh Niên nâng người lên, liếc mắt hai bên ám chỉ cho nha hoàn toàn bộ lui xuống, thuận tiện đem Tĩnh An mang đi nơi khác chơi. Tiểu Tĩnh An tuy là không muốn nhưng vẫn vô cùng nghe lời phụ thân để cho nha hoàn dắt lấy bàn tay nhỏ bé của nó rời đi, còn vừa đi vừa quay đầu lại bấu môi, mặt mũi đầy vẻ không muốn. Đợi cho hạ nhân toàn bộ đều đã lui ra, Ninh Cảnh Niên cười nhìn Quách Tường rồi lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai mà ôm lấy cổ Trình Được kéo qua, thừa dịp y còn đang kinh ngạc khó hiểu mà cúi đầu hôn lên. Trình Được đầu óc trống rỗng, chờ đến khi lấy lại tinh thần thì đầu lưỡi mềm mại của Ninh Cảnh Niên đã thăm dò vào trong miệng mình, nghĩ đến trước mặt còn có người khác liền vừa tức vừa giận dùng sức đẩy hấn ra, lúc mục quang chuyển qua phía Quách Tường thì đã thấy nàng mặt trắng bệch, mắt trừng to tròn đầy khó tin nhìn lại. Trình Được oán hận trừng mắt nhìn Ninh Cảnh Niên, mà hấn lại chỉ cười, thấp giọng nói:

“\_\_Được, người trở về Cảnh Niên hiên chờ ta.”

Biết rõ là hấn muốn tự mình giải quyết chuyện này cùng Quách Tường, Trình Dực tuy có ngàn vạn phần không vui cũng đành phải áp chế xuống, gật gật đầu rồi xoay người rời đi. Nhìn Trình Dực đi xa rồi Ninh Cảnh Niên mới nhìn lại về phía Quách Tường đang đứng ngây người chỗ cũ, thoáng nở nụ cười, tiến lên một bước.

“\_Người nhìn thấy rồi chứ?”

“\_Y là nam nhân!” Quách Tường có chút không chế không được, mắt đi nghi thái mà hét lớn.

“\_Thì sao?” Ninh Cảnh Niên vẫn cười.

Quách Tường còn muốn nói gì đó lại đột nhiên dừng lại, sau nửa ngày nàng mới run rẩy thanh âm nói:

“\_Là bởi vì y bộ dáng giống tỷ tỷ sao?”

“\_Người nói thử xem?”

Ninh Cảnh Niên vẫn là cười, nhưng Quách Tường lại cảm thấy từng câu, từng chữ, từng nụ cười của hấn đều như một gai nhọn, đâm thật sâu vào trong lòng nàng. Suy nghĩ một chút, Quách Tường cẩn thận suy xét đến một việc:

“\_Căn bản không có hồng y nữ tử nào cả, người ở trong Cảnh Niên hiên những ngày này căn bản chính là y, đúng không!”

Ninh Cảnh Niên gật gật đầu.

“\_Đúng, là y.”

Quách Tường thân thể mềm nhũn té ngổ trên mặt đất.

“\_Là bởi vì y bộ dáng giống tỷ tỷ cho nên dù là nam nhân người cũng không quan tâm?”

Ninh Cảnh Niên dừng một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu.

“\_Đúng vậy.”

“\_Vậy người muốn quăng ta đi đâu, quăng An nhi ở chỗ nào!” Quách Tường khóc ra thành tiếng.

Ninh Cảnh Niên tiến lên vài bước đứng ở trước mặt nàng, khẽ nói:

“\_Tĩnh An vĩnh viễn là tôn tử của Ninh gia, còn ngươi, từ bây giờ trở đi, muốn đi hay ở thì tùy ngươi chọn lựa.”

Quách Tường chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt hàm lệ lộ ra một tia hy vọng cuối cùng.

“\_Tướng công, thật sự là một chút khả năng cũng không có sao?”

Ninh Cảnh Niên nhắm lại hai mắt.

“\_Chỉ có tình cảm, ta không thể cho ngươi.”

Nhưng nàng ngoại trừ tình cảm ra, còn cần cái gì nữa chứ!?

Quách Tường tuyệt vọng ngồi dưới đất khóc, Ninh Cảnh Niên lặng lẽ nhìn nàng mà tưởng niệm lại lúc chính mình đau khổ vì Trình Được bỏ đi, không khỏi sinh lòng cảm thông. Trước lúc rời đi, Ninh Cảnh Niên cẩn thận nghiêm túc nói với nàng:

“\_Thật xin lỗi, ta phụ ngươi.”

Bất kể là vì nguyên nhân gì, ta cũng đã đem ngươi cưới vào nhà, cho ngươi hy vọng nhưng đến cuối cùng lại không lưu tình mà lấy đi toàn bộ, cho nên...thật xin lỗi.

Một lời thốt ra đã nói hết ngàn vạn lời, Quách Tường nhìn hắt đi xa không khỏi hồi tưởng lại, cuối cùng hình ảnh dừng lại ở Phong viên như thuở ban đầu, Đỗ Vi vô ý đến rồi lặng lẽ rời đi, Ninh Cảnh Niên luôn nho nhã lễ độ mà lại mất hồn mất vía. Vẫn còn nhớ rõ lúc ấy nàng đùa giỡn cười, nói:

“\_Ninh công tử, quý phu nhân vừa đi, hồn vía ngươi cũng bay mất.”

Trên mặt hắt vẫn còn lưu lại một chút nét ngây thơ ấy nẩy mỉm cười, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ thoả mãn, nhìn thấy như thế, trong lòng nàng thoáng đau, nhịn xuống, hào phóng nói:

“\_Nhìn ngươi như vậy, còn không mau trở về tìm nàng.”

Thật sao! Quách cô nương, vậy ta đây xin lỗi không thể tiếp được, ngươi cứ tự nhiên. Hai mắt hắt lập tức sáng ngời, cũng không khách sáo cúi chào liền vội vàng rời đi, lưu lại một mình nàng nhìn thân ảnh hắt rời đi, thất thần.

Chờ đến khi Quách Tường từ trong hồi ức tỉnh lại, trong nội viện đã chỉ còn lại một mình nàng, rưng rưng tỉnh ngộ nhắm lại hai mắt, sau đó mới lau đi nước mắt trên mặt, nàng yên lặng đứng lên, yên lặng rời đi.

Cầu không được.

Cầu không được.

Phần tình duyên này không thuộc về nàng.

Cuối cùng, vẫn là cầu không được.

## 54. Chương 54

Trở về nơi có người đang đợi chờ, sắc xuân thảng thốt, dọc theo đường đi, dương quang rực rỡ chiếu rọi, trăm hoa khoe sắc, Ninh Cảnh Niên cước bộ vội vàng, nỗi nhớ trào dâng nhanh như một mũi tên. Đi ngang qua đình viện, xuyên qua hành lang, phía sau bảy cây ngô đồng được trồng sau khi Ninh gia xây phủ là một hàng nguyệt quế phiêu phiêu tỏa hương dịu ngọt, e ấp như một thiếu nữ ở hai bên đường lát đá, cuối con đường nhỏ là một nguyệt môn, phía trên nguyệt môn khắc ba chữ theo lối viết thảo, Cảnh Niên hiên.

Cửa vào Cảnh Niên hiên khép hờ, Ninh Cảnh Niên nín thở đẩy nhẹ vào, gió mát phất qua, hàng trúc trong hiên vang lên âm thanh rì rào tinh tế, người đó đứng trong nội viện lắng nghe âm thanh, dừng lại quan sát rồi mỉm cười, gió thổi mây bay truyền đi muôn vàn lời nói đến nhau, nhẹ nhàng cười nhìn nhau.

“\_Cảnh Niên, mẫu thân ngươi cùng ngươi nói những gì?”

“\_Nàng nói, chỉ cần chuyện của chúng ta không truyền ra ngoài để cho ngoại nhân biết là được, còn lại tùy ý.”

“\_Vậy ngươi cùng Quách Tường nói những gì?”

“\_Ta nói với nàng, trong lòng ta từ đầu tới cuối cũng chỉ có một người, nàng đi hay ở lại do nàng lựa chọn.”

“\_Vậy còn hài tử của ngươi?”

“\_Nếu như Quách Tường chọn lựa rời đi, nhìn ngươi yêu thương nó như thế, không bằng để cho ngươi chăm sóc a!”

“\_Đáng đánh!”

Chỉ mới nói có vài câu Ninh Cảnh Niên đã mất đi phong thái trước mặt Trình Dục, lộ ra vẻ mặt không đứng đắn. Trình Dục thấy thế vừa ảo não vừa tức, một chưởng đánh ra, Ninh Cảnh Niên không thêm tránh đi, thuận thế giữ chặt tay y kéo vào trong lòng. Trời còn đang sáng, lại còn đang ở trong nội viện ngoài phòng nên Trình Dục nào chịu để cho hấn lộn hành? Ninh Cảnh Niên lại đột nhiên thở dài một tiếng, yếu ớt nói:

“\_Giờ phút này, không phải là mộng chứ?”

Nghe thấy trong lời nói của hấn đầy tịch tịch, Trình Dục không khỏi thu tay lại, sau nửa ngày mới ôm lấy thất lũng của hấn, đem mặt mình gối lên trên vai hấn.

“\_Dục, sao lại không nói lời nào?”

Trình Dục do dự một chút, cuối cùng cũng mở miệng nói:

“\_Cảnh Niên, ngày mai chúng ta ra ngoài chơi một chuyến nhé?”

Ninh Cảnh Niên vừa nghe liền mạnh mẽ ngẩng đầu, bởi vì đây là lần đầu tiên y chủ động đề nghị ra ngoài chơi làm cho hấn có chút bất ngờ mà nhìn y.

“\_Đi đâu?”

Trình Dục mím môi cười nhẹ.

“\_Đến Đẳng sơn chơi một chuyến, thấy thế nào?”

“\_Không thể tuyệt vời hơn a!”

Ninh Cảnh Niên toàn bộ tâm đều bay bổng, trong đầu đều là hình ảnh hai người vai sóng vai, tay trong tay chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ của sơn đạo, thỉnh thoảng nhìn nhau cười đầy ái ý. Nhìn hấn cười đến chảy nước miếng, Trình Dục đoán ra vài phần trong lòng hấn đang nghĩ cái gì, trong lòng buồn cười không thôi, cũng không có đem chuyện ngày mai không chỉ có hai người bọn họ đi nói cho hấn biết. Người thành thật đôi khi cũng sẽ biết trêu chọc người khác, nhất là cái kẻ trước mắt đã ba lần bốn lượt đều chọc y giận đến sôi người này.

Ngày hôm sau khi biết được không chỉ có hai người bọn họ lên núi dạo chơi làm cho tâm tình của Ninh Cảnh Niên vô cùng buồn bực nên không lên tiếng nói chuyện nhiều. Ngày ấy Ninh Cảnh Niên ngoài ý muốn ở chung với Triệu Lạc Thừa đại nhân cực kì hoà hợp, cũng bởi vì thế nên làm cho Triệu Tổn nhìn hấn cực kì không vừa mắt. Trên Đẳng sơn quanh năm sương mù vây kín, bốn người đi chung dần dần chia thành hai cặp, một cặp sớm không biết đã đi nơi nào, cặp còn lại...mặc dù không giống với trong suy nghĩ lúc đầu của Ninh Cảnh Niên, cùng nắm tay nhau đi trên con đường nhỏ, nhưng khi dừng lại ở ngôi chùa đầy hương khói, trong lúc Ninh Cảnh Niên trong tay cầm nén nhang cắm vào lư hương thì trông thấy y đang đứng

trước tượng thần chăm chú ngắm nhìn.

“\_Đang nhìn cái gì?”

Trình Được liếc mắt nhìn sang Ninh Cảnh Niên đứng ở bên cạnh, nói:

“\_Bộ dáng sơn thần cùng người hoàn toàn không giống nhau nha!”

Ninh Cảnh Niên nhin không được bật cười:

“\_Người thật sự tin sao?”

“\_Người không tin?”

Ninh Cảnh Niên mỉm cười ngắc đầu, cẩn thận nhìn vị thần mặt mũi hiền lành như phật một chút rồi mới hướng người bên cạnh nói:

“\_Nếu nói là thật, nhưng sao ta một chút cảm giác cũng không có nhỉ?”

Trình Được nhú mày suy nghĩ trong chốc lát rồi lẩm bẩm nói:

“\_Thật cũng được mà giả cũng được.”

Ninh Cảnh Niên cười kéo y ra ngoài.

“\_Bất luận là thật hay giả, sự xuất hiện của người là thật, ta yêu người...cũng là thật.”

Vừa mới bước ra khỏi cánh cửa lại nghe được câu cuối cùng hắn nói như thế, Trình Được không khỏi ngắc đầu nhìn lại, chăm chú nhìn, cuối cùng bên môi cong lên một nụ cười vô cùng vui vẻ.

“\_Cảnh Niên, ta cũng vậy.”

Ninh Cảnh Niên cầm tay y thật chặt, từ nay về sau, tuyệt không buông ra.

Hai người vai sóng vai, tay trong tay cùng nhau rời đi, cũng không biết rằng phía sau tượng thần sau khi họ rời đi có một người yên lặng đi tới, chình là người coi miếu, hắn sờ một chút pháp khí (đạo cụ của thầy tế/thầy tu/đạo sĩ) trong tay, đưa mắt nhìn theo bóng lưng một người, khi người đã đi khuất mới xoay người đi vào sâu trong miếu.

## 55. Chương 55

Ngày đó, bốn người sau khi xuống núi liền tìm đến một quán cực kì nổi tiếng, nâng chén mừng tương ngộ, uống rượu chuyện trò vui vẻ mãi đến nửa đêm. Ngày hôm sau Triệu đại nhân cùng Triệu Tồn rời khỏi An Dương. Mười ngày sau Trình Dục bỏ trốn trở về Giang Phủ huyện, sáng sớm ngày thứ hai sau khi y trở về thì đại đương gia Ninh phủ đuổi theo đến Giang Phủ, đợi hơn nửa tháng, đa số công việc đều xử lí tại Giang Phủ, đến lúc trở lại An Dương Ninh phủ còn có Trình Dục đi cùng.

Ninh Cảnh Niên không thể vứt bỏ gia nghiệp, Trình Dục không muốn từ chức bộ đầu, từ đó, Trình bộ đầu cùng Ninh đương gia bắt đầu cuộc sống cứ vài ngày ở An Dương, vài ngày lại ở Giang Phủ, đường xá không tính là xa xôi nhưng hơn phân nửa thời gian đều hoa ở trên đường vẫn làm cho Ninh Cảnh Niên liên tục phàn nàn. Triệu đại nhân thu lợi không ít từ Ninh đại đương gia, vấn đề gây khó khăn cho hắn nhiều năm đã được giải quyết. Khoản tiền làm đường không cần phải lo, tiền tu sửa kênh đào cũng có, trường học miễn phí được dựng lên, con nhà nghèo có thể đi học miễn phí. Triệu huyện lệnh cười đến nhắm tít cả mắt.

Cái gọi là bánh ít đi bánh quy lại chính là như vậy, tâm tư của Ninh đại đương gia Triệu đại nhân hiểu rất rõ, thế nên Trình Dục càng vất vả hơn nhưng công lao cũng lớn hơn, lấy lí do huyện nha lúc này cũng không có chuyện gì quan trọng liền một mạch cho y nghỉ phép một năm. Cùng ngày lệnh nghỉ phép được phê duyệt xuống, trước mắt bao người trong đại đường của huyện nha, huyện lệnh Triệu đại nhân cười đến dung tục như kĩ nữ chèo kéo khách thấy tiền sáng mắt, còn Ninh đại đương gia của An Dương thủ phủ thì vẻ mặt vô lại như khách làng chơi vừa bước ra từ kĩ viện, một kẻ giao tiền một kẻ nhận tiền, trao đổi vô cùng vui sướng thoả mãn, cuối cùng còn nhìn nhau hắc hắc cười gian. Nhìn bọn hắn đầy hứng thú hợp nhau như thế, kẻ tám lạng người nửa cân, một bên Triệu Tồn khoé miệng run rẩy, một bên Trình Dục cũng thấy gân xanh nổi lên.

Ác mã ác nhân kị, Triệu đại nhân không nói đến, trên đường trở về An Dương, Trình Dục luôn giữ vẻ mặt khó xem mặc cho Ninh Cảnh Niên hống như thế nào cũng không chịu nói chuyện, trở về phủ còn một cước đem người đá ra bên ngoài gần bốn ngày cũng không chuẩn cho hắn vào phòng ngủ. Trình bộ đầu phát uy, Ninh đại đương gia khóc không ra nước mắt, đầm ngực dậm chân vô cùng hối hận lúc trước không nên cùng Triệu đại nhân giao dịch trước mặt y, dù sao cũng nên hoàn thành việc đó trong bí mật nha!

Sáng sớm hôm đó, Trình bộ đầu đẩy cửa bước ra, trong nội viện không một bóng người, ngoài cửa phòng đặt một cái hộp nhỏ bằng gỗ đàn hương, cầm lên mở ra xem thì thấy bên trong là một khối ngọc kì lân màu vàng nhạt, trong suốt đặt trên miếng lụa đỏ. Ngọc được chế tác đặc biệt, cầm ngọc kì lân lên cẩn thận xem xét mới chợt nhớ ra đây chính là miếng ngọc được làm bằng ngọc san hô mà lúc trước Ninh Cảnh Niên đã đưa mình xem qua, vô tình lật qua mặt sau, phát hiện trên mặt có khắc dòng chữ cực nhỏ, nhìn kĩ đúng là câu “Buồn nào buồn bằng nỗi biệt li, vui nào vui bằng gặp người tương tri (hiểu nhau)”. Trình Dục chưa phát hiện ra trong tâm thoáng dao động, đầu ngón tay chạm vào mỗi một chữ là trong nội tâm lại được một dòng nước ấm áp chậm rãi chảy qua. Câu thơ này Triệu Lạc Thừa đã từng ngâm qua, y nghe xong liền nhờ hắn viết ra, lúc ấy bất quá là trong lòng có cảm xúc nhưng giờ phút này y mới chân chính ngộ ra, bi thương nhất thế gian chính là biệt li, vui sướng nhất thế gian chính là tìm được một người tri kỉ.

Trình Dục, sự ra đi của người khiến ta nhận ra nỗi đau lớn nhất trên thế gian này là sinh ly tử biệt và sự trở về của người làm cho ta cảm nhận được niềm vui sướng nhất trên đời.

Miếng ngọc bội trước mắt này giống như người mi thanh mục tú kia đang bày tỏ thâm tình mà mỉm cười trông ngóng, bất tri bất giác mà đem miếng ngọc bội trong tay cầm thật chặt rồi áp vào trong ngực, nhắm hai mắt lại, dựa lưng vào tường để cho thanh phong phất qua mà mỉm cười.

Ngày đó, trời đêm trong sáng điểm vài vì sao, đoán rằng người trong phòng hẳn là đã nằm ngủ, Ninh Cảnh Niên lén lút từ ngoài phòng mò vào, nguyên tưởng rằng cửa ra vào hẳn đã bị khoá chặt, thử đẩy ra một cái, tiếng cửa mở vang lên ngược lại làm cho kẻ đang muốn trộm mò vào phòng bị doạ sợ. Đứng ở ngoài phòng cẩn thận thăm dò bên trong, thấy bên cạnh bàn, Trình Dực hai mắt đang nhìn lại về phía hắn, trong ánh nến mờ nhạt tựa hồ còn thấy được một tia tình cảm ấm áp. Ninh Cảnh Niên nhanh chóng lùi về sau dùng sức xoa xoa con mắt, cho là mình nhìn lầm rồi nên mới ngẩng đầu cẩn thận quan sát lại một lần nữa, biểu tình của Trình Dực lúc này ngoại trừ ôn hoà ra còn có một chút bất đắc dĩ.

“\_Đêm đã khuya, mau vào nghỉ ngơi đi.”

Trong màn đêm yên tĩnh, âm thanh trong phòng truyền ra giống như ném đá vào hồ nước, giòn tan mà lan xa, trong lời nói chứa đầy ôn nhu cùng thoả hiệp làm cho người ngoài phòng miệng mở càng lớn, nhin không được hoan hô một tiếng, xông vào trong phòng liền đóng cửa lại, cũng đem trăng thanh gió mát ngoài kia khoá ở bên ngoài.

Thường xuyên ra vào Ninh phủ ngẫu nhiên cũng sẽ gặp gỡ vài người không muốn gặp, tỷ như Ninh lão phu nhân tương đối lạnh nhạt, tỷ như Quách Tường. Những lần trước gặp mặt hai người đều không ai mở miệng nói chuyện, lần gặp mặt gần đây nhất, Quách Tường lại chủ động chào hỏi, nhìn y một chút rồi cúi đầu nói ra:

“\_Người là Đỗ Vi sao?”

Không đợi trả lời, cũng không đợi y phục hồi tinh thần lại thì thân ảnh Quách Tường đã đi xa. Có lẽ căn bản là không cần câu trả lời của y.

“\_Có thể là nương nói cho nàng biết.” Sau khi biết chuyện này, Ninh Cảnh Niên liền nói như thế.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, mục quang Quách Tường nhìn y đã không còn vẻ buồn bã, thê lương, từ oán hận đến lạnh nhạt, đến cuối cùng có một ngày nghĩ thông suốt. Ninh Cảnh Niên nói cho y biết Quách Tường lựa chọn lưu lại, nàng nói nàng muốn nhìn Tĩnh An lớn lên. Trình Dực không thể phản bác được, trong nội tâm là một hồi khổ tâm, Trình Dực không có ý đi tìm Tĩnh An, Tĩnh An nhìn thấy y cũng vẫn giống như lúc trước tươi cười gọi y thúc thúc, con búp bê gỗ trong tay bị nó nắm đến bóng loáng.

Ngày mùng một tháng tám, Ninh Cảnh Niên cùng Trình Dực đến cảng An Thương, bước lên thuyền chắt đầy hàng hóa đang chờ để vận chuyển ra ngoại quốc, chờ thuyền trưởng ra lệnh một tiếng, giương buồm khởi hành. Hai người cùng nhau đứng nắm tay ở đầu thuyền, nhìn cảnh sắc xinh đẹp trùng điệp ngoài khơi xa, thỉnh thoảng nhìn nhau mỉm cười, trong mắt là vô tận nhu tình như nước.

Phía trước xa xôi không ai biết trước, có lẽ là tốt đẹp, có lẽ là gian khổ, không bốn ba trải nghiệm làm sao biết được, nhưng chỉ cần có người bên cạnh, tất cả đều sẽ vui vẻ.

Khởi ngọc kì lân treo bên hông Trình Dực dưới dương quang chiếu rọi đẹp vô cùng, ánh sáng khúc xạ dịu nhẹ mà động lòng người, như đang chứng giám lại như ràng buộc.

Sơn hải vi minh, thiên địa làm chứng, cả cuộc đời này, mãi nắm tay nhau, cùng nhau già đi.

## 56. Chương 56: Phiên Ngoại 1

Tiểu tử Trình Dực kia tay nghề nấu nướng rất khéo!

Một ngày đẹp trời, Ninh đại đương gia đã phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong còn giàu đến nứt vách đổ tường ngàn dặm xa xôi đến Giang Phủ huyện nha truy thê, kết quả tìm không thấy, cũng không đánh mất cơ hội mà đem rượu ngon ủ nhiều năm chuyển từ An Dương thành tới mang tặng, nhạc phụ đại nhân mặc dù không ham thích uống rượu nhưng vẫn rất có hứng thú với loại rượu thượng hạng này. Nói đến vị Triệu nhạc phụ lớn hơn Trình Dực ba tuổi này cùng với Ninh đại đương gia chính là vương bát khất đậu xanh (hai mắt nhìn nhau, mang nghĩa xấu), càng xem càng thuận mắt, đương nhiên, việc đó cùng với Ninh đại đương gia nhà đầy bạc triệu, ra tay hào phóng tuyệt đối là có quan hệ.

Ngày đó, trong nha môn theo lẽ thường không có việc gì, Triệu đại huyện lệnh rảnh rỗi đến mức phát hoảng vừa mở bình ra đã nghe được mùi rượu ngon, người hơi phiêu phiêu một chút, lập tức dắt Ninh đại đương gia đến nơi tận cùng trong nha môn, đi vào nơi chuyên dành cho huyện lệnh lão gia nghỉ ngơi, không có chén rượu liền tìm hai cái chén trà thay thế, cứ thế người một li ta một li uống đến tận hứng!

Bên ngoài hai người nhìn như hoà thuận vui vẻ, nhưng từ trong nội tâm cả hai đều rất rõ ràng, Triệu huyện lệnh vừa ý chính là Ninh đại đương gia ra tay hào phóng, Ninh đại đương gia vừa ý chính là Triệu huyện lệnh đã từng cứu Trình Dực, trong tay nắm giữ nhiều thông tin tuyệt mật về Trình Dực mà hắn chưa biết!

Tỷ như qua ba tuần rượu thì Triệu đại huyện lệnh vừa uống rượu vừa tiếu nuối nói, nếu có đồ nhắm rượu thì tốt rồi, nói đến đồ nhắm rượu thì phải nói đến nơi nào có đồ nhắm rượu ngon nhất, nói đến nơi có đồ nhắm rượu ngon nhất thì phải bàn đến tay nghề của ai làm đồ nhắm có dư vị đáng nhớ nhất. Vừa nhắc tới ai có tay nghề, Triệu huyện lệnh đột nhiên buông chén xuống rồi đập bàn, cảm khái vạn phần mà nói ra câu nói lúc đầu kia (là câu nói đầu chương này đó). Ninh Cảnh Niên vừa nghe xong liền chấn động. Hắn và Trình Dực quen nhau mười hai năm, cùng một chỗ ít nhất cũng được ba năm, lại rõ ràng không hề hay biết người yêu cùng mình đồng sàng cộng gối hăng đêm còn có thể nấu ăn!

“\_Người có điểm không biết a, tiểu tử Trình Dực kia nhìn như ôn hoà, kì thực tận trong lòng bản tính nam nhân rất mạnh, xào rau nấu cơm là chuyện của nữ nhân, y căn bản sẽ không ra tay, nhớ năm đó...” Vừa nói đến nhớ năm đó Triệu huyện lệnh vừa vuốt râu, đáng tiếc không có râu nên hắn đều là vuốt không khí (anh Triệu thật là bệnh).

Triệu đại nhân nhìn như khôn khéo kì thực tay chân rất vụng về, năm đó mang theo Trình Dực từ bắc vào kinh đi thi, vôi vàng cưới lửa nhỏ chạy đi cũng mất đến ba ngày đường (sao không dùng ngựa cho lẹ nhỉ), túi tiền chứa lộ phí không biết sao lại biến mất, mặc dù sau đó đã đem bán lửa nhỏ đổi lấy chút ngân lượng nhưng dùng làm lộ phí vẫn là hoàn toàn không đủ. Trình Dực chỉ dùng một phần nhỏ ngân lượng mua ít lương khô cùng một bao muối với ít gia vị rồi dẫn Triệu huyện lệnh đi sơn đạo thay cho quan đạo, ban đêm dùng vải bố dựng lều để chui vào nghỉ ngơi, đói bụng thì vào rừng trên núi bắt chút chim thú rồi xử lí sạch sẽ để làm món ăn dân dã, hoặc nướng hoặc thui hoặc quay, mỗi ngày đều không lặp lại, ăn ngon đến miệng dính đầy mỡ. Triệu huyện lệnh hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt nhớ tới dư vị, vừa nói vừa tấm tắc:

“\_Tuyệt vời nhất là có lần y lên núi bắt chim trĩ, đến bờ sông xử lí sạch sẽ xong rồi phết gia vị vào, hái mảnh lá sen gói kĩ lại rồi thoa một lớp mỏng bùn nâu lên, đào một cái hố bỏ gà vào rồi nhóm lửa ở phía trên, hơn một canh giờ sau phải bỏ mụi than đi, đập vỡ lớp bùn rồi mở lá sen ra, cuối cùng rắc lên chút muối~mùi thơm lập tức xông vào mũi, cắn một miếng~hương vị tuyệt vời từ trong miệng cứ vậy lan tràn đến tận trong tâm~”

Triệu huyện lệnh nuốt nước bọt, Ninh đại đương gia cũng nuốt nước bọt.

“\_Cuối cùng cũng đến được kinh thành thì chúng ta cũng đã không còn đồng các nào, Trình Dực gạt ta đi đến một phạm quán làm đầu bếp, nghe nói phạm quán này trong thời gian đó sinh ý tốt đến làm cho người đồ kị, sau đó ta thi xong thì hồi hương, chưởng quầy phạm quán này khóc lóc cầu Trình Dực lưu lại, khi đó ta mặc dù không có đến phạm quán này nhưng Trình Dực lại thường xuyên đích thân xào rau nấu cơm cho bốn đại gia ăn, cái gì mà hoàng muện áp (lòng đỏ trứng vịt hầm), lỗ trư cước (chân giò kho), tương bạo ngư nhục (thịt bò hầm tương), hương lật kê đinh (gà cạy xé phay), bảo tam tiên bảo bài cốt bảo tham kê (sâm gà hầm xương heo), cái nào ăn cũng ngon cũng bổ, làm hại ta lúc ấy căn bản là không thư xem vô, ngày đêm chờ đợi xem buổi sáng ăn cái gì, giữa trưa ăn cái gì, buổi tối ăn cái gì....”

Triệu huyện lệnh một bên nuốt nước bọt một bên lau nước mắt.

“\_Ai~đáng tiếc chính là từ khi bốn đại gia sau khi thi xong, Trình Dực tiểu tử kia cũng không ra tay nấu nướng lần nào nữa, thật là làm cho ta tưởng niệm a.”

Ninh đại đương gia nghe đến trọn tròn mắt, há hốc mồm, nước miếng chảy xuống ròng ròng a.

Bữa tiệc rượu này hai người từ đó uống không còn tư vị gì. Ngay khi Trình Dực nghe tin Ninh Cảnh Niên đang ở trong huyện nha chờ y liền gấp gấp trở về thì chỉ thấy hai người đang cùng giờ chén trà, từng ngụm từng ngụm nuốt rượu (là nuốt chứ không phải uống nhé bởi vì hai anh nuốt rượu giải \*sầu\*), một người khóc không ra nước mắt, một người ngây ra như phỗng, tình hình quỷ dị đến cực điểm. Sợ hãi hai kẻ hồ ly tinh ngàn năm giảo hoạt này này giờ ở sau lưng tính kế gì đó, Trình Dực vội vàng đem Ninh Cảnh Niên lôi ra khỏi nha môn. Ninh Cảnh Niên một mực ngốc trệ cho đến khi bị nhét vào trong mã xa mới đột nhiên quát to một tiếng phục hồi tinh thần lại, bổ nhào vào Trình Dực rồi nắm lấy hai tay y, đưa tới trước mặt tỉ mỉ quan sát. Trình Dực còn đang nghi hoặc, liên tục hỏi hấn xảy ra chuyện gì, Ninh Cảnh Niên nghiêng cứu sau nửa ngày mới ngẩng đầu u oán nói:

“\_Dực, ta cư nhiên không biết ngươi biết nấu ăn!”

Trình Dực cứng người lúng túng, mặt có chút hoá hồng.

“\_Ngươi không đề cập đến ta cũng không nhớ rõ chuyện này.”

“\_Ta mặc kệ, cái kẻ trắng trợn tự nhận là phụ thân của ngươi kia đều đã ném qua món ăn ngươi nấu, ta cũng muốn ăn, ta cũng muốn ăn!”

Chư vị không cần phải hoài nghi, quả thật giờ phút này cái tên đang chơi xấu ở trong lòng Trình Dực khóc lóc om sòm đích thật là Ninh Cảnh Niên Ninh đại đương gia mà người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe đưa, ngay cả hoàng đế cũng biết và sùng bái vị tài thần này. Trình Dực rất bất đắc dĩ, một người đã làm phụ thân rồi mà hành vi so với đứa nhỏ sáu tuổi còn ấu trĩ hơn, như thế bảo y biết phải làm sao bây giờ?

“\_ Cái kia....ta không có xem Triệu đại nhân là phụ thân...”

Đó là Triệu đại nhân tự phong, y rất không đồng ý cái người vênh vênh chỉ lớn hơn mình ba tuổi-Triệu đại nhân là phụ thân của mình, nói ra chỉ chọc người chê cười. Trong lòng y, Triệu đại nhân không chỉ là ân nhân cứu mạng mà còn là huynh trưởng.

“\_ Ta mặc kệ, ta mặc kệ, ta muốn ăn món ăn người làm!” Người nào đó tiếp tục khóc lóc om sòm.

“\_ Ta...đã lâu không làm, sợ không quen tay.”

“\_ Ta muốn ăn, ta muốn ăn!”

Ninh đại đương gia ngã vật ra ăn vạ trên mã xa, toàn bộ hình tượng đều biến mất sạch sẽ. Trình Dực trước sau như một chỉ cảm thấy nhức đầu nhưng không giống với trước đây mềm lòng đồng ý, ngược lại ngậm miệng ngoảnh mặt, nhắm mắt làm ngơ. Ninh Cảnh Niên nóng ruột trộm liếc nhìn, thấy chiêu này không dùng được, hai tròng mắt to tròn trong sáng vừa động, \*soạt\* một tiếng xoay người ngồi dậy, hai tay để trên gối Trình Dực, bắt quả chỉ mất một chút công phu hốc mắt đã hoá hồng, lệ trong hốc mắt doanh doanh lấp lánh. (hình tượng đôi mắt mở to long lanh ngậm nước của chú chó nhỏ)

“\_ Dực, ta muốn ăn món ăn do chính tay người làm, người khác đều đã được nếm qua, ta cũng muốn ăn.”

Biểu tình đáng thương, hơn nữa ngữ khí còn ai oán, dù cho tâm làm bằng sắt cũng đều không chịu nổi huống chi là Trình Dực? Nếu như bình thường thì y đã sớm đầu hàng thế nhưng bây giờ y lại giả bộ như không nghe không thấy. Đến lúc này Ninh Cảnh Niên đã triệt để buông tha, bức bối đem nước mắt chùi sạch, vô lực nằm xuống tấm phản trên mã xa.

## 57. Chương 57: Phiên Ngoại 2

Ninh Cảnh Niên sinh hờn dỗi, Trình Dực khó được không giống ngày thường chủ động đi khuyên mà chỉ mặc kệ, cũng làm cho Ninh Cảnh Niên được nuông chiều từ bé ít nhiều có một chút tính cách thế gia công tử càng phát ra càng chấp nhất vấn đề này hơn. Hắn càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng không hiểu, chính mình hận không thể ngay cả tim cũng móc ra giao cho y mà y thể nhưng cho tới bây giờ cũng không chủ động nói cho hắn biết tất cả mọi chuyện của y. Bọn họ cùng một chỗ đã hơn ba năm, hôm nay nếu không phải Triệu Lạc Thừa nói ra, hắn căn bản vẫn không biết y còn có khả năng này! Không nói ra thì cũng thôi, hiện tại kêu y làm cho mình một bữa cơm cũng không chịu, chẳng lẽ trong lòng y, hắn vẫn không bằng Triệu Lạc Thừa đã từng cứu y một mạng sao?

Càng nghĩ Ninh Cảnh Niên càng nhịn không được, một quyền đánh vào thành mã xa, tấm ván gỗ rắn chắc

bị đánh lồm thành một lỗ. Trình Được tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó, nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn người đang đưa lưng về phía mình, nhìn thấy hắn đang không ngừng đánh vào thành mã xa cho hả giận không khỏi cười khỏ. Giang Phủ huyện cũng không lớn, đi mã xa không mất đến một chum trà thời gian liền đã tới khách điểm của Ninh thị. Sau khi mã xa dừng lại, Trình Được nhìn thấy Ninh Cảnh Niên vẫn không hề nhúc nhích, thanh âm trầm thấp gọi:

“\_Cảnh Niên!”

Ninh Cảnh Niên lên tiếng ngồi dậy, động tác vô cùng thô bạo, cũng không thèm liếc nhìn Trình Được một cái liền vén màn che lên rồi nhanh chóng nhảy xuống mã xa, trực tiếp đi vào trong khách điểm. Từ lúc cùng Ninh Cảnh Niên bên nhau, chỉ cần mỗi lần y đến Giang Phủ huyện qua đêm, Trình Được thường cùng hắn cùng nhau ở tại khách điểm luôn vì bọn họ chuẩn bị phòng trống này. Nguyên nhân của việc này là do nơi ở của Trình Được không có người hầu hạ, không có người chuẩn bị mã xa cho bọn họ, trước kia khi Trình Được sống một mình, mỗi ngày ba bữa cơm y nếu không đến chỗ Triệu Lạc Thừa ăn thì cũng ở bên ngoài giải quyết, chắc chắn ở tại khách điểm của Ninh gia tự nhiên so với ở chỗ của Trình Được thuận tiện hơn rất nhiều.

Trình Được theo sát Ninh Cảnh Niên vào trong khách điểm, khách điểm chường quầy nhìn thấy đương gia đến đang muốn ra khỏi quầy hàng hướng hắn vấn an, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt đương gia liền lập tức cương cứng tại chỗ. Một khoảnh khắc mới từ hậu đường ra nhìn thấy hắn lập tức đi tới nịnh nọt nói:

“\_Đương gia, những thức ăn ngài phân phó đầu bếp làm đều đã chuẩn bị tốt, ngài xem hiện tại có phải là nên đưa lên trên phòng hay không?”

“\_Toàn bộ cầm đi cấp heo ăn cho ta!” Ninh Cảnh Niên đang muốn đi lên lầu lại dừng bước, lạnh lùng quát.

Tiểu khoảnh khắc nịnh nọt không thành ngược lại còn bị làm mặt lạnh không khỏi phát ngốc, ngây ngốc nhìn thân ảnh đương gia đang nén giận dần biến mất sau hàng hiên. Trình Được bất đắc dĩ lắc đầu, bước nhanh đến vỗ vỗ bả vai tiểu khoảnh k, nhẹ giọng nói với hắn:

“\_Đừng nghe hắn, đem đồ ăn chuẩn bị tốt đưa cho ta, ta bưng lên cho.”

Đương gia tương đối hỉ nộ vô thường, Trình Được từ trước tới nay dễ nói chuyện, vừa thấy được y giải vây, tiểu khoảnh k không khỏi cảm kích liền thanh nói lời cảm tạ. Trình Được ở tại chỗ cũ chờ tiểu khoảnh k đem đồ ăn sực nức hương khí xông vào mũi đưa tới trước mặt, nhận lấy rồi lên lầu. Trên đường hướng về gian phòng, hương khí của mớ thức ăn đầy tinh xảo phong phú này phả vào mặt làm đáy lòng Trình Được không khỏi cảm thán.

Đối với tài phú của Ninh gia, y mặc dù không biết cụ thể nhưng đại khái vẫn biết đến, chẳng những Triệu Lạc Thừa Triệu đại nhân thỉnh thoảng cũng sẽ ở trước mặt Trình Được tán dương Trình Được lợi hại, tìm được một mỏ vàng có thể tiêu xài bất tận, mà ngay cả dân chúng Giang Phủ huyện nhắc tới Ninh gia cũng chỉ có thể nói, phú khả địch quốc (giàu có sánh với quốc khố). Huống chi cùng Ninh Cảnh Niên cùng một chỗ lâu như thế, cảm nhận tự nhiên cũng rõ ràng hơn, chi phí ăn mặc của chủ tử thì khỏi phải nói, mà ngay cả tạp dịch, phó nô cũng đều ăn mặc so với dân chúng bình dân bên ngoài cũng tốt hơn, nghe nói mỗi lần Ninh gia muốn tuyển hạ nhân, những người muốn tiến vào Ninh gia làm việc có thể đứng thành một đoàn

dài trăm trượng quanh tường thành An Dương. Ninh gia có tiền như vậy, thân là chủ nhân, Ninh Cảnh Niên đương nhiên là ăn cái gì cũng phải ngon, từ nhỏ đến lớn căn bản không trùng lặp nhau, nói vậy còn có món ngon nào mà hắn chưa nếm qua?

Kì thật cũng chớ trách Trình Dực không nghĩ tới nấu cơm cho hắn ăn, chủ tử Ninh gia xuất nhập có người hầu hạ, đói bụng có người chuẩn bị ba bữa cơm, lúc trước Triệu Lạc Thừa đại nhân là bị mất tiền ăn trong ba tháng, nửa đường suýt chết đói nên Trình Dực trên đường đi mới dốc lòng chăm sóc, Ninh Cảnh Niên người mỗi ngày được ăn được mặc như vậy còn đòi hỏi yêu cầu gì nữa chứ?

Hiện tại trên tay Trình Dực chính là đồ ăn mà khách điểm chương quây sợ hắn ăn không quen đồ ăn Giang Phủ nên đã đặc biệt mời đầu bếp từ An Dương tới, chuyên phụ trách chuẩn bị ba bữa cho hắn, tay nghề nấu nướng đến Trình Dực cũng đều khen không dứt miệng, hiện tại Ninh Cảnh Niên muốn ăn đồ ăn y nấu, y sao có thể dám múa rìu qua mắt thợ?

Triệu Lạc Thừa một mực khoa trương tay nghề nấu nướng của Trình Dực rất tuyệt, kì thật Trình Dực ngược lại cảm thấy lúc trước là vì phải đi bộ, đói bụng mới vào núi săn bắt làm chút món ăn dân dã, đợi đến khi chuẩn bị tốt thì hắn cơ bản đã đói đến mờ hai mắt, lúc này mặc kệ là cho hắn ăn cái gì cũng đều cảm thấy ngon. Trình Dực vừa nghĩ vừa đi đến trước cửa phòng, nguyên nghĩ gõ cửa nhưng nhớ tới người trong phòng còn đang giận dữ liền nhịn không được cười, vô thanh đẩy cửa mà vào. Vào trong xem xét, thấy Ninh Cảnh Niên quả nhiên nằm ở trên giường nhưng lại đưa lưng về phía cửa vào nên không thể nhìn thấy mặt hắn, Trình Dực vào phòng đóng cửa lại, đem đồ trong tay đặt trên mặt bàn rồi mới ngồi xuống. Y đem thức ăn, bát đũa trong khay nhất nhất bày ra trên bàn, chính mình cầm lấy một đôi đũa, gấp một miếng đồ ăn, sau khi nuốt xuống mới cố ý hướng người trên giường nói:

“\_Ăn, gia vị vừa đủ, hương vị tuyệt hảo, vị đầu bếp này quả nhiên danh xứng với thật.”

Người trên giường vẫn không nhúc nhích, sau nửa ngày mới bắt âm bắt dương hừ lạnh một tiếng. Thấy hắn bắt vì sở động, Trình Dực tiếp tục từng miếng từng miếng dùng bữa, ăn một miếng lại khen một câu, đến nỗi phóng đại rằng những món ăn này trên trời ít có, nhân gian khó tìm. Ăn được vài miếng, Ninh Cảnh Niên vẫn là nằm ở trên giường không thèm để ý, Trình Dực mới dần biết rõ lần này hắn thật sự là khí đến cùng. Nhận thức hắn lâu như thế, Trình Dực hiểu rõ tính tình hắn không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua, bởi vì lúc trước yêu cầu của hắn cũng không tính là quá phận nên mình cũng hội theo hắn, chỉ là lần này... Trình Dực trong lòng không khỏi thở dài một hơi, có lẽ đã quen đối với hắn thoả hiệp, chính mình thật sự không thể hoàn toàn đối hắn cứng rắn được. Nhưng muốn cho hắn không tiếp tục hờn dỗi nữa thì phải đồng ý nấu cơm cho hắn, nghĩ tới điều này Trình Dực lại có chút do dự.

Trong lúc không biết làm như thế nào lại không rõ nghĩ tới cái gì mà Trình Dực trong mắt tinh quang chợt loé, ý xấu trong mắt bỗng dâng lên. Có lẽ thật sự là gần mực thì đen, hiện tại Trình Dực ngẫu nhiên cũng sẽ giống tên gian thương Ninh Cảnh Niên kia mà tính quái đản giỡn. Trình Dực đứng lên, móng dựa trên cạnh bàn, một bên cúi bỏ thất lưng, một bên cố ý dùng thanh âm mập mờ trầm thấp nói:

“\_Cảnh Niên, ngươi xác định không ăn?” (hắn~anh Dực ngày càng dụ thụ hoá)

Thanh âm của y đột nhiên trở nên rất kì quái, dù bản thân còn đang giận dữ nhưng Ninh Cảnh Niên cũng nhịn không được xoay người lại, vừa thấy bộ dạng của y giờ phút này liền kích động từ trên giường ngồi dậy.

“\_Được...ngươi~”

Thấy hắn đi đến, sắc mặt Trình Được lập tức nghiêm túc lại, động tác cực nhanh đem áo quần đã giải khai một nửa chỉnh lí, thắt dây lưng hảo xong ngồi trở lại ghế. Thế nhưng Ninh Cảnh Niên lần đầu tiên thấy y chủ động hấp dẫn mình như thế, nào có thể để y tiếp tục dùng cơm, hài cũng chẳng thèm mang trực tiếp xuống giường chạy đến, hai tay duỗi ra ôm lấy y liền hướng về giường.

“\_Cảnh Niên, còn chưa ăn cơm!”

“\_Người đều đã chủ động như thế, ta sao còn có tâm tình ăn cơm!”

Cảnh Niên mặc kệ y giãy dụa, cả thân thể phủ bên trên, kéo vạt áo ra bắt đầu hôn lên khắp người y. Kì thật hành vi vừa rồi là do nhất thời xúc động nóng đầu nên mới làm ra, Trình Được rất nhanh liền bị hành động mới làm của chính mình mà cảm thấy thẹn, chờ đến khi y nghĩ phải giả bộ điềm nhiên như không thì Ninh Cảnh Niên đã đánh tới, hoàn toàn không để cho y bất kì đường lui nào.

Tuy rằng cả quá trình không nói được lời nào, nhưng nếu bị người ăn mà mục đích còn chưa đạt được...chỉ nghĩ thôi mà đã thấy ức. Bởi vậy Trình Được giãy dụa nửa ngày, cuối cùng ngay lúc Ninh Cảnh Niên đem quần áo của mình lột sạch thì đỏ mặt trừng hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“\_Ninh Cảnh Niên, ngươi nếu lựa chọn làm như vậy thì từ nay về sau ngươi đừng bảo ta nấu cơm cho ngươi ăn nữa!”

Đang bị cảnh hoạt sắc sinh hương (cảnh đẹp hương thơm) trước mắt mê hoặc đến đầu óc trở nên mơ hồ, lại đột nhiên nghe thấy y nói như thế, Ninh Cảnh Niên không khỏi sửng sồ, nhưng vừa thấy y nói xong câu đó liền cảm thấy thẹn đến toàn thân run lên nhè nhẹ thì trong nội tâm lại nhin không được vừa tiếc vừa yêu. Mặc dù Trình Được thường xuyên hướng mình thoả hiệp, chính mình sao lại không thể vì y mà đơn giản đầu hàng? Ninh Cảnh Niên lộ ra nụ cười xinh đẹp hàm chứa dục vọng, yêu thương ở trên môi y ấn xuống một nụ hôn, nồng nàn mà cẩn thận.

“\_Được, ta đáp ứng ngươi, nếu ngươi không muốn làm ta sẽ không bức ngươi, đổi lại đến lượt ta trở tài làm canh thang cho ngươi đi.”

## 58. Chương 58: Phiên Ngoại 3

Ninh Cảnh Niên lộ ra nụ cười xinh đẹp hàm chứa dục vọng, yêu thương ở trên môi y ấn xuống một nụ hôn, nồng nàn mà cẩn thận.

“\_Được, ta đáp ứng ngươi, nếu ngươi không muốn làm ta sẽ không bức ngươi, đổi lại đến lượt ta trở tài làm canh thang cho ngươi đi.”

Trình Được chưa kịp tiêu hoá hết ý tứ bao hàm trong những lời này đã bị Ninh Cảnh Niên dẫn dắt đến ranh giới sinh tử. Uyên ương hoa khâm (khâm: chăn/mền), phù dung noãn trường (phù dung: hoa sen, trường:

màn che, nõn: ắm áp) nhẹ nhẹ quẩn quanh, từng sợi từng sợi đan vào nhau đầy nhu tình, chớ trách thể nhân luân truy cầu hướng tới hoa y cảm bị (vải gấm xa hoa), không phải bởi vì muốn giàu sang mà chỉ mong lúc nhắm mắt thì có được một chút dịu dàng vuốt ve như thế này (chém, ai biết giúp mình nha, raw: , , , , , .)

Xiêm y tán thành từng mảnh bị vứt bỏ dưới giường, thúc phát (dây cột tóc) bị một tay tháo xuống, một màu đen tuyền đẹp mắt tùy ý xoắn xuống, phiêu tán trên hà hoa tú chằm (gối thêu hoa sen). Cúi người tinh tế nhìn, thể gian! Dây thào cũng thua một phiến môi hồng trước mắt. (Dây thào: đời xưa có chức kim tử quang lộc đại phu, nghĩa là chức quan được dùng ấn vàng dây thào tím, vì thế nên gọi những người bổng dừng phú quý là thủ thanh tử như thập giới, ý là tiền tài quyền thế cũng thua đôi môi của người tình). Trong mắt hấn vẫn vương dao động, ngọn lửa nhen nhóm từng chút từng chút phát ra, dụ hoặc mê người đến quên mình, mà hấn chính là cam tâm tình nguyện phát ngốc chìm trong đó, đăng hoa ắm áp, nõn trưởng uyên ương rũ xuống, từ đêm hôm đó chính là chí tử bất du (đến chết không rời).

Cúi đầu ngậm lấy cánh môi hé mở, nhận được ôn nhu mà thuận theo. Đây chính là người hấn yêu, rụt rè mà kiên định, hạ quyết tâm rồi sẽ không lại do dự, y cũng giống như chính mình, toàn tâm toàn ý trả giá. Hôn môi chuyển xuống cằm, chuyển qua cái cổ mẫn cảm, yếu ớt, chuyển qua đường cong rõ ràng của xương quai xanh, thân thể dưới thân run nhẹ tiết lộ kì vọng của y cùng ngưỡng ngừng không cách nào ức chế được. Hấn một tay ôm lấy eo y, một ngón cắn xuống tiểu hồng đậu đã sớm đứng thẳng khiến cho y kinh hãi đến bắn ra, rồi lại cố gắng kiềm chế, cân nhắc một chút, cuối cùng hai tay nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy bờ vai hấn, y từ trước đến nay luôn tự chủ tự lập giờ phút này lại vô tận ỷ lại khiến cho kẻ kiêu ngạo như hấn cũng chỉ còn lại tràn đầy ôn nhu trong lòng.

Người chủ động luôn có nhiều việc phải làm, một bên không quên làm cho ái nhân trong lòng mình cũng phải đồng dạng chìm vào tình triều mãnh liệt, một bên dùng dịch thể dính dấp mở rộng nơi sắp sửa rong ruối đến tiêu hồn, đồng thời còn phải cẩn răng nhằn nạy dục vọng sắp bộc phát.(vâng, anh thật là vất vả =.=)

Mỗi lần ngón tay mang theo ẩm ướt chuyển đến nhập khẩu (cửa vào) của nơi cấm địa sau đùi, người dưới thân đầu tiên là cứng đờ rồi sau một lúc lại mềm xuống. Như là kháng cự nhưng đồng thời sau đó phát hiện là hấn liền mềm mại buông lỏng, phản ứng đáng yêu đến cực điểm, mỗi lần đều khiến cho Ninh Cảnh Niên hận không thể một ngón đem y nuốt chửng vào bụng. Vì vậy mỗi lần như thế, động tác khó tránh khỏi có chút vội vàng xao động, đột nhiên cứ vậy mà xông vào, sau đến lúc y cảm thấy khó chịu mà thấp giọng ngâm hô mới ý thức được việc trước mắt mà thả chậm động tác. Rốt cuộc ai mới là người chủ động, giờ khắc này ranh giới có phần mơ hồ, phản ứng của đối phương mới là chuyện đáng quan tâm nhất. Vì không để cho y khó chịu mà cố nén xúc động, động tác tận lực nhu hoà, vì để cho hấn không cần nhằn nạy thống khổ có thể sớm tiến vào nên y tận lực phối hợp, cuối cùng cảm thấy đã ổn thì gặt gao ôm lấy bờ vai hấn, nâng lên thân trên kê vào bên tai hấn thì thầm, vào đi.

Bản thân cường đại cũng liền giật mình, tất cả nỗ lực nhằn nạy cuối cùng tại đây một lời thì thầm liền tan thành mây khói. Lúc tiến vào vẫn là có chút khó khăn nhưng cả hai đều kiên trì, bởi vì ai cũng không muốn nhằn nạy nữa, Ninh Cảnh Niên muốn Trình Dục, Trình Dục làm sao không muốn cảm nhận nhiệt tình của Ninh Cảnh Niên? Bên nhau đã ba năm dài, còn cái gì mà chưa từng nếm thử qua? Lúc chỉ có hai người trong phòng, vậy vứt bỏ hết tất cả mà phóng túng triển miên đi.

Đem hai chân Trình Dục tách ra đặt bên hông, từ chính diện trực tiếp tiến vào, ngay lúc toàn bộ chôn sâu đi vào, Ninh Cảnh Niên thoả mãn thở ra một hơi. Nơi đã sớm trương đau chôn sâu vào trong mật động nóng rực lại mềm mại như tơ vô cùng tiêu hồn làm cho Ninh Cảnh Niên cảm thấy cho dù giờ phút này chết

đi cũng đáng. Lần này thời gian hắn dừng lại có chút lâu, lúc này nơi nội bích này giờ vẫn lẳng lặng bao lấy mình lại bắt đầu chậm chậm nhu động, Ninh Cảnh Niên giật mình ngẩng đầu lên, gò má Trình Dục phẩm bạc hồng, đôi môi ướm át khe mở, đôi mắt mông lung hàm sương nhìn hắn có chút bất mãn.

“\_Nhanh một chút....”

Nói xong liền kéo lấy một tay hắn đang chống cơ thể chụp lên phân thân đã hiên ngang đứng thẳng của chính mình. Người này sớm đã bị Ninh Cảnh Niên trêu chọc đến sức thể dai phát (vận sức chờ phát động), đỉnh đoan (đỉnh phân thân) xích hồng không ngừng nhỏ ra thanh lệ, có thể do người khởi xướng trước mắt này lại chỉ lo quan tâm đến nơi khác mà quên mất nơi này làm y hơi bất mãn. Nhưng mà Ninh Cảnh Niên có thói quen, lần đầu tiên hắn thích bọn họ cùng nhau phát tiết ra, cho nên dù bản thân sớm bị dục vọng giam cầm đến sắp bị huỷ diệt cũng chỉ có thể trước thúc giục cái người đáng giận này động tác nhanh lên một chút, nhanh một chút....

“\_Khó chịu...nhanh một chút....”

Hai chân chặt chẽ cuốn lấy eo của hắn, mục quanh mờ sương thẳng tắp nhìn về phía hắn, tại đây, dưới sự khiêu khích này, Ninh Cảnh Niên trực tiếp biến thành dã thú. Hết thấy như lửa cháy lan trên đồng cỏ, nhanh chóng, điên cuồng lại rực nóng vô cùng. Năm này tháng nọ trôi qua, Trình Dục đối với chuyện trên giường lúc đầu còn ngượng ngùng, bị động đã sớm vứt bỏ, chủ động như vậy đã không phải là lần đầu tiên, nhưng Ninh Cảnh Niên vẫn là như lúc đầu vĩnh viễn không thể khống chế được.

Kịch liệt lại nhanh chóng mà đánh vào nơi non mềm kia, trước sự khiêu khích của người phía trên làm cho Trình Dục chỉ có thể nước chảy bèo trôi phát ra tiếng thổ dốc, tuy chỉ khàn khàn ngậm rên nhưng so với bất kì độc dược nào vẫn làm cho Ninh Cảnh Niên cảm thấy hít thở không thông khó nhin, lí trí rơi xuống và bị thiêu cháy cơ hồ đem eo của người dưới thân chiết đoạn bởi xâm nhập càng lúc càng sâu, càng lúc càng dùng sức.

Tư thế như vậy đối với cơ thể Trình Dục mà nói là vô cùng áp lực, nhưng Ninh Cảnh Niên lại yêu thích, ít nhất mỗi lần giường sự, lần đầu tiên luôn muốn dùng loại tư thế này, không vì cái gì khác, đơn giản chỉ là như vậy có thể chứng kiến biểu hiện của ái nhân khi chìm đắm trong dục vọng, vì hắn mà không khống chế được, vì hắn mà kích động, đôi khi ngẫu nhiên sẽ đối mặt nhau, một khắc này, trong mắt ngoại trừ lẫn nhau cũng chỉ có lẫn nhau, điều này làm cho Ninh Cảnh Niên vô cùng hài lòng. Nhưng mà như vậy quả thật làm cho Trình Dục cảm thấy khó chịu, cho nên Ninh Cảnh Niên vẫn là nhanh chóng chấm dứt, dù có yêu thích như thế nào đi chăng nữa cũng không muốn đem thân thể ái nhân ra đùa giỡn. Thế là sau một hồi kịch liệt đánh vào đồng thời buông phân thân trong tay ra, theo một cổ nhiệt lưu phun tại trên bụng, hắn cũng bắn hoả nhiệt vào trong cơ thể Trình Dục, sau đó mới cúi xuống thổ dốc. Bình tĩnh, nâng thân trên lên, Ninh Cảnh Niên một bên hôn lên mép tóc ẩm ướt mồ hôi của Trình Dục, một bên rút ra, hắn cần thân nhìn kĩ sắc mặt người trong lòng, xác nhận y còn có thể thừa nhận liền nhẹ nhàng lật thân thể của y lại, để cho y nằm nghiêng, sau lưng dán lên ngực của mình sau đó mới nâng một chân của y lên, làm cho hạ thân của mình có thể vùi vào giữa hai chân y. Y dĩ nhiên rõ ràng ý đồ của hắn, vô lực loay hoay người phát ra một tiếng thấp hô không vui:

“\_Cảnh Niên!”

Trình Dục đối với giường sự không quá nhiệt tình, nhưng Ninh Cảnh Niên đúng là đang ở tuổi hào hoa

phong nhã, Trình Dực từ trước đến nay luôn săn sóc suy nghĩ mặc hấn muốn làm gì thì làm, nhưng hiện tại đang là giờ ăn cơm trưa (hihi, anh chính là cơm trưa chứ còn gì nữa, lo uy người ta ăn no đi), trước không nói đến là đang giữa ban ngày, buổi chiều y còn có công sự muốn làm! Hấn bộ dạng này được một tắc lại đòi tiến một thước, chẳng lẽ là muốn cả một buổi chiều đều ngâm mình ở trên giường?

“\_Là người câu dẫn ta!”

Cảnh Niên ghé vào lỗ tai y thì thầm, cũng không quản y vô lực giãy dụa, đẩy khe móng của y ra, phân thân thẳng tắp nhanh chóng vùi vào trong thân thể y, phát ra âm thanh xì xì khiến cho người ta hồng cả lỗ tai. Ninh Cảnh Niên nhắc tới chuyện đó thật làm cho Trình Dực hận không thể gõ chết chính mình, lúc trước thâm nghĩ hống hấn hết giận ăn một chút, chưa nghĩ tới hậu quả! Được rồi, tạo thành trạng huống hiện tại nguyên nhân là do y, y nhin!

Hài tử là bị đại nhân làm hư. Tạo thành cục diện này quả thật là trách nhiệm của Trình Dực, y đối với Ninh Cảnh Niên rất yếu lòng, tuy rằng y luôn được người khác hài lòng vì tính tình thiện lương, luôn vui lòng giúp đỡ người khác nhưng mềm lòng đánh vỡ nguyên tắc đến nông nổi này khẳng định là không có. Giống như hiện tại, rõ ràng đáy lòng mơ hồ hiểu rõ mặc dù chính mình dụ dỗ trước, nhưng sau đó Ninh Cảnh Niên được một tắc lại đòi tiến một thước, có thể nào y lại tự mình gánh chịu tất cả sai lầm, nguyên nhân là vì sao chỉ sợ chỉ có thể nói, một người Chu Du một người Hoàng Cái, hậu quả tất yếu là chính mình ném a.(Hoàng Cái đã để Chu Du đánh 50 roi đến thịt nát, máu văng rồi ông nhờ Tưởng Cán đem hàng thư đến Tào Tháo, Tào Tháo tin lời và khi Hoàng Cái đến trả hàng giả vờ là đi tải lương nhưng trong khoang thuyền chứa đầy chất dẫn hỏa. Khi thuyền đến gần thủy trại Tào Tháo thì Hoàng Cái phóng hỏa đốt cháy chiến thuyền Tào Tháo, câu này ý chỉ là đối mặt với một kẻ gian xảo mưu mô như anh Niên thì dù ban đầu người tính kế là anh Dực nhưng đến cuối cùng người bị thiệt vẫn là anh Dực mà thôi)

## 59. Chương 59: Phiên Ngoại 4

Trình Dực nhẩn nại tạo thành kết quả là cả một buổi chiều đều cùng Ninh Cảnh Niên trên giường, cuối cùng vì quá mệt mỏi mà thiếp đi, khi tỉnh lại là lúc trời đã tối đen, trong phòng chỉ còn một ánh nến lung linh chập chờn. Trở mình một cái dẫn tới thắt lưng đau nhức, Trình Dực không khỏi thở dài. Cảnh Niên đâu? Phát hiện trên giường chỉ có một mình mình, trong phòng cũng chỉ có khí tức của mình y, Trình Dực nhú mày nhưng rất nhanh lại giãn ra, im lặng nằm trên giường. Mỗi lần hoan ái xong nếu như Cảnh Niên ở bên cạnh y vô thanh vô tức rời đi đều khiến Trình Dực khó hiểu cảm thấy mất mát, có lẽ y so với Ninh Cảnh Niên còn lưu luyến đối phương hơn.

Yên tĩnh nằm trên giường còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt của Ninh Cảnh Niên, cũng chỉ có chỗ này như có như không lưu lại chút khí tức làm cho Trình Dực từ từ buông lỏng, tin tưởng người kia không lâu sau sẽ trở lại. Quả nhiên cũng không lâu lắm, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Trình Dực không khỏi cong lên khoe miệng, trong lòng được sưởi ấm, tình cảm ấm áp được lấp đầy trong tim. Sau khi Ninh Cảnh Niên tiến vào, Trình Dực nhìn thấy trong tay hấn bưng một cái khay, lúc này mới chú ý tới thức ăn y đặt trên bàn lúc trước đã không thấy đâu. Đóng cửa lại, Ninh Cảnh Niên thấy y đã tỉnh liền cười dịu dàng bưng khay đi tới.

“\_Đói bụng? Đến, ném thử nồi cháo ta tự tay làm, mất rất nhiều công phu mới làm ra cho tốt.”

“\_Người tự mình làm?”

Trình Được kinh ngạc dùng một tay chống thân thể ngồi dậy. Ninh Cảnh Niên buông cái khay trong tay ra đi đến dìu y, biết rõ thân thể y hiện tại cử động khó khăn liền lấy một cái chén bông khác xếp hảo đặt ở đầu giường cho y dựa vào. Trình Được mặc dù cảm thấy tình trạng của mình còn chưa tới mức cần phải cẩn cẩn dực dực chăm sóc, nhưng đối với sự cẩn thận che chở của hắn, y vẫn là khó có thể kháng cự.

“\_\_Đúng vậy, sau khi người nằm ngủ không lâu thì ta đi nấu nồi cháo này. Không phải đã nói rồi sao? Ta sẽ ra tay trở tài làm canh thang cho người.”

Trình Được nhìn hắn muốn cười, còn tưởng rằng hắn chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới hắn chân thành dốc sức làm.

“\_\_Kì thật ta muốn làm món khác, bất quá trù sư của khách điểm nói ta lần đầu tiên nấu ăn vẫn là học nấu cháo trước a, một là dễ học hai là dễ uống, ta bảo hắn dạy ta làm cháo thịt gà, người xem có ăn được không?”

Mở nắp ra, mùi thơm của cháo toả khắp bốn phía trong phòng. Ninh Cảnh Niên vừa nói vừa múc cháo ra một chén khác rồi đưa đến trước mặt y, khi Trình Được nhìn về phía chén cháo của mình thì cầm lấy thìa múc một ít cháo nóng đang còn bốc hơi lên, thổi thổi, cảm thấy đã ổn liền đưa tới khoé miệng của y. Trình Được chưa ăn mà chỉ nắm lấy bàn tay đang cầm thìa của hắn, dưới ánh nhìn cẩn thận tỉ mỉ nhìn, trong mắt tràn ngập yêu thương cùng đau lòng.

“\_\_Trên tay người sao lại có vết dao cắt?”

Ninh Cảnh Niên lơ đãng cười.

“\_\_Lúc rút xương gà thì không cẩn thận cắt phải.”

“\_\_Không phải có trù sư sao?”

“\_\_Nếu ta đã tự mình làm, đương nhiên tất cả ta đều muốn tự làm.”

“\_\_Người....thật là ngốc.”

Nhìn thấy trong mắt Ninh Cảnh Niên tràn đầy nhu tình, Trình Được không biết nên mắng hắn hay là mỉm cười hạnh phúc đây.

“\_\_Ăn đi, xem thử coi ăn được không.”

Trình Được cuối cùng mở miệng ăn thìa cháo được đưa tới trước mặt, gạo được hầm nhừ, vừa mềm vừa thơm, nếu không phải biết rõ Ninh Cảnh Niên đích xác là lần đầu tiên xuống bếp, Trình Được thật không thể tin được đây là nồi cháo của người lần đầu nấu có thể nấu ra được như thế.

“\_Việc Ninh Cảnh Niên ta muốn làm há có thể nào lại không thành công?”

Nhận được lời khen thật lòng của y, Ninh Cảnh Niên không nhận được khách khí mà khoa trương cười không ngừng. Nhìn khuôn mặt tươi cười dương dương tự đắc của hắn thật làm Trình Dực dở khóc dở cười, cái người hỉ nộ ái ố luôn không thể che giấu trước mặt mình thật sự là người trong truyền thuyết kia sao, một người mặt lạnh, ngạo nghễ thương nghiệp tuyệt thế?

Bữa tối đêm nay tuy chỉ có hai người người một ngụm ta một ngụm ăn chung vài chén cháo gà nhưng Trình Dực lại ăn đến vô cùng thoả mãn, đáy lòng cũng ần ần phát hiện Ninh Cảnh Niên vì y nấu ăn nguyên nhân cũng là vì việc hắn trước đó chơi xấu khốc lột om sòm đòi y vì hắn nấu cơm cho hắn ăn. Nhưng khi súc miệng xong, hai người ôm nhau ngủ lại thì không lâu sau đó Trình Dực đột nhiên nói:

“\_Cảnh Niên, ngươi muốn biết tại sao ta không thích nấu ăn không?”

“\_Dĩ nhiên muốn.”

Ninh Cảnh Niên ôm y, thỉnh thoảng hôn lên môi cùng tóc mai của y.

“\_Tất cả chuyện của ngươi ta đều muốn biết rõ, nhưng ta không muốn bức ngươi nói ra, dù sao chúng ta có thời gian là cả cuộc đời, ta có thể chờ ngươi từ từ nói ra hoặc là tự mình tìm hiểu.”

Trình Dực ngẩng đầu nhìn y, nở nụ cười.

“\_Ta không muốn giấu ngươi, việc này đối với cuộc sống của chúng ta không có ảnh hưởng gì, ta chỉ là cảm thấy không cần phải...nói cho ngươi biết.”

“\_Vậy ngươi cảm thấy chuyện gì đối với chúng ta sẽ tạo thành ảnh hưởng?”

Trình Dực nắm tay hắn, nhẹ nhàng cười.

“\_Ta không muốn nhìn thấy ngươi luôn một bộ dáng tức giận.”

Người bị đem trở thành hài tử hừ một tiếng, cúi đầu hôn lên môi y. Sau đó Trình Dực nói cho Ninh Cảnh Niên biết, y năm mười ba mười bốn tuổi đã từng làm học đồ (người học việc) của một phạn quán, sau đến tay nghề so với trù sư ở đây còn tốt hơn, làm cho chức trù sư của vị này khó giữ được. Vào một đêm kia, hắn kêu vài người đến vây quanh đánh y, cũng may lúc đó người tuy nhỏ nhưng thân thủ không tồi mới may mắn chạy thoát, nhưng vẫn là bị chút ngoại thương. Sau đó y nghe nói, ý định ban đầu của vị trù sư này là muốn người ta đem ngón tay y toàn bộ chặt đứt, lần này tuy y chạy thoát nhưng bởi vì khắp nơi đều bị người xa lánh, tình cảnh quả thật là rất khó khăn, cuối cùng bị người vu oan cho tội trộm tài bảo của chương quầy, ngay tại trời rét lạnh bị đặt trên đất tuyết mà đánh cho mình đầy thương tích rồi đuổi đi. Lúc ấy y mạng lớn được người cứu sống, nhưng mà đối với những ngày này trong lòng luôn cảm thấy sợ hãi, trong nội tâm vô ý mà sinh ra mâu thuẫn với việc phải ra tay nấu nướng. Ninh Cảnh Niên sau khi nghe

xong thật lâu chưa nói gì, cuối cùng thấp giọng hỏi này phạm quán nằm ở đâu? Nhận thức hẳn lâu như thế, Trình Dực sao lại không biết tâm tư của hắn? Cười một cái rồi vỗ vỗ hắn nói:

“\_Đều đã là quá khứ.”

Thế là Ninh Cảnh Niên đem y ôm thật chặt vào trong lồng ngực, vừa đau xót vừa yêu thương. Sau đêm hôm đó, Ninh Cảnh Niên chỉ cần có thời gian rảnh là sẽ xuống bếp vì Trình Dực nấu ăn, tay nghề cũng vì vậy mà càng ngày càng nâng cao. Trình Dực mỗi lần nhìn đều có thể nhìn thấy thân ảnh hắn khoác tạp dề, loay hoay đầu đầy mồ hôi. Rõ ràng là một người chỉ cần giơ tay nhắc chân đều đầy phong thái nam nhân phi phàm tuấn mỹ, lại cam nguyện ở trong trù phòng nhỏ nhỏ loay hoay với muối mỡ tương cà, nhìn như kì lạ lại làm cho Trình Dực yêu thương cùng ầm lòng.

Ngày đó là sinh thần Ninh Cảnh Niên, Trình Dực chạy về An Dương Ninh phủ một ngày không có đi ra ngoài, đợi người nhà vì hắn khánh sinh (làm tiệc mừng sinh nhật) xong rồi trở lại Cảnh Niên hiên, trong nội viện sáng tỏ dưới ánh trăng, đèn lồng cao cao treo lên, Trình Dực ngồi ở trước bàn rót rượu nhìn hắn, bên môi tràn ngập ý cười ấm áp. Giờ khắc này cảnh sắc đẹp đến nỗi làm cho Ninh Cảnh Niên thở dài cảm thán, lúc Trình Dực mời đến ngồi thì ngồi vào chỗ đối diện y, mặc dù đã ăn qua nhưng cảnh đẹp trước mắt, dù không đói cũng muốn nếm qua một chút.

Uống một ngụm rượu ngon ấm nóng, lại nâng đĩa cắn một miếng trư đề don (móng heo chưng cách thủy) đến mềm nhuyễn, chỉ trong phút chốc, mùi thơm nồng đậm phảng phất như muốn từ mũi thẩm thấu vào trong, mùi vị đặc biệt làm cho Ninh Cảnh Niên sững sờ, ngơ ngác nhìn Trình Dực này giờ luôn một mực mỉm cười nhìn mình. Không biết qua bao lâu, hắn như một mao đầu tiểu tử lần đầu gặp phải người trong lòng mà tay chân luống cuống, nuốt chửng thức ăn trong miệng. Nhìn người trước mặt ăn lấy ăn để, càng ăn tiểu dung càng phát ngốc, tương tự đồ ăn trên bàn cũng làm cho hắn như nhặt được trân bảo.

“\_Quả nhiên ăn ngon!” Vừa ăn vừa tán thưởng, Triệu Lạc Thừa quả nhiên không có nói dóc.

“\_Trước đừng ăn nhiều quá, vẫn còn đó.”

“\_Vẫn còn?”

Ninh Cảnh Niên hai mắt ngập tràn chờ mong trông lớn. Bị đôi mắt trong sáng, đẹp như hồ nước nhìn mãi không tha làm tim Trình Dực cũng không chịu được mà từ từ đập nhanh dần, y nghiêng người lấy ra một cái xẻng, đi đến than lô (bếp củi) bên cạnh. Củi trong than lô đã sớm cháy hết sạch, chỉ còn lại chút mụi than bao quanh một cái gì đó. Trình Dực dùng xẻng xúc mụi than ra, từ bên trong lấy ra một khối bùn không lớn không nhỏ để vào khay đem đặt trên bàn, lại cầm lấy một cái chum nhỏ, trước mặt Ninh Cảnh Niên từng chút một đập vỡ. Bên trong khối bùn tròn là một mảnh lá sen, đem lá sen mở ra, mùi hương thanh khiết của lá sen quyện chung với mùi hương của thịt gà tạo thành một mùi thơm độc nhất vô nhị tỏa ra, trong nháy mắt đoạt đi vị giác, làm cho người ta kim lòng không được mà nuốt nước miếng.

Ninh Cảnh Niên ngẩng đầu nhìn Trình Dực, còn y đang đem muối rải đều lên trên khi nhìn thấy hắn cũng chỉ mỉm cười, trong nụ cười nhàn nhạt ẩn giấu chờ mong. Ninh Cảnh Niên cũng không khách khí, không chút hình tượng mà giật lấy đùi gà, không thèm để ý đang còn nóng đến phỏng tay, vừa ăn vừa hít hà, quả nhiên ăn ngon đến độ ngay cả tay cũng muốn mút vào, ăn ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Trình Dực

cười hắc hắc. Trình Được vốn cũng không cảm thấy gì, nhưng nhìn hắn càng cười càng giảo hoạt, dần dần nụ cười đọng trên môi Trình Được biến thành cười khổ.

Bị lừa! Lần này kẻ sách Ninh Cảnh Niên dùng không phải ai bình (giả khổ) cũng không phải thù đoạn xấu xa gì, kẻ hắn dùng chính là thả con tép bắt con tôm. Hắn tự thân xuống bếp làm cho chính mình vì thế cảm động, đau lòng hắn đến cực điểm, lập tức cảm thấy nếu không dùng phương thức đồng dạng đến hồi báo sẽ ngủ không yên, cuối cùng đợi đến khi y xuống bếp, hắn thành công!

Ninh Cảnh Niên một lần nữa đạt được mục đích, Trình Được ngồi ở trước bàn bất đắc dĩ cười khổ, mặc dù như thế nhưng nhìn hắn ăn đến vui vẻ như vậy, trong lòng thoả mãn cũng không thể xem nhẹ. Được rồi, được rồi, mặc dù tay nghề của mình từng một lần đưa đến tai hoạ, nhưng lúc này có thể làm cho vẻ mặt của hắn thoả mãn như thế, một tia mờ mịt trong lòng trong phút chốc vô tung vô ảnh.

Ngoài một bàn cơm phong phú ra, lễ vật sinh thần Trình Được tặng cho Ninh Cảnh Niên còn có một tượng người gỗ được điêu khắc tỉ mỉ, được khắc chính là Ninh Cảnh Niên, Trình Được không giỏi ăn nói, tượng gỗ điêu khắc này chính là ý nguyện của y muốn biểu đạt cho Ninh Cảnh Niên hiểu. Dem tay lau sạch sẽ, hai tay trịnh trọng tiếp nhận, nhìn kĩ rồi nhịn không được cười, ngẩng đầu nhìn y, y cũng đang nhìn mình, tất cả đều không nói lời nào.

Ánh trăng sáng tỏ, bọn họ nhìn nhau cười, nụ cười khó nén nhu tình.

Giờ này khắc này, chính là vĩnh hằng.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nien-du>*